

รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว
ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

MULTILATERAL COOPERATION MARINE SPORTS ADMINISTRATION MODEL FOR
SUSTAINABLE TOURISM DEVELOPMENTAL IN ANDAMAN PROVINCES

ปัญญา ศักดิ์แก้ว

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว
ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

MULTILATERAL COOPERATION MARNE SPORTS ADMINISTRATION
MODEL FOR SUSTAINABLE TOURISM DEVELOPMENTAL IN ANDAMAN
PROVINCES

A Dissertation Submitted in partial Fulfillment of Requirements
for DOCTOR OF EDUCATION (Health Education & Physical Education)

Faculty of Physical Education Srinakharinwirot University

2019

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญาานิพนธ์
เรื่อง
รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว
ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน
ของ
ปัญญา ศักดิ์แก้ว

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและผลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญาานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธาวุฒิ ปลื้มสำราญ) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไวพจน์ จันทร์เสมอ)

..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ
(อาจารย์ ดร.อนันต์ มาลารัตน์) (อาจารย์ ดร.สาธิต ประจันบาน)

ชื่อเรื่อง	รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน
ผู้วิจัย	ปัญญา ศักดิ์แก้ว
ปริญญา	การศึกษาดุษฎีบัณฑิต
ปีการศึกษา	2562
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. ธาวุฒิ ปลื้มสำราญ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็น กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหารภาครัฐ ผู้บริหารสถาบันการศึกษาผู้บริหารท้องถิ่นและผู้บริหารสถานประกอบการกีฬาทางน้ำ คือ กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนู-ซีคายัค และกีฬาเรือพายล่องแก่งในกลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน จำนวน 8 คน ด้วยการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างและสอบถามความต้องการจำเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง 7 กลุ่ม คือ ผู้บริหารภาครัฐ ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ผู้นำชุมชน ผู้บริหารสถานประกอบการ นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยว หรือกีฬา มัคคุเทศก์/ผู้นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ จำนวน 381 คน วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และดัชนีความต้องการจำเป็น (Modified Priority Need Index) 2) สร้างและพัฒนาารูปแบบ การสร้างรูปแบบด้วยการจัดประชุมกลุ่ม (Focus group) กลุ่มตัวอย่าง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 50 คน การพัฒนาและการยืนยันรูปแบบด้านความถูกต้องและความเหมาะสม โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 18 คน วิเคราะห์ค่า IOC ค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Inter Quartile Range) 3) ตรวจสอบคุณภาพด้านความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้ด้วย ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 50 คน วิเคราะห์ค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Inter Quartile Range) ผลการวิจัยพบว่า การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ด้านการจัดองค์กร มี 3 องค์ประกอบ 9 ตัวชี้วัด ด้านการวางแผน มี 3 องค์ประกอบ 9 ตัวชี้วัด ด้านการจัดการเรียนรู้ มี 3 องค์ประกอบ 10 ตัวชี้วัด ด้านการรับรองมาตรฐานวิชาชีพ มาตรฐานมี 3 องค์ประกอบ 10 ตัวชี้วัด ผลพัฒนาความถูกต้อง พบว่า ค่ามัธยฐาน(MD) เท่ากับ 5.00 จำนวน 37 ข้อและเท่ากับ 4.00 จำนวน 1 ข้อและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (IQR) เท่ากับ 0.00 จำนวน 19 ข้อ 0.25 จำนวน 5 ข้อ และ 1.00 จำนวน 14 ข้อและผลการยืนยันความเหมาะสมของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า มีค่ามัธยฐาน(MD) เท่ากับ 5.00 จำนวน 23 ข้อ และ 4.00 จำนวน 15 ข้อ ตามลำดับและมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (IQR) เท่ากับ 0.00 จำนวน 8 ข้อและ 1.00 จำนวน 30 ข้อสรุปผลผ่านเกณฑ์ทุกข้อและเมื่อตรวจสอบคุณภาพของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องด้านความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้ พบว่า รูปแบบที่พัฒนาขึ้นนั้นสามารถที่จะนำไปใช้ได้จริง

Title	MULTILATERAL COOPERATION MARINE SPORTS ADMINISTRATION MODEL FOR SUSTAINABLE TOURISM DEVELOPMENTAL IN ANDAMAN PROVINCES
Author	PANYA SAKKAWEW
Degree	DOCTOR OF EDUCATION
Academic Year	2019
Thesis Advisor	Associate Professor Dr. Thawuth Pluemsamran

The purposes of this research as follows 1) To study the problems and needs of developing a multilateral management model of marine sports for sustainable tourism development in the southern Andaman coast provinces. The sample in the research included (1) Government administrators; (2) educational institution administrators; (3) Local administrators And; (4) the management of marine sports establishments, including diving sports, canoeing - sea kayaking and rowing, and rafting, sports in the Andaman provinces. The researcher determined the initial number of experts, with two people in each group. The total number of the experts included eight people. The data were collected by using the snowball sampling method to expand the framework of experts until the data were saturated. The data were collected using semi-structured interviews. Data were analyzed with content analysis an inductive summary and the IOC values of the questionnaire for the need of information to question the stakeholders. The sample group consisted of 381 people of 7 groups. Data were analyzed of by arithmetic mean (Mean), Standard Deviation and the Modified Priority Need Index. 2) To create and develop a multilateral management model of marine sports for sustainable tourism development in the southern Andaman provinces by organizing 50 people of stakeholders (Focus groups). The model was developed with an assessment of accuracy and suitability by 18 experts, classified into 4 sub-groups. Data were analyzed by IOC values, Median and Inter Quartile Range. 3) To examine the quality of the multilateral management model of marine sports for sustainable tourism development in the southern Andaman provinces. The sample groups consisted of 50 people Data were analyzed by Median and Inter Quartile Range. The results of the research revealed that that the multilateral administration of marine sports for tourism development consists of 4 aspects: the organization management has 3 components, 9 indicators for planning, there are 3 components, 9 indicators for learning management are 3 elements, 10 indicators for professional standards certification, 3 standards, 10 indicators, development accuracy, found that the value Median (MD) equal to 5.00, 37 items and equal to 4.00, 1 items and interquartile range (IQR) equal to 0.00 19 items, 0.25 5 items and 1.00 14 items and the result confirm the contractor the expert's results showed that the median (MD) was equal to 5.00,23 items and 4.00, 15 items, and the interquartile range (IQR) equal 0.00, 8 items and 1.00, 30 items summarizes the results through all criteria, and the quality of those involved in the usefulness, feasibility, found that the developed model can be used to be practical.

Keyword : Multilateral co-operation, Marine sports, administration

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาบัตรฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. ธาตุฉิ ปลื้มสำราญ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาบัตรหลัก อาจารย์ ดร. อนันต์ มาลารัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษา ปริญญาบัตรร่วม และอาจารย์ ดร.สาธิติน ประจัญบาน อาจารย์ปริญญาบัตร ที่กรุณาให้คำแนะนำ ให้ คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือ แนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไวกจน์ จันทรเสม ที่กรุณามาเป็นประธานในการ สอบปากเปล่า ตลอดจนคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาและให้ความรู้ในสาขาวิชาสุศึกษา และพลศึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. สุปรานีวี ขวัญบุญจันทร์ รองศาสตราจารย์ ดร. ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทรงพล ต่อนี้ อาจารย์ ดร.พิมพา ม่วงศิริธรรม ให้ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สลักเกียรติ ชุมพรพันธุ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยศักดิ์ เทียนวิชัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปวีณา อุทุมภา ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิเชียร โบบทอง อาจารย์เกษร สุขโหตุ อาจารย์เกษม ช่างสนั่นและครอบครัว ศักดิ์แก้ว ที่ให้กำลังใจในปริญญาบัตรฉบับนี้

คุณประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะเป็นประโยชน์ในการการพัฒนาตนเอง ของผู้วิจัย พัฒนาการศึกษาด้านพลศึกษาและกรีฑากับบุคลากรที่นำไปใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

และสุดท้ายนี้ ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ ที่ได้ส่งเสริมการศึกษาในครั้งนี้และ ขอขอบคุณ อธิการบดีมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติและรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตกระบี่ รวมทั้งหน่วยงานต่าง ๆ ที่เอื้อเฟื้อและอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลการทำปริญญา บัตรแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี มาโดยตลอดไว้ ณ โอกาสนี้

ปัญญา ศักดิ์แก้ว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฌ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
คำถามการวิจัย	5
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะการวิจัย.....	9
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	13
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	13
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	15
1. การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน.....	16
2. กีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน.....	30
3. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหาร	35
4. แนวคิดการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ	44
5. แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	87
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	101

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	113
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	130
ผลการวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหาและความต้องการจำเป็นด้านการบริหารของก๊ฟฟ้า ทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน.....	131
ผลการวิจัยระยะที่ 2 สร้างและพัฒนาารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของก๊ฟฟ้าทางน้ำเพื่อ พัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน.....	211
ผลการวิจัยระยะที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของ ก๊ฟฟ้าทาง น้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน.....	226
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	246
วิธีดำเนินการวิจัย	246
สรุปผลการวิจัย	249
อภิปรายผล	257
ข้อเสนอแนะการวิจัย	263
บรรณานุกรม	265
ภาคผนวก.....	273
ประวัติผู้เขียน.....	322

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 สรุปจำนวนผู้บริหารภาครัฐแยกตามรายจังหวัด	118
ตาราง 2 สรุปจำนวนผู้บริหารสถาบันการศึกษาแยกตามรายสถาบันการศึกษา.....	119
ตาราง 3 สรุปจำนวนผู้บริหารชุมชนแยกตามรายจังหวัด.....	120
ตาราง 4 สรุปผู้บริหารสถานประกอบการแยกตามรายจังหวัด	120
ตาราง 5 สรุปจำนวนนิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยว และกีฬาแยกตามสถาบันการศึกษา	121
ตาราง 6 สรุปจำนวนมัคคุเทศก์นำเที่ยวกีฬาทางน้ำแยกตามรายจังหวัด.....	122
ตาราง 7 สรุปจำนวนนักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำแยกตามรายจังหวัด	123
ตาราง 8 จำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (n = 8).....	133
ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามความต้องการจำเป็น ของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน (n = 5).....	142
ตาราง 10 จำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (n = 381).....	143
ตาราง 11 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารภาครัฐ (n=15).....	145
ตาราง 12 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถาบันการศึกษา (n=24).....	152
ตาราง 13 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารชุมชน (n = 15)	161
ตาราง 14 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานประกอบการ (n = 30).....	168

ตาราง 15 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาการท่องเที่ยว หรือการกีฬา (n = 72).....	175
ตาราง 16 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของมัคคุเทศก์/ผู้นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ (n= 105).....	182
ตาราง 17 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ (n= 120).....	190
ตาราง 18 ผลรวมการสรุปความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้	198
ตาราง 19 รายละเอียด/ข้อกำหนดที่ควรมีในแต่ละองค์ประกอบของร่างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน.....	211
ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความถูกต้องของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน (n = 3)	215
ตาราง 21 ผลการประเมินความถูกต้องของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนโดยผู้เชี่ยวชาญ (n=18).....	216
ตาราง 22 ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนโดยผู้เชี่ยวชาญ (n=18).....	221
ตาราง 23 จำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (n = 50).....	226
ตาราง 24 ผลการประเมินคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ในด้านความเป็นประโยชน์ และความเป็นไปได้ จำแนกตามสถานภาพของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (n= 50).....	229
ตาราง 25 ผลรูปแบบมากำหนดบทบาทหน้าที่การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จำแนกตามเครือข่าย 4 กลุ่ม ...	240

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	14
ภาพประกอบ 2 กระบวนการในการวางแผน.....	69
ภาพประกอบ 3 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	114
ภาพประกอบ 4 ร่างองค์ประกอบของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	209
ภาพประกอบ 5 ผลการยืนยันขององค์ประกอบของการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	225
ภาพประกอบ 6 ผลการตรวจสอบคุณภาพด้านด้านความเป็นประโยชน์และความเป็นไปได้ขององค์ประกอบการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน.....	239
ภาพประกอบ 7 ผลสรุปองค์ประกอบการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	254

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สถานการณ์การท่องเที่ยวของโลกในปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีความสอดคล้องกับแนวโน้มพฤติกรรมนักท่องเที่ยวและเป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมขีดความสามารถการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยให้มีศักยภาพ เน้นกลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพทั้งเก่าและใหม่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้รายงานข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ในปี 2559 สามารถสร้างให้เกิดรายได้ จากการท่องเที่ยวเชิงกีฬารวม 21,003 ล้านบาท ส่วนใหญ่เป็นรายได้จากนักท่องเที่ยวที่เล่นกีฬาต่างๆ จำนวน 18,395 ล้านบาท รองลงมาเป็นรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ามาชมกิจกรรมกีฬา จำนวน 2,080 ล้านบาท และรายได้จากการจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ จำนวน 527 ล้านบาท (กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา. 2559) สอดคล้องกับนโยบายคณะรัฐมนตรีพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีที่ส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ไปพร้อมกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทั้งแหล่งท่องเที่ยวเดิมและแหล่งท่องเที่ยวใหม่ โดยการวางรากฐานประเทศไทยให้เป็น Tourism Capital of Asia สร้างสิ่งจูงใจและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการขยายภาคการท่องเที่ยวและการกีฬา (สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี. 2557) การส่งเสริมกีฬาจึงเป็นสิ่งจำเป็นและมีสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาบุคคลและประเทศชาติ ดังที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงพระราชทานพระราชดำรัสเกี่ยวกับการกีฬา ไว้ว่า “การกีฬามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งสำหรับชีวิตของแต่ละคนและชีวิตบ้านเมือง” (ผู้จัดการ. 2559: ออนไลน์)

ประเทศไทยได้มีการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560-2564) ด้วยการนำกิจกรรมการกีฬามาสอดคล้องกับท่องเที่ยวและประยุกต์ใช้ได้อย่างลงตัวเพื่อให้เป็นปัจจัยเกื้อหนุนในการพัฒนาประเทศ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2560) โดยเฉพาะด้านการส่งเสริมการแข่งขันกีฬาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ให้เป็นเจ้าเหรียญทองในกีฬาซีเกมส์ กีฬาเอเชียนเกมส์ และกีฬาระดับโลกอย่างโอลิมปิกเกมส์ (ปรียววรรณ สุวรรณสุนย์. 2558) ตลอดจนในการแข่งขันกีฬาเอเชียนปีชเกมส์ ครั้งที่ 4 ปี 2557 ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันที่จังหวัดภูเก็ต มีประเทศเข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 43 ประเทศ จัดการแข่งขัน 26 ชนิดกีฬา ประเทศไทยส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน 26 ประเภทกีฬา (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2559) สร้างรายได้ทางด้านเศรษฐกิจและด้านอุตสาหกรรมภาคบริการการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ประกอบด้วย จังหวัดภูเก็ต จังหวัดตรัง จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา และจังหวัดระนอง ซึ่งเป็นพื้นที่การท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก ที่โดดเด่นด้านกีฬา

ทางน้ำ เช่น กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนูคายัคและกีฬา เรือพายล่องแก่ง อีกทั้งยังมีจุดขายด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญ หรือที่เรียกว่า มรกตเมืองใต้ Andaman Paradise (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2555) รองรับ วิสัยทัศน์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันที่กำหนดไว้ว่า “ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับนานาชาติ” ให้เป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทยในด้านการท่องเที่ยวและบริการที่ เชื่อมโยงและเกื้อหนุนซึ่งกันและกันในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน และระดับนานาชาติอย่างยั่งยืน เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มต่างๆ ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยเน้นพัฒนาคุณภาพสินค้าและ บริการ การส่งเสริมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่เชื่อมโยงกับภาคบริการพร้อมสนับสนุน การสร้าง กิจกรรมใหม่ๆ รวมถึงการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน ให้เป็นหนึ่งในปัจจัยหลักนำไปสู่การยกระดับขีด ความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ให้เติบโตเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว ทางทะเลระดับโลกได้อย่างเข้มแข็งและยั่งยืน สามารถสร้างรายได้ให้แก่ประชาชนในท้องถิ่นและ เชื่อมโยงไปสู่เป้าหมาย “การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลก บนฐานความเข้มแข็งของภาคเกษตรและ ชุมชนอย่างยั่งยืน” กิจกรรมหลักทางการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสำหรับการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัด ภาคใต้ฝั่งอันดามัน ซึ่งได้รับปัจจัยทางด้านธรรมชาติที่สร้างสรรค์มาอย่างลงตัวรวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติ ทางทะเลอันโดดเด่นอุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรใต้ทะเลที่มีแหล่งปะการังสวยงามติดอันดับโลก น้ำ ทะเลสวยใส เกาะน้อยใหญ่ที่วางตัวเรียงรายในทะเลกว่า 400 เกาะ มีชายฝั่งทะเลติดกับทะเลอันดามัน ยาวประมาณ 878 กิโลเมตร มีพื้นที่แนวปะการัง รวมทั้งหมด 62.82ตารางกิโลเมตร หรือประมาณร้อยละ 49 และ 41 ของพื้นที่แนวปะการังของภาคใต้ของประเทศไทยตามลำดับ มีชายหาดทรายขาวที่สวยงาม ป่าชายเลนริมฝั่งทะเลที่เป็นแหล่งอาศัยของสัตว์นานาชนิด ตลอดจนป่าไม้เขียวชอุ่มก่อกำเนิดเป็นน้ำตก ที่ยังคงความเป็นธรรมชาติ โถงถ้ำงดงามด้วยหินงอกหินย้อยโอบล้อมด้วยเขาหินปูนสูงตระหง่านและ แหล่งน้ำแร่ธรรมชาติจากใต้พื้นพิภพที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพ กิจกรรมหลากหลายรูปแบบรังสรรค์ สำหรับนักท่องเที่ยวทุกเพศทุกวัยที่ไม่ควรพลาดกิจกรรมท่องเที่ยวทางทะเลต่างๆ โดยเฉพาะกิจกรรม กีฬาทางน้ำ เช่น การดำน้ำชมโลกใต้ทะเลที่มีให้เลือกทั้งแบบน้ำตื้น (Snorkeling) น้ำลึก (Scuba Diving) การพายเรือแคนูคายัค การปีนหน้าผาและการพายเรือล่องแก่ง เป็นต้น (สำนักบริหาร ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน. 2559)

การส่งเสริมกิจกรรมกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานสากล จะต้องได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากภาครัฐ แต่ที่ผ่านมากการบริหารด้านกีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่ง อันดามันของประเทศไทยยังประสบปัญหาหลายด้าน เช่น ปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างองค์กรที่เกิดจาก การรวมด้านการท่องเที่ยวและกีฬาเข้าด้วยกัน ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษา ปัญหาด้านการบริการนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะด้านความปลอดภัยของกิจกรรมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว

ที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นทุกปี จึงทำให้เกิดปัญหาด้านอุบัติเหตุทางน้ำกับนักท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมากขึ้น เช่น อุบัติเหตุเรือสปีดโบ๊ท บรรทุกนักท่องเที่ยวสัญชาติจีนชนกันกลางทะเลมีนักท่องเที่ยวเสียชีวิต 2 คนและการเกิดเหตุเรือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติถูกพายุคลื่นลมแรงซัดชนโขดหินจนเรืออับปางกลางทะเล มีทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทย และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ 13 คน อีกรายเรือยอร์ชของนักท่องเที่ยวพุงชนเรือสปีดโบ๊ทนักท่องเที่ยวชาวรัสเซียขณะฝึกดำน้ำถูกใบพัดเรือฟันขาขาด 1 คน และบาดเจ็บสาหัสอีก 1 คน ตลอดจนนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศส 9 คน หลังจากเรือเสียเกิดชนกันจากคลื่นลมแรง (ไทยรัฐ. 2559: ออนไลน์) รวมทั้งปัญหาการเกิดเหตุธรรมชาติ เช่น สึนามิ ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรหรือขาดทักษะความรู้ของบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ปัญหาการเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน. 2557) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการบริหารการท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับกิจกรรมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวยังไม่มีรูปแบบการบริหารจัดการที่ชัดเจน ขาดการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายต่างๆ โดยเฉพาะในส่วนของสถาบันการศึกษาที่มีหน้าที่ในการป้องกันปัจจัยการผลิตเข้าระบบ ส่งผลให้ไม่สามารถดึงศักยภาพของพื้นที่ออกมาใช้ได้เต็มที่และไม่สามารถดำเนินงานเพื่อตอบสนองต่อยุทธศาสตร์ในระดับชาติและระดับพื้นที่การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันได้

จากปัญหาด้านการท่องเที่ยวดังกล่าวข้างต้น หากวิเคราะห์ถึงปัญหาด้านการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว พบว่า ปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อตรงต่อการได้มาซึ่งนักท่องเที่ยวคุณภาพ คือ การจัดการฐานทรัพยากรและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว (Supply) ปัจจุบัน พบว่ายังขาดประสิทธิภาพเนื่องจากอำนาจในการบริหารและการพัฒนา Supply ยังกระจายอยู่ในหน่วยงานต่างๆ มากมาย อาทิ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) กระทรวงและหน่วยงานต่างๆ ส่งผลให้การบริหารด้านการท่องเที่ยวและด้านกีฬาทางน้ำไม่มีเอกภาพและทิศทางมากนัก รวมทั้ง เกิดการกระจายตัวของอำนาจในการบริหารซึ่งสวนทางกับนโยบายการพัฒนาและการตลาดของหน่วยงานทางการท่องเที่ยวหลัก สะท้อนถึงภาพลักษณ์ของการบริหารและการพัฒนาที่ ‘ขาดองค์รวม’ (Holistic) และ ‘ขาดการบูรณาการ’ (Integration) หากเราวิเคราะห์อย่างลึกซึ้งถึงปัญหากีฬาทางน้ำเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ให้มีความยั่งยืนในมิติการพัฒนาที่ต้องบริหารจัดการให้เกิด “ความสมดุล” ที่สำคัญมีอยู่ 4 มิติ คือ มิติเจ้าบ้าน/อุปทาน (Host) มิติผู้มาเยือน (Guest) กลไกการบริหารจัดการการท่องเที่ยว (Tourism Mechanism) และมิติด้านคุณภาพการบริการ (Service Quality) (แนวทางการปฏิรูปการท่องเที่ยวไทย. 2017: ออนไลน์) ซึ่งสามารถสรุปสาเหตุของปัญหาได้ ดังนี้

1. ขาดการสำรวจวิเคราะห์เพื่อประเมินความต้องการด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรม

2. การขาดแคลนบุคลากรหรือขาดทักษะความรู้ของบุคลากรบริการด้านกึ่งไฟฟ้าทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่มีความเป็นมาตรฐานสากล จึงทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้านการท่องเที่ยวเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็ว

3. ขาดการสร้างความมั่นใจให้แก่นักท่องเที่ยวและประชาชนด้านความปลอดภัยในกิจกรรมกึ่งไฟฟ้าทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว

4. ขาดระบบการพัฒนากระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในทุกระดับ ทั้งในระดับกระทรวง กรม จังหวัด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อผลักดันสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เหมาะสม

ในการแก้ปัญหาดังกล่าว องค์กรภาครัฐ สถาบันการศึกษา ชุมชนและผู้ประกอบการ จะต้องร่วมกันพัฒนาประชาชนให้มีความรู้ความสามารถและศักยภาพอย่างใดอย่างหนึ่งในการประกอบวิชาชีพให้มีความเชี่ยวชาญตามความถนัดของตน และมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. 2560) สามารถปรับตัวสำหรับงานที่เกิดขึ้นในยุคโลกาภิวัตน์รองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของท้องถิ่นไทย (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2550) หน่วยงานของรัฐ กระทรวง ทบวง กรม รัฐวิสาหกิจ อาจจัดการศึกษาเฉพาะทางตามความต้องการและความชำนาญของหน่วยงานนั้นได้ โดยคำนึงถึงนโยบายและมาตรฐานการศึกษาของชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542) เพื่อเตรียมความพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงในการแข่งขันระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน 10 ประเทศ ทั้งด้านการท่องเที่ยวและการกีฬาที่ประเทศไทย มีการจัดทำ Road Map ในด้านสาขาธุรกิจการท่องเที่ยว (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ. 2550) เพื่อพัฒนาด้านบริการและการท่องเที่ยวให้มีศักยภาพสูงสุดหากรวมฐานความรู้เชิงสร้างสรรค์และ เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมบนพื้นฐานของการพึ่งพาซึ่งกันและกัน เพื่อพัฒนาประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) เสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคีการพัฒนาภายในประเทศ ตั้งแต่ระดับชุมชนท้องถิ่นให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลง (สำนักงานพัฒนาคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2559) จึงต้องใช้หลักการบริหารมาประยุกต์ใช้กับการกีฬาและท่องเที่ยวในการพัฒนาประชาชนของประเทศไทยให้มีมาตรฐานสากล พร้อมทั้งนำองค์ความรู้ด้านการบริหารแบบพหุภาคี มาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาวิชาการและการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ส่งเสริมสนับสนุนและการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษทางการกีฬา (สถาบันการพลศึกษา. 2559) โดยการผสมผสานกันอย่างมีระบบในการทำงานร่วมกันด้วยการนำองค์ความรู้ไปใช้ให้บรรลุจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายขององค์กร ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา เรื่อง “รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน”

ด้วยการสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีการบริหารองค์กรตามหลักการของ Structural – Functional Model, POLC Model, PDSA Model และDRKAR Model แล้วสรุปประมวลกระบวนการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ การจัดองค์กร (Organizing) การวางแผนองค์กร (Planning) การจัดการเรียนรู้ (Studying) และการรับรองมาตรฐาน (Accrediting)

คำถามการวิจัย

1. ปัจจุบันกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวทางน้ำมากน้อยเพียงใด
2. ความต้องการจำเป็นของการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนเป็นอย่างไร
3. รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนควรมีองค์ประกอบและกระบวนการในการบริหารอย่างไร
4. รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ในบริบทที่เป็นจริงได้มากน้อยเพียงใด

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดจุดมุ่งหมายของการวิจัยไว้ใน 2 ระดับ คือ

1. จุดมุ่งหมายทั่วไปของการวิจัย

เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

2. จุดมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัย

2.1 เพื่อการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

2.2 เพื่อสร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

2.3 เพื่อตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัยตามระยะเวลาของการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัยเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ในระยะนี้ เป็นการวิจัยเพื่อตอบจุดมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ 1 และข้อที่ 2 โดยกำหนดขอบเขตการวิจัย ออกเป็น 4 ด้าน คือ ขอบเขตด้านเนื้อหา ขอบเขตด้านพื้นที่ ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูลและขอบเขตด้านตัวแปร ดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา

กระบวนการวิจัยในระยะนี้ ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหาที่ศึกษา คือ การจัดโครงสร้างองค์กรกีฬาทางน้ำ การกำหนดบทบาทหน้าที่ในการดำเนินงาน การประสานงาน กระบวนการและขั้นตอนในการบริหาร การวัดการประเมินความสำเร็จของกระบวนการบริหารเพื่อสะท้อนถึงสภาพการบริหารที่ดำเนินการในปัจจุบัน ความต้องการจำเป็นในกระบวนการดำเนินงานแบบพหุภาคี บทบาทการมีส่วนร่วม การกระจายอำนาจเพื่อให้เกิดความร่วมมือต่อการทำงานด้านการบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์และความคาดหวังต่อรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่การศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ คือ พื้นที่ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน จำนวน 5 จังหวัด ประกอบด้วย จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ จังหวัดตรัง จังหวัดพังงาและจังหวัดระนอง

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดแหล่งข้อมูลในการวิจัยระยะนี้ เป็น 3 แหล่ง ประกอบด้วย

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดโครงสร้างองค์กรกีฬาทางน้ำ การกำหนดบทบาทหน้าที่ในการดำเนินงาน การประสานงาน กระบวนการและขั้นตอนในการบริหาร การวัดและประเมินความสำเร็จของกระบวนการบริหารเพื่อสะท้อนถึงสภาพการบริหารที่ดำเนินการในปัจจุบัน ความต้องการจำเป็นในกระบวนการดำเนินงานแบบพหุภาคีบทบาทการมีส่วนร่วม การกระจายอำนาจเพื่อให้เกิดความร่วมมือต่อการทำงานด้านการบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ด้วยเทคนิคการสังเคราะห์เอกสาร (Document synthesis)

2. ผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วย 1) ผู้บริหารภาครัฐ 2) ผู้บริหารสถาบันการศึกษา 3) ผู้บริหารท้องถิ่น และ 4) ผู้บริหารสถานประกอบการกีฬาทางน้ำ คือ กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนู-ซีคายัค

และกีฬาเรือพายล่องแก่งในกลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามัน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดจำนวนเริ่มต้นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละกลุ่ม คือ กลุ่มละ 2 คน รวมทั้งสิ้น 8 คน จากนั้นใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบก้อนหิมะ (Snowball sampling) เพื่อขยายกรอบของผู้เชี่ยวชาญเพิ่มขึ้นไปจนกว่าข้อมูลจะอิ่มตัว

3. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ประกอบด้วย 7 กลุ่ม ดังนี้ ผู้บริหารภาครัฐ จำนวน 15 คน ผู้บริหารสถาบันการศึกษา จำนวน 24 คน ผู้นำชุมชน จำนวน 15 คน ผู้บริหารสถานประกอบการ จำนวน 30 คน นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยวและกีฬา จำนวน 72 คน มัคคุเทศก์/ผู้นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ จำนวน 105 คน นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ จำนวน 120 คน รวมทั้งหมดจำนวน 381 คน

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษาในระยาะนี้ ประกอบด้วย

1. สภาพปัญหาของรูปแบบการบริหารของกีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันที่ดำเนินงานในปัจจุบัน

2. ความสำเร็จ/ความล้มเหลวของการใช้รูปแบบการบริหารของกีฬาทางน้ำที่ดำเนินงานในปัจจุบันที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

3. ความต้องการจำเป็นของการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

4. แนวทางในการสร้างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

ระยะที่ 2 การสร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ในระยาะนี้ เป็นการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟายประยุกต์ (Modified Delphi Technique) เพื่อตอบจุดมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ 2 โดยกำหนดขอบเขตการวิจัยออกเป็น 3 ด้าน คือ ขอบเขตด้านเนื้อหา ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูลและขอบเขตด้านตัวแปร ดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา

รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนเป็นการศึกษาวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎี หลักการ เกี่ยวกับวิธีการด้านการบริหารองค์กรและการสร้างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดฝั่งอันดามันด้วยการสังเคราะห์แนวคิดทฤษฎีตามหลักการของ Structural – Functional Model, POLC Model, PDSA Model และ ADKAR Model โดยสรุปประมวลกระบวนการบริหารองค์กร ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ การจัดโครงสร้างองค์กร (Structural

Organizing) การวางแผน (Planning) การจัดการเรียนรู้ (Studying) และการรับรองมาตรฐาน (Accrediting)

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดแหล่งข้อมูล ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 18 คน โดยจำแนกเป็น 4 กลุ่มย่อย คือ 1) ผู้บริหารภาครัฐ จำนวน 4 คน 2) ผู้บริหารสถาบันการศึกษา จำนวน 4 คน 3) ผู้บริหารท้องถิ่นจำนวน 4 คน และ 4) ผู้บริหารสถานประกอบการกีฬาทางน้ำ จำนวน 6 คน ดังนี้ กีฬาดำน้ำ จำนวน 2 คน กีฬาแคนู-ซีคายัค จำนวน 2 คน และกีฬาเรือพายล่องแก่ง จำนวน 2 คน ซึ่งอาจจะเป็นผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดียวกับผู้เชี่ยวชาญในระยะที่ 1

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น (Independent variable) คือ สารสนเทศที่ได้จากกระบวนการวิจัยในระยะที่ 1 คือ สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ตัวแปรคั่นกลาง (Mediator variable) คือ การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนา การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

ตัวแปรตาม (Dependent variable) คือ คุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในด้านมาตรฐานความถูกต้อง (Accuracy Standard) และด้านมาตรฐานความเหมาะสม (Propriety Standard)

ระยะที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ในระยะนี้ เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณเพื่อตอบจุดมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ 3 โดยกำหนดขอบเขตการวิจัยออกเป็น 3 ด้าน คือขอบเขตด้านเนื้อหา ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูลและขอบเขตด้านตัวแปร ดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในกรอบของเนื้อหาในกระบวนการวิจัยระยะนี้ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหาในส่วนของการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยประยุกต์ใช้แนวคิดในการประเมินมาตรฐานด้านความเป็นประโยชน์ (Utility standard) และมาตรฐานด้านความเป็นไปได้ (Feasibility standard) ของนักประเมินสมาคมการประเมินแห่งอเมริกัน (American Evaluation Association; AEA)

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดแหล่งข้อมูล คือ ผู้เกี่ยวข้อง จำนวน 50 คน ประกอบด้วย ผู้บริหาร ภาครัฐจำนวน 5 คน ผู้บริหารสถาบันการศึกษา จำนวน 5 คน ผู้บริหารชุมชน 5 คน ผู้บริหารสถานประกอบการ จำนวน 5 คน ภาครัฐที่เกี่ยวกี่ยวกัฟ้าทางน้ำ จำนวน 10 คน นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยวหรือกีฬา จำนวน 10 คน นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ จำนวน 10 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนดแบบเดียวกันกับในระะยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 3 ซึ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในครั้งนี้ อาจจะเป็นบุคคลเดียวกัน กับในระะยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 3 หรือไม่ก็ได้

โดยนำข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบ **คุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน** ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เพื่อสอบถามการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น (Independent variable) คือ รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ตัวแปรตาม (Dependent variable) คือ คุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านมาตรฐานความเป็นประโยชน์ (Utility standard) และด้านมาตรฐานความเป็นไปได้ (Feasibility standard) ตามความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

นิยามศัพท์เฉพาะการวิจัย

1. การท่องเที่ยว หมายถึง ความพร้อมของทรัพยากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยวที่มีการบริหารที่ดี มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้านการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

2. กีฬาทางน้ำ หมายถึง กิจกรรมหรือการเล่นที่จัดขึ้นเพื่อความสุขเพลิดเพลินและความแข็งแรงของร่างกายซึ่งจัดขึ้นในน้ำ หรือมีน้ำเป็นองค์ประกอบหลักของการจัดกิจกรรมดังกล่าว โดยในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วยกีฬา 3 ชนิด คือ กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนู-ซิคายัค และกีฬาเรือพายล่องแก่ง

3. กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน หมายถึง จังหวัดที่มีพื้นที่ตั้งอยู่ในกลุ่มภาคใต้ฝั่งอันดามัน ประกอบด้วย จังหวัดตรัง จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ตและจังหวัดระนอง

3. สภาพปัญหาของรูปแบบการบริหารของกีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน หมายถึง องค์ประกอบ กระบวนการ และลักษณะของการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการกีฬาทางน้ำของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งวิธีการ ขั้นตอนการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการหรือเจ้าของร้านกีฬาทางน้ำดังกล่าวนี้ไม่ประสบความสำเร็จในด้านต่างๆ ตลอดจนส่งผลให้ไม่สามารถดำเนินธุรกิจได้

4. ความสำเร็จของการใช้รูปแบบการบริหารของกีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน หมายถึง ผลที่เกิดจากการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการหรือเจ้าของร้านกีฬาทางน้ำในปัจจุบันที่เกี่ยวกับด้านพัฒนาการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดประโยชน์ของการดำเนินงานดังกล่าว ทั้งในรูปแบบของผลกำไร ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานทั้งในส่วนของผู้ให้บริการ นักท่องเที่ยว ภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนความครอบคลุมของพื้นที่การดำเนินงาน

5. ความต้องการจำเป็นของการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ หมายถึง กระบวนการที่ก่อให้เกิดข้อมูลสารสนเทศเพื่อกำหนดความแตกต่างของสภาพที่เกิดขึ้นจริงกับสภาพที่ควรจะเป็นขององค์ประกอบ ตลอดจนวิธีการต่างๆ เพื่อหาแนวทางการบริหารธุรกิจร่วมกันของ **ผู้บริหารภาครัฐ ผู้จัดการศึกษาและผู้ประกอบการอันจะส่งผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของกีฬาทางน้ำ** ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยเรียงตามลำดับความสำคัญก่อนและหลังตามลำดับ

6. สารสนเทศที่ได้จากกระบวนการวิจัยในระยะที่ 1 หมายถึง สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

7. รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน (MS – OPLA MODEL) หมายถึง ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างขององค์ประกอบต่างๆ ในกระบวนการทำงาน รวมถึงการกำหนดบทบาทหน้าที่ของภาคีเครือข่ายในบริหารทรัพยากรของกีฬาทางน้ำ 3 ชนิดกีฬา ได้แก่ กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนู-ซีคายัคและกีฬาเรือพายล่องแก่งในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานที่เน้นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลอย่างคุ้มค่า ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบหรือทำลายทรัพยากรดังกล่าว ส่งผลให้การดำเนินงานเกิดผลสัมฤทธิ์ และผลประโยชน์ร่วมกันของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน ซึ่งประกอบด้วย 4 ภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง คือ ภาครัฐ (Government : G) สถาบันการศึกษา (Universities : U) ชุมชน (Communities : C) และสถานประกอบการ (Entrepreneur : E) รวมถึงกระบวนการดำเนินงานใน 4 องค์ประกอบ คือ การจัดการองค์กร (Structural Organizing) การวางแผน (Planning) การจัดการเรียนรู้ (Studying) การรับรองมาตรฐาน (Accrediting)

7.1 ภาครัฐ หมายถึง หน่วยงานราชการที่มีหน้าที่กำกับ ดูแลรับผิดชอบเกี่ยวกับกีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

7.2 สถาบันการศึกษา หมายถึง หน่วยงานจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

7.3 ชุมชน หมายถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีแหล่งกิจกรรมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

7.4 สถานประกอบการ หมายถึง ผู้ประกอบการกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

7.5 การจัดองค์กร หมายถึง โครงสร้างการบริหารองค์กรตามภารกิจตามบทบาทหน้าที่โดยมีการกำหนดตำแหน่งไว้อย่างชัดเจน

7.6 การวางแผน หมายถึง การกำหนดนโยบายด้วยการจัดทำแผนกลยุทธ์เพื่อนำไปปฏิบัติงานที่ชัดเจน

7.7 การจัดการเรียนรู้ หมายถึง การจัดการเรียนกีฬาทางน้ำด้วยการจัดทำหลักสูตรวิธีการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล

7.8 การรับรองมาตรฐาน หมายถึง การประเมินกีฬาทางน้ำให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพ มาตรฐานการบริการและมาตรฐานความปลอดภัย

8. คุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน หมายถึง การที่รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ซึ่งพัฒนาขึ้น มีมาตรฐานตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญได้แก่ มาตรฐานความถูกต้อง (Accuracy Standard) มาตรฐานความเหมาะสม (Propriety Standard) มาตรฐานความเป็นประโยชน์ (Utility Standard) มาตรฐานความเป็นไปได้ (Feasibility Standard)

8.1 มาตรฐานความถูกต้อง หมายถึง การปฏิบัติงานกีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยวที่สามารถทำงานได้เหมือนกันทุกครั้ง

8.2 มาตรฐานความเหมาะสม หมายถึง การปฏิบัติงานกีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยวที่มีความละเอียดรอบคอบเกิดประสิทธิภาพ

8.3 มาตรฐานความเป็นประโยชน์ หมายถึง การปฏิบัติงานกีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยวเป็นมีผลดีสามารถไปใช้ได้ตามที่มุ่งหมาย

8.4 มาตรฐานความเป็นไปได้ หมายถึง การปฏิบัติงานกีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยวต้อง
ใช้การมีส่วนร่วมหลายภาคส่วนในการดำเนินงาน

9. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง บุคคลที่มีประสบการณ์ ความรอบรู้ในประเด็นต่างๆที่กำหนด
สามารถที่จะสะท้อนข้อมูลตลอดจนประเมินคุณภาพของข้อมูลต่างๆ ได้อย่างถูกต้องตรงความเป็นจริง
ในบริบทต่างๆที่เกี่ยวข้อง ซึ่งในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารการท่องเที่ยวและ
กีฬา ผู้เชี่ยวชาญด้าน **จัดการศึกษา** ผู้บริหารท้องถิ่น ผู้บริหารทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม **และ**
ผู้เชี่ยวชาญด้านประกอบการกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

10. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคี หมายถึง ผู้ที่มีความสัมพันธ์ในเชิง
ผลประโยชน์หรือกระบวนการดำเนินงาน ตลอดจนผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานต่างๆ ของการ
บริหารจัดการกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ประกอบด้วย 1)
ผู้บริหารภาครัฐ 2) ผู้บริหารสถาบันการศึกษา 3) ผู้บริหารชุมชน 4) ผู้บริหารสถานประกอบการ 5) นิสิต
สาขาวิชาการท่องเที่ยวและกีฬา 6) ภาครัฐผู้นำเที่ยวกีฬาทางน้ำและ 7) นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ

10.1 ผู้บริหารภาครัฐ หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีบทบาท หน้าที่ในการบริหาร
องค์การการท่องเที่ยวและกีฬาในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

10.2 ผู้บริหารสถาบันการศึกษา หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีบทบาท หน้าที่
ผู้รับผิดชอบหลักสูตร หรือเป็นอาจารย์ผู้สอนการท่องเที่ยวหรือผู้สอนกีฬาทางน้ำใน
สถาบันอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนด้านการท่องเที่ยว

10.3 ผู้บริหารชุมชน หมายถึง บุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารท้องถิ่นมีความรู้
ความสามารถและมีประสบการณ์ในการบริหารการท่องเที่ยวหรือกีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่ง
อันดามัน

10.4 ผู้บริหารสถานประกอบการ หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีบทบาทหน้าที่ใน
การเป็นเจ้าของ หรือตัวแทนในการประกอบการธุรกิจที่ให้บริการกีฬาทางน้ำเพื่อการ
ท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยอาจจะอยู่ในรูปของบุคคล บริษัท ห้างร้าน หรืออย่าง
หนึ่งอย่างใดก็ได้

10.5 นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยวและกีฬา หมายถึง บุคคลที่กำลังศึกษาใน
สถาบันอุดมศึกษาที่เรียนหรือฝึกอบรมเกี่ยวกับวิชากีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัด
ภาคใต้ฝั่งอันดามัน ได้แก่ กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนูคายัค กีฬาเรือพายล่องแก่ง ไม่น้อยกว่า 1 วิชา

10.6 มัคคุเทศก์นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ หมายถึง บุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์นำเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภายใต้ผังอันดามัน มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์มัคคุเทศก์นำเที่ยวเกี่ยวกับกีฬาทางน้ำ

10.7 นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ หมายถึง บุคคลที่เดินทางมาท่องเที่ยวและเข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

ประโยชน์ที่ได้รับ

การวิจัยในครั้งนี้ จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งกระบวนการวิจัยจะส่งผลให้เกิดผลผลิตและผลลัพธ์ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนดังนี้

1. ได้สารสนเทศที่บ่งชี้ถึงศักยภาพด้านการท่องเที่ยวทางน้ำและความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกระบวนการบริหารรวมถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจากกระบวนการบริหารจัดการในปัจจุบัน

2. ได้ทราบถึงความต้องการจำเป็นของการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนที่สามารถนำไปกำหนดรูปแบบของการบริหารจัดการที่เหมาะสมสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

3. ได้รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ที่มีคุณภาพเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ตลอดจนสามารถนำไปใช้เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนได้อย่างเป็นรูปธรรม

4. เกิดข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อนำไปสู่การปฏิรูประบบการบริหารกีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยใช้รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคี ซึ่งเกิดจากการมีส่วนร่วมของภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง อันจะนำไปสู่การบริหารจัดการที่มีความยั่งยืนในอนาคต

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนได้ ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1.การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

- 1.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน 2559 – 2563
- 1.2 ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน
- 1.3 ปัญหาและความต้องการของประชาชน
- 1.4 ยุทธศาสตร์แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของเขตพัฒนาการท่องเที่ยว

อันดามัน

2.กีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

- 2.1 กีฬาเรือแคนู / เรือคายัค
- 2.2 กีฬาดำน้ำ
- 2.3 กีฬาเรือพายล่องแก่ง

3.แนวคิดเกี่ยวกับการบริหาร

- 3.1 ความหมายของการบริหาร
- 3.2 แนวคิดการบริหารของ Frederick W. Taylor
- 3.3 แนวคิดการบริหารของ Henri Fayol (Principle of Organization)
- 3.4 แนวคิดการบริหารของ William Edwards Deming
- 3.5 แนวคิดการบริหารของ Prosci

4.แนวคิดการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ

- 4.1 การจัดโครงสร้างองค์กร
- 4.2 การวางแผนองค์กร
- 4.3 การจัดการเรียนรู้
- 4.4 การรับรองมาตรฐาน

5.แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

- 5.1 ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- 5.2 หลักการของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- 5.3 แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

5.4 องค์ประกอบของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

5.5 การรักษาสีงแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยต่างประเทศ

6.2 งานวิจัยในประเทศ

1. การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

1.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน 2559 – 2563

ข้อมูลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก ด้านการท่องเที่ยวของเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน ประกอบด้วยจังหวัดภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรังและระนอง เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ แผนปฏิบัติการ โดยการสังเคราะห์ข้อมูลจากการวิเคราะห์เดิมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ และวิเคราะห์เพิ่มเติมตามประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ดังต่อไปนี้

1) จุดแข็ง

- ทำเลที่ตั้งทางยุทธศาสตร์ (Strategic Location) สามารถเชื่อมโยงได้ทั้งฝั่งอ่าวไทย อันดามัน และประเทศเพื่อนบ้าน ทั้งทางบก ทางทะเลและทางอากาศ ทั้งยังสามารถเป็นจุดจอดเรือสำราญขนาดใหญ่และเรือยอร์ชที่มาจากในและต่างประเทศได้

- มีความโดดเด่นด้านทรัพยากรร่วมกันของเขตพัฒนาการท่องเที่ยว คือ ทะเลและชายหาดที่สวยงามและสมบูรณ์ในทุกจังหวัด มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักระดับโลกตลอดจนมีความสมบูรณ์ของทรัพยากรทางธรรมชาติ สามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศระดับโลกได้

- มีวิถีวัฒนธรรมที่เป็นอัตลักษณ์ของกลุ่มคนแต่ละจังหวัดที่แตกต่างกัน ตลอดจนมีการผสมผสานวัฒนธรรมที่หลากหลายทั้งไทย จีน มุสลิม ทำให้สามารถพัฒนาต่อยอดสู่การเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวทั้งในรูปแบบของการท่องเที่ยวโดยชุมชนและการท่องเที่ยวกลุ่มสนใจเฉพาะ ประกอบกับการเป็นพื้นที่ที่มีประวัติศาสตร์ที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านมายาวนานคือ มาเลเซียและสิงคโปร์ สามารถพัฒนาเป็นเส้นทางท่องเที่ยวได้

- มีความพร้อมในการเป็นศูนย์กลางการคมนาคมเชื่อมต่อทางภาคใต้ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันมีสนามบินนานาชาติ 2 แห่ง คือ จังหวัดภูเก็ตและกระบี่และสนามบินภายในประเทศ 2 แห่ง คือ จังหวัดตรังและระนอง พร้อมรองรับนักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างชาติได้จำนวนมาก

- เป็นพื้นที่ประวัติศาสตร์และแหล่งผลิตสินค้าเกษตรเชิงพาณิชย์ที่สำคัญของประเทศ เช่นยางพาราและปาล์มน้ำมัน และประมง สามารถต่อยอดเป็นสินค้าทางการท่องเที่ยวได้
- มีการประสานความร่วมมือผ่านแผนความร่วมมือสามเหลี่ยมเศรษฐกิจระหว่างไทย มาเลเซียและอินโดนีเซีย AEC IMG-GT และมีการขับเคลื่อนการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง

2) โอกาส

- มีการดำเนินงานตามข้อตกลงร่วมกันของประชาคมอาเซียนส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน - ข้อตกลง FTA กับประเทศต่าง ๆ สร้างโอกาสในการพัฒนาไม้ผลและกุ้งเพื่อการส่งออกการท่องเที่ยวและการบริการ Home Stay และ Spa
- กระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และสุขภาพเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการบนฐานภูมิปัญญาท้องถิ่นและเผยแพร่สู่สากล
 - ตลาดท่องเที่ยว MICE เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและมีแนวโน้มที่จะมีการจัดงานประชุมนานาชาติในภูมิภาคเอเชียมากขึ้น
 - ทิศทางแผนพัฒนาภูมิภาค (ภาคใต้) ของ สศช. เน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเชิงสุขภาพ ควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวทางทะเลที่เป็นการท่องเที่ยวหลัก
- แนวโน้มการให้ความสำคัญกับเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สูงขึ้น ส่งผลให้เกิดกระแสการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขยายตัวเพิ่มขึ้น
- มีแนวโน้มของการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวกลุ่มนักท่องเที่ยวใหม่ เช่น อินเดีย จีนตะวันออกกลางส่งผลให้เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันเป็นจุดหมายปลายทางหลักของการท่องเที่ยว
- ภูมิภาคแบบร้อนชื้น ฝนตกชุกทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลไม่สามารถทำได้ตลอดทั้งปีจึงส่งผลกระทบต่อภาวะการแข่งขันในช่วงฤดูการท่องเที่ยวและภาวการณ์จ้างงานในช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยว

3) จุดอ่อน

- เนื่องจากจำนวนนักท่องเที่ยวมากและกระจุกตัวในช่วงเวลาและพื้นที่ส่งผลกระทบต่อป่าไม้และทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งทางบกและทางน้ำประสพภาวะเสื่อมโทรมและถูกบุกรุกทำลาย ทั้งนี้เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเกาะและท่องเที่ยวทางทะเลทำให้มีขีดความสามารถใน

การรองรับการท่องเที่ยวอย่างจำกัด - โครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะเส้นทางคมนาคมทางบก ทางราง ทางน้ำ รวมไปถึงการบริหารจัดการแหล่งน้ำในพื้นที่ยังขาดประสิทธิภาพและไม่เพียงพอต่อความต้องการ-บุคลากรภาคบริการขาดความรู้ภาษาอังกฤษ และภาษาที่สาม โดยเฉพาะภาษาประเทศเพื่อนบ้านในเอเชีย ประกอบกับในช่วงที่ผ่านมามีนักท่องเที่ยวจากกลุ่มตลาดใหม่มาเที่ยวจำนวนมาก คือรัสเซีย จึงทำให้เกิดปัญหาการภาษาในการสื่อสารและทำให้มีแรงงานแฝงที่ไม่ถูกต้องมาประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยว

- ขาดอัตลักษณ์ของอันดามัน ที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตและวัฒนธรรม ทั้งในแง่ภูมิสถาปัตยกรรมและสินค้าที่ระลึกเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ฯลฯ ตลอดจนยังไม่สามารถเชื่อมโยงการท่องเที่ยวทางทะเลกับวิถีชีวิตและประวัติศาสตร์เข้าด้วยกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- ขาดการประยุกต์ใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาสินค้าเกษตรแปรรูป และสร้างสรรค์ให้เป็นสินค้าที่ระลึกที่จะสามารถสร้างรายได้

- ผลกระทบจากสึนามิและการป้องกันภัยพิบัติมีผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของกลุ่ม

- การท่องเที่ยวยังกระจุกอยู่บางพื้นที่ โดยเฉพาะในเมืองท่องเที่ยวหลักอย่างภูเก็ตและกระบี่ ดังนั้นจึงควรมีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวและโปรแกรมการท่องเที่ยวไปยังจังหวัดหรือเมืองท่องเที่ยวรองคือ ตรังและสตูล

1.2 ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

1) เงื่อนไขปัจจัยการผลิต (Factor Conditions) ด้านเงื่อนไขปัจจัยการผลิตของเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอันดามันประกอบด้วยจังหวัดภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรัง และสตูลมีศักยภาพสำคัญ คือ มีแหล่งท่องเที่ยวในภูมิภาคมีความโดดเด่นเรื่องของทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลที่มีความอุดมสมบูรณ์และสวยงามติดอันดับโลก ซึ่งประกอบไปด้วย 11 อุทยานแห่งชาติทางทะเล ได้แก่

- 1) อุทยานแห่งชาติสิรินาถ (ภูเก็ต)
- 2) อุทยานแห่งชาติเขานมเบญจา (กระบี่)
- 3) อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา (กระบี่)
- 4) อุทยานแห่งชาตินพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี (กระบี่)
- 5) อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี (กระบี่)
- 6) อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเภตรา (ตรัง)
- 7) อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ (พังงา)

8) อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน (พังงา)

9) อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา (พังงา)

10) อุทยานแห่งชาติเจ้าไหม (ตรัง)

11) อุทยานแห่งชาติตะรุเตา (สตูล)

นอกจากนี้ยังมีวนอุทยานอีกจำนวน 5 แห่ง ได้แก่ 1) น้ำตกพาน (ตรัง) 2) วนอุทยานบ่อน้ำร้อนกันตัง (ตรัง) 3) วนอุทยานน้ำตกรามัญ (พังงา) 4) วนอุทยานสระนางมโนราห์ (พังงา) 5) วนอุทยานน้ำตกธารสวรรค์ (สตูล)

อย่างไรก็ตามบางพื้นที่มีการใช้ทรัพยากรเกินขีดความสามารถในการรองรับได้ ขาดการดูแลรักษาและประเมินความคุ้มค่าของการใช้ทรัพยากรอย่างจริงจังโดยเฉพาะทรัพยากรที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตและกระบี่ ซึ่งในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวมาเยือนเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งมีศักยภาพและความสวยงามที่จะดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้ แต่ยังขาดการเพิ่มคุณค่าและการสร้างความเป็นเอกลักษณ์ให้กับแหล่งท่องเที่ยว ทำให้จุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวลดลงตลอดจนขาดการพัฒนาองค์ประกอบเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและขาดระบบการจัดการท่องเที่ยวที่สร้างคุณค่าและมูลค่าให้กับแหล่งท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวมีวันพักเฉลี่ยไม่สูงมากนักด้านบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีอยู่ในบางสาขาของธุรกิจท่องเที่ยวยังขาดคุณภาพและจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ แรงงานจำนวนมากมาจากจังหวัดอื่นๆ โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยและแรงงานต่างด้าว ประกอบกับบุคลากรหรือแรงงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในบางจังหวัด เช่น จังหวัดตรังสตูลและพังงายังขาดความรู้ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานที่เป็นมืออาชีพด้านการท่องเที่ยวและขาดแผนการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่ตรงกับความต้องการที่แท้จริงอย่างชัดเจนด้านความปลอดภัยเมื่อพิจารณาแล้วพบว่า ยังขาดมาตรฐานที่เข้มงวดเรื่องของการดูแลความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ซึ่งความปลอดภัยนี้เป็นเรื่องที่นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญมากเมื่อเดินทางมาเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นทะเลและการเดินทางไปท่องเที่ยวหรือประกอบกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเล เช่น เรือท่องเที่ยว กิจกรรมการดำน้ำปีนผา เป็นต้น ถึงแม้จะมีหน่วยงานตำรวจท่องเที่ยวคอยให้การดูแล แต่มีกำลังไม่เพียงพอที่จะรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นเรื่องเกี่ยวกับระบบสาธารณสุขปลอดภัยด้านการคมนาคมขนส่งให้เลือกหลากหลาย มีความสะดวกในการเดินทางทางอากาศของเที่ยวบินตรงจากต่างประเทศมา ยังสนามบินนานาชาติภูเก็ตและกระบี่ แต่สำหรับจังหวัดอื่นๆ คือ พังงา ตรัง และสตูล ยังมีความสะดวกในระดับน้อย และสิ่งที่เป็นปัญหาเหมือนกันของเมืองท่องเที่ยวทั้ง 5 จังหวัด คือ ระบบการคมนาคมขนส่งสาธารณะ การเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว การเดินทางระหว่างจังหวัด ยังขาดการจัดการ

ที่เป็นระบบ ทำให้เกิดช่องว่างของการประกอบอาชีพที่ควบคุมได้ยากเรื่องการรวมกลุ่มกันของต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ จากข้อมูลพบว่า ใน 5 จังหวัด คือ ภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรัง และสตูล สามารถแบ่ง ระดับของการกระจุกตัวและการเชื่อมโยงการพัฒนาในลักษณะของคลัสเตอร์หรือเครือข่ายได้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความกระจุกตัวและการเชื่อมโยงในระดับสูงแต่ยังไม่เข้มแข็งและยั่งยืน คือ จังหวัดภูเก็ต และกระบี่ ส่วนอีกกลุ่ม คือ จังหวัดพังงา ตรัง และสตูล มีจำนวนของต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำใน บางธุรกิจหรือบางหน่วยงานไม่มากนัก ทำให้เกิดปัญหาของการแข่งขันกันในคลัสเตอร์อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาภาพรวมพบว่า การเชื่อมโยงกันของเครือข่ายจัดอยู่ในระดับกลาง ดังนั้นแผนการ พัฒนาเขตการท่องเที่ยวนี้ จึงควรมุ่งและเร่งสร้างกลไกการเชื่อมโยงระบบห่วงโซ่อุปทานของการ ท่องเที่ยวให้มีความสมดุล ไม่มุ่งพัฒนาหรือส่งเสริมเฉพาะเครือข่ายต้นน้ำ กลางน้ำ หรือปลายน้ำแบบ แยกส่วนควรคำนึงถึงการพัฒนาระบบบูรณาการและการพัฒนาองค์ประกอบของระบบการจัดการ ท่องเที่ยวไปพร้อมๆ กัน

2) ปัจจัยอุปสงค์ (Demand Conditions) จากข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวปัจจุบันของเขต พัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน 5 จังหวัดนี้ สามารถแบ่งกลุ่มนักท่องเที่ยว ดังนี้อุปสงค์ของเมือง ท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต คือ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางท่องเที่ยวในภูมิภาคเป็นนักท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศที่มีความพิถีพิถันด้านการท่องเที่ยว เป็นนักท่องเที่ยวจากประเทศในอาเซียน คือ มาเลเซียและสิงคโปร์และนักท่องเที่ยวจากกลุ่มประเทศทางยุโรป และมีนักท่องเที่ยวรัสเซียและจีน เพิ่มขึ้นในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา แต่ส่วนใหญ่จะมีการกระจุกตัวในเรื่องของสถานที่และเวลา เช่น ในช่วงเทศกาลหรือวันหยุดและสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังเขต พัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน โดยมากจะเป็นนักท่องเที่ยวที่มีพฤติกรรมที่ชอบท่องเที่ยวที่ เกี่ยวเนื่องกับทะเลกิจกรรมการท่องเที่ยว ทางทะเล การพักผ่อน การประกอบกิจกรรมตามความ สนใจเฉพาะ เช่น ปีนผา พายเรือล่องเรือสำราญ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เป็นต้น และโดยมากจะ เดินทางมากับบริษัทนำเที่ยวที่มีมัคคุเทศก์นำมาและส่วนหนึ่งเป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มครอบครัวและ สูงอายุที่จองการเดินทางด้วยตนเองโดยจองกับโรงแรมที่พักที่เป็นรีสอร์ท ระดับ 4-5 ดาวที่มีอยู่ จำนวนมากในจังหวัดภูเก็ตและกระบี่และนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะมาซื้อบริการการเดินทางท่องเที่ยว ทางทะเลและการดำน้ำเพิ่มเติมสำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และกระบี่ ส่วนใหญ่มากับบริษัททัวร์หรือซื้อแพคเกจจากเทศกาลส่งเสริมการขายที่จัดขึ้นใน กรุงเทพฯ และกลุ่มที่เดินทางมาศึกษาดูงานและการประชุมสัมมนาของหน่วยงานต่างๆ (MICE) และที่สำคัญนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศส่วนใหญ่ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเขต พัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน โดยเฉพาะในจังหวัดภูเก็ตและกระบี่ ซึ่งยังมีความต้องการ

มาตรฐานการบริการที่เป็นสากลและความมั่นใจในการบริการที่ดีขึ้นและเพียงพอตลอดจนความมั่นใจด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมากขึ้นหลังเกิดเหตุการณ์คลื่นสึนามิที่ผ่านมา อุปสงค์ของเมืองท่องเที่ยว จังหวัดกระบี่ พังงา ตรังและสตูล พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีภูมิลำเนาในภาคใต้รองลงมาคือ กรุงเทพฯ ภาคกลาง และภูมิภาคอื่นๆ ซึ่งหากพิจารณาแล้วพบว่า นักท่องเที่ยวจำนวนมากมาเที่ยวแบบนักทัศนาจร (Excursionist) ในจังหวัดพังงา และเดินทางมาเที่ยวต่อหรือมาพักค้างคืนที่จังหวัดกระบี่ หรือภูเก็ต และมาแบบนักท่องเที่ยว (Tourist) ในจังหวัดตรังและสตูล คือ ตั้งใจเลือกจังหวัดตรังหรือสตูลเป็นจุดหมายปลายทางของการเดินทาง มีการพักค้างคืนอย่างน้อย 2 คืนกว่าๆ ในทั้งสองจังหวัดนี้ แต่ก็จะมีปัญหาคล้ายกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากต่างประเทศ คือ ส่วนใหญ่จะมีการกระจุกตัวในเรื่องของสถานที่และเวลา เช่น ในช่วงเทศกาลหรือวันหยุดและโดยมากจะเดินทางมากับบริษัทนำเที่ยวที่มีมัคคุเทศก์นำมาหรือซื้อแพคเกจทัวร์มาจากงานเทศกาลท่องเที่ยวต่างๆที่จัดขึ้นในกรุงเทพฯ โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือมาดำน้ำหรือท่องเที่ยวในทะเลอันดามันที่สวยงาม นอกจากนี้ยังมีนักท่องเที่ยวคนไทยจำนวนมากที่เดินทางไปยังเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันเพราะมีวัตถุประสงค์ในการเดินทางไปร่วมประชุมสัมมนาในรูปแบบต่างๆ (MICE) และที่สำคัญนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในภูมิภาค ยังต้องการมาตรฐานการบริการและความมั่นใจในความปลอดภัยและการบริการที่ดีมีคุณภาพสำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทย

3) ปัจจัยบริบทกลยุทธ์การแข่งขัน (Strategy, structure, and rivalry) พบว่า มีการควบคุมคุณภาพและมีการกำหนดมาตรฐานการบริการในธุรกิจอุตสาหกรรมท่องเที่ยว แต่มีการบังคับใช้ที่ไม่เข้มงวดและไม่ครอบคลุมในทุกพื้นที่และทุกกิจกรรมด้านการวางแผนกลยุทธ์ทางการตลาดในการส่งเสริมการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวต่างประเทศยังขาดประสิทธิภาพ นอกจากนี้คุณภาพของธุรกิจให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน คือ ธุรกิจที่พัก ธุรกิจบริษัทนำเที่ยว ร้านอาหารแหล่งท่องเที่ยวและร้านขายของที่ระลึกมีความแตกต่างกันสูงในแต่ละพื้นที่ในภูมิภาค นอกจากนี้ธุรกิจให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในภูมิภาคส่วนใหญ่ยังไม่คำนึงถึงเรื่องคุณภาพมาตรฐานการให้บริการ บริษัทนำเที่ยวส่วนใหญ่ในภูมิภาคมีจำนวนมากทำให้เกิดการแข่งขันอย่างรุนแรงในจังหวัดภูเก็ตและกระบี่ ประกอบกับมีบริษัททัวร์ต่างชาติเข้ามาดำเนินธุรกิจของตนเองแบบครบวงจร คือ บริษัทนำเที่ยว ที่พักและร้านอาหารทำให้เกิดปัญหาเงินรั่วไหลไปต่างประเทศและบริษัทนำเที่ยวในพื้นที่เองก็ยังคงขาดความสามารถด้านการตลาดสำหรับนักท่องเที่ยวในประเทศ นอกจากนี้ขีดความสามารถทางการแข่งขันด้านการตลาด ด้านราคาด้านความสามารถในการสื่อสารและการใช้

ภาษา ก็เป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการแข่งขัน ส่วนในจังหวัดพังงาตรังและสตูลมีจำนวนบริษัทนำเที่ยวไม่มาก ทำให้ไม่เพียงพอต่อการให้บริการ ตลอดจนยังขาดความเป็นมืออาชีพด้านบริการและส่วนใหญ่จะไม่ค่อยมีการวางแผนบริหารงานของบริษัทในระยะยาว สำหรับเรื่องของกฎระเบียบและนโยบายภาครัฐ พบว่า ทุกภาคส่วนในพื้นที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง ทั้งในจังหวัดภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรังและสตูลต่างมีเป้าหมายและวิสัยทัศน์ในการให้การท่องเที่ยวเป็นยุทธศาสตร์หลักของการพัฒนาท่องเที่ยวที่หรือจังหวัดเมื่อเปรียบเทียบกับในด้านกลยุทธ์ การแข่งขันมีรายละเอียดดังนี้

4) ปัจจัยสนับสนุนที่เกี่ยวข้อง (Related and Supporting Industries) พบว่า หน่วยงานภาครัฐเอกชนในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันให้การสนับสนุนการรวมกลุ่มเครือข่ายอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ทั้งในลักษณะของนโยบายและการปฏิบัติ ทำให้มีคณะกรรมการ กลุ่ม สมาคม ชมรม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งในระดับจังหวัด อำเภอและท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวจำนวนมากแต่ขาดการประสานความร่วมมือกันระหว่างกลุ่มหรือเครือข่าย แต่ละเครือข่ายยังทำงานตามหน้าที่ (Function) ของตนเอง ขาดการบูรณาการการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เข้าไปในทิศทางและเป้าหมายเดียวกัน การทำงานจะเป็นลักษณะต่างคนต่างทำ ที่ผ่านมายังพบว่า นโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยมากจะมาจากระดับบนหรือส่วนกลางมากกว่ามาจากความต้องการของคนท้องถิ่นอย่างแท้จริง ทำให้ขาดกระบวนการมีส่วนร่วม และเมื่อพิจารณาระดับของการประสานความร่วมมือกันทางธุรกิจ เครือข่ายวิสาหกิจท่องเที่ยว ในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันแล้วนั้น ยังมีการดำเนินงานในระดับน้อยมาก ทำให้ขาดความเชื่อมโยงในห่วงโซ่อุปทานและการประสานประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรม ทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน ในแต่ละจังหวัดเป็นแบบแยกจังหวัด และมีลักษณะของการแข่งขันและแย่งชิงทรัพยากร อย่างไรก็ตามจากการศึกษาก็พบว่า ในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันมีจำนวนองค์กร สมาคม ชมรม กลุ่มที่จัดตั้งขึ้นเพื่อสร้างความร่วมมือในเครือข่ายวิสาหกิจทางการท่องเที่ยวขึ้นมาจำนวนมาก โดยเฉพาะในจังหวัดภูเก็ตและกระบี่ สำหรับสถาบันการศึกษาในพื้นที่อันดามัน ทั้งในระดับอาชีวศึกษาและระดับมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนหลักสูตรด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรมมีอยู่หลายแห่งซึ่งเพียงพอต่อปริมาณการผลิตบุคลากรแต่หลักสูตรการเรียนการสอนยังขาดความสามารถในการสนองตอบต่อความต้องการอย่างแท้จริงของท้องถิ่น เช่น หลักสูตรด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวทางทะเล เรือสำราญ ธุรกิจอาหารนานาชาติและอาหารฮาลาล เป็นต้น

1.3 ปัญหาและความต้องการของประชาชน

จากการประเมินสถานะของประเทศด้านเศรษฐกิจของสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พบว่า ปรากฏว่าประเทศไทยยังคงติดอยู่ในกับดักประเทศที่มีรายได้ปานกลางจาก

ภาวะเศรษฐกิจโดยรวมที่ชะลอตัวลง เนื่องมาจากความล่าช้าในการเปลี่ยนผ่านด้านเทคโนโลยีที่ทันสมัย การลงทุนลดลงรวมถึงการขาดแคลนบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาขณะที่นี้ สาธารณะเพิ่มสูงขึ้นแต่รายได้เข้าประเทศลดลงกระทบต่อเสถียรภาพทางการเงินการคลัง นักลงทุนขาดความเชื่อมั่น ราคาสินค้าเกษตรตกต่ำและขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศลดลงจากอันดับ 29 ในปี 2557 มาอยู่อันดับ 30 จาก 61 ประเทศทั่วโลกในปี 2558 ด้านสังคมในขณะนี้ ประเทศไทยกำลังเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ส่งผลให้เกิดปัญหาด้านสุขภาพและเป็นภาระของประชาชนที่จะต้องมียาใช้จ่ายด้านสาธารณสุขเพิ่มขึ้น แม้ว่าสถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ระหว่างคนรวยและคนจนมีมากถึง 34.9 เท่า ในปี 2556 โดยกลุ่มคนรวยที่สุดร้อยละ 10 ถือครองรายได้สูงถึงร้อยละ 36.8 ของรายได้ทั้งหมด ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุดร้อยละ 10 ถือครองรายได้เพียงร้อยละ 1.1 เนื่องจากโครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล การกระจายประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่าง ๆ ในสังคมยังไม่ทั่วถึง จำเป็นต้องมีแนวทางในการแก้ปัญหาทั้งด้านการศึกษา การสาธารณสุขและสวัสดิการสังคมรวมถึงปัญหาการค้ายาเสพติด ความขัดแย้งทางการเมือง การสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนความท้าทายจากภัยธรรมชาติที่มีมากขึ้น

นอกจากนี้จากการรับฟังปัญหาและความต้องการของประชาชนในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันความคิดเห็นของประชาชนในแต่ละพื้นที่ พบว่า ในพื้นที่ทุกจังหวัดมีปัญหาความ ต้องการที่สำคัญ ได้แก่

1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงระหว่างจังหวัด และเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดยังไม่ได้มาตรฐานเพียงพอ เช่น ถนน ท่าเทียบเรือ สนามบิน ปัญหาเส้นทาง การคมนาคมขนส่งค่อนข้างกระจุกตัวอยู่ในสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญๆ ในขณะที่เส้นทาง การคมนาคมอื่นๆ ไม่สะดวกและปลอดภัย เส้นทางคมนาคมที่เชื่อมโยงจังหวัดบางจังหวัดในกลุ่ม จังหวัดยังมีสภาพเป็นถนน 2 ช่องจราจรโดยเฉพาะทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 ซึ่งเป็นเส้นทางคมนาคมขนส่งสายหลักของภาคใต้ฝั่งอันดามัน และยังมีปัญหาการคมนาคมขนส่งระหว่างพื้นที่ ในส่วนของแผ่นดินใหญ่กับเกาะต่าง ๆ ทั้งที่เป็นที่อยู่อาศัยของประชาชนและแหล่งท่องเที่ยว

2. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและบุคลากรทางการท่องเที่ยว ยังขาดการยกระดับ มาตรฐาน เช่น ขาดแคลนแรงงานภาคการท่องเที่ยว (ด้านภาษาและทักษะ) การเพิ่มศักยภาพของ บุคลากรในชุมชน เพื่อสนับสนุนส่งเสริมการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน สามารถติดต่อสื่อสารกับ นักท่องเที่ยวได้ จึงเป็นสิ่ง ที่มีความสำคัญ และจะต้องเร่งรัดการดำเนินการเพื่อสร้างความยอมรับ และความเชื่อมั่น

3. การขาดการทำตลาดประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวที่ชัดเจนและมีความต้องการที่สำคัญที่จะขับเคลื่อนเพื่อพัฒนายกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน

4. ปัญหาด้านมาตรฐานความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวที่ผ่านมาความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งประชาชนในพื้นที่ยังคงประสบปัญหาความไม่มั่นคงในชีวิตและทรัพย์สิน ทั้งภัยที่เกิดจากธรรมชาติภัยจากอาชญากรรม ซึ่งยังมีคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญอยู่บ่อยครั้งและภัยที่เกิดจากการสัญจรในที่ต่าง ๆ เนื่องจากปัญหาปัจจัยความไม่พร้อมและไม่ได้มาตรฐาน ด้านความปลอดภัย จึงทำให้ความสูญเสียจากอุบัติเหตุนำมาซึ่งความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สินจำนวนมากและอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นยังคงเป็นปัญหาที่จะต้องแก้ไข เพื่อยกระดับมาตรฐานด้านการความปลอดภัยให้สูงขึ้น

5. ปัญหาราษฎรไม่มีเอกสารสิทธิ และครอบครองพื้นที่ป่าสงวน และที่ดินสาธารณประโยชน์การประกาศเขตที่ดินเป็นเขตอุทยานและป่าสงวนมีปัญหาค้ำซ้อนที่ทำกินของ ชาวบ้านจึงเกิดการโต้แย้งสิทธิกับทางราชการและปัญหาประชาชนที่ไม่มีที่ดินทำกินเป็นของตนเองได้เข้าบุกรุกยึดครองที่ดินของรัฐในเขตป่าสงวนแห่งชาติและที่ดินสาธารณประโยชน์เพื่อใช้ในการปลูกสร้างที่อยู่อาศัยและใช้เพื่อการเกษตร

6. ปัญหาการขาดแคลนน้ำสำหรับการอุปโภค /บริโภค ด้วยสภาพภูมิประเทศที่เป็นพื้นที่ภูเขา พื้นที่เกาะและพื้นที่ลาดชันทำให้น้ำธรรมชาติเป็นสายสั้น ๆ น้ำจึงไหลลงสู่ทะเลอย่างรวดเร็วทำให้ขาดแคลนน้ำจืดในฤดูแล้ง นอกจากนั้นยังมีปัญหาแหล่งน้ำธรรมชาติถูกบุกรุกด้วยน้ำเค็มจึงไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้และปัญหาการขาดแคลนน้ำนี้อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการขยายธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างมีเสถียรภาพในอนาคต

7. ปัญหาความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อมและความสมบูรณ์ตามธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ ที่กำลังลดน้อยลงอย่างต่อเนื่อง รวมถึงปัญหาเรื่องขยะมูลฝอยและน้ำเสียจากการประกอบกิจการต่าง ๆ และจากชุมชน ส่งผลกระทบต่อสุขอนามัยของคนในพื้นที่ รวมถึงความสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลลดลง ซึ่งเกิดจากการทำประมงที่ไม่ถูกวิธีและการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติส่งผลให้ชาวประมงสามารถจับสัตว์น้ำได้น้อยลง

8. ปัญหาเรื่องการกีดเซาะชายฝั่ง จัดได้ว่าเป็นอีกหนึ่งประเด็นหลักที่ประชากรของจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันได้รับผลกระทบมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานพอสมควรและทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น สาเหตุสำคัญมาจากบางพื้นที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างเป็นระบบและภัยธรรมชาติต่าง ๆ

9. ปัญหาเรื่องการบริหารจัดการระหว่างกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในระดับต่าง ๆ และส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ที่ยังมีความเข้าใจในแนวความคิดเรื่องการทำงานแบบบูรณาการอยู่ในระดับที่แตกต่างกันส่งผลให้การแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่ไม่สามารถเชื่อมโยงบูรณาการให้เกิดการขับเคลื่อนในลักษณะที่ประสานและเกื้อกูลกันได้อย่างแท้จริง

10. ปัญหาด้านสาธารณสุขที่ยังคงมีปัญหกระทบต่อประชาชนในพื้นที่ ซึ่งโรคที่พบมากได้แก่ โรคหัวใจ โรคความดันโลหิตสูงและโรคเบาหวาน ซึ่งเกิดจากปัญหาพฤติกรรมการใช้ชีวิตประจำวันที่ประชาชนส่วนใหญ่นิยมบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และยาสูบ ซึ่งมีทิศทางที่เพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นการสร้างภาระด้านการสาธารณสุขในระยะยาว อีกทั้งภาครัฐยังต้องแบกรับปัญหาสาธารณสุขของกลุ่มนักท่องเที่ยวและแรงงานต่างด้าวที่มีปัญหาสุขภาพที่สูงเช่นกัน ปัญหาความต้องการของประชาชนในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน พบว่าเป็นปัญหาที่สั่งสมมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนานพอสมควร จึงไม่สามารถจัดการได้ด้วยภาครัฐเพียงลำพัง จะต้องมีการประสานบูรณาการกับทุกภาคส่วนเป็นกำลังประจักษ์รัฐในการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบ และร่วมจัดการแก้ไขปัญหาก็จะสามารถดำเนินการได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีทั้งนี้ หากสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ได้ตามความต้องการก็จะสามารถต่อยอดการพัฒนาไปสู่ความเป็นเมืองและสังคมที่น่าอยู่(สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน. 2559)

1.4 ยุทธศาสตร์ แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน

ในการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน ประกอบด้วยจังหวัดภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรังและสตูล ได้วิเคราะห์ข้อมูลทุกมิติที่เกี่ยวข้อง การวิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อมทางการตลาดและการวิเคราะห์ปัจจัยขีดความสามารถทางการแข่งขัน สามารถสรุปความโดดเด่นและศักยภาพของแต่ละจังหวัดที่คัดเลือกมาอยู่ในเขตพัฒนาการท่องเที่ยว กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันได้แก่ จังหวัดภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรังและสตูลปี พ.ศ. 2559 – 2563 ดังนี้

3.1 วิสัยทัศน์ “การท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก บนฐานวัฒนธรรมอันดามัน”
คำอธิบายวิสัยทัศน์“พัฒนาและส่งเสริมให้เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันเป็นเมืองท่องเที่ยวทางทะเลเมืองท่าเทียบเรือสำราญเรือยอร์ชที่มีมาตรฐานสากลระดับโลก และเมืองท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่สะท้อนวิถีอันดามันซึ่งหมายถึงวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนที่เป็นเอกลักษณ์ ได้แก่ คน ประเพณีวิถีชีวิต สถาปัตยกรรมธรรมชาติ ภาษาการแต่งกาย เป็นต้น ที่ถูกส่งมอบจากรุ่นสู่รุ่นหรือถูกปรับปรุง ให้สอดคล้องกับการดำรงชีวิตในปัจจุบันซึ่งอาจจะมีในลักษณะที่เป็นแบบดั้งเดิม (Traditional) และแบบร่วมสมัย(Contemporary) สอดคล้องกับการท่องเที่ยววิถีไทยบนฐานอัตลักษณ์

เฉพาะของแต่ละจังหวัดในเขตอันได้แก่ ภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรัง และสตูลบนฐานความใส่ใจต่อทรัพยากร และแหล่งท่องเที่ยว”

3.2 วัตถุประสงค์

1. พัฒนาให้เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันเป็นเมืองท่องเที่ยวทางทะเล เรือสำราญ เรือยอร์ชที่มีมาตรฐานระดับโลก โดยเน้นให้จังหวัดภูเก็ตและจังหวัดกระบี่เป็นศูนย์กลางในการ เชื่อมโยงและกระจายนักท่องเที่ยว พร้อมทั้งพัฒนาเมืองท่องเที่ยวรอง จังหวัดพังงา ตรัง และสตูล เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีศักยภาพทางการแข่งขันได้ในระดับสากล

2. ต่อยอดฐานและสร้างคุณค่าให้กับต้นทุนทางวิถีชีวิต วัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ ของอันดามันสู่กิจกรรมการท่องเที่ยวเชื่อมโยงร่วมกับทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลเพื่อการเพิ่มวันพักและ ขยายตลาดนักท่องเที่ยวให้ครอบคลุมทุกจังหวัดในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน

3. ส่งเสริมและจัดการการท่องเที่ยวของเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน โดยมุ่งตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวคุณภาพครอบคลุมทุกกลุ่ม โดยเน้นการพัฒนา คุณภาพการบริการในทุนมนุษย์ให้มีศักยภาพในการรองรับนักท่องเที่ยวได้

4. ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ มุ่งเน้นการวิเคราะห์กลุ่มตลาดที่ เหมาะสมตลอดจนนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพของคลัสเตอร์อันดามัน

5. ผลักดันให้เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันเป็นศูนย์กลางในการเชื่อมโยงการ ท่องเที่ยวกับจังหวัดภายในเขตและภายนอกเขตตลอดจนการเชื่อมโยงไปยังประเทศเพื่อนบ้าน มาเลเซีย สิงคโปร์และอินโดนีเซีย

3.3 เป้าหมาย

1. เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวให้กับเมืองท่องเที่ยวหลักและเมืองรองในเขต พัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน

2. กระจายรายได้จากการท่องเที่ยวให้ทั่วถึงและเป็นธรรมภายในเขตพัฒนาการ ท่องเที่ยวอันดามัน

3. กระจายรายได้การท่องเที่ยวออกไปยังจังหวัดใกล้เคียงและพื้นที่เชื่อมโยง การท่องเที่ยวภายนอกเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน

4. พัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน ทั้งด้าน มิติของสังคมและวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

5. รักษาและสืบทอดอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่หลากหลายของอันดามันให้เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันได้รับรางวัลที่เกี่ยวกับการเป็นแหล่งท่องเที่ยวการประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในระดับชาติและนานาชาติ

3.4 ประเด็นยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาฐานทรัพยากรการท่องเที่ยวทางทะเล และวิถีอันดามัน โดยเน้นการยกระดับปัจจัยพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยว และคุณภาพการให้บริการ ตลอดจนการลงทุนในทุกๆระดับเพื่อมุ่งสู่การเป็นเมืองท่องเที่ยวทางทะเล และทำเทียบเรือสำราญที่มีมาตรฐานระดับโลก

เป้าประสงค์ยุทธศาสตร์

1. เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน
2. กระจายรายได้จากการท่องเที่ยวให้ทั่วถึงและเป็นธรรมภายในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน
3. กระจายรายได้การท่องเที่ยวออกไปยังจังหวัดใกล้เคียงและพื้นที่เชื่อมโยงการท่องเที่ยวภายนอกเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน
4. พัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันทั้งด้านมิติของสังคมและวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม
5. รักษาและสืบทอดอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่หลากหลายของอันดามัน
6. ให้เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันได้รับรางวัลที่เกี่ยวกับการเป็นแหล่งท่องเที่ยว/การประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในระดับชาติ และนานาชาติ

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1.1 การพัฒนาระบบการบริหารจัดการทรัพยากรและการเพิ่มคุณค่า (Value added) ให้กับแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล ธรรมชาติ และวิถีวัฒนธรรมของคลัสเตอร์อันดามัน โดยให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์และรักษาทรัพยากรทางการท่องเที่ยว

กลยุทธ์ที่ 1.2 การพัฒนาขีดความสามารถทางการแข่งขันของการเป็นเมืองท่องเที่ยวทางทะเลและทำเทียบเรือสำราญระดับโลก ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์และระบบการคมนาคมภายในจังหวัดและระหว่างจังหวัด ตลอดจนมาตรฐานด้านความปลอดภัย และการพัฒนาคุณภาพการให้บริการในบุคลากรทุกระดับ

กลยุทธ์ที่ 1.3 การพัฒนาระบบการจัดการท่องเที่ยวเรือสำราญและเรือยอร์ชของจังหวัดภายในคลัสเตอร์อันดามัน

กลยุทธ์ที่ 1.4 การพัฒนาระบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและการแพทย์ (Medical Tourism) ของกลุ่มจังหวัดภูเก็ต

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 ส่งเสริมกลยุทธ์การตลาดที่เน้นคุณค่า และการสร้างประสบการณ์ที่ดีให้กับนักท่องเที่ยวและการเจาะกลุ่มตลาดนักท่องเที่ยวคุณภาพทั้งตลาดต่างประเทศและตลาดในประเทศ

เป้าประสงค์ยุทธศาสตร์

1. ร้อยละของความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว
2. การเพิ่มขึ้นของรายได้รวมจากการท่องเที่ยวของเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน

3. การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวไปยังจังหวัดพังงา ตรัง และสตูล
4. เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวซ้ำในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน
5. รักษาและสืบทอดภาพลักษณ์การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและวิถีอันดามัน

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 2.1 การส่งเสริมการตลาดภายใต้แนวคิด “Discover Andaman and Explore Happiness” โดยเน้นการตลาดที่สร้างคุณค่าให้กับประสบการณ์ในการท่องเที่ยว และเพิ่มระยะเวลาการพำนักนาน

กลยุทธ์ที่ 2.2 การส่งเสริมการตลาดในกลุ่มสนใจเฉพาะ (Niche Market)

กลยุทธ์ที่ 2.3 การเจาะกลุ่มตลาดคุณภาพให้กับเมืองท่องเที่ยว จังหวัดกระบี่ พังงา ตรัง และสตูล โดยเน้นกลุ่มตลาดต่างประเทศ ได้แก่ ยุโรป จีน และตลาดนักท่องเที่ยวในประเทศที่มีคุณภาพ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 เร่งสนับสนุนและขับเคลื่อนมาตรการด้านความปลอดภัยแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลความสะอาดในการคมนาคม ปัญหาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว และการจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ

เป้าประสงค์ยุทธศาสตร์

1. ร้อยละของความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว
2. ให้เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันได้รับรางวัลที่เกี่ยวกับการเป็นแหล่งท่องเที่ยว/การประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในระดับชาติและนานาชาติ

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 3.1 การพัฒนาระบบและมาตรฐานด้านความปลอดภัยในเมืองท่องเที่ยวทางทะเลระดับสากลทั้งภัยที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ และมนุษย์

กลยุทธ์ที่ 3.2 การวางแผนการจัดการปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมทั้งในเขตเมือง เกาะ และทะเล

กลยุทธ์ที่ 3.3 การจัดทำระบบการจัดการน้ำในเมืองท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชื่อมโยงภายในคลัสเตอร์อันดามัน ระหว่างคลัสเตอร์ ประเทศเพื่อนบ้านและคลัสเตอร์ระดับสากล

เป้าประสงค์ยุทธศาสตร์

1. เพิ่มระยะเวลาพำนักในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน
2. เชื่อมโยงการท่องเที่ยวภายในคลัสเตอร์ระหว่างคลัสเตอร์และเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้านมาเลเซีย สิงคโปร์และอินโดนีเซีย
3. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน
4. เกิดเส้นทางท่องเที่ยวเชื่อมโยง

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 4.1 เชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวในจังหวัดที่อยู่กลุ่มคลัสเตอร์อันดามัน ทั้งเส้นทางท่องเที่ยวทางทะเล ทางธรรมชาติและวัฒนธรรม

กลยุทธ์ที่ 4.2 การเชื่อมโยงการทำงานของเครือข่ายการท่องเที่ยวทางทะเลกับคลัสเตอร์นอกกลุ่มอันดามัน ได้แก่ กลุ่มฝั่งทะเลตะวันตก กลุ่มฝั่งทะเลตะวันออกและอ่าวไทย

กลยุทธ์ที่ 4.3 การเชื่อมโยงเครือข่ายการท่องเที่ยวทางทะเล เรือสำราญและเรือยอร์ชกับเมืองท่องเที่ยวหลักในเอเชีย ยุโรป และอเมริกา

กลยุทธ์ที่ 4.4 เชื่อมโยงธุรกิจสินค้าเกษตร ประมงและสินค้าหัตถกรรมจากจังหวัดสตูล ตรัง พังงา และภูเก็ต

กลยุทธ์ที่ 4.5 การเชื่อมโยงเครือข่ายการท่องเที่ยวฮาลาลในกลุ่ม IMT-GT อาเซียนและระดับนานาชาติ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 เ่งยกระดับและสร้างความเข้มแข็งให้กับเครือข่ายการท่องเที่ยวอันดามันและบุคลากรด้านการท่องเที่ยว โดยการสร้างความเข้มแข็งให้กับเครือข่ายและบุคลากรครอบคลุมทั้งระบบของการจัดการท่องเที่ยวอันดามัน

เป้าประสงค์ยุทธศาสตร์

1. เกิดคลังเตอรืการท่องเที่ยวของเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน และการขับเคลื่อน คลังเตอรื
2. ร้อยละของความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน
3. ร้อยละของความพึงพอใจของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่ได้รับการพัฒนา
4. จำนวนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวทุกภาคส่วนได้รับการพัฒนา
5. จำนวนหลักสูตรการอบรมและพัฒนาทุนมนุษย์ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 5.1 เร่งยกระดับและสร้างความเข้มแข็งในกลไกการขับเคลื่อนคลังเตอรืการท่องเที่ยวกลุ่มอันดามัน

กลยุทธ์ที่ 5.2 การสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์ในคลังเตอรือันดามันทุกระดับ และทุกกลุ่มให้มีทักษะและความสามารถ มีจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจและจิตใจในการให้บริการ ตลอดจนศักยภาพในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Cross Cultural Communication) เพื่อสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยว(สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน. 2559)

2. กีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน มีลักษณะพื้นที่เป็นแนวทอดยาวตามชายฝั่งทะเลอันดามันทางทิศตะวันตกของประเทศ ตั้งอยู่บนพื้นที่ลุ่มน้ำภาคใต้ฝั่งตะวันตก ลักษณะภูมิประเทศด้านตะวันตกมีแนวเทือกเขาพาดผ่านจากจังหวัดระนองลงมาถึงจังหวัดพังงาซึ่งเป็นต้นกำเนิดแม่น้ำสายต่างๆ แม่น้ำและลำน้ำมีความยาวไม่มากนักและไหลลงสู่ทะเลอันดามันไปทางทิศตะวันตกและตะวันตกเฉียงใต้เป็นส่วนใหญ่ ลักษณะภูมิประเทศเกิดจากแผ่นดินยุบตัวลงไป ทำให้ชายฝั่งทะเลเว้าแหว่งมีอ่าวและเกาะเล็กๆ มากมาย จากลักษณะภูมิประเทศที่มีความหลากหลายและสวยงามดังกล่าวทำให้พื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน เหมาะแก่การพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติในระดับนานาชาติ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.1 จังหวัดระนอง มีลักษณะภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นทิวเขา หุบเขาสลับซับซ้อน ประมาณ ร้อยละ 86 ของพื้นที่จังหวัดมีพื้นที่ราบเพียงร้อยละ 14 ของพื้นที่เท่านั้นโดยทางทิศตะวันออกของพื้นที่จะมีแนวเทือกเขาตะนาวศรีทอดตัวเป็นแนวยาวจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ ประกอบด้วยเขาห้วยเสียดเขานมสาว ลักษณะของพื้นที่มีความลาดเอียงจากทิศตะวันออกลงสู่ทะเลอันดามัน ทางทิศ

ตะวันตก โดยมีพื้นที่ติดแนวชายฝั่งทะเลอันดามันประมาณ 69 กิโลเมตร ประกอบด้วย เกาะน้อยใหญ่ทั้งสิ้น 62 เกาะ ได้แก่ เกาะพยามเกาะสินไห เกาะช้าง และเกาะเหลา เป็นต้น

4.2 จังหวัดพังงา มีลักษณะภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นที่อกเขาสูงสลับซับซ้อน และที่ราบสูงทางด้านตะวันตกของพื้นที่ โดยจะทอดตัวเป็นแนวยาวตามแนวเหนือใต้ มีเทือกเขาที่สำคัญ ได้แก่ เทือกเขาภูเก็ตซึ่งเป็นเทือกเขาที่ต่อเนื่องมาจากเทือกเขาตะนาวศรี บริเวณตอนกลางของพื้นที่จะมีลักษณะเป็นที่ราบเชิงเขาที่มีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางประมาณ 20-120 เมตร ส่วนใหญ่จะอยู่ในพื้นที่อำเภอเมืองพังงา อำเภอตะกั่วทุ่ง อำเภอตะกั่วป่า และอำเภอท้ายเหมือง ลักษณะของพื้นที่จะลาดเอียงจากทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตกลงสู่ทะเลอันดามัน และมีที่ราบแคบๆ ตามชายฝั่งทะเลยาวประมาณ 239.25 กิโลเมตร โดยตามแนวชายฝั่งทะเลจะมีป่าชายเลนเกือบตลอดพื้นที่ประกอบด้วยเกาะประมาณ 105 เกาะ ได้แก่ เกาะยาว หมู่เกาะสุรินทร์ และหมู่เกาะสิมิลัน เป็นต้น

4.3 จังหวัดภูเก็ต มีลักษณะเป็นเกาะที่ตั้งอยู่ตามชายฝั่งทะเล มีลักษณะทางธรณีวิทยาคล้ายคลึงกับแผ่นดินใหญ่ พื้นที่ร้อยละ 70 ของจังหวัดเป็นภูเขาทอดยาวตามแนวเหนือใต้และอีกร้อยละ 30 เป็นที่ราบฝั่งตะวันตกของเกาะเป็นภูเขา ทางทิศเหนือและด้านตะวันออกเฉียงเหนือเป็นที่ราบสูง ขณะที่ด้านตะวันออกเป็นที่ราบจังหวัดภูเก็ตมีลำน้ำลำน้ำห้วย และคลองขนาดเล็ก รวม 9 สาย และมีแหล่งน้ำผิวดินที่เป็นพหุธรรมชาติชุ่มเหมืองเก่าและอ่างเก็บน้ำของกรมชลประทานด้านตะวันออกพื้นที่ชายฝั่งทะเลประกอบด้วยหาดโคลน ป่าชายเลน และพื้นที่ทรายอก ขณะที่ด้านตะวันตกเป็นหาดทรายสวยงาม นอกจากนี้ยังมีเกาะบริวารทั้งสิ้น 32 เกาะ ได้แก่ เกาะนก เกาะนาคาน้อย เกาะนาคาใหญ่ เกาะมะพร้าวและเกาะซี เป็นต้น

4.4 จังหวัดกระบี่ มีลักษณะภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นภูเขาหินปูน ที่มีลักษณะเป็นภูเขาโดดๆเดี่ยวมีถ้ำหินปูน บ่อน้ำร้อน และแอ่งน้ำที่เกิดจากการยุบตัวของพื้นดิน สลับกับพื้นที่แบบลูกคลื่นลอนลาดและที่ราบเชิงเขาบริเวณทางตอนบนของพื้นที่ ทางตอนกลางของพื้นที่มีแนวภูเขาที่สำคัญทอดตัวในแนวเหนือใต้ ได้แก่ ภูเขาพนมเบญจนอกจากนั้นบริเวณด้านตะวันตกของพื้นที่มีลักษณะเป็นที่ราบแคบๆตามชายฝั่งทะเล มีความยาวประมาณ 160 กิโลเมตร มีลักษณะเป็นชายฝั่งทะเลจมตัว จึงทำให้ชายฝั่งทะเลมีลักษณะเว้าแหว่ง สูงชันต่างกันบางบริเวณมีภูเขาติดกับชายฝั่งทะเล เช่น เขากาโรส และประกอบด้วย หมู่เกาะน้อยใหญ่ ประมาณ 154 เกาะโดยเป็นเกาะที่มีประชากรอาศัยอยู่เพียง 13 เกาะที่สำคัญได้แก่ เกาะลันตา และเกาะพีพี ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงามติดอันดับของโลก

4.5 จังหวัดตรัง มีลักษณะภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นภูเขาหินปูนเนินสูงๆ ต่ำๆ สลับด้วยภูเขาใหญ่เล็กถ้ำและแอ่งน้ำที่เกิดจากการยุบตัวของพื้นดิน กระจัดกระจายอยู่ทั่วไปภายในพื้นที่ ได้แก่ ถ้ำเขาช้างหาย ถ้ำเลถ้ำพระวิเศษ เป็นต้น ในขณะที่พื้นที่ราบมีสัดส่วนค่อนข้างน้อย ซึ่งส่วนใหญ่ใช้ใน

การปลูกข้าวทางทิศตะวันออก มีเทือกเขาบรรทัดทอดตัวยาวจากเหนือจดใต้ โดยเป็นเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างจังหวัดตรังกับจังหวัดพัทลุง ซึ่งตามแนวทิวเขาปกคลุมด้วยป่าดงดิบที่สมบูรณ์นอกจากนั้นทางด้านทิศตะวันตกของพื้นที่มีลักษณะเป็นที่ราบตามชายฝั่งทะเลมีความยาวประมาณ 119 กิโลเมตร สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นป่าชายเลนที่ยังคงความอุดมสมบูรณ์ประกอบด้วยพื้นที่ที่เป็นเกาะทั้งสิ้น 46 เกาะ (สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน. 2559)

จากความอุดมสมบูรณ์และความสวยงามของทะเลไทยและพื้นที่บริเวณชายฝั่งทำให้ประเทศไทยกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงที่สุดแห่งหนึ่งของโลก โดยเฉพาะชายฝั่งทะเลอันดามันในมหาสมุทรอินเดีย ได้ถูกนำมาพัฒนาทางการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง และสร้างรายได้เข้าประเทศเป็นจำนวนมากกิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลที่สำคัญได้แก่ กิจกรรมดำน้ำดูปะการัง กิจกรรมพักผ่อน และการชมทิวทัศน์ ชายหาด การชมหมู่บ้านชาวประมงและชาวเล กิจกรรมการเล่นเรือ การเล่นกีฬาทางน้ำ การตกปลา เป็นต้น ในแต่ละปีประเทศไทยสามารถรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมากทั้งนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากต่างประเทศ และนักท่องเที่ยวชาวไทยเอง สร้างรายได้เข้าสู่ประเทศอีกทั้งก่อให้เกิดการหมุนเวียนเงินตราภายในประเทศ และสร้างอาชีพแก่ประชาชนในพื้นที่เป็นจำนวนมาก

กิจกรรมการท่องเที่ยวด้านกีฬาทางน้ำที่ให้บริการนักท่องเที่ยวได้รับความเพลิดเพลินความพึงพอใจและใกล้ชิดกับธรรมชาติแล้ว ยังส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสเรียนรู้กับธรรมชาติในรูปแบบต่าง ๆ อย่างไม่รู้จบการจำกัดกิจกรรมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในพื้นที่ธรรมชาติอาจจำเป็นต้องพิจารณา กิจกรรมการเรียนรู้ธรรมชาติ /สิ่งแวดล้อมประกอบกันไป เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวและ ทำให้นักท่องเที่ยวได้รับความเพลิดเพลินมากขึ้น ซึ่งอาจเรียกว่า กิจกรรมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว กล่าวคือ เป็นกิจกรรมที่กระทำในพื้นที่ธรรมชาติ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวต่อกลุ่มกิจกรรมเพื่อไม่สร้างผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมธรรมชาติ กิจกรรมเสริมดังกล่าวอาจจัดกลุ่มได้เป็นกลุ่มกิจกรรมท่องเที่ยวที่เน้นการใกล้ชิดชื่นชมธรรมชาติ (Appreciative Recreational Activities) และกลุ่มกิจกรรมท่องเที่ยวที่เน้นการผจญภัยตื่นเต้นท้าทายกับธรรมชาติ (Adventurous Recreational Activities) สำหรับกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันครั้งนี้ คือ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2561: ออนไลน์) ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ กำหนดชนิดของกีฬาทางน้ำที่ได้รับความนิยม เพื่อการศึกษาใน 3 ชนิดกีฬา คือ กีฬาเรือแคนู / เรือคายัค กีฬาดำน้ำ และกีฬาเรือพายล่องแก่ง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 กีฬาเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak)

กีฬาเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) มีชาวพื้นเมืองในแถบทวีปอเมริกา แคนาดาและยุโรป ได้ใช้เรือแคนูและคายัคสัญจรไปมาเพื่อการติดต่อคมนาคมและดำรงชีวิตตามลำน้ำและตามท้องทะเล ต่อมามีการนำเรือแคนูและคายัคมาใช้ในการกีฬาและการท่องเที่ยว ปัจจุบันประเทศไทยมีการพายเรือคายัคหรือเรือแคนู เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทเชิงนิเวศ และผจญภัยที่ได้รับความนิยมมากในกลุ่มนักท่องเที่ยว เพราะความตื่นเต้นท้าทายในการการนำไปใช้สำรวจหรือชมทัศนียภาพตามชายฝั่งทะเล หมู่เกาะ บริเวณป่าชายเลน บึง และแม่น้ำ ลำคลองที่ไม่มีเกาะแก่ง รวมถึงในบริเวณน้ำนิ่ง เช่น อ่างเก็บน้ำ เขื่อนเก็บกักน้ำต่างๆ หรือใช้พายสำรวจถ้ำโดยไม่ก่อให้เกิดมลภาวะเป็นพิษกับสิ่งแวดล้อมอีกด้วย ส่วนใหญ่จัดอุปกรณ์ไว้ให้บริการสำหรับแขกที่มาพัก มีทั้งให้บริการฟรีและคิดเป็นค่าเช่ารายชั่วโมงหรือรายวัน เพื่อให้นักท่องเที่ยวพายเล่นชมธรรมชาติ

ประเภทของเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) ในประเทศไทยที่ให้บริการกับนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเป็นเรือคายัค มี 2 แบบ

1. เรือคายัค (Kayak) มี 2 ลักษณะ

1.1 **เรือคายัคแบบ Sit-on-top** เป็นคายักรูปแบบใหม่ที่ได้พัฒนาให้พายได้ง่ายและสะดวกยิ่งขึ้น ข้อดีคือจะไม่จมน้ำเนื่องจาก ตัวเรือจะถูกปิดหมด โดยผู้พายจะนั่งอยู่ด้านบนของเรือ ถ้าเรือจะมี รูระบายน้ำเพื่อให้ น้ำที่สาดกระเซ็นเข้ามาสามารถระบายออกไปได้ ใช้พายเล่นท่องเที่ยวระยะใกล้ล่องแก่งในระดับเริ่มต้น หรือเพื่อการพักผ่อน และนันทนาการครอบครัว มีตั้งแต่แบบ 1 ที่นั่งถึง 3 ที่นั่งพร้อมช่องเก็บสัมภาระ มีน้ำหนักเบาสะดวกต่อการใช้งานในทะเล

1.2. **เรือคายัคแบบ Sit-inside** เป็นคายักรูปแบบดั้งเดิมที่ผู้พายจะต้องสอดตัวเข้าไปในเรือ โดยมีผ้าคลุมปิดเพื่อป้องกันน้ำเข้าเรือ ซึ่งเหมาะกับใช้ท่องเที่ยวระยะไกล (Touring) หรือล่องแก่งที่มีระดับความยาก 3-5 ขึ้น

2. **เรือแคนู (Canoe)** เป็นพาหนะที่ใช้ในการเดินทางของชาวอินเดียนแดง ลักษณะโครงสร้างของเรือค่อนข้างโปร่ง ด้านบนของตัวเรือเปิดโล่ง ส่วนหัวและส่วนท้ายของเรือแคนูจะมีลักษณะงอนขึ้นเพื่อที่จะสามารถแหวกคลื่นน้ำไปได้ดี และทำให้น้ำเข้าเรือได้น้อยที่สุด จากลักษณะของโครงสร้างที่โปร่งทำให้สามารถบรรทุกของได้เป็นจำนวนมาก

ข้อควรปฏิบัติในการพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) ก่อนนอนจะไปพายเรือคายัค-แคนูควรเตรียมตัวสำหรับการเดินทางให้เหมาะสมเพื่อให้ได้รับความสนุกสนาน ความ

ปลอดภัย โดยไม่ส่งผลกระทบต่อธรรมชาติสิ่งแวดล้อม เนื่องจากกิจกรรมประเภทนี้จะทำอยู่ในพื้นที่น้ำนิ่ง การกู้ภัยจะได้ค่อนข้างง่ายกว่าการช่วยเหลือผู้ประสบภัยในกิจกรรมล่องแก่ง ซึ่งจะอิงมาตรฐานการกู้ภัยทางน้ำเหมือนกัน โดยมีวิธีการช่วยเหลือผู้ประสบภัย คือ

- การยื่นมือหรือพายให้เกาะเป็นวิธีที่เร็วที่สุด
- หากอยู่ไกลเกินเอื้อม ควรใช้วิธีโยนเชือกให้ผู้ประสบภัยจากฝั่งหรือจากเรือ ซึ่ง

ต้องยึดหลักการที่สำคัญ 3 ประการ คือ

- 1) การสื่อสารกับผู้รอรับการช่วยเหลือด้วยสายตาหรือภาษามือ
 - 2) ตำแหน่งของริมฝั่งที่จะกู้ผู้ประสบภัยที่เหมาะสม
 - 3) การโยนเชือกที่แม่นยำ
- การนั่งเรือเข้าไปช่วยเหลือถึงตัว
 - ขอความช่วยเหลือโดยการเรียกเฮลิคอปเตอร์หย่อนเชือกลงไปช่วย

2.2 กีฬาดำน้ำ

กีฬาดำน้ำเป็นกิจกรรมเพื่อการท่องเที่ยว มีอยู่ 2 แบบ คือ

1. การดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) เป็นกิจกรรมที่ให้ความเพลิดเพลินและใกล้ชิดกับธรรมชาติใต้ทะเลที่มีสีสันสวยงาม นักท่องเที่ยวที่โอกาสที่จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับพืชและสัตว์ใต้น้ำ โดยไม่ต้องใช้เครื่องช่วยหายใจเพียงหน้ากาก (Snorkel) บริเวณที่ควรจัดกิจกรรมประเภทนี้จะต้องเป็นน้ำตื้นที่มีความลึกไม่เกิน 0.9 เมตร เป็นแหล่งของปะการังหลายชนิดที่ยังอุดมสมบูรณ์และสวยงาม มีพืชและสัตว์ใต้น้ำประเภทอื่น ๆ ประกอบกระแสน้ำไม่รุนแรง และน้ำใสสะอาด ควรจัดให้มีการทำเส้นทางดำน้ำใต้ทะเล (Undersea Self – Guided Trail) และมีคู่มือศึกษาทรัพยากรใต้ทะเลให้แก่นักท่องเที่ยวสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงในการจัดกิจกรรมประเภทนี้ คือ เรือที่นำนักท่องเที่ยวไปดำน้ำอาจทำลายปะการังใต้น้ำเมื่อน้ำลดหรือเมื่อทอดสมอเรือลงไปจึงควรหมายแนวเขตที่มีปะการังความลึกต่ำสุดและสูงสุดของน้ำ พร้อมทั้งควรจัดทุ่นจอดเรือให้เป็นระเบียบ นอกจากนั้นควรควบคุมไม่ให้เรือปล่อยน้ำมันเรือ และทิ้งขยะลงน้ำ นอกจากนั้นปะการังอาจถูกทำลายจากการประมง เช่นการระเบิดปลาและอวนลากได้ จึงควรมีการห้ามการประมงหรือระเบิดปลาในบริเวณแนวปะการัง กิจกรรมดำน้ำนี้ อาจเสนอแนะให้มีกิจกรรมในการอนุรักษ์ / ฟื้นฟูทรัพยากรใต้ทะเลไปด้วยกันได้ เช่นให้นักท่องเที่ยวมีโอกาสช่วยดำน้ำเก็บขยะและปลูกปะการังเป็นต้น ซึ่งจะทำให้นักท่องเที่ยวมีความรู้สึกมีส่วนร่วมในการช่วยรักษาทรัพยากรธรรมชาติใต้น้ำและเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม

2. การดำน้ำลึก (Scuba Diving) เป็นกิจกรรมที่ทำให้ความเพลิดเพลินและใกล้ชิดกับธรรมชาติใต้ทะเลที่มีสีสันสวยงามเช่นเดียวกับกิจกรรมดำน้ำตื้น กิจกรรมดำน้ำลึกนี้ นักดำน้ำต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ บริเวณที่ควรจัดกิจกรรมดำน้ำเพื่อนันทนาการควรมีความลึกประมาณไม่เกิน 30 เมตรเป็นแหล่งของปะการังหลายชนิดที่ยังอุดมสมบูรณ์และสวยงาม โดยมีพืชและสัตว์ใต้ทะเลประเภทอื่นๆ เป็นส่วนประกอบ กระแสน้ำไม่รุนแรงและน้ำใสสะอาด ควรจัดให้มีการทำเส้นทางดำน้ำใต้ทะเล (Undersea Self – Guided Trail) และมีคู่มือศึกษาทรัพยากรใต้ทะเลให้นักท่องเที่ยวสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึง คือ การจัดกิจกรรมลักษณะเดียวกันกับกิจกรรมดำน้ำตื้นแต่ควรเอาใจใส่เกี่ยวกับความปลอดภัยมากกว่า

2.3 กีฬาเรือพายล่องแก่ง

กีฬาเรือพายล่องแก่ง มีทั้งการล่องแพยาง / แพไม้ไผ่ (White Water Rafting) ที่มุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสธรรมชาติและได้รับความตื่นเต้นสนุกสนานไร้ใจจากความเร็วของกระแสน้ำ ความต่างระดับของลำน้ำและสภาพภูมิทัศน์ของสองฝั่ง การล่องเรือยาง/แพ ควรมีไกด์ที่มีความสามารถในการล่องเรือ/แพและความรู้ด้านธรรมชาติวิทยา จำนวนนักท่องเที่ยวต่อเรือยาง/แพ ประมาณ 4-6 คน ขึ้นกับขนาดของเรือ /แพ จำนวนแพต่อพื้นที่นั้น ใช้เกณฑ์เดียวกับกิจกรรมพายเรือแคนู ก่อนการประกอบกิจกรรมควรมีการแนะนำเกี่ยวกับลักษณะของกิจกรรม การปฏิบัติตนและอื่นๆ เพื่อให้นักท่องเที่ยวจะได้รับ ความปลอดภัยและประสบการณ์ที่ดีจากการประกอบกิจกรรมอาจจัดให้มีกิจกรรมพักผ่อน ผ่อนคลาย เสริมจากกิจกรรมล่องเรือ/แพ กิจกรรมนี้จำเป็นจะต้องจัดให้มีจุดขึ้น – ลงเรือ/แพ

การกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยวเหล่านี้สามารถพัฒนาศักยภาพได้เป็นอย่างดี ในการรองรับการท่องเที่ยวและมีให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ บรรลุเจตนารมณ์ของการท่องเที่ยวและมีเหมาะสมกับประเทศไทย จากแนวคิดเกี่ยวกับกีฬาทางน้ำดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจการศึกษา “รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน” โดยเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมหลายฝ่าย เพื่อต้องการให้เกิดประโยชน์กับประชาชนในพื้นที่เป็นสำคัญ

3. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหาร

3.1 ความหมายของการบริหาร

ความหมายการบริหาร มีนักวิชาการหลายท่านให้ไว้ ดังนี้

หวน พินธุพันธ์ (2550: 3) กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง การดำเนินงานกลุ่มบุคคลเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่วางไว้

ราเชนทร์ พุ่มแจ้ (2552: 11) กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง การร่วมมือกันทำงาน ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ร่วมกันตั้งเอาไว้โดยอาศัยทรัพยากรการบริหาร ได้แก่ บุคลากร เงิน วัสดุ อุปกรณ์และวิธีการจัดการที่เหมาะสมที่จะทำให้การดำเนินงานของหน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ มีความสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีมีประสิทธิภาพ ซึ่งองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะต้องนำมาใช้ โดยที่ผู้บริหารขององค์กรเป็นผู้แสดงความเป็นมืออาชีพ

วิโรจน์ สารรัตนะ (2553: 12) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การบริหาร คือ กระบวนการดำเนินงาน ให้บรรลุจุดหมายขององค์กรโดยการอาศัยหน้าที่ทางการบริหารที่สำคัญต่าง ๆ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม

3.2 แนวคิดการบริหารของ Frederick W. Taylor

Frederick W. Taylor ถือ เป็นบิดาของวิทยาศาสตร์การจัดการ (Scientific Management) ที่นำหลักการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการบริหารสมัยใหม่ทางวิทยาศาสตร์การจัดการ โดยเริ่มต้น จากการศึกษางานของคนงานในเมืองและเห็นว่าการทำงานแบบเดิมไม่ใช่วิธีการที่มีประสิทธิภาพ เพราะปล่อยให้ผู้ปฏิบัติงานทำงานตามความเคยชิน ผู้ปฏิบัติงานจะทำตามความถนัดของตนเอง (Rule of thumb) Taylor เห็นว่าการทำงานตามแบบเดิมผู้ปฏิบัติงานจะทำงานไม่เต็มที่ เนื่องจากกลัวว่าหากทำงานอย่างเต็มความสามารถแล้วจะสามารถผลิตของได้จำนวนมาก และนายจ้างอาจจะลดคนงานเพื่อประหยัดต้นทุนจึงเกิดการอุ้งงานขึ้น (Soldiering) ลักษณะการอุ้งงานจะทำงานเป็นทีมหรือทำอย่างเป็นระบบ (Systematic soldiering) กล่าวคือ พนักงานทุกคนร่วมมือกันอุ้งงาน และพยายามรักษามาตรฐานการทำงานของทีมไว้ การจะพัฒนาและปรับปรุงการทำงานนั้น Taylor เสนอให้ใช้การสังเกตวิธีปฏิบัติงาน และเวลาการทำงานของพนักงานหลักการบริหารที่ Taylor เสนอ ประกอบด้วย

1. การใช้หลักวิทยาศาสตร์การจัดการในการหาวิธีการทำงานแทนการทำงานตามความเคยชินของพนักงาน ซึ่งจะช่วยให้องค์กรสามารถสร้างวิธีการทำงานที่ดีที่สุดหรือ one best way ในการทำงานขึ้น การหาวิธีการทำงานที่ดีที่สุดนี้เป็นหน้าที่ของผู้บริหาร

2. การคัดเลือกคนเป็นการคัดเลือกตามหลักเหตุผลและใช้หลักวิทยาศาสตร์ โดยเลือกคนที่เหมาะสมกับงาน เนื่องจากแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน การคัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมกับงานจึงเป็นสิ่งที่ช่วยให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. การฝึกฝนพนักงานให้สามารถทำงานตามหลักวิทยาศาสตร์ได้ โดยไม่ปล่อยให้การทำงานเป็นไปตามความเคยชินของพนักงาน

4. สร้างความร่วมมือระหว่างผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานเพื่อให้การทำงานบรรลุเป้าหมายโดยเน้นการแบ่งหน้าที่และความรับผิดชอบระหว่างผู้บริหารและพนักงาน ผู้บริหารมีหน้าที่คิดและวางแผนในขณะที่พนักงานมีหน้าที่ในการปฏิบัติ

การแสวงหาวิธีการทำงานที่ดีที่สุดแล้ว Taylor ยังได้เสนอให้ใช้ระบบการจ่ายค่าตอบแทน โดยนำระบบการให้รางวัลมาใช้กับผู้ปฏิบัติงาน หากทำงานได้เกินกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้จะได้รับค่าจ้างในอัตราที่เพิ่มขึ้นซึ่งจะเป็นแรงจูงใจในการทำงาน และช่วยให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติงานและเจ้าของกิจการคือ ผู้ปฏิบัติงานทำงานได้ผลผลิตมากขึ้นหรือมีประสิทธิภาพในการทำงานมากขึ้น จะทำให้องค์กร มีรายได้มากกว่าเดิม ในขณะที่ผู้ปฏิบัติงานเองก็จะได้ค่าตอบแทนจากการทำงานมากขึ้นเช่นกัน สถานการณ์ในลักษณะนี้จึงเป็นสถานการณ์ที่ทั้งสองฝ่ายต่างได้ประโยชน์ โดย Taylor มีความเห็นว่า การนำวิทยาศาสตร์การจัดการมาใช้นี้ จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงวิธีคิดของผู้ที่เกี่ยวข้องในองค์กรก่อน หากบุคคลที่เกี่ยวข้องยังคงคิดแบบเก่าการใช้วิทยาศาสตร์การจัดการจะเกิดขึ้นได้ยาก ซึ่งลักษณะของการเปลี่ยนแปลงวิธีคิดในการทำงานนี้เองที่ Taylor กล่าวว่า วิทยาศาสตร์การจัดการเป็นการปฏิวัติทางด้านจิตใจ (Mental revolution) (Stuart Crainer. 2000: 1) ซึ่งการศึกษาของ Taylor ได้มีการโต้แย้ง จากนักวิชาการว่าไม่ได้ให้ความสำคัญกับคนและมองคนเป็นเครื่องมือ หรือปัจจัยทางการบริหารเท่านั้น

นอกจาก Frederick Taylor แล้วในกลุ่มวิทยาศาสตร์การจัดการ (Scientific Management) ยังมี Henry Gantt และ Frank & Lillian Gilbreths ซึ่งใช้ Time & Motion Study ในการศึกษาการทำงานของพนักงานในองค์กร ทั้งสองพัฒนาวิธีการทำงาน โดยสังเกตการณ์การทำงานของผู้ปฏิบัติงานบันทึกการเคลื่อนไหวท่าทางในการทำงานและจับเวลาการทำงานของพนักงานในแต่ละท่าการเคลื่อนไหวเพื่อหาวิธีการทำงานที่ดีที่สุด Frank & Lillian เชื่อว่าวิธีการทำงานที่ดีที่สุดมีอยู่เพียงวิธีเดียววิธีการของ Gilbreths มีการเรียกชื่อว่า THERBLIGS โดยนำนามสกุลของทั้งสองมาเขียนกลับเป็นชื่อเรียกการศึกษาคือการเคลื่อนไหวร่างกาย ในการทำงานของพนักงาน และนอกจากการศึกษาคือการเคลื่อนไหวท่าทางในการทำงานแล้ว Gilbreths ยังเสนอแผนผังกระบวนการในการทำงานอีกด้วย ส่วนแนวคิดของ Henry Gantt เสนอแนวคิดในการจัดทำผังควบคุม การทำงานที่เรียกว่า Gantt Chart ซึ่งจะระบุกิจกรรมที่ต้องดำเนินการและระยะเวลาที่ต้องดำเนินการ ตลอดจนทรัพยากรและผู้ที่ปฏิบัติในกิจกรรมดังกล่าว ผังควบคุมการทำงานของ Gantt เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการควบคุมและติดตามการทำงานในองค์กรได้อย่างดี เทคนิคดังกล่าวนี้ต่อมาได้พัฒนาเป็นเทคนิคในการติดตาม และวิเคราะห์เส้นทางการทำงานที่เรียกว่า PERT (Program Evaluation and Review Technique) และ CPM (Critical Path Method) ซึ่งใช้ในการคำนวณระยะเวลาในการทำงานและช่วงเวลาวิกฤติในการทำงาน

3.3 แนวคิดการบริหารของ Henri Fayol (Principle of Organization)

Henri Fayol เสนอแนวคิดในการพิจารณาวิธีการบริหารงาน ชื่อเสนอ Henri Fayol ประกอบด้วยองค์ประกอบของการบริหาร (Element of management) 5 ประการ ได้แก่ (John Sheldrake.1996: 53-55)

1. การวางแผน (Planning) ได้แก่ การกำหนดภาพในอนาคตที่องค์การต้องจะบรรลุและวิธีการในการดำเนินการให้ประสบผล การวางแผนจะต้องมีลักษณะที่สำคัญ คือ มีความเป็นเอกภาพ (Unity) มีความต่อเนื่อง (Continuity) มีลักษณะยืดหยุ่น (Flexible) และมีความกระชับชัดเจน (Precision) การวางแผนจะมีความเกี่ยวข้องกับการคาดการณ์อนาคตขององค์การ

2. การจัดรูปงานหรือการจัดองค์กร (Organizing) องค์ประกอบในเรื่องการจัดองค์กรเป็นการพิจารณาแบ่งงานภายในหน่วยงานว่าใครควรทำอะไรในองค์กรควรจะประกอบด้วยหน่วยงานย่อยมากน้อยเพียงใด และแต่ละหน่วยงานย่อยควรจะทำหน้าที่ใดจึงจะทำงานในองค์กรบรรลุผล

3. การนำ (Leading) ได้แก่ การกำหนดหรือการมอบหมายให้ผู้ปฏิบัติงานดำเนินการตามที่ต้องการได้ ผู้ที่สั่งการจะต้องมีความรู้ในเรื่องของคนสามารถจัดการหรือขจัดผู้ที่มีความสามารถออกไปจากองค์กรได้ สามารถยกตัวอย่างที่เห็นชัด สามารถสรุปการทำงานที่ผ่านมาได้และไม่หมกมุ่นอยู่กับรายละเอียดมากนักมีความสามารถในการเชื่อมโยงงานและบุคคลเข้าด้วยกัน

4. การประสานงาน (Co-ordination) เป็นการสร้างความกลมกลืนในการปฏิบัติงานองค์กรให้ทุกส่วนในองค์กรทำงานเชื่อมโยงกันเพื่อให้เกิดเป้าหมายตามที่ต้องการ โดยการเชื่อมกิจกรรมต่างๆในองค์กรเข้าด้วยกันเป็นการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในองค์กร

5. การควบคุม (Control) ได้แก่ การตรวจสอบการดำเนินการขององค์การให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ การควบคุมจะเป็นหน้าที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับการวางแผนอย่างชัดเจน การควบคุมจะมุ่งพิจารณาถึงข้อผิดพลาดและจุดอ่อนที่เกิดขึ้นเพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปรับปรุง

หน้าที่ทางการบริหารทั้ง 5 ประการนี้รู้จักกันในชื่อ POCCC ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้บริหารต้องดำเนินการเพื่อให้เกิดผลตามที่วางไว้

หลักการบริหาร Henri Fayol เสนอหลักการบริหารที่ใช้ในการบริหารงานองค์กรไว้ 14 ประการ คือ

1. การแบ่งงานกันทำ (Division of work) ได้แก่ การแบ่งงานกันทำตามความชำนาญเฉพาะด้านเพื่อให้เกิดผลดีแก่องค์กรมากที่สุด

2. อำนาจ (Authority) คือ สิทธิอำนาจหรืออำนาจที่ชอบธรรมในการสั่งการให้ ผู้ปฏิบัติงานกระทำอย่างใดตามที่ผู้บริหารต้องการ อำนาจจะมีทั้งอำนาจที่เป็นทางการ และ อำนาจที่เป็นอำนาจบารมี (Personal authority) ซึ่งทำให้ผู้อื่นเชื่อฟัง

3. ความเป็นวินัย (Discipline) ได้แก่ การยอมปฏิบัติตามกติกาขององค์กรซึ่งจะ กำหนดในเรื่องของความประพฤติของพนักงาน วิธีปฏิบัติต่างๆ ในองค์กร

4. เอกภาพในการบังคับบัญชา (Unity of command) คือ การที่องค์กร กำหนดให้ผู้ปฏิบัติงาน มีผู้บังคับบัญชาเพียงคนเดียว เพื่อป้องกันความขัดแย้งหรือความสับสนใน การสั่งการ และให้เกิดความชัดเจนว่าผู้ปฏิบัติงานจะต้องรับฟังคำสั่งของใคร

5. เอกภาพของทิศทาง (Unity of direction) องค์กรจะต้องมีทิศทางในการ ทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเดียวกันไม่ว่าจะมีการแบ่งหน่วยงานย่อยมากน้อยเพียงไร หน่วยงาน ต่างๆ จะต้องดำเนินการเพื่อให้เกิดเป้าหมายเดียวกัน

6. การยึดประโยชน์ขององค์กรมากกว่าผลประโยชน์ส่วนบุคคล (Subordination of individual interest to general interest) องค์กรจะต้องยึดถือประโยชน์ขององค์กรสำคัญกว่า ผลประโยชน์ส่วนตัวของบุคคลหรือของกลุ่มในองค์กร

7. การใช้การตอบแทน (Remuneration of personnel) ผู้ปฏิบัติงานในองค์กรจะต้องได้รับ ผลตอบแทนจากการทำงานที่เป็นธรรม การให้ค่าตอบแทนจากการทำงานอาจกระทำได้หลายรูปแบบ เช่นจ่าย ค่าตอบแทนตามจำนวนผลงานที่ทำได้ (Piece rates) จ่ายตามระยะเวลา (Time rates) จ่าย ค่าตอบแทนตามงาน (Job rates) เป็นต้น

8. หลักการรวมอำนาจ (Centralization) ได้แก่ การรวมอำนาจหรือการกระจายอำนาจ ในองค์กร จะต้องเลือกรวมหรือกระจายอำนาจให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

9. หลักสายการบังคับบัญชา (Scalar chain) ได้แก่ ระดับของการบังคับบัญชา จากระดับสูงลงมาถึงระดับล่างจะต้องมีความชัดเจนว่าใครอยู่ในความควบคุมดูแลของใคร สาย การบังคับบัญชาจะกำหนดช่องทางการสื่อสารภายในองค์กรและเส้นทางของการใช้อำนาจใน องค์กร

10. ความเป็นระเบียบ (Order) คือ ความเป็นระเบียบในการทำงานการจัดอุปกรณ์ และสิ่งของต่างๆ ให้อยู่ในที่ที่ควรจะเป็นการเก็บรักษาสิ่งของเครื่องใช้และอุปกรณ์ต่างๆ อย่าง เหมาะสม

11. ความเป็นธรรม (Equity) การบริหารงานในองค์กรจะต้องมีความยุติธรรม และความเมตตาเพื่อให้เกิดการยอมรับและมีการปฏิบัติตามระเบียบวินัยในองค์กร

12. ความมั่นคงในอาชีพ (Stability of tenure of personnel) ผู้ปฏิบัติงานจะต้องรู้สึกมีความมั่นคงในอาชีพ มีช่องทางก้าวหน้าในอาชีพ ซึ่งองค์กรจะต้องมีการวางแผนด้านบุคคลในองค์กร

13. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Initiative) การสร้างสรรค์จะเป็นเครื่องมือที่จะทำให้การทำงานในองค์กรบรรลุผลสำเร็จ ผู้บริหารจะต้องกระตุ้นและสร้างความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในหมู่พนักงานขององค์กร

14. หลักความสามัคคี (Esprit de corps) คือ การที่บุคคลในองค์กรร่วมแรงร่วมใจกันทำงานเพื่อให้เกิดผลตามความต้องการของหน่วยงานเป็นการสร้างความเป็นทีมงานในการทำงานร่วมกัน ของผู้ปฏิบัติงาน

หลักการบริหารทั้ง 14 ประการนี้เป็นหลักการที่จะนำไปใช้ในการบริหารงานในองค์กรต่างๆ มีลักษณะเป็นหลักสากล

3.4 แนวคิดการบริหารของ William Edwards Deming

วิลเลียม เอ็ดเวิร์ด เดมมิง (William Edwards Deming) ถือว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญด้าน Quality Control จากประเทศสหรัฐอเมริกา มาสอนและจัดสัมมนาในเรื่องพื้นฐานหลักการของการควบคุมคุณภาพ ตามแนวทางสถิติแก่ผู้บริหารระดับสูง ผู้จัดการและวิศวกรญี่ปุ่นในภาคอุตสาหกรรมซึ่งปรากฏว่าความรู้และวิธีการที่นำเสนอโดย ดร.เดมมิงเป็นที่ประทับใจของผู้เข้ารับการอบรมอย่างมาก และเป็นจุดเริ่มต้น ที่ทำให้เกิดความตื่นตัวในการพัฒนาระบบคุณภาพ ในประเทศญี่ปุ่นอย่างกว้างขวาง ปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ทำให้คนญี่ปุ่นยอมรับและปฏิรูประบบอุตสาหกรรมทั้งประเทศตามคำสอนของ ดร.เดมมิง ซึ่งมีผลทำให้วงการอุตสาหกรรมของญี่ปุ่นปรับปรุงระบบทั้งหมด หลักการปรับปรุงคุณภาพให้กับภาคอุตสาหกรรมของญี่ปุ่น ทำให้ญี่ปุ่นสามารถปรับปรุงคุณภาพสินค้าและกระบวนการผลิตต่างๆ พัฒนาจนเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจของโลกในปัจจุบัน แม้แต่ประเทศสหรัฐอเมริกา ยังต้องกลับมาทบทวนวิธีบริหารจัดการต่างๆ ที่ใช้อยู่และเปลี่ยนมายึดถือตามหลักการของวงจรร เดมมิง ย่อมาจาก Plan – Do – Check - Act แปลว่าวางแผน – ปฏิบัติ – ตรวจสอบ – ปรับปรุง และวงจรคุณภาพแห่งการบริหารคุณภาพซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้ (สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์, 2542: 180-190)

ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน (Plan) การวางแผนงานจะช่วยพัฒนาความคิดต่างๆ เพื่อนำไปสู่รูปแบบ ที่เป็นจริงขึ้นมาโดยละเอียดให้พร้อมในการเริ่มต้นลงมือปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 2 การปฏิบัติ (Do) ประกอบด้วยการทำงาน 3 ระยะ คือ

1. การกำหนดการวางแผน
 - 1.1 การแยกแยะกิจกรรมต่างๆ ที่ต้องการกระทำ
 - 1.2 กำหนดเวลาที่ต้องใช้ในกิจกรรมแต่ละอย่าง
 - 1.3 การจัดสรรทรัพยากรต่างๆ
2. การจัดแบบเมทริกซ์ (Matrix Management) การจัดแบบนี้ สามารถช่วยดึงเอาผู้เชี่ยวชาญหลายแขนงจากแหล่งต่างๆ มาได้และเป็นวิธีช่วยประสานงานระหว่างฝ่ายต่างๆ
3. การพัฒนาขีดความสามารถในการทำงานของผู้ร่วมงาน
 - 3.1 ให้ผู้ร่วมงานเข้าใจถึงงานทั้งหมดและทราบเหตุผลที่ต้องกระทำ
 - 3.2 ให้ผู้ร่วมงานพร้อมในการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสม
 - 3.3 พัฒนาจิตใจให้รักการร่วมมือกัน

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบ (Check) ทำให้รู้สภาพการของงานที่เป็นอยู่เปรียบเทียบกับสิ่งที่วางแผนซึ่งประกอบด้วยกระบวนการดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของการตรวจสอบ
2. รวบรวมข้อมูล
3. พิจารณากระบวนการทำงานเป็นตอนๆ เพื่อแสดงจำนวนและคุณภาพของผลงานที่ได้รับแต่ละขั้นตอนเปรียบเทียบกับที่ได้วางแผนไว้
4. การรายงาน จัดแสดงผลการประเมินรวมทั้งมาตรการป้องกันความผิดพลาดหรือความล้มเหลว โดยรายงานเป็นทางการอย่างสมบูรณ์ และรายงานแบบย่ออย่างไม่เป็นทางการ

ต่อมาเมื่อปี 2529 ดร.เอ็ดเวิร์ดเดมมิง ได้พิจารณาปรับเปลี่ยนขั้นตอน การตรวจสอบ (Check) เป็น Study เพื่อความชัดเจนของความหมายของขั้นตอนดังกล่าวต่อชาวตะวันตก เพราะคำว่า (Check) อาจสื่อถึงการดึงกลับ (Hold Back) ซึ่งอาจทำให้ความเข้าใจตามทฤษฎีนี้มีความคลาดเคลื่อน ในปัจจุบันทฤษฎี PDCA จึงได้กลายมาเป็น PDSA ซึ่งคำว่า Study หมายถึง การจัดการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงของบุคคลอันมีผลเนื่องมาจากการได้รับประสบการณ์ที่การเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ขั้นตอนที่ 4 การปรับปรุงแก้ไข (Act) ผลของการตรวจสอบหากพบว่าเกิดความบกพร่องขึ้นทำให้งานที่ได้ไม่ตรงเป้าหมายหรือผลงานไม่ได้มาตรฐาน ให้ปฏิบัติตามแก้ไขปัญหาลักษณะที่ค้นพบ ดังนี้

1. ถ้าผลงานเบี่ยงเบนไปจากเป้าหมาย ต้องแก้ไขที่ต้นเหตุ
2. ถ้าพบความผิดปกติใดๆ ให้สอบสวนค้นหาสาเหตุแล้วทำการป้องกัน เพื่อมิให้ความผิดปกตินั้นเกิดขึ้นซ้ำอีกในการแก้ปัญหาเพื่อให้ผลงานได้มาตรฐานอาจใช้มาตรการดังต่อไปนี้

- 2.1 การย้ายนโยบาย
- 2.2 การปรับปรุงระบบหรือวิธีการทำงาน
- 2.3 การประชุมเกี่ยวกับกระบวนการทำงาน

3.5 แนวคิดการบริหารของ Prosci

Prosci เป็นองค์กรที่ศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องยาวนาน เพื่อพัฒนาระบบการบริหารการเปลี่ยนแปลงที่มีชื่อว่า ADKAR MODEL จนได้รับการยอมรับจากองค์กรน้อยใหญ่ที่มุ่งเน้นประเด็นไปที่ “คน” ซึ่งเป็นโจทย์ที่ผู้นำทั้งหลายตระหนักว่าทำทนายและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมากมายมานักต่อนัก มีรายละเอียดดังนี้ (กรุงเทพฯธุรกิจ. 2560: ออนไลน์)

1. Awareness หมายถึงการตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงซึ่งนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จะต้องคิดแล้วว่าจะทำอย่างไรให้พนักงานทุกคนทุกระดับเห็นความสำคัญของการนำระบบงานใหม่ ๆ มาใช้ในองค์กร เพราะหากพนักงานไม่เห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ปัญหาที่จะตามมาก็คือ การต่อต้านการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จึงต้องทำงานเชิงรุก (Proactive) โดยการพยายามชี้แจงให้ผู้บริหารเริ่มตระหนักถึงความจำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลง

2. Desire หมายถึง การสนับสนุนและการมีส่วนร่วมกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในองค์กร ในทุก ๆ เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงบประมาณ เรื่องเวลา เรื่องบุคลากร ทั้งนี้ความสำเร็จของการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นจากการสนับสนุนของกลุ่มบุคคลทั้งหมด 4 กลุ่มหลัก คือ

ผู้บริหารระดับสูงสุดในองค์กร – Chief executive officer: CEO, Managing Director: MD หรือ President ขององค์กร

ผู้บริหารระดับสูงของแต่ละสายงาน – เป็นหัวหน้างาน (Line Manager) ที่มีผู้ใต้บังคับบัญชา

พนักงาน – เป็นพนักงานระดับปฏิบัติการที่ทำงานตามกับผู้บังคับบัญชา
 มอบหมายทีมงาน Human Resource – ตัวแทนของหน่วยงานบุคลากรที่รับผิดชอบในการบริหารการเปลี่ยนแปลงในองค์กร

3. Knowledge หมายถึง การให้ความรู้ถึงกระบวนการและขั้นตอนในการเปลี่ยนแปลงซึ่งนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จะต้องวางแผนก่อนว่า อะไรเป็นสิ่งที่พนักงานจำเป็นจะต้องรู้บ้างและปัจจุบันพนักงานมีความรู้ในเรื่องนั้นอยู่ในระดับใดหลังจากนั้นจึงหาวิธีการในการถ่ายทอดความรู้ให้กับพนักงานต่างๆ ในองค์กร ซึ่งความรู้ไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นจากการจัดฝึกอบรมเท่านั้น ทั้งนี้ความรู้สามารถเกิดขึ้นจากหลากหลายช่องทาง ได้แก่ การติตบอर्ड การถ่ายทอดผ่านทาง Intranet ขององค์กรและวารสารขององค์กร เป็นต้น

4. Ability หมายถึง การประยุกต์ใช้ระบบต่างๆในการพัฒนาบุคลากรเพื่อมุ่งเน้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและทักษะใหม่ ๆ ของพนักงาน ซึ่งขั้นตอนนี้นักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จะต้องระบุให้ชัดเจนว่าพฤติกรรมอะไรเป็นสิ่งที่องค์กรปรารถนาหรือคาดหวังจะให้พนักงานเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในองค์กรและภายหลังจากนำระบบงานด้านพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มาเปลี่ยนแปลงในองค์กรแล้วนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จะต้องร่วมกับหัวหน้างานของหน่วยงานต่างๆ ติดตาม ตรวจสอบว่าพนักงานมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปบ้างหรือไม่

5. Reinforcement หมายถึง การนำระบบงานในด้านพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่เปลี่ยนแปลงขึ้นในองค์กรมาปรับใช้อย่างต่อเนื่อง พบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในองค์กรทุกวันนี้ ก็คือระบบงานพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ถูกนำมาใช้ขาดความต่อเนื่อง องค์กรบางแห่งนำระบบงานด้านพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มาปรับใช้ เพราะทำตามแฟชั่นเห็นองค์กรอื่นทำ จึงนำระบบงานนั้นมาประยุกต์ใช้ในองค์กรบ้างหรือองค์กรบางแห่งนำระบบงานพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มาใช้ในปีแรก ๆ เท่านั้น ในปีถัดไปไม่ได้ใช้เพราะทีมงานที่เคยทำลาออกไป

จากแนวคิดของการเปลี่ยนแปลงตาม A-D-K-A-R โมเดล จะช่วยทำให้การเปลี่ยนแปลงระบบงานพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สามารถตอบสนองต่อภารกิจและเป้าหมายสูงสุดขององค์กรซึ่งระบบงานด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นั้นจึงไม่ใช่การทำงานเชิงตั้งรับ ที่เน้นงานประจำโดยรับผิดชอบงานตามที่ผู้บริหารองค์กรต้องการเท่านั้น ซึ่งแนวโน้มและทิศทางของงานพัฒนาบุคลากรที่มีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นจะต้องเป็นงานที่สามารถตอบโจทย์ความต้องการขององค์กร เป็นการทำงานเชิงกลยุทธ์ที่เน้นไปที่การปรับเปลี่ยนและเปลี่ยนแปลงทัศนคติของพนักงานทุกคน เพราะหากทัศนคติหรือมุมมองของพนักงานเปลี่ยน ผลที่ตามมาก็คือ พฤติกรรมของพนักงานย่อมเปลี่ยนแปลงไป ตามสิ่งที่องค์กรคาดหวังไว้ เช่นกัน

เมื่อพิจารณาถึงความเชื่อมโยงของแนวคิดการบริหารที่กล่าวมาข้างต้น จึงสรุปได้ว่าแนวความคิดการบริหารเกิดขึ้นจากสภาพการณ์ของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปและปัญหาในการบริหารในขณะนั้น จึงทำให้เกิดแนวคิดการบริหารเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นหรือตอบสนอง

ต่อสถานการณ์ได้ บางแนวความคิดก็มักจะพบข้อจำกัดหรือปัญหาของตัวทฤษฎีเอง ทำให้มีการเปลี่ยนแปลง มีการเสนอแนวความคิดใหม่ขึ้นมาเป็นระยะๆ เพื่อนำไปใช้ในการบริหารงานขององค์กรให้มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ในแต่ละยุคเพื่อพยายามอุดช่องว่างหรือ ลดข้อจำกัด แต่ก็มักจะมีจุดวิเคราะห์ต่างจากทฤษฎีที่ถูกโต้แย้ง ดังนั้น แนวคิดในยุคก่อนๆ ก็ยังคงมีประโยชน์ทางการวิชาการและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ในปัจจุบัน

4. แนวคิดการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ

พหุภาคี หมายความว่า กระบวนการที่นำเอาผู้มีส่วนได้-ส่วนเสียหลัก (Key-Stakeholders) มาร่วมกันเพื่อสื่อสารสนทนากันในลักษณะรูปแบบใหม่ (Position Statement, 2545 และ UNFCCC; UNDP, 2545)

พหุภาคี หมายถึง สนธิสัญญาหลายๆฝ่าย (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2554) ในลักษณะของกระบวนการมีส่วนร่วมของกลุ่มบุคคลหลายๆฝ่าย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนกระบวนการการบริหารให้มีคุณภาพและมีทางเลือกมากขึ้นเพื่อให้การทำงานบรรลุเป้าหมายที่กำหนดร่วมกัน ตามสัญญาข้อตกลงระหว่างกัน ในการพัฒนาองค์กรให้มีความเข้มแข็งในทุกด้านที่กำหนดร่วมกัน ดังนี้

4.1 การจัดองค์กร

1. ความหมายขององค์กร

องค์กร (Organization) มีนักวิชาการได้กล่าวถึงความหมายโครงสร้างองค์กรไว้ ดังนี้

สมคิด บางโม (2545: 140) ได้ให้ความหมายขององค์กรว่า หมายถึง ภาพรวมของหน่วยงานย่อยและความสัมพันธ์ของหน่วยงานย่อยในองค์กร

วรนาถ แสงมณี (2544: 4) ได้ให้ ความหมายขององค์กรว่า หมายถึง วิธีการที่เกี่ยวข้องกับการจัดแบ่งสรรทรัพยากรต่าง ๆ และการกำหนดวิธีการรายงานตามสายบังคับบัญชาในระหว่างกลุ่มคนรวมไปถึงกลไกของระบบการประสานงานที่เป็นทางการและวิธีที่ต่อเนื่องซึ่งกันตามแบบแผนที่ได้มีการกำหนดและวางเอาไว้

ติน ปรัชญพทุทธ์ (2542: 378) ได้ให้ ความหมายขององค์กรว่า หมายถึง รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบหรือส่วนย่อยขององค์กรที่บ่งชี้ให้เห็นว่าใครรับผิดชอบอะไรบ้าง

พงศ์ศักดิ์ ศรีสมทรัพย์และชลิดา ศรมณี (2526: 115) ได้ให้ความหมายขององค์กรว่า หมายถึง แผนภูมิขององค์กรซึ่งประกอบด้วยตำแหน่งต่างๆ ในองค์กรมีการแสดงรายละเอียดของการทำงาน

ในตำแหน่งต่าง ๆ มีกฎ ระเบียบและข้อบังคับในการทำงาน โครงสร้างขององค์กรยังเกี่ยวข้องกับรูปแบบของอำนาจหน้าที่ การติดต่อสื่อสาร และสายทางเดินของงาน ช่วยให้การทำงานอย่างเป็นทางการเกิดขึ้น

วีรนาถ มานะกิจ(2523: 138) ได้ให้ความหมายว่า องค์กร หมายถึง รูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งต่าง ๆ และผู้ดำรงตำแหน่งนั้น ๆ

เรซและจีเวล (วรารุท ภาวภูตานันท์. 2552 อ้างอิงจาก Reitz and Jewell.1985) กล่าวว่า องค์กร เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการจัดการองค์กร การควบคุมและการประสานงาน องค์กรจะช่วยทำให้เกิดความแน่นอนในการประสานงานกัน แม้ว่าจะมีความซับซ้อนในองค์กรแต่ผู้บริหารและสมาชิกในองค์กรสามารถทำงานร่วมกันได้ง่ายขึ้นเพราะโครงสร้างขององค์กรช่วยให้การดำเนินงานบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร ทำให้การปฏิบัติงานชัดเจนขึ้นช่วยในการติดต่อสื่อสารลดช่องว่าง ลดความซ้ำซ้อนการปฏิบัติงาน ช่วยให้บุคลากรแต่ละคนได้เห็นทางก้าวหน้าในสายงานของตนชัดเจนและสนับสนุนให้เกิดการพัฒนา

จากคำจำกัดความดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า องค์กร หมายถึง รูปแบบและระบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคลากร หรือเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานหรือองค์กรใดองค์กรหนึ่งให้สอดคล้องกับบทบาทอำนาจหน้าที่ เพื่อให้เกิดกลไกการประสานการขับเคลื่อนภารกิจ หรือพันธกิจขององค์กรให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรหรือหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง ดังนี้

1. โครงสร้างองค์กร

โครงสร้างองค์กรแบ่งออกเป็น 2 มิติ (นิตยา เงินประเสริฐศรี อ้างถึงใน วรารุทภาวภูตานันท์. 2552:40) คือ

1.1 มิติทางโครงสร้าง (Structural Dimensions) ประกอบด้วย

1) การทำให้เป็นทางการ (Formalization) เป็นเรื่องเกี่ยวกับเอกสารที่เขียนขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อใช้ในองค์กร ได้แก่ ระเบียบปฏิบัติ (Procedures) คำบรรยายลักษณะงาน (Job Descriptions) กฎข้อบังคับ (Regulation) และนโยบาย (Policy) เอกสารเหล่านี้อธิบายพฤติกรรมและกิจกรรมที่องค์กรต้องการในองค์กรขนาดใหญ่มีแนวโน้มที่จะมีเอกสารเป็นลายลักษณ์อักษรจำนวนมาก ส่วนองค์กรขนาดเล็กอาจจะมีกฎเกณฑ์ ที่เป็นลายลักษณ์อักษรจำนวนน้อย แต่ใช้วิธีการอย่างไม่เป็นทางการแทน

2) ความชำนาญเฉพาะด้าน (Specialization) หมายถึง ระดับที่งานต่างๆขององค์กร ถูกแบ่งแยกย่อยลงไป ถ้าในองค์กรเน้นในเรื่องความชำนาญเฉพาะด้านมากก็จะทำให้ผู้ปฏิบัติงานแต่ละคนทำงานเฉพาะอย่าง แต่ถ้าองค์กรไม่เน้นในเรื่องความชำนาญเฉพาะด้านมากนักก็

จะทำให้ผู้ปฏิบัติงานสามารถทำงานในขอบเขตที่กว้างขึ้น ความชำนาญเฉพาะด้านบางครั้งอาจจะเรียกว่าการแบ่งงานกันทำ (Division of Labor)

3) การทำให้เป็นมาตรฐาน (Standardization) หมายถึง กิจกรรมของงานที่เหมือนกันจะถูกนำมาปฏิบัติในแนวทางเดียวกัน ในองค์การที่เน้นมาตรฐานไว้สูงนั้นขอบเขตของงานจะระบุไว้อย่างละเอียด และงานที่เหมือนกันจะต้องปฏิบัติในแนวทางเดียวกันในทุกทำเลที่ตั้งขององค์กร

4) อำนาจหน้าที่ตามสายการบังคับบัญชา (Hierarchy of Authority) อำนาจหน้าที่ตามสายการบังคับบัญชา อธิบายให้รู้ว่าใครจะต้องรายงานต่อใครและขอบเขตการควบคุมของผู้บริหารแต่ละคนที่จะดูแลผู้ปฏิบัติงานในแผนภูมิองค์กรนั้น สายการบังคับบัญชาแสดงให้เห็นเป็นเส้นแนวตั้งสายการบังคับบัญชาจะสัมพันธ์กับขนาดของการควบคุม (Span of Control) หรือจำนวนผู้ปฏิบัติงานที่ต้องรายงานต่อหัวหน้าเมื่อขนาดของการควบคุมมีลักษณะแคบ สายการบังคับบัญชามีแนวโน้มยาวเมื่อขนาดของการควบคุมมีลักษณะกว้างสายการบังคับบัญชาของอำนาจหน้าที่จะสั้นกว่า

5) ความสลับซับซ้อน (Complexity) หมายถึง กิจกรรมต่างๆ หรือระบบย่อยที่มีอยู่ในองค์กร ความสลับซับซ้อนขององค์กรแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

(1) ความสลับซับซ้อนในแนวตั้ง (จำนวนของระดับตามสายการบังคับบัญชา)

(2) ความสลับซับซ้อนในแนวนอน (จำนวนตำแหน่งหรือจำนวนแผนกที่มีอยู่)

(3) ความสลับซับซ้อนในแง่ระยะทาง (จำนวนสถานที่ตั้งขององค์กรตามภูมิศาสตร์)

6) การรวมอำนาจ (Centralization) หมายถึง ระดับตามสายการบังคับบัญชาที่มีอำนาจหน้าที่ในการตัดสินใจ องค์กรที่มีการรวมอำนาจจะมีการตัดสินใจในระดับสูง เมื่อมีการตัดสินใจในระดับล่าง แสดงว่ามีการกระจายอำนาจ (Decentralization)

7) ความเป็นวิชาชีพ (Professionalism) หมายถึง ระดับของการศึกษาและฝึกอบรม อย่างเป็นทางการของผู้ปฏิบัติงาน เมื่อผู้ปฏิบัติงานต้องการการฝึกอบรมระยะยาวสำหรับการทำงานแสดงว่ามีความเป็นวิชาชีพสูง จำนวนปีที่ผู้ปฏิบัติงานต้องศึกษาเล่าเรียนมากเท่าไรก็แสดงว่าการมีความเป็นวิชาชีพสูง

8) อัตราส่วนในเรื่องคน (Personal ratios) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการโยกย้ายบรรจุคนให้ไปปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ทางด้านการบริหาร ธุรการ ที่ปรึกษา เป็นต้น มีการแบ่งแยกผู้ปฏิบัติงานออกเป็นประเภทต่างๆ

1.2 มิติทางบริบท (Contextual Dimensions) ประกอบด้วย

1) ขนาดขององค์กร (Size) แสดงให้เห็นในรูปของจำนวนผู้ปฏิบัติงานทั้งองค์กรหรือเฉพาะหน่วยงานย่อย ขนาดขององค์กรอาจจะพิจารณาจากยอดขายทั้งหมดหรือทรัพย์สินทั้งหมดก็ได้แต่การพิจารณาจากประเด็นยอดขายหรือทรัพย์สินจะไม่ได้แสดงให้เห็นถึงจำนวนคน ซึ่งอยู่ในระบบสังคม (องค์กร)

2) เทคโนโลยีขององค์กร (Organizational Technology) แสดงให้เห็นถึงระบบย่อยด้านการผลิตว่ามีการใช้เทคนิคอย่างไรในการเปลี่ยนแปลงสิ่งนำเข้าให้เป็นสิ่งนำออก

3) สภาพแวดล้อม (Environment) สภาพแวดล้อมจากภายนอกองค์กรได้แก่ รัฐบาล ลูกค้า สถาบันการเงิน เป็นต้น

4) เป้าหมายและกลยุทธ์ขององค์กร (Goals and Strategy) หมายถึงความมุ่งหมาย (Purpose) และเทคนิคที่องค์กรใช้เพื่อแข่งขันกับองค์กรอื่น เป้าหมาย (Goals) จะเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรแสดงถึงความตั้งใจขององค์กร ส่วนกลยุทธ์ (Strategy) เป็นแผนปฏิบัติที่อธิบายถึงการดำเนินกิจกรรมต่างๆ การจัดสรรทรัพยากรเมื่อเผชิญกับสภาพแวดล้อมเพื่อการบรรลุเป้าหมายขององค์กร

5) วัฒนธรรมองค์กร (Organization's Culture) หมายถึง ค่านิยม ความเชื่อความเข้าใจ บรรทัดฐานของผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมของผู้ปฏิบัติงาน ประสิทธิภาพขององค์กรการให้บริการแก่ลูกค้าและการสร้างความสามัคคีในหมู่ผู้ปฏิบัติงาน วัฒนธรรมองค์กรไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรแต่อาจสังเกตได้จากคำขวัญ การแต่งกาย การจัดงานเลี้ยง และการจัดสำนักงาน เป็นต้น

1.3 หลักการจัดโครงสร้างองค์กร

หลักการสำคัญในการจัดโครงสร้างมี 4 ประการหลัก

(ทองศรีภาณุ ณ อยุธยา. 2528:71-72) ดังนี้

1.3.1 การแบ่งส่วนงาน คือ การแยกงานและรวมกลุ่มงานตามความชำนาญพิเศษหรือตามความถนัดในงานนั้นๆ ออกให้เห็นและเข้าใจได้ว่ามีงานอะไรอยู่บ้างในองค์กรนั้นๆ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องมี 2 ประการ คือ

1) ความถนัดหรือความชำนาญพิเศษ

2) ปริมาณงานขององค์กรว่ามีกิจกรรมมากน้อยเพียงใด

1.3.2 การจัดส่วนงาน ได้แก่ การแบ่งหน่วยงานออกเป็นกรม กอง แผนกต่างๆในลักษณะเป็นการให้ความสำคัญของงานว่าควรจะเป็นงานระดับใด ปัจจัยที่เกี่ยวข้องคือตัวงานที่มีอยู่ในองค์กร

1.3.3 ขอบเขตของการบังคับบัญชา คือ จำนวนผู้ใต้บังคับบัญชาที่ขึ้นอยู่กับผู้บังคับบัญชา หนึ่งคนจำนวนมีมากน้อยเพียงใดแล้วแต่ความต้องการและความจำเป็นขององค์กรนั้น ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง คือ การตัดสินใจ กล่าวคือ ผู้บังคับบัญชาหนึ่งคนควรจะมี ความสามารถหรือความเหมาะสมที่จะควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชากี่คน จึงจะเหมาะสมเพื่อให้มีการปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสม

1.3.4 การมอบอำนาจพิจารณาถึง การรวมอำนาจ และการกระจายอำนาจควบคู่ไปเป็นการมอบอำนาจเพื่อทำการตัดสินใจหรือปฏิบัติงาน ซึ่งมีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง คือ การกระจายอำนาจซึ่งถือว่าการมอบอำนาจในการตัดสินใจภายในขอบเขตงานเท่าที่ทำได้ตามกฎหมายหรือกฎระเบียบภายในองค์กรที่มอบไว้ให้

วรารุณ ภวภูตานนท์. (2552 อ้างอิงจาก วรเดช จันทรรคนและอุทัย เลหาวิเชียร. 2529) จากผลงานการวิจัย สรุปได้ว่าการจัดโครงสร้างกระทำได้หลายแบบ ทั้งนี้แล้วแต่ ความสะดวกของผู้จัด อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะจัดในแบบใดก็ตาม ทุก ๆ แบบจะมีแนวความคิดอย่าง เดียวกันและมีจุดเริ่มต้น 2 วิธี คือการมองการจัดการข้างบนลงสู่ข้างล่างขององค์กร หรือจะจัดจาก ข้างล่างไปสู่ข้างบนขององค์กรก็ได้

การจัดองค์กรตามแนวความคิดของ Newman เป็นผู้ที่สนใจเกี่ยวกับเทคนิคขององค์กรและ การจัดการมาเป็นเวลานาน Newman เห็นว่า การจัดองค์กรควร เริ่มจากข้างบนลงสู่ข้างล่างขององค์กร ซึ่งหมายถึง การเริ่มจากการดูวัตถุประสงค์และกิจกรรมของ องค์กรวัตถุประสงค์เหล่านี้อาจจะมาจากนโยบายสาธารณะ ซึ่งได้แปลงมาเป็นแผนหรือแผนงาน อย่างไรก็ตามเมื่อทราบแผนแล้ว การจัดองค์กรจะมี 4 ขั้นตอน ตามทัศนะของ Newman คือ

1. การจัดแบ่งงานให้เข้าเป็นกลุ่มเดียวกัน หมายถึง การจัดประเภทของงานที่มีลักษณะเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันไว้ด้วยกันเป็นกลุ่ม ๆ

2. ศึกษาความรับผิดชอบของหน่วยปฏิบัติงาน (Focus of Operating Responsibility) หมายถึง การศึกษาหน่วยและระดับของการตัดสินใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน

3. ศึกษาหน่วยช่วยเหลือ (Facilitating Units) การปฏิบัติงาน
ของเจ้าหน้าที่สายงานหลัก

4. การจัดโครงสร้าง (Structural Arrangements) การจัด
โครงสร้างก็เพื่อจะให้การปฏิบัติงานง่าย มีความต่อเนื่อง และทำให้การปฏิบัติงานเป็นไปได้อย่าง
ราบรื่น

อย่างไรก็ดีหากเปรียบเทียบกับแนวการจัดองค์การของ Henry
Mintzberg จะเห็นได้ว่ามีขั้นตอนที่แตกต่างกัน Mintzbergแบ่งการจัดองค์การด้วยการตอบ
คำถาม 9 ข้อ ดังนี้

1. ในแต่ละตำแหน่งควรมีงานสำคัญประการใดบ้างและใน
แต่ละงานนั้นควรจะต้องคำนึงถึงความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในเป็นเกณฑ์

2. งานแต่ละตำแหน่งควรมีมาตรฐานของงานแค่ไหน

3. พิจารณาดูว่าแต่ละตำแหน่งควรใช้ความรู้และทักษะ
อะไรบ้าง

4. ใช้เกณฑ์อะไรในการจัดตำแหน่งต่าง ๆ ให้เข้าเป็นกลุ่ม และ
กลุ่มรวมเป็นกลุ่มใหญ่เช่น ตำแหน่งรวมเป็นงานและงานรวมเป็นฝ่าย

5. แต่ละหน่วยควรมีขนาดเพียงใด ผู้บังคับบัญชาแต่ละคน
ควรมีผู้ใต้บังคับบัญชากี่คน

6. ผลผลิตหรือผลการปฏิบัติงานของแต่ละตำแหน่ง ควรระบุ
อย่างเฉพาะเจาะจงแค่ไหน

7. ควรใช้มาตรการอะไรในการส่งเสริมให้มีการประสานการ
ปฏิบัติซึ่งกันและกันระหว่างตำแหน่งและระหว่างฝ่ายต่าง ๆ

8. อำนาจการวินิจฉัยสั่งการ ควรมีการมอบหมายให้
ผู้บังคับบัญชามากน้อยเพียงใด ตลอดชั้นการบังคับบัญชา

9. อำนาจการวินิจฉัยสั่งการแค่ไหน ที่ควรจะต้องส่งผ่านจาก
เจ้าหน้าที่สายงานหลักไปสู่เจ้าหน้าที่สายงานช่วยอำนวยความสะดวก

คำถามทั้ง 9 ข้อนี้เรียกได้ว่าเป็นพารามิเตอร์ของโครงสร้าง
(Design Parameters) ซึ่ง Mintzbergจัดแบ่งเป็นกลุ่มของโครงสร้างได้ 4 กลุ่ม คือ

1. โครงสร้างเกี่ยวกับตำแหน่ง (Design of Positions)

2. โครงสร้างเกี่ยวกับโครงสร้างใหญ่ (Design of Superstructure)
3. โครงสร้างเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในระดับแนวนอน (Design of Lateral Linkages)
4. โครงสร้างเกี่ยวกับการวินิจฉัยสั่งการ (Design of Decision Making System) จากพารามิเตอร์เกี่ยวกับโครงสร้างสามารถเชื่อมโยงเข้ากับแนวความคิดและวิธีการจัดองค์กรได้

จะเห็นได้ว่าแนวการจัดการของ Newman และ Mintzberg มีความแตกต่างกันไม่มากนักกับของ วรเดช จันทรร และอุทัย เลหาวิเชียร (2529) จึงสรุปว่า การจัดโครงสร้างและรูปงานสามารถจะกระทำโดยการพิจารณาตอบคำถามดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างโดยส่วนรวมก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานหรือไม่ พิจารณาดูปัญหารอบด้านขององค์กร ทั้งนี้ โดยการพิจารณาถึงลักษณะของงานขององค์กรเป็นเกณฑ์ที่มีบางส่วนของโครงสร้างที่เป็นปัญหาหรือไม่ มีการมองข้ามข้อเท็จจริงบางประการในการปฏิบัติงานหรือไม่ การจัดโครงสร้างดังกล่าวจะส่งผลการปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายได้หรือไม่

2. โครงสร้างมีส่วนช่วยให้กระบวนการของการปฏิบัติงานสะดวก รวดเร็วและมีลักษณะต่อเนื่องหรือไม่ ภารกิจหลักในการพิจารณาบรรจุไว้ในโครงสร้างครบถ้วนหรือไม่ การปฏิบัติงานจะมีการซ้ำซ้อนหรือไม่ มีการประสานงานในทุกด้านให้บรรลุเป้าหมายหรือไม่ กระบวนการปฏิบัติงานคล่องตัวและมีประสิทธิภาพหรือไม่

3. ควรใช้คุณสมบัติและอัตรากำลังเจ้าหน้าที่อย่างไรและเท่าใด จึงจะทำให้ภารกิจขององค์กรหรือการดำเนินงานนโยบาย หรือแผนไปสู่การปฏิบัติให้สามารถบรรลุเป้าหมายได้

4. การติดต่อและการปฏิสัมพันธ์ของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานมีลักษณะเป็นอย่างไรเจ้าหน้าที่มีการประสานงานหรือทำงานเป็นทีมได้ดีเพียงใด เรื่องเหล่านี้การจัดองค์การได้ครอบคลุม มากน้อยเพียงใด หรือการจัดองค์กรได้มองไกลถึงการจะพัฒนาบุคคล เพื่อให้สอดคล้องกับโครงสร้างที่จัด

5. โครงสร้างขององค์กรมีลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ กำหนดทิศทางในการปฏิบัติงานไปในแนวทางที่ถูกต้องได้หรือไม่ มีลักษณะยืดหยุ่นได้หรือไม่เพียงใด เป็นโครงสร้างที่เอื้ออำนวยต่อการจะพัฒนาคนได้มาก

น้อยเพียงใดหรือ จะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเป็นโครงสร้างที่จะจูงใจคนให้ปฏิบัติงานมากกว่าเป็นโครงสร้างที่จะรัดบั้งคับเอาแต่งานเพียงประการเดียว

6. การปกครองบังคับบัญชาทุกระดับมีความสอดคล้องกันหรือไม่ แนวความคิดพื้นฐานใน การจัดองค์กรจะช่วยในข้อนี้ได้มาก

7. แต่ละหน่วยของการปฏิบัติงาน มีอำนาจหน้าที่เพียงพอกับความรับผิดชอบของงานหรือไม่ ผู้ปฏิบัติหน้าที่บริหารงานทุกด้านพร้อมจะให้งานบรรลุหรือไม่ โครงสร้างขององค์กรจะจัดเพื่อช่วยเหลือในด้านนี้ได้อย่างไร

8. นโยบายมีลักษณะเอื้ออำนวย หรือเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงาน มีวิธีการใดที่จะจัดโครงสร้างเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนโยบาย หรือมีหนทางใด จะช่วยให้นโยบายไม่เป็นอุปสรรค

9. มีการแบ่งส่วนงานที่ละเอียดมากไปหรือไม่ การแบ่งส่วนงาน โดยการคำนึงถึงความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านมากจนถึงกับเป็นปัญหาเพราะเจ้าหน้าที่จะถูกโครงสร้างบีบให้สนใจแต่เฉพาะงานมากกว่าจะคำนึงถึงเป้าหมายรวมขององค์กร

1.4 ประเภทโครงสร้างขององค์กร

การออกแบบขององค์กร ซึ่งจะนำมาสู่โครงสร้างองค์กร ซึ่งโครงสร้างองค์กรจะสะท้อนออกมาในลักษณะของแผนผังองค์กร(Organization Chart) ลักษณะโครงสร้างองค์กรโดยทั่วไปจะมี 2 รูปแบบ คือ โครงสร้างประเภทสูงหรือแคบ และโครงสร้างประเภทราบหรือกว้าง โดยโครงสร้างทั้ง 2 รูปแบบ มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ดังนี้ (วรารุช ภาวภูตานันท์, 2552 อ้างอิงจาก รัศมีเทพดลไชย, ม.ป.ป.)

1.4.1 โครงสร้างสูงหรือแคบ (Tall Structures) เป็นโครงสร้างที่แสดงให้เห็นความแตกต่าง ในเรื่องระดับ และลำดับของตำแหน่งงานมีหลายระดับ เป็นองค์กรที่มีสายการบังคับบัญชายาว บุคลากรในระดับล่างมีระยะห่างของหน้าที่ความรับผิดชอบจากผู้บริหารระดับสูงมาก ระบบรายงานยืดยาวผ่านการกลั่นกรองหลายคน กระบวนการปฏิบัติงานแบ่งเป็นขั้นตอนอย่างละเอียด และระบบสนับสนุนต่าง ๆ มีความซับซ้อน มีกฎระเบียบปฏิบัติที่แน่นอน ขาดความยืดหยุ่น แต่ก็ทำให้บุคลากรมีความเชื่อว่าเป็นองค์กรที่มีความมั่นคง ลักษณะโครงสร้างองค์กรลักษณะนี้อาจเรียกอีกแบบว่าการบริหารแบบราชการโดยโครงสร้างสูงหรือแคบ

1.4.2 โครงสร้างราบหรือกว้าง (Flat Structures) เป็นโครงสร้างองค์กรที่แสดงให้เห็นความแตกต่างในระดับของตำแหน่งงานเพียง 2-3 ระดับ มีสายการบังคับบัญชาสั้น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารและบุคลากรใกล้ชิดกัน มีขอบข่ายการควบคุมกว้าง บุคลากรจะมีความรู้สึกใน

ความรับผิดชอบต่อผลงาน จึงมีข้อดีที่การสั่งการ การรายงานผลและการประสานงานสามารถทำได้อย่างรวดเร็วข้อมูลไม่ถูกบิดเบือน อาจมีข้อเสียที่บุคลากรมีโอกาสในการเลื่อนขั้นน้อย การควบคุมการทำงาน อาจทำได้ไม่ทั่วถึง แต่ในทางปฏิบัติจะถูกทดแทนด้วยโอกาสในการพัฒนางานในหน้าที่ในขอบข่ายกว้างขึ้นมีโอกาสในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เป็นการฝึกการเรียนรู้งานซึ่งเป็นการเพิ่มคุณค่าของบุคลากรโดยโครงสร้างราบหรือกว้าง

จากแนวความคิดทางการบริหารที่ใช้ในการออกแบบองค์กร โดยทั่วไปการบริหารองค์กรมีได้มุ่งเน้นที่จะให้บุคลากรทำงานเพื่อเพิ่มผลผลิตแต่เพียงอย่างเดียว แต่องค์กรยังต้องการให้ความสำคัญต่อคุณภาพชีวิตในการทำงานของบุคลากรด้วย ซึ่งคุณภาพชีวิตการทำงานหมายถึง การประเมินถึงสถานะหรือลักษณะต่าง ๆ ของงานที่มีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างงานกับชีวิตของบุคลากร นั่นคือ บทบาทของการบริหารจึงต้องให้ความสำคัญต่อการเพิ่มคุณภาพชีวิตของบุคลากรทั้งในด้านของการทำงานและในด้านที่ไม่เกี่ยวข้องกับการทำงานด้วย นอกจากนี้ ประสบการณ์นอกการทำงานก็จะมีผลต่อชีวิตของบุคลากรในการทำงานด้วย จากทฤษฎีความสำเร็จในชีวิตการทำงานจะมีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในงานด้วย ซึ่งประกอบด้วย ความพึงพอใจในงาน ความพึงพอใจในผู้ร่วมงาน การมีโอกาสก้าวหน้า ความรู้สึกว่างานมีคุณค่า มีความสุขในการทำงาน เป็นต้น อย่างไรก็ตามแนวคิดใหม่ยังได้มีการมุ่งเน้นในการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นในองค์กรให้เป็นสถานที่ทำงานอย่างมีความสุขและเพิ่มผลผลิตได้ด้วยองค์กรสมัยใหม่จะมีการปรับเปลี่ยนจากองค์กรระบบราชการที่มุ่งเน้นความเป็นทางการกับความสลับซับซ้อนในสายการบังคับบัญชาที่มีหลายระดับชั้น มีการควบคุม และรวมอำนาจมาสู่องค์กรแห่งอนาคตที่จะมีลักษณะที่เป็นแบบสิ่งมีชีวิตและเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้วิธีการทำงานแบบเดิมจึงต้องปรับเปลี่ยนใหม่ โครงสร้างองค์กรจะมีลักษณะที่แบนราบและมีขนาดที่เล็กลง มีการกระจายอำนาจสู่ทุกระดับชั้น จนกระทั่งลงสู่ผู้ปฏิบัติมากขึ้น บุคลากรจะต้องคิดเองทำเอง ตลอดจนถึงที่ปรึกษาขององค์กรจะถูกจำกัดบทบาทและลดความสำคัญลงจากสมัยเดิมบทบาทของที่ปรึกษา จะทำหน้าที่เป็นผู้คิดและวางแผน นอกจากจะเป็นการลดจำนวนพนักงานลงแล้วทำการพัฒนาบุคลากรเพื่อเพิ่มศักยภาพและมีความสุขในการทำงาน ซึ่งจะส่งผลทำให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป ดังนั้น การออกแบบงานจึงเป็นแนวทางการบริหารที่มีความสำคัญในการที่จะทำให้บุคลากรสามารถทำงานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ การบริหารทางธุรกิจในระยะวัตศน์ใหม่ ผู้บริหารจะต้องมุ่งการจัดการภายใต้วิสัยทัศน์ที่กำหนดก่อนการจัดโครงสร้างองค์กรเพื่อการบรรลุเป้าหมายโดยโครงสร้างองค์กรต้องมีความยืดหยุ่น สามารถปรับเปลี่ยนเพื่อการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งหลักการออกแบบโครงสร้าง 8 ประการ ได้แก่ หลักการแบ่งงานกันทำ การแบ่งงานกันทำตาม

ความสามารถและมอบหมายให้กับผู้ปฏิบัติที่มีความเหมาะสม จะทำให้ต้นทุนการดำเนินงาน ทั้งในด้านเวลาและแรงงานลดลงได้ มีการกำหนดมาตรฐานงาน มีการจัดลำดับชั้นของอำนาจ การกำหนดอำนาจและหน้าที่การใช้หลักเอกภาพของคำสั่ง การจำกัดช่วงกว้างของการควบคุม การแบ่งแยกงานหลักกับงานสนับสนุน การกระจายอำนาจ เป็นต้น บุคลากรแต่ละคนย่อมมีจุดมุ่งหมายในการทำงานที่แตกต่างกัน บุคลากรบางคนทำงานเพื่อต้องการค่าตอบแทน บุคลากรบางคนทำงานเพื่อต้องการจะมีเพื่อนและสังคม บุคลากรบางคนต้องการเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ เป็นต้น ซึ่งการทำงาน หมายถึง การทำกิจกรรมหรืองานที่องค์กรมอบหมายให้บุคลากรปฏิบัติและเกี่ยวข้อง กับการแลกเปลี่ยนคุณค่าระหว่างบุคลากรกับองค์กรหรือผลตอบแทนที่ทั้งสองฝ่ายต้องพึงพาอาศัยกัน องค์กรเจริญก้าวหน้าย่อมทำให้บุคลากรเจริญก้าวหน้าและบุคลากรที่เจริญก้าวหน้าก็จะส่งผลทำให้องค์กรเจริญก้าวหน้าด้วย เช่นกัน ดังนั้นในส่วนของบุคลากรจะต้องสนับสนุนเป้าหมายขององค์กรให้บรรลุผลสำเร็จ โดยใช้ความรู้ความสามารถ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ เป็นต้น ส่วนในด้านองค์กรนั้นก็จะต้องชักจูงหรือจูงใจเพื่อสนับสนุนความต้องการของบุคคล ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ด้านการจ้างงาน ได้แก่ การจ่ายค่าตอบแทนที่ยุติธรรมการเปิดโอกาสสนับสนุนบุคลากรทุกคนให้เจริญก้าวหน้าอย่างเต็มที่ การให้การยอมรับ การสร้างความมั่นคงปลอดภัยในงาน มีการพัฒนาบุคลากรอย่างสม่ำเสมอ เป็นต้น ดังนั้นการออกแบบการทำงานจึงมีความหมายและความสำคัญต่อทั้งบุคลากรและองค์กรนั่นเอง

1.5 การกำหนดตำแหน่งงาน

วรพจน์ บุษราคัมวดี(2550:219 – 220) การออกแบบงานขององค์กรเป็นสิ่งสำคัญและมีความจำเป็นที่ผู้บริหารจะต้องทำการวิเคราะห์และพิจารณา รวมทั้งทำการตัดสินใจอย่างเป็นระบบเพื่อให้องค์กรสามารถสร้างความเชื่อมโยงและเกิดความสอดคล้องระหว่างโครงสร้างองค์กรกับสภาวะแวดล้อมได้อย่างเหมาะสมนอกจากนี้ ผู้บริหารจะต้องตระหนักว่า การออกแบบงานที่เหมาะสมจะช่วยให้เกิดการประสานงานระหว่างบุคลากรและหน่วยงานต่างๆ เกิดประสิทธิภาพแล้วยังมีผลต่อพฤติกรรมการทำงานอีกด้วย ส่วนในด้านความแตกต่างกันของรูปแบบโครงสร้างองค์กรที่เลือก เช่น โครงสร้างแบบเน้นตามหน้าที่ที่เน้นการแบ่งงานกันทำเพื่อให้เกิดความชำนาญเฉพาะด้านนั้นจะก่อให้เกิดความแตกต่างในบทบาท ความคิดและรูปแบบในการทำงานและความสัมพันธ์ของตนกับผู้อื่น โดยหากทำการแบ่งงานกันทำเพิ่มมากขึ้นเท่าใด ความแตกต่างเหล่านี้จะปรากฏชัดขึ้นและจะมีผลตามมาต่อปัญหาของการประสานงานที่จะมีความยุ่งยากมากขึ้นก็ได้

เป้าหมายของการออกแบบงาน คือ เพื่อพัฒนาการมอบหมายงานให้ เป็นไปตามความต้องการขององค์กรและเป็นไปตามความต้องการของผู้ปฏิบัติงานแต่ละคน สำหรับความแตกต่างของรูปแบบโครงสร้างองค์กรที่เลือกและมีผลต่อการออกแบบงานขององค์กร สามารถจำแนกความแตกต่างที่มีผลต่อการออกแบบงานได้ ดังนี้

1. ความแตกต่างของหน่วยงาน บุคลากรแต่ละหน่วยงานจะมีการรับรู้และความคิดที่แตกต่างกันโดยจะมีการกำหนดเป้าหมายของหน่วยงานขึ้นเอง เช่น ฝ่ายบัญชีจะให้ความสำคัญและเน้นเป้าหมายด้านต้นทุน ส่วนฝ่ายการตลาดให้ความสำคัญและเน้นเป้าหมายด้านยอดขาย เป็นต้น

2. ความแตกต่างด้านของเวลา แต่ละหน่วยงานจะมีมุมมองในด้านของเวลาที่แตกต่างกันเช่น ฝ่ายผลิตจะต้องเผชิญกับปัญหาวิกฤตอยู่ตลอดเวลาและบ่อยครั้งผู้บริหารจำเป็นจะต้องแก้ไขปัญหาด้านการผลิตในทันทีที่เกิดปัญหา ซึ่งจะมีลักษณะที่แตกต่างกับการแก้ปัญหาของฝ่ายวิจัยและพัฒนาที่คุ้นเคยกับแนวทางในการใช้เวลาวิจัยและการพัฒนาที่ยาวนานกว่า เป็นต้น

3. ความแตกต่างในรูปแบบการทำงานของบุคลากร ในแต่ละหน่วยงานจะมีบุคลากรที่มีรูปแบบในการทำงานที่ต่างกัน เช่น ฝ่ายผลิตจะมีลักษณะที่คุ้นเคยกับการตัดสินใจอย่างรวดเร็วและมีการสื่อสารแบบตรงไปตรงมา ซึ่งจะต่างจากฝ่ายวิจัยและพัฒนาที่มักจะใช้รูปแบบการทำงานในรูปแบบการระดมสมองเพื่อแสวงหาแนวทางที่สร้างสรรค์มากกว่า เป็นต้น

4. ความแตกต่างในด้านความเป็นพิธีการ แต่ละหน่วยงานจะเน้นความเป็นพิธีการที่ต่างกันเช่น ฝ่ายผลิตจะต้องมีขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ค่อนข้างเข้มงวดรัดกุมและมีมาตรฐานที่ชัดเจน ซึ่งแตกต่างจากฝ่ายบุคคลที่อาจมีนโยบายเป็นแบบกว้าง ๆ ในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ เป็นต้น

ความแตกต่างที่กล่าวถึงข้างต้น อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างบุคคลและส่งผลต่อการดำเนินงานขององค์กรได้ ดังนั้น ผู้ที่ออกแบบงานจะต้องตระหนักและเตรียมแนวทางในการแก้ปัญหาไว้ด้วย นอกจากนี้ ผู้ที่ทำการออกแบบงานยังต้องคำนึงถึงการประสานความร่วมมือกันอีกด้วยเช่น การกำหนดระดับความสัมพันธ์ด้านความร่วมมือกันเพื่อให้เกิดเอกภาพในแนวทางสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร ซึ่งระดับความสัมพันธ์ดังกล่าวจะช่วยลดความขัดแย้งในขณะเดียวกันและยังคงให้แต่ละหน่วยงานคงลักษณะความแตกต่างของหน่วยงานตนเองไว้ เช่น อาจกำหนดให้ฝ่ายต่าง ๆ มีการทำงานร่วมกันเป็นทีม เพื่อให้เกิดความเข้าใจใน

บทบาทของแต่ละหน่วยงานและเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งที่อาจจะเกิดขึ้นได้เมื่อให้แต่ละหน่วยงานประสานกันเอง

ในการออกแบบงานให้ประสบความสำเร็จนั้น ผู้บริหารจำเป็นต้องเข้าใจคำที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบงาน ได้แก่ การออกแบบภารกิจของงาน(Work Design) และการออกแบบงาน (Job Design) มีรายละเอียด ดังนี้ (สุโขทัยธรรมมาธิราช. 2548:19)

1. การออกแบบโครงสร้างตามภารกิจของงาน (Work Design) การออกแบบภารกิจของงานเป็นการกำหนดงานและความรับผิดชอบให้กับบุคลากรแต่ละคน จากในสมัยเดิมที่มีการจัดองค์กรตามความชำนาญเฉพาะด้าน และมีการจัดกลุ่มงานตามหน้าที่ ต่อมาแนวคิดใหม่ได้มีการจัดองค์กรใหม่ให้ความสำคัญกับลูกค้า ดังนั้น ผู้บริหารจึงต้องมีการปรับปรุงงานใหม่ที่ทำให้บุคลากรต้องสามารถในการให้บริการสร้างความพึงพอใจสูงสุดให้กับลูกค้าได้ด้วย สำหรับหลักการออกแบบภารกิจของงาน คือ ต้องมีการกำหนดขอบเขตของงาน หมายถึง จำนวนของกิจกรรมในแต่ละงาน ซึ่งจะมีมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับ การออกแบบภารกิจของงาน ขอบเขตของงาน จึงหมายถึงการเปลี่ยนแปลงจำนวนกิจกรรมในลักษณะตามแนวนอน และต้องมีการกำหนดความลึกของงาน ได้แก่ ระดับภาระหน้าที่และความรับผิดชอบที่มีต่องานที่เป็นการมองโครงสร้างองค์กรในลักษณะของแนวตั้ง

2. การออกแบบโครงสร้างตามงาน(Job Design) จากการออกแบบภารกิจขององค์กรจากแนวคิดเดิมนั้นจะมุ่งเน้นการกำหนดตัวกิจกรรมจำนวนไม่มากนัก แต่จะมุ่งเน้นการเพิ่มผลผลิตและประสิทธิภาพในการผลิตมากกว่า แต่ในปัจจุบันสภาวะแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและองค์กรจำเป็นต้องตอบสนองและสร้างความพึงพอใจต่อลูกค้า ดังนั้น องค์กรจึงต้องมีการปรับกระบวนการทำงานใหม่เพื่อลดความซ้ำซ้อนและเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติให้สอดคล้องกับยุคสมัยมากยิ่งขึ้น เช่น องค์กรกำหนดเวลาการทำงานจากเดิมตั้งแต่แปดนาฬิกาสามสิบนาทีจนถึงสิบหกนาฬิกาสามสิบนาทีสามารถยืดหยุ่นเวลา โดยปรับเปลี่ยนเป็นเริ่มจากเจ็ดนาฬิกาจนถึงสิบห้านาฬิกา เป็นต้น ซึ่งการยืดหยุ่นเวลาการทำงานนอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อลูกค้าที่องค์กรกำหนดช่วงเวลาที่เหมาะสม ในการให้บริการ รวมทั้งยังทำให้บุคลากรสามารถกำหนดวิถีชีวิตการทำงานของตนเองให้เหมาะสม และสอดคล้องกับครอบครัวและสภาวะแวดล้อมได้ ดังนั้น การยืดหยุ่นเวลาจึงเป็นตัวอย่างของการออกแบบงานการออกแบบงานที่ดีจำเป็นต้องให้มีการทำงานเป็นที่มงานเพื่อเป็นการปรับปรุงคุณภาพและประสิทธิภาพในการทำงานร่วมกันในการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับงานขององค์กรจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงทั้งในส่วนของคำบรรยายงาน โครงสร้าง นโยบายและวัฒนธรรมขององค์กร เป็นต้น จุดมุ่งหมายของการ

ออกแบบงาน คือ เพื่อสร้างโอกาสให้บุคลากรแต่ละคนสามารถบรรลุความสำเร็จที่มีผลการปฏิบัติงานในระดับที่สูงขึ้น ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพงานผลการปฏิบัติงานของทุกคนจะต้องสามารถเพิ่มคุณค่าในการผลิตผลิตภัณฑ์นอกจากจุดมุ่งหมายด้านผลการปฏิบัติงานของบุคลากรแล้วการออกแบบงานที่ดีต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในงานของบุคลากรที่มีต่องานด้วย เช่น ความพึงพอใจในด้านค่าตอบแทน ความพึงพอใจในสภาพการทำงาน และโอกาสความก้าวหน้า เป็นต้น

1.6 การจัดแผนงาน

ในสภาวะการเปลี่ยนแปลงทั้งสภาพแวดล้อมภายนอกและคู่แข่ง การจัดแผนงานขององค์กรให้สอดคล้องกับสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญ เพราะการจัดแผนงานที่สอดคล้อง ยึดหยุ่นกับสภาพแวดล้อมจะทำให้การดำเนินงานในองค์กรเกิดประสิทธิภาพสูงตามไปด้วย การจัดแผนงาน(Departmentalization) คือ การรวมกลุ่มงาน กระบวนการและทรัพยากรให้เป็นหน่วยงานที่บริหารงานได้เพื่อที่จะทำงานขององค์กรบางอย่าง ซึ่งเป็นวิถีทางที่มีประโยชน์อย่างหนึ่ง เพื่อที่จะเข้าใจการจัดแผนงาน หรืออาจกล่าวได้ว่าการจัดแผนงานคือการแบ่งลักษณะงาน ขององค์กรที่ซับซ้อนให้เป็นหมวดหมู่หรือเป็นหน่วยเล็กกลางที่เรียกว่าฝ่ายหรือแผนกงาน (Department) โดยแบ่งประเภทลักษณะที่สำคัญ ดังนี้ (สุธรรม รัตนโชติ. 2560: 116-130)

1.6.1 การจัดแผนงานตามหน้าที่ (Functional Structure)

รวมกลุ่มคนที่มีทักษะและการปฏิบัติงานคล้ายกันเป็นหน่วยงานของ (Work Unit) สมาชิกของหน่วยงานตามหน้าที่สามารถรวมความเชี่ยวชาญ ความสนใจและความรับผิดชอบกันได้ หน่วยงานดังกล่าว คือ แผนกนั่นเอง แต่ละแผนกอาจจะมีหน้าที่ต่างกัน เช่น แผนกการตลาด แผนกการผลิต แผนกบุคคล เหล่านี้ เป็นต้น ทำให้องค์กรแบบนี้มีประโยชน์หลายอย่าง เช่น

1) สามารถใช้ทรัพยากรตามขนาดที่เหมาะสมกับองค์กรได้ โดยเฉพาะธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางจะทำให้มี “ขนาดเหมาะสมกับเศรษฐกิจ” ได้ง่ายกว่าในภาวะที่ทรัพยากรมีไม่มาก

2) การมอบงานให้บุคลากรทำให้มีความสอดคล้องกับความเชี่ยวชาญและการได้รับการอบรม

3) สามารถใช้เทคนิคขั้นสูงในการแก้ปัญหา

4) มีการฝึกอบรมในเชิงลึกและพัฒนาทักษะตามหน้าที่

5) มีสายอาชีพที่ชัดเจนที่กำหนดตามหน้าที่

องค์กรที่มีโครงสร้างตามหน้าที่มีมากในหน่วยงานราชการ ทั้งนี้ เพราะหน่วยงานราชการจัดโครงสร้างตามแบบหน่วยงานราชการ ซึ่งมีลักษณะเป็นโครงสร้างอย่างเป็นทางการ

องค์กรแบบโครงสร้างตามหน้าที่มีปัญหาได้หลายอย่าง เช่น มักจะเกิดการขาดการสื่อสารและประสานงานระหว่างหน้าที่ เพราะมีการแบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจนโดยแยกจากกัน ทำให้ประสานกันได้ยาก และการติดต่อประสานงานไม่สามารถกำหนดเป็นทางการได้หมดบางส่วนยังคงไม่เป็นทางการทำให้ประสานงานได้ยากเหล่านี้ เป็นต้น

2. การจัดแผนกงานตามงาน (Divisional Structure) หมายถึง การจัดโครงสร้างตามทีมงานหรืองาน ซึ่งทำงานโดยกลุ่มพนักงานที่มีวิชาชีพเดียวกันอาจจะทำเป็นทีม (Team) หรือเป็นกลุ่ม จะเป็นกลุ่มขนาดเล็กกว่าแผนก ซึ่งในโรงงาน หมายถึง กลุ่มคนที่ทำงาน ในสายการผลิตเดียวกันอยู่ในพื้นที่เดียวกัน สามารถจัดให้ทำงานเป็นทีมได้ เหมาะที่จัดโครงสร้างในธุรกิจเอกชนโดยเฉพาะในอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าการจัดโครงสร้างแบบนี้มีส่วนดีอย่าง เช่น

2.1 มีความยืดหยุ่นมากกว่า โดยเฉพาะในการรับมือต่อการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม เพราะเป็นทีมขนาดเล็กและมีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกสูง

2.2 ใช้ในการปรับปรุงสถานการณ์ของโครงสร้างแบบหน้าที่เพราะโครงสร้างตามงานสามารถทำงานได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพเนื่องจากขนาดเล็กมีความเสี่ยงสูง

2.3 มีจุดที่รับมือต่อการผลิตและ/หรือบริการชัดเจนเพราะคนทำงานทุกคนทำงานประจำอยู่กับที่ ซึ่งอาจจะยื่นเป็นแถวหรือเป็นวง จะมีการเปลี่ยนแปลงก็ต่อเมื่อมีการออกแบบการผลิตและ/หรือบริการใหม่

2.4 มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับลูกค้า ผลผลิตและพื้นที่เป็นอย่างดีเพราะได้รับการฝึกอบรม และมีประสบการณ์สูง

2.5 เปลี่ยนแปลงขนาดได้ง่ายโดยการเพิ่มหรือลดบุคคลในทีมงานให้ใหญ่ขึ้นหรือเล็กลงการจัดโครงสร้างตามงานมีผลเสียหลายอย่าง เช่น อาจจะทำให้มีค่าใช้จ่ายในการจ้างพนักงาน เพราะพนักงานส่วนใหญ่จะต้องมีความชำนาญสูง มีความยุ่งยากในการประสานงานระหว่างกลุ่ม เพราะมี

กลุ่มมากและแต่ละกลุ่มมีความอิสระในการทำงานและยากที่จะควบคุมคุณภาพให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เหล่านี้ เป็นต้น

3. การจัดแผนงานแบบผสม (Matrix Structure) หมายถึง โครงสร้างที่เกิดจากการผสมผสานของโครงสร้างแบบต่างๆ เช่น โครงสร้างตามหน้าที่ผสมกับ โครงสร้างตามงานเพื่อให้มีผลดีมากขึ้นพร้อมกับผลเสียให้น้อยลง หรือให้สามารถใช้โครงสร้างตามงาน ซึ่งเป็นโครงสร้างขนาดเล็กและกะทัดรัดกับโครงสร้างตามหน้าที่ ซึ่งเป็นโครงสร้างขนาดใหญ่และหลวมๆ ให้มีความกระชับมากขึ้น โดยทั่วไปโครงสร้างองค์กรของโครงการใหญ่ๆ และมีโครงสร้างเล็กอยู่ภายใน เช่น การเคหะแห่งชาติ เป็นโครงการขนาดใหญ่ โดยมีโครงการต่างๆ อยู่ภายใน โครงสร้างแบบผสม มีส่วนดีหลายประการ คือ

3.1 สามารถประสานงานข้ามหน้าที่ได้ เพราะบุคคลเดียวกัน แต่ทำหน้าที่หลายอย่างเพียงแต่มีผู้บังคับบัญชาต่างกัน

3.2 สามารถปรับปรุงการตัดสินใจได้ง่าย เพราะการตัดสินใจกระทำโดยทีมเดียวแต่ตัดสินใจกับหลายโครงการ

3.3 สามารถเพิ่มความยืดหยุ่นโดยการเคลื่อนย้ายและ/หรือ เปลี่ยนวิธีปฏิบัติการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามต้องการ

3.4 บริการลูกค้าได้ดีกว่า เพราะสามารถให้ข้อมูลแก่ลูกค้าได้ดีกว่า และผู้จัดการพร้อมจะตอบคำถาม เพราะผู้จัดการอยู่ใกล้ปฏิบัติงาน

3.5 มีการตรวจสอบการปฏิบัติงานได้ดีกว่า เพราะมีผู้จัดการอยู่ในหน่วยงานขนาดเล็ก

3.6 ปรับปรุงยุทธศาสตร์ได้ง่าย เพราะผู้บริหารระดับสูงไม่ต้องรับผิดชอบการปฏิบัติ เพราะผู้จัดการรับผิดชอบการปฏิบัติในแต่ละโครงการอยู่แล้ว ผู้อำนวยการ จึงดูแลได้อย่างกว้างๆ ได้

แต่อย่างไรก็ตาม โครงสร้างแบบผสมมีจุดอ่อนหลายประการ เช่น ไม่เหมาะกับองค์กรขนาดเล็กและต้องใช้ทรัพยากรเป็นจำนวนมาก ต้องใช้คนที่มีความเชี่ยวชาญสูงเป็นจำนวนมากจึงต้องมีค่าใช้จ่ายสูง เหล่านี้ เป็นต้น

4. การจัดแผนงานแบบทีมงาน (Team Structures) ตามที่เคยกล่าวไว้ว่า โครงสร้างองค์กรแบบเก่า มักจะเป็นโครงสร้างตามแนวตั้ง (Vertical Structure) ซึ่งมีปัญหาในการโอนถ่ายอำนาจจากผู้บริหารสูงสุดลงล่างสุด ไปถึงผู้ได้บังคับบัญชาในระดับต่ำสุด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นโครงสร้างของหน่วยราชการ และพยายามแก้ปัญหาให้มีโครงสร้างตามแนวนอน (Horizontal Structure) หรือเป็นโครงสร้างที่กระจายอำนาจให้ผู้บังคับบัญชา มีอำนาจสามารถพึ่งตนเองได้ โครงสร้างแบบทีมงาน เป็นผลของการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยโครงสร้างแบบทีมงาน (Team Structure) เป็นการสร้าง

ทีมงานข้ามหน้าที่ (Cross-Functional Team) อยู่ถาวรหรือชั่วคราวเพื่อปรับปรุงความสัมพันธ์ที่แฝงอยู่ โดยการดึงสมาชิกจากโครงสร้างตามหน้าที่ต่างกันเข้ามาเป็นทีมเดียวกัน ทีมใหม่ก็จะกลายเป็น “ทีมงานโครงการ”(Project Team)

โครงสร้างแบบทีมงานมีส่วนดีหลายอย่างเช่น สามารถลดปัญหาเกี่ยวกับการสื่อสารและการตัดสินใจอันเนื่องมาจากโครงสร้างตามหน้าที่และลดความขัดแย้งระหว่างคนที่ทำหน้าที่ต่างกันได้ซึ่งพบว่า พนักงานขายมักจะมี ความขัดแย้งกับเจ้าหน้าที่ทางการเงิน การมีโครงสร้างแบบทีมงานจะดึงฝ่ายต่างๆ มาทำงานเป็นทีมเดียวกัน หรือโครงการเดียวกันจะสามารถสร้างความร่วมมือและความเข้าใจร่วมกันได้และโครงสร้างแบบทีมงานสามารถถ่ายทอดความคิดหรือพฤติกรรมให้มีคุณธรรมและจริยธรรมได้ง่าย โดยเฉพาะในทีมเดียวกัน เพราะเป็นกลุ่มขนาดเล็กและมีวัตถุประสงค์เดียวกันแต่อย่างไรก็ตาม โครงสร้างแบบทีมงานมีปัญหาเช่นกัน ไม่สามารถขจัดปัญหาความรักทีมงานมากกว่ารักองค์กรและเป็นที่น่าสังเกตว่าทีมงานมักใช้เวลาในการประชุมมากกว่าการทำงานเหล่านี้ เป็นต้น

5. การจัดแผนงานแบบเครือข่าย (Network Structure)

หมายถึง การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology, IT) ในการเชื่อมต่อเครือข่าย (Networks) ระหว่างผู้ส่งมอบ (Suppliers) จากข้างนอกและผู้รับบริการ (Service Contractors) ซึ่งโครงสร้างเก่ามักจะมองว่าทุกเรื่องเป็นของบริษัท และจะไม่อาศัยผู้อื่นภายนอกองค์กร แต่โครงสร้างใหม่นี้เห็นว่าองค์กรเป็นเจ้าของเฉพาะแกน (Core) ขององค์ประกอบหรือองค์ประกอบที่สำคัญที่มี “ความสัมพันธ์เชิงยุทธศาสตร์” กับบริษัทเท่านั้น นอกนั้นเป็น “แหล่งทรัพยากรภายนอก” (Outsources) ทั้งสิ้น จึงจำเป็นต้องสร้างเครือข่ายระหว่าง “แกน” และแหล่งทรัพยากรภายนอกดังกล่าว องค์กรอาจจะติดต่อกับเครือข่ายได้หลายช่องทาง เช่น ทางไปรษณีย์โดยการติดต่อซื้อขายสินค้าทางไปรษณีย์ การบริหารภายในระหว่างหน่วยงานด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ ซื้อขายสินค้าโดยผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นธุรกิจทางอิเล็กทรอนิกส์ เหล่านี้เป็นต้น

โครงสร้างแบบเครือข่ายเหมาะสำหรับธุรกิจขนาดใหญ่ และใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งมีผลดีหลายประการ เช่น แม้ในธุรกิจขนาดใหญ่ แต่ธุรกิจแกน (Business Core) อาจจะมีขนาดกะทัดรัดซึ่งส่วนใหญ่จะใช้ทรัพยากรภายนอก (Outsource) จึงทำให้มีทุนและทรัพยากรบุคคลเหมาะสมกับขนาดของเศรษฐกิจ (Economic of Scale) แต่อาจจะมีปัญหาเรื่องการใช้บุคคลที่ต้องมีความเชี่ยวชาญสูง ซึ่งหาได้ค่อนข้างยากและต้องจ้างในราคาสูงอีกด้วย และจุดอ่อนอีกประการหนึ่งคือ ควบคุมคุณภาพ (Quality Control, QC) ได้ยาก เพราะมีองค์กรจำนวนมากเข้ามาเกี่ยวข้อง ทำให้ควบคุมมาตรฐานได้ยาก และต้องระวังในการจำแนก

ธุรกิจแกนและแหล่งทรัพยากรภายนอก โดยแกนต้องบริหารธุรกิจแกนอย่างมีประสิทธิภาพ และควบคุมแหล่งทรัพยากรภายนอกให้มีคุณภาพด้วย มีหลายบริษัทที่มีปัญหาเกี่ยวกับแหล่งทรัพยากรภายนอก จนต้องตั้งบริษัทขึ้นมาดำเนินการเอง เช่น โรงงานทอผ้าแห่งหนึ่ง มีปัญหาเรื่องคุณภาพและปริมาณวัตถุดิบจนต้องตั้งบริษัทในเครือขึ้นมาทำแทนแหล่งทรัพยากรภายนอกดังกล่าว

3. การกำหนดบทบาทหน้าที่

จากแนวคิดการจัดองค์กรต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาแล้วนั้น ต่างก็มีความสัมพันธ์กับแนวคิดที่ว่าด้วยอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นการจำกัดจำนวนผู้ได้บังคับบัญชาให้รายงานขึ้นตรงต่อคนใดคนหนึ่ง หรือการกำหนดขอบเขตให้คนใดคนหนึ่งทำงานเฉพาะบางอย่างและการดำรงไว้ซึ่งหลักของการมีผู้บังคับบัญชาคนเดียวในทุกกรณี ดังกล่าวต่างก็กระทำโดยอาศัยความสัมพันธ์ทางอำนาจหน้าที่เป็นเครื่องมือกำกับทั้งสิ้นสำหรับโครงสร้างองค์กรนั้น การนำเอาหลักแนวคิดการแบ่งงานกันทำตามความถนัดและหลักแนวคิดขนาดของการควบคุมมาใช้สร้างองค์กรผลที่จะได้ก็คือ “ระบบกิจกรรม” ที่จัดขึ้นแต่ในอีกทางหนึ่ง การใช้ความสัมพันธ์ทางอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบนั้นจะทำให้ส่วนต่างๆ ขององค์กรหรือกลุ่มกิจกรรมที่รวมเป็นกลุ่มสัมพันธ์และรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อำนาจหน้าที่คือ สิทธิของผู้บริหารที่จะทำการตัดสินใจในเรื่องราว ภายในขอบเขตที่กำหนด แล้วสั่งให้ผู้บังคับบัญชาทำสิ่งต่าง ๆ ที่จำเป็น เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายขององค์กรที่ตั้งไว้ซึ่งส่วนใหญ่อำนาจหน้าที่ของนักบริหารจะประกอบด้วยสิทธิต่าง ๆ ดังนี้

1. สิทธิในการตัดสินใจเรื่องราวต่าง ๆ ภายในขอบเขตอำนาจหน้าที่ที่กำหนด

2. สิทธิในการมอบหมายงานให้ผู้บังคับบัญชา

3. สิทธิในการคาดหมายผลงาน หรือผลสำเร็จที่พึงพอใจจากผู้บังคับบัญชาในการจัดการอำนาจหน้าที่ จะมีการมอบหมายลดหลั่นกันลงมาจากเบื้องบนและมอบหมายให้ต่อกันลงตามลำดับ ทำให้ขอบเขตหรือขนาดของอำนาจหน้าที่จะมีกว้างในระดับสูงขององค์กร และมีขนาดเล็กลงเรื่อย ๆ ตามระดับขององค์กรที่อยู่ต่ำลงไป เหตุผลที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเป็นไปตามหลักของ “การรวมอำนาจและการกระจายอำนาจ” กล่าวคือ จำนวนและชนิดของการตัดสินใจที่ผู้บริหารระดับสูงมอบหมายให้กับผู้บริหารที่อยู่ต่ำลงไป หากผู้บริหารระดับสูงกระจายอำนาจการตัดสินใจไปยังจุดต่าง ๆ อย่างเป็นระบบในองค์กรแล้ว การกระจายอำนาจจะมีมากและหากผู้บริหารระดับสูงสงวนอำนาจการตัดสินใจไว้ในส่วนกลาง ก็แสดงว่าองค์กรมีการรวม

อำนาจ อย่างไรก็ตาม ในทุกองค์กรจะมีการกระจายอำนาจ หรือการรวมอำนาจขนาดหนึ่งที่เหมาะสมเท่านั้น เนื่องจากการกระจายอำนาจ หรือการรวมอำนาจจนหมดไปจากระดับสูง จะทำให้ผู้บริหารระดับสูงขาดอำนาจที่จะควบคุมผู้ปฏิบัติงานไปโดยปริยาย ขณะเดียวกัน การรวมอำนาจทั้งหมดไว้ในส่วนกลาง ก็จะทำให้ผู้บริหารต้องกลายเป็นผู้ทำงานคนเดียวไปตลอดกาลนั่นเองสำหรับขนาดของการกระจายอำนาจควรมีน้อยเพียงใดนั้น จะขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสภาพองค์กรในขณะนั้น แต่อย่างไรก็ตามการกระจายอำนาจจะมีข้อดี ที่ก่อให้เกิดความคล่องตัวในการปฏิบัติงานและพนักงานมีโอกาสร่วมตัดสินใจในการทำงานมากขึ้น (ขวัญกำลังใจดี) แต่ข้อเสียที่จะเกิดขึ้นที่สำคัญ คือ การควบคุมการปฏิบัติงานขาดประสิทธิภาพและการทำงานจะซ้ำซ้อนก้าวร้าวกันอำนาจหรือความมีอำนาจ มีความสัมพันธ์กับอำนาจหน้าที่ คือ เป็นสิ่งช่วยเสริมให้สิทธิที่มีอยู่ใช้ผลได้มากน้อยต่างกัน โดยผู้บริหารบางคนอาจไม่สามารถใช้สิทธิที่ตนเองได้รับมาไปใช้สั่งการอย่างได้ผล เนื่องจากขาดอำนาจและพลังอิทธิพลที่จะใช้หรือบังคับให้เกิดการปฏิบัติได้แต่ในทางกลับกันผู้บริหารบางคนอาจไม่มีอำนาจหน้าที่เลย แต่หากมีอำนาจหรือพลังอิทธิพลหว่านล้อมให้คนปฏิบัติตามได้มากกว่า ซึ่งอำนาจดังกล่าวเกิดจากความรู้ความสามารถหรือบุคลิกที่น่าเลื่อมใสความรับผิดชอบ คือ ความรู้สึกผูกพันของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งบุคคลนั้นจะต้องถือเป็นหน้าที่ที่ต้องทำงานให้สำเร็จด้วยดีโดยมีหลักสำคัญที่ต่างจากอำนาจหน้าที่ที่เป็นสิ่งมอบหมายไม่ได้ความจริงก็คือ บุคคลใดก็ตามอาจมอบหมายหน้าที่ให้กับคนอื่นเพื่อทำงานบางสิ่งบางอย่างได้แต่โดยที่บุคคลนั้นมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบที่ได้มาควบคู่กันตั้งแต่แรก ดังนั้นบุคคลนั้นยังคงต้องรับผิดชอบในผลอันเกิดจากการใช้ดุลพินิจมอบหมายหน้าที่ไปให้กับบุคคลอื่นอีกต่อหนึ่งด้วยชนิดของอำนาจหน้าที่ โดยทั่วไปสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ชนิด คือ

1. อำนาจหน้าที่ตามหน่วยงานหลัก คือ อำนาจหน้าที่ในการสั่งการ หรือในการตัดสินใจที่มีผลต่อวัตถุประสงค์ขององค์การโดยตรง ซึ่งจะมีอยู่ระหว่างผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชาตามสายบังคับบัญชาตามปกติ

2. อำนาจหน้าที่ให้การปรึกษา คือ อำนาจหน้าที่ในการให้การช่วยเหลือ และคอยสนับสนุนการทำงานของฝ่ายปฏิบัติซึ่งมิใช่อำนาจหน้าที่ในการสั่งการต่อผู้อื่น แต่จะเป็นอำนาจ ในด้านการออกความคิด หรือการคอยเสริมและให้การสนับสนุน โดยงานที่ช่วยคิดช่วยทำดังกล่าวควรกระทำผ่านให้กับฝ่ายปฏิบัติอีกต่อหนึ่งเสมอ ดังนั้น อำนาจหน้าที่ด้านการให้การปรึกษา จึงอาจเกิดในทิศทางต่างๆ กันได้ ตามความจำเป็น และจะสังเกตเห็นได้ไม่ยากนัก กล่าวคือ การที่ผู้บริหารไม่อาจรู้ถึงรายละเอียดของงานทุกด้าน ทำให้จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยผู้รู้ที่เป็นผู้ชำนาญในการปฏิบัติงานด้านต่างๆ ในการช่วยเหลือให้การปรึกษานั้นเอง

3. อำนาจตามหน้าที่ คือ อำนาจหน้าที่ในการตัดสินใจสั่งการที่จะทำได้เฉพาะภายในกรอบของงานที่ได้มีการระบุให้ทำได้ทั้งนี้ไม่จำเป็นว่างานจะเป็นงานชนิดใด ทำโดยใครหรือทำ ณ จุดใดขององค์การก็ตามสำหรับแนวทางในการปรับโครงสร้างองค์การ

1.8 การควบคุมขนาดของงาน (Span of Control)

เนื่องจากการประสานงานโดยการปฏิบัติตามหลักการมีผู้บังคับบัญชาคนเดียวนั้นไม่สามารถทำได้เรื่อยไปโดยไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งนี้เพราะหัวหน้างานแต่ละคนต่างก็มีขีดความสามารถจำกัดในการควบคุมบังคับบัญชาลูกน้องในขนาดที่เหมาะสมได้หากจำนวนผู้ใต้บังคับบัญชามีมากเกินไปแล้วประสิทธิภาพการทำงานของหัวหน้าก็จะตกต่ำและเสียหายได้แนวคิดดังกล่าวจึงมุ่งที่จะกำหนดว่าผู้บริหารคนหนึ่ง ๆ ควรบังคับบัญชาลูกน้องกี่คนงานจึงจะมีประสิทธิภาพสูงสุด เมื่อมีการจำกัดขนาดจำนวนคนมิให้มีมากเกินไปดังกล่าวแล้วนั้นทำให้ต้องมีการแบ่งจำนวนคนให้ขึ้นกับหัวหน้ามากกว่าหนึ่งคนขึ้นไป ในการนี้ทำให้ต้องมีการเพิ่มระดับของผู้บริหารเพื่อเข้ามาทำหน้าที่ควบคุม และประสานการทำงานของหัวหน้างานอีกทอดหนึ่งจึงทำให้ระดับของการจัดการเพิ่มมากขึ้นจากการกำหนดขนาดของการควบคุมดังกล่าว มีผลทำให้โครงสร้างองค์การโดยรวมถูกกระทบไปด้วย ดังนั้น ระดับของการจัดการจะมีมากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับขนาดความกว้างและแคบของการควบคุมที่กำหนดขึ้น

การมีการควบคุมขนาดของงานกว้างนั้น ระดับการบริหารจะน้อยจำนวนตำแหน่งของผู้บริหารมีไม่มาก ในหลักการแล้วจะทำให้ประสิทธิภาพการควบคุมมีผลเสีย แต่ถ้าระดับการบริหารมาก จำนวนตำแหน่งผู้บริหารมากแล้ว จะทำให้ประสิทธิภาพการควบคุมดีขึ้น หากแต่ค่าใช้จ่ายด้านเงินเดือนจะสูงและการติดต่อประสานงานจะยากและล่าช้ากว่าเดิม ปัจจัยที่มีผลต่อการกำหนดขนาดการควบคุมในทางปฏิบัติที่กำหนดขนาดการควบคุมไม่มีหลักเกณฑ์ตายตัว ดังนั้นขนาดการควบคุมที่เหมาะสมจะใช้วิธีการพิจารณาจากตัวผู้บริหารผู้ใต้บังคับบัญชาและงานที่ควบคุมประกอบกับสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องก็เป็นปัจจัยที่ควรนำมาพิจารณาด้วย โดยสามารถแยกแยะปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลกระทบได้ดังนี้

1. ความรู้ความสามารถของผู้บริหาร และของผู้ใต้บังคับบัญชา

2. ความยุ่งยากสลับซับซ้อนของงานที่ควบคุม

3. ความเกี่ยวเนื่องกันของงานที่ทำ

4. มาตรฐานการปฏิบัติงานและระเบียบวิธีปฏิบัติงานที่ดี

5. ขนาดของอำนาจหน้าที่ที่สามารถมอบหมายไปได้

6. คุณภาพและจำนวนเจ้าหน้าที่ส่วนสนับสนุนที่ให้อำนาจ
คำปรึกษา

7. ลักษณะ ชนิด และเงื่อนไขของเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้
อยู่

4.2 การวางแผน

การวางแผน เป็นกระบวนการในการบริหารงาน ซึ่งเป็นเสมือนเครื่องนำทางในการดำเนินการขององค์กร เป็นแผนที่ในการเดินทางขององค์กร และเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นให้เกิดผลงานขององค์กร การวางแผนเป็นหน้าที่ของนักบริหารและเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับองค์กรที่จะประสบความสำเร็จแผนจะเป็นต้นทางของการบริหารที่จะนำไปสู่กิจกรรมอื่นๆ ตั้งแต่การจัดแบ่งงานภายในหน่วยงานการมอบหมายงาน การจัดสรรทรัพยากรในการทำงาน ตลอดจนถึงการกำหนดแนวทางในการควบคุมผลการดำเนินงานขององค์กรว่าบรรลุตามเป้าหมายและแผนงานที่ได้วางไว้หรือไม่ การวางแผนจะทำหน้าที่เป็นสะพานที่จะเชื่อมสิ่งที่องค์กรเป็นอยู่กับสิ่งที่องค์กรต้องการจะเป็น ในบทนี้จะพิจารณาถึงการวางแผนในองค์กร โดยจะพิจารณาถึงความหมายของการวางแผน ประเภทของแผน กระบวนการในการวางแผนและปัญหาอุปสรรคในการวางแผน

1. ความหมายของการวางแผนนักวิชาการให้ความหมายของการวางแผนไว้ต่างกัน คือ

Judith R. Gordon (1990) และคณะให้ความหมายของการวางแผนว่า หมายถึงขั้นตอนการกำหนดและการดำเนินการเพื่อบรรลุเป้าหมาย หรือทำให้เป้าหมายเป็นจริง

Stephen P. Robbins (1998) ให้คำนิยามการวางแผนว่า หมายถึง การกำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์และการสร้างยุทธศาสตร์ในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้รวมถึงการสร้างแผนระดับต่างๆ เพื่อรวบรวมและประสานกิจกรรมต่างเข้าด้วยกัน

Richard L. Daft (2008) ให้ความหมายของการวางแผนว่า การวางแผนเป็นภารกิจที่วางไว้ รวมถึงการสร้างแผนเป็นภารกิจทางการบริหารที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดเป้าหมายในอนาคตขององค์กรและการตัดสินใจว่าองค์กรจะต้องทำอะไรใช้ทรัพยากรอะไรบ้างเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

จากความหมายที่นักวิชาการให้ไว้เราสามารถสรุปได้ว่า การวางแผนเป็นกระบวนการทางการบริหารที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดวัตถุประสงค์ขององค์กร และการดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้

2. ความสำคัญของการวางแผน

การวางแผนเป็นกระบวนการทางการบริหารขั้นตอนแรกองค์กรจะเริ่มดำเนินการวางแผน การวางแผนจึงมีความสำคัญต่อองค์กรของหลายประการ เราสามารถสรุปความสำคัญของการวางแผนได้ดังนี้ คือ(วันชัย มีชาติ. 2559: 150-153)

1) แผนเป็นเครื่องมือในการประสานงานขององค์กร ในองค์กรขนาดใหญ่จะมีผู้ปฏิบัติงานจำนวนมาก การวางแผนจะแสดงถึงกิจกรรมที่ต้องดำเนินการในองค์กรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้และบอกว่าใครควรรับผิดชอบในส่วนใด

2) แผนเป็นเครื่องมือและแนวทางในการจัดสรรทรัพยากรในองค์กร การวางแผนจะบอกว่าภารกิจใดที่องค์กรจะต้องดำเนินการ มีการเลือกทางเลือกและแนวทางในการดำเนินการ รวมทั้งการกำหนดแผนในระดับแผนปฏิบัติการ ซึ่งองค์กรจะสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการจัดสรรทรัพยากรเพื่อให้องค์กรสามารถดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายของแผนได้

3) แผนเป็นแนวทางในทางการจัดระบบการควบคุมตรวจสอบและติดตามผลการดำเนินงานขององค์กรว่าบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้หรือไม่ การวางแผนและการควบคุมจึงเป็นขั้นตอนคู่แฝดในการบริหารงานขององค์กร

4) การวางแผนเป็นเครื่องกระตุ้นและจูงใจผู้ปฏิบัติงานในองค์กร การวางแผนจะบ่งบอกถึงทิศทางในอนาคตขององค์กรซึ่งจะทำให้ผู้ที่ทำงานในองค์กรเห็นแนวทางปฏิบัติงานให้สำเร็จตามแผนที่กำหนดไว้ อีกทั้งยังเป็นเครื่องกระตุ้นและจูงใจให้ผู้ปฏิบัติงานทุ่มเทความพยายามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว นอกจากนี้แผนยังมีส่วนช่วยในการกระตุ้นให้เกิดความพยายามในกรณีที่ผู้ปฏิบัติงาน มีความต้องการในการทำงานนั้นอยู่แล้ว

จากความสำคัญของการวางแผนองค์กรทุกองค์กรจะต้องมีการวางแผนเป็นส่วนช่วยในการทำงาน แต่ในทางปฏิบัติเรามักจะพบว่าองค์กรบางส่วนไม่มีการวางแผนหรือไม่ให้ความสำคัญกับการวางแผนเท่าที่ควร การวางแผนจึงเป็นเรื่องที่กระทำตามความจำเป็นหรือทำแบบเสียไม่ได้ โดยเฉพาะในระบบราชการมาถึงกับมีการกล่าวล้อกันว่าการวางแผนเป็นการนำแผนมาวางไว้เฉยๆ โดยไม่มีการทำอะไร เหตุที่องค์กรไม่ให้ความสำคัญหรือมีการวางแผนอย่างจริงจังเกิดจากหลายประการ

1. การวางแผนเป็นเรื่องของอนาคต ซึ่งเราไม่สามารถคาดการณ์อนาคตได้เนื่องจากอนาคตไม่แน่นอนสูง ดังนั้น การวางแผนจึงเป็นเรื่องเสียเวลาและไม่ต้องดำเนินการอย่างจริงจังมากนักความเชื่อดังกล่าวนี้ ทำให้หน่วยงานจำนวนมากไม่ให้ความสำคัญจริงจังมากนักกับการวางแผนขององค์กร

2. การวางแผนจะทำให้การดำเนินงานขององค์กรขาดความยืดหยุ่น การที่องค์กรมีแผนงานจะทำให้องค์กรไม่สามารถเปลี่ยนแปลงการดำเนินการที่ระบุไว้ในแผนได้ ทำให้องค์กรขาดความยืดหยุ่นในการดำเนินการและไม่สามารถปรับตัวได้ทันโดยเฉพาะในองค์กรที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเช่นในปัจจุบัน

3. การวางแผนต้องการข่าวสารข้อมูลที่สมบูรณ์เพื่อคาดการณ์อนาคต ซึ่งองค์กรทุกองค์กรมักจะมีข้อจำกัดในเรื่องต่างๆ เช่น ข้อจำกัดในเรื่องสติปัญญา ข้อมูลการทราบความน่าจะเป็นของการดำเนินการในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง การทราบข้อมูลเกี่ยวกับผลของทางเลือก ข้อจำกัดในเรื่องของเวลา ข้อจำกัดในเรื่องของงบประมาณต่างๆ ทำให้การคาดการณ์อนาคตทำไม่ได้ หรือทำได้ยาก องค์กรจึงไม่สามารถวางแผนได้ เพราะขาดข้อมูลต่างๆ ที่จะใช้ในการวางแผน

4. การวางแผนมักจะมีการวางแผนตามการเปลี่ยนผู้นำ โดยเฉพาะในภาครัฐที่การเปลี่ยนแปลงผู้นำเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อย เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงผู้นำครั้งหนึ่งมักจะมีการเปลี่ยนแผน เนื่องจากผู้นำใหม่จะพยายามหาสิ่งที่ตนต้องการจะทำให้แตกต่างไปจากผู้นำอื่นก่อนเพื่อแสดงถึงความสามารถการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้จะทำให้ผู้ปฏิบัติงานไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญกับการวางแผน

5. การวางแผนเป็นขั้นตอนการบริหารที่ใช้เวลามาก การวางแผนเป็นเรื่องของการคิดถึงอนาคตและสิ่งที่องค์กรต้องการจะเป็นในอนาคตซึ่งต้องการเวลาในการคิดร่วมกันของผู้บริหารและคนในองค์กรซึ่งผู้ปฏิบัติงานมักจะมีรู้สึกว่าขั้นตอนที่เสียเวลาและยุ่งยาก ขณะที่องค์กรและผู้บริหารแต่ละคนมีภาระงานที่จะต้องทำมากอยู่แล้ว การเสียเวลากับการวางแผน จึงเป็นสิ่งที่ไม่อยากจะทำ

ลักษณะทั้งห้าประการข้างต้นทำให้องค์กรจำนวนมากไม่ใส่ใจและไม่ให้ความสำคัญกับการวางแผนหรือแค่พอเป็นพิธีไม่ได้กระทำอย่างจริงจัง การปฏิบัติงานขององค์กรจำนวนมากจึงมักจะกระทำในลักษณะแก้ปัญหาไปวันๆ กับงานประจำมากกว่าการเริ่มและพัฒนางานที่ทำอยู่โดยเฉพาะในระบบราชการ ซึ่งการวางแผนไม่ได้รับความสนใจจากผู้ที่เกี่ยวข้องมากเท่าที่ควร

3. ประเภทของการวางแผน

การวางแผนในองค์กรจะมีหลายประเภทและมีการแบ่งแยกประเภทของแผนแตกต่างกันออกไปตามเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่งประเภทของแผนสามารถพิจารณาได้จากเกณฑ์การแบ่งเหล่านี้ คือ (วันชัย มีชาติ. 2559: 154-155)

1. การแบ่งโดยคำนึงถึงระยะเวลา เราสามารถแบ่งประเภทของแผนออกเป็น 3 ประเภท คือ

- แผนระยะสั้น คือ แผนระยะไม่เกิน 1 ปี
 - แผนระยะปานกลาง คือ แผนที่มีช่วงเวลาตั้งแต่ 1-3 ปี
 - แผนระยะยาว คือ แผนที่มีช่วงเวลาตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป
2. การแบ่งตามการแผ่ขยายของแผน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ
 - แผนแผ่กว้าง ได้แก่ แผนยุทธศาสตร์
 - แผนเฉพาะเจาะจงหรือแผนแบบแคบ ได้แก่ แผนปฏิบัติการ
 3. การแบ่งตามความเฉพาะเจาะจงของแผน ได้แก่
 - แผนเฉพาะเรื่อง ได้แก่ แผนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ
 - แผนทิศทาง ได้แก่ แผนที่กำหนดกรอบทิศทางขององค์กร
 4. แบ่งตามความถี่ในการใช้แผน ซึ่งแบ่งออกเป็น
 - แผนที่ใช้ครั้งเดียว
 - แผนประจำ

4. ระดับของการวางแผน

การวางแผนในองค์กรจะมีหลายระดับด้วยกันซึ่งจะทำให้องค์กรสามารถบริหารงานในองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ ระดับของการวางแผนในองค์กรมีทั้งสิ้น 3 ระดับ (พิทยา บวรวิวัฒนา. 2541)

1) การวางแผนระดับองค์กร (Corporate level) เป็นแผนในระดับภาพรวมขององค์กร ได้แก่ แผนยุทธศาสตร์ซึ่งมององค์กรในภาพรวม เป็นการกำหนดทิศทางขององค์กรกับสภาพแวดล้อมที่องค์กรประสบอยู่ แผนยุทธศาสตร์จะเป็นแผนที่ใหญ่ขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานแผนในระดับนี้มักจะกำหนดเป็นภาพรวมกว้างๆ มากกว่าการลงรายละเอียด

2) การวางแผนในระดับยุทธวิธี (tactical plans) หรือแผนกลยุทธ์เป็นแผนในระดับหน่วยงานย่อยขององค์กรโดยนำแผนยุทธศาสตร์มาแตกเป็นแผนย่อยๆ เพื่อดำเนินการให้สอดคล้องและช่วยกันให้บรรลุผลตามยุทธศาสตร์ที่วางไว้ แผนยุทธวิธีมักจะเป็นแผนงานในระดับฝ่ายของหน่วยงานที่มีจุดเน้นในการเปลี่ยนแผนยุทธศาสตร์ มาสู่แผนปฏิบัติการ แผนในระดับยุทธวิธีจะเป็นแผนที่เกี่ยวข้องกับผู้บริหารระดับกลางขององค์กรที่ต้องปรับแผนในระดับองค์กรได้สามารถสู่การปฏิบัติได้

3) แผนปฏิบัติการ (operational plans) เป็นแผนในระดับของหน่วยงานต่างๆ ซึ่งจะกำหนดวิธีการ ในการนำแผนและนโยบายต่างๆ ไปปฏิบัติให้บังเกิดผลตามที่ได้กำหนดไว้ การวางแผนในระดับปฏิบัติการ จะเป็นแผนที่กำหนดรายละเอียดในการดำเนินงานทั้งในด้านของผู้ที่ได้รับผิดชอบในการปฏิบัติ วิธีปฏิบัติ ตลอดจนเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติ แผนระดับปฏิบัติการจะเป็นแผนที่

ผู้บริหารระดับต้นมีบทบาทมากในการกำหนดและดูแลการดำเนินงานของหน่วยงานย่อยให้เป็นไปตามเป้าหมายขององค์กรในภาพรวม

การวางแผนขององค์กรในระดับต่างกันจะมีรายละเอียดแตกต่างกันออกไป องค์กรจะต้องมีการวางแผนทุกระดับเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติและเป็นการนำแผนระดับบนมาแยกเป็นแผนย่อยและนำมาปฏิบัติ หากแผนระดับต่างๆ ไม่สอดคล้องกันการดำเนินงานขององค์กรก็อาจไม่บรรลุผลตามเป้าหมายที่วางไว้ ความเชื่อมโยงแผนระดับต่างๆ จะมีลักษณะเป็นลูกโซ่ของความสัมพันธ์ของระบบการวางแผน แผนในระดับสูงจะแตกเป็นแผนในระดับรองลงมาหลายแผน การปฏิบัติของหน่วยงานระดับสูงจะเป็นเป้าหมายของหน่วยงานระดับรองลงมาเป็นทอดๆ ไป

5. กระบวนการในการวางแผน

การวางแผนประกอบด้วยขั้นตอนที่องค์กรต้องดำเนินการ ดังต่อไปนี้(พิทยา บวรวัฒนา. 2541)

1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมเป็นการพิจารณาถึงโอกาสและเงื่อนไขต่างๆ ในการทำงานขององค์กร ตลอดจนสถานการณ์และปัจจัยสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับองค์กร การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมจะทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรกับสภาพแวดล้อมและเตรียมการ ในการปรับตัวขององค์กร ในขั้นตอนนี้องค์กรจะรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์กรและพิจารณาผลกระทบปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ที่มีต่อองค์กรเพื่อเตรียมการในการดำเนินการให้สอดคล้องกับสถานการณ์ โดยในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม องค์กรจะต้องวิเคราะห์ทั้งสภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินการขององค์กรและพิจารณาถึงโอกาสในการดำเนินงานขององค์กรในสภาพแวดล้อมดังกล่าว โดยปกติสภาพแวดล้อมที่องค์กรมักจะนำมาพิจารณา ได้แก่ ความต้องการของลูกค้าหรือผู้รับบริการ คู่แข่งขององค์กร จุดแข็ง จุดอ่อนขององค์กร ตลอดจนกลุ่มลูกค้าเป้าหมายหรือตลาด เป็นต้น

2) การกำหนดวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายขององค์กร ในขั้นตอนนี้องค์กรจะกำหนดเป้าหมายขององค์กรและสิ่งที่องค์กรต้องการบรรลุ โดยการกำหนดเป้าหมายที่มีลักษณะ MART – GOAL คือ เป้าหมายที่มีความเฉพาะเจาะจง (specific) สามารถวัดได้ (measurable) เป็นที่เห็นพ้องต้องกันหรือตกลงร่วมกัน (agreeable) เป็นเป้าหมายที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ (realistic) และมีช่วงเวลากำหนดไว้ (time-frame) นอกจากนี้เป้าหมายที่ดีจะต้องท้าทายแต่สามารถบรรลุได้ (challenge but attainable) และเป้าหมายควรมีการเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ทุกคนในองค์กรรู้เป้าหมายร่วมกันและเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงผู้ที่เกี่ยวข้องผู้ที่เข้ามาใหม่จะยังสามารถเข้าใจและรับรู้ถึงเป้าหมายขององค์กรได้

3) การเสนอทางเลือก เป็นขั้นตอนที่องค์กรแสวงหาทางเลือกในการดำเนินการให้เกิดผลตามเป้าหมายที่วางไว้ การแสวงหาทางเลือกนี้ องค์กรจะพยายามให้ทางเลือกมากที่สุดโดยยังไม่มี การพิจารณาในแง่ของความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแต่ละทางเลือก เป็นการรวบรวมทางเลือกให้ได้มากที่สุดก่อน เทคนิคที่มักจะใช้ในการแสวงหาทางเลือกได้แก่ เทคนิคการระดมสมอง (Brain storming) เทคนิคในการประชุมกลุ่ม (Nominal group technique) เป็นต้น เทคนิคเหล่านี้มุ่งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเสนอทางเลือกให้มากที่สุดก่อนโดยไม่สนใจว่าทางเลือกใดจะเป็นไปได้มากกว่าเมื่อได้ทางเลือกมากพอแล้วทุกคนในกลุ่มจะร่วมกันพิจารณาทางเลือกเหล่านั้นร่วมกัน

4) การวิเคราะห์ทางเลือก ขั้นตอนนี้จะเป็นการวิเคราะห์ทางเลือกที่ได้จากขั้นตอนที่สาม โดยพิจารณาถึงความเหมาะสมในการเลือกทางเลือกในแต่ละทาง การวิเคราะห์ทางเลือกจะพิจารณาว่าทางเลือกแต่ละทางมีความเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหนในการบรรลุผลเป้าหมายที่วางไว้ แต่ละทางเลือกมีข้อดี จุดเด่นและข้อจำกัดอย่างไร ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินการตามทางเลือกดังกล่าว ค่าใช้จ่ายที่จะต้องให้ ตลอดจนความคุ้มค่าของทางเลือก ซึ่งการวิเคราะห์ทางเลือกขององค์กร อาจจะทำให้ทุกคนช่วยกันวิเคราะห์เลือกทางต่างๆ เพื่อช่วยกันเสนอมาที่ละทางโดยไม่สนใจว่าใครจะเป็นผู้เสนอทางเลือกดังกล่าว การวิเคราะห์ทางเลือกมักจะมีตัวแบบที่องค์กรเลือกนำมาใช้ในการวิเคราะห์มากมาย เช่น ตัวแบบในทางเศรษฐศาสตร์การจัดการ และการวิเคราะห์เชิงปริมาณ เช่น การคำนวณผลตอบแทนจากการลงทุน การคำนวณมูลค่าปัจจุบัน เป็นต้น

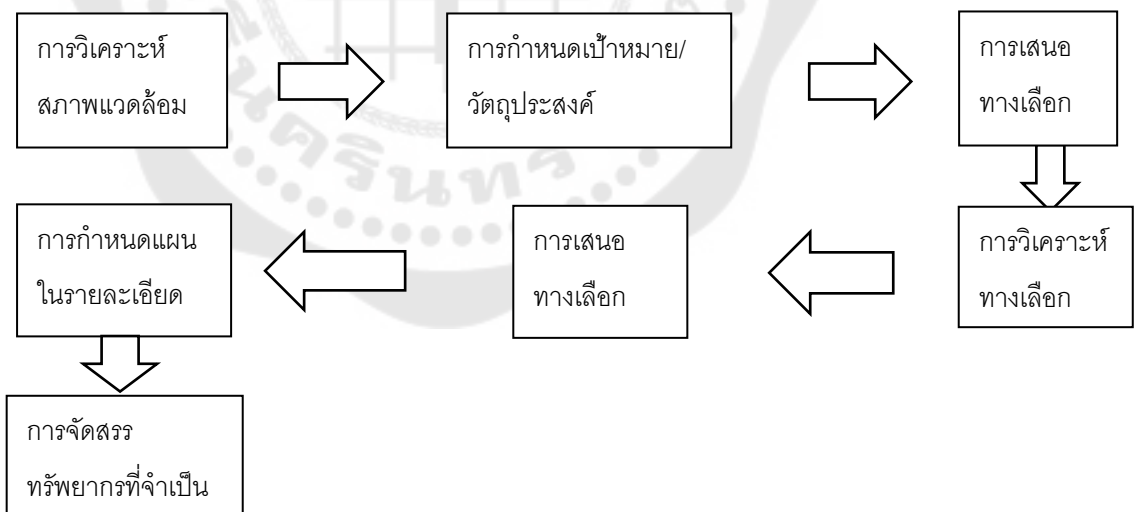
5) การเลือกทางเลือก เป็นขั้นตอนที่องค์กรใช้ดำเนินการ การเลือกทางเลือกที่สมเหตุสมผลมากที่สุด คือ เลือกทางเลือกที่องค์กรได้ประโยชน์มากที่สุด โดยเฉพาะหากมีการคำนวณผลตอบแทนที่ได้ออกมาเป็นตัวเลข องค์กรจะเลือกทางเลือกที่เอื้อประโยชน์ให้แก่องค์กรมากที่สุด อย่างไรก็ตามในขั้นตอนนี้เรามักจะพบว่าองค์กรไม่สามารถเลือกทางเลือกที่องค์กรได้ประโยชน์ได้มากที่สุดได้ เนื่องจากองค์กรมีข้อจำกัดหลายประการ เช่น ข้อจำกัดในด้านข้อมูลข่าวสาร องค์กรไม่รู้ทางเลือกทุกทางที่จะดำเนินการให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ องค์กรมีข้อจำกัดด้านทรัพยากรทางเลือกบางทางเลือกให้ผลตอบแทนดีแต่ต้องใช้งบประมาณสูง องค์กรมีข้อจำกัดในด้านสติปัญญาที่จะใช้ในการตัดสินใจเลือกทางเลือกและข้อจำกัดในด้านเวลาที่องค์กรต้องตัดสินใจแข่งกับเวลา ดังนั้นเรามักจะพบว่า การตัดสินใจการดำเนินงานขององค์กรหลายๆครั้งไม่ได้เป็นการตัดสินใจในรูปแบบที่มีเหตุผลและทำให้องค์กรได้ประโยชน์มากที่สุด แต่การตัดสินใจเป็นเรื่องของการเลือกทางเลือกที่พอจะเป็นไปได้ และทางเลือกที่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ที่

เกี่ยวข้องให้ผู้ที่เกี่ยวข้องยอมรับได้เท่านี้การตัดสินใจในลักษณะนี้เรียกว่าการตัดสินใจแบบ (satisficing model) คือ สร้างความพอใจให้แก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องแม้จะไม่มีทางเลือกที่ดีที่สุดก็ตาม

6) การกำหนดแผนในรายละเอียด ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่องค์กรกำหนดแผนในรายละเอียดหรือแผนในระดับปฏิบัติการเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ มีการระบุผู้รับผิดชอบในการดำเนินการ ตลอดจนระยะเวลาในการดำเนินงาน

7) การจัดสรรทรัพยากรและอุปกรณ์ที่จำเป็นให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ในแต่ละหน่วยงานสามารถดำเนินการบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ได้ ทรัพยากรเหล่านี้จะต้องมีเพียงพอที่จะใช้ในการดำเนินการ มิฉะนั้นผู้ปฏิบัติจะไม่สามารถปฏิบัติตามแผนงานได้ การวางแผนจึงต้องคำนึงถึงทรัพยากรที่มีอยู่ด้วยว่าเพียงพอหรือไม่ ลักษณะดังกล่าวนี้จึงทำให้แผนงานเป็นกรอบสำหรับองค์กรในการพิจารณาจัดสรรงบประมาณ

จากกระบวนการในการวางแผนขององค์กรจะเห็นว่าการวางแผนจะเป็นต้นทางของการบริการในขั้นตอนอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นการจัดรูปแบบงานการแบ่งงานกันทำระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้อง การประสานระหว่างหน่วยงานย่อยต่างๆ ตลอดจนถึงการจัดทรัพยากรและแนวทางในการควบคุมการปฏิบัติงานขององค์กรเราสามารถสรุปขั้นตอนในการวางแผนได้ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 กระบวนการในการวางแผน

ที่มา: Singapore: McGraw – Hill. 1990: 55

หากพิจารณากระบวนการในการวางแผนจะเห็นได้ว่าการวางแผนจะเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการในการบริหารงานในองค์กรดังกล่าวมาแล้ว การวางแผนที่ครอบคลุมองค์การจะช่วยให้การบริหารขั้นต่อไปด้วย

4.3 การจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ Study Management เป็นเรื่องใหม่ที่ค่อนข้างใหม่เกิดขึ้นเพื่อสนับสนุนให้การทำงานของแรงงานความรู้ (Knowledge Worker) ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เป็นกลไกที่เกิดจากการรวบรวมความรู้ที่กระจัดกระจายอยู่ที่ต่างๆ มารวมไว้ที่เดียวกัน การสร้างบรรยากาศให้คนคิดค้นการเรียนรู้ สร้างความรู้ใหม่ๆ ขึ้น การจัดเก็บความรู้สำคัญที่สุด คือการสร้างช่องทางและเงื่อนไขให้คนเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกัน เพื่อนำไปใช้พัฒนางานให้มีประสิทธิภาพ

ความรู้ คือ สิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียนการค้นคว้าหรือประสบการณ์รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติและทักษะความเข้าใจหรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์สิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยินได้ฟังการคิดหรือการปฏิบัติองค์วิชาในแต่ละสาขา (พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542)

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (อ้างถึงในอักษร สวัสดิ์ 2542: 26) ได้ให้คำอธิบายว่า ความรู้ เป็นพฤติกรรมขั้นต้นที่ผู้เรียนรู้เพียงแต่เกิดความจำได้ โดยอาจจะเป็นการนึกได้หรือโดยการมองเห็น ได้ยิน จำได้ ความรู้ในขั้นนี้ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำจำกัดความ ความหมาย ข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ โครงสร้างและวิธีแก้ไขปัญหา ส่วนความเข้าใจอาจแสดงออกมาในรูปของทักษะด้าน “การแปล” ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการเขียนบรรยายเกี่ยวกับข่าวสารนั้น ๆ โดยใช้คำพูดของตนเองและ “การให้ความหมาย” ที่แสดงออกมาในรูปของความคิดเห็นและข้อสรุป รวมถึงความสามารถในการ “คาดคะเน” หรือการคาดหมายว่าจะเกิดอะไรขึ้น

เบนจามินบลูม (Benjamin S. Bloom อ้างถึงในอักษร สวัสดิ์ 2542: 26-28) ได้ให้ความหมายของความรู้ว่าหมายถึง เรื่องที่เกี่ยวกับการระลึกถึงสิ่งเฉพาะ วิธีการและกระบวนการต่าง ๆ รวมถึงแบบกระบวนของโครงการวัตถุประสงค์ในด้านความรู้โดยเน้นในเรื่องของกระบวนการทางจิตวิทยาของความจำอันเป็นกระบวนการที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับการจัดระเบียบ โดยก่อนหน้านั้นในปี ค.ศ. 1965 บลูมและคณะ ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้หรือพุทธิพิสัย (cognitive domain) ของคนว่าประกอบด้วยความรู้ตามระดับต่าง ๆ รวม 6 ระดับ ซึ่งอาจพิจารณาจากระดับความรู้ในขั้นต่ำไปสู่ระดับของความรู้ในระดับที่สูงขึ้นไป โดยบลูมและคณะ ได้แจกแจงรายละเอียดของแต่ละระดับไว้ ดังนี้

1) ความรู้ (Knowledge) หมายถึง การเรียนรู้ที่เน้นถึงการจำและการระลึกได้ถึงความคิด วัตถุ และปรากฏการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นความจำที่เริ่มจากสิ่งง่าย ๆ ที่เป็นอิสระแก่กัน ไปจนถึงความจำในสิ่งที่ยุ่งยากซับซ้อนและมีความสัมพันธ์ระหว่างกัน

2) ความเข้าใจหรือความคิดรวบยอด (Comprehension) เป็นความสามารถทางสติปัญญาในการขยายความรู้ ความจำ ให้กว้างออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล การแสดงพฤติกรรมเมื่อเผชิญกับสื่อความหมาย และความสามารถในการแปลความหมาย การสรุปหรือการขยายความสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

3) การนำไปปรับใช้ (Application) เป็นความสามารถในการนำความรู้ (knowledge) ความเข้าใจหรือความคิดรวบยอด (comprehension) ในเรื่องใด ๆ ที่มีอยู่เดิม ไปแก้ไขปัญหาที่แปลกใหม่ของเรื่องนั้น โดยการใช้ความรู้ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการกับความคิดรวบยอดมาผสมผสานกับความสามารถในการแปลความหมาย การสรุปหรือการขยายความสิ่งนั้น

4) การวิเคราะห์ (Analysis) เป็นความสามารถและทักษะที่สูงกว่าความเข้าใจและการนำไปปรับใช้ โดยมีลักษณะเป็นการแยกแยะสิ่งที่จะพิจารณาออกเป็นส่วนย่อยที่มีความสัมพันธ์กันรวมทั้งการสืบค้นความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ เพื่อดูว่าส่วนประกอบปลีกย่อยนั้นสามารถเข้ากันได้หรือไม่ อันจะช่วยให้เกิดความเข้าใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างแท้จริง

5) การสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นความสามารถในการรวบรวมส่วนประกอบย่อย ๆ หรือส่วนใหญ่ ๆ เข้าด้วยกันเพื่อให้เป็นเรื่องราวอันหนึ่งอันเดียวกัน การสังเคราะห์จะมีลักษณะของการเป็นกระบวนการรวบรวมเนื้อหาสาระของเรื่องต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกัน เพื่อสร้างรูปแบบหรือโครงสร้างที่ยังไม่ชัดเจนขึ้นมาก่อน อันเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยความคิดสร้างสรรค์ภายในขอบเขตของสิ่งที่กำหนดให้

6) การประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถในการตัดสินใจเกี่ยวกับความคิด ค่านิยม ผลงาน คำตอบ วิธีการและเนื้อหาสาระเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่าง โดยมีการกำหนดเกณฑ์ (criteria) เป็นฐานในการพิจารณาตัดสิน การประเมินผล จัดได้ว่าเป็นขั้นตอนที่สูงสุดของพุทธิลักษณะ (characteristics of cognitivedomain) ที่ต้องใช้ความรู้ความเข้าใจ การนำไปปรับใช้ การวิเคราะห์และการสังเคราะห์เข้ามาพิจารณาประกอบ

1. สาเหตุของการคิดจัดการความรู้ (เอื้อน ปิ่นเงินและเย็น ภูสุวรรณ: 2546) สารสนเทศสันักระจัดกระจายและจัดเก็บอยู่ในแหล่งเก็บที่หลากหลายที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น คือเรามีข้อมูลมากมายแต่ความรู้มีน้อยในยามที่ต้องการข้อมูลเพื่อการตัดสินใจการรวบรวมข้อมูลทำได้ไม่เต็มประสิทธิภาพและไม่ครบถ้วน อีกทั้งใช้เวลาในการค้นหานานการจัดการความรู้ยังมีระบบจะช่วยให้ปัญหาดังกล่าวบรรเทาลงหรือ

หมดไปยิ่งไปกว่านั้นการก้าวเข้าสู่สังคมภูมิปัญญาและความรอบรู้เป็นแรงผลักดันทำให้องค์กรต้องการพัฒนาไปเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning Enterprise) เพื่อสร้างคุณค่าจากภูมิปัญญาและความรอบรู้ที่มีอยู่เปลี่ยนสินทรัพย์ทางปัญญาให้เป็นทุนด้วยการจัดการความรู้และภูมิปัญญาซึ่งมีผลให้เกิดการเปลี่ยนรูปแบบการทำงานเป็นแบบ Knowledge Worker ด้วยขั้นแรกที่จะนำไปสู่การจัดการความรู้คือการจัดเก็บข้อมูลไว้ในคลังข้อมูล (Data warehouse) ที่มีการวิเคราะห์ประมวลผลคัดกรองข้อมูล (Data Mining) เพื่อให้ได้ความรู้ที่น่าสนใจได้แก่กฎระบบหรือลักษณะที่เกิดขึ้นประจำรูปแบบความแปลกแยกหรือสิ่งผิดปกติจากข้อมูลที่เก็บไว้ในฐานข้อมูลขนาดใหญ่ในการแข่งขันทางด้านธุรกิจนำการจัดการความรู้เข้ามาใช้โดยมีเหตุผลดังนี้ (Tiwana. 2000 : 6)

- 1) บริษัทต่างๆกลายเป็นองค์กรแห่งความรู้มีการใช้ความรู้ในการทำงานมากขึ้นรวมถึงการแข่งขันทางด้านธุรกิจ
- 2) การเปลี่ยนแปลงของตลาดการแข่งขันทำให้ต้องมีการพัฒนาองค์กรพัฒนาการบริหารจัดการภายในองค์กร
- 3) การจัดการความรู้ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น
- 4) ความรู้ทำให้องค์กรอยู่รอด
- 5) ความซับซ้อนขององค์กรในปัจจุบันจึงต้องมีการจัดการความรู้
- 6) ความรู้ช่วยในการตัดสินใจ
- 7) ความต้องการในการใช้ความรู้ร่วมกัน
- 8) ความรู้เฉพาะบุคคลเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับองค์กร
- 9) การเติบโตของบริษัทและธุรกิจกันเพื่อทำการประเมินผลสิ่งหนึ่งสิ่งใด

2. องค์กรเรียนรู้ (Learning Organization)

Chris Argyris และ Donald Schon ได้ให้คำนิยามการเรียนรู้สองรูปแบบที่มีความสำคัญในการสร้าง Learning Organization คือ Single Loop Learning (First Order / Corrective Learning) หมายถึงการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นแก่องค์กรเมื่อการทำงานบรรลุผลที่ต้องการลักษณะการเรียนรู้แบบที่สองเรียกว่า Double Loop Learning (Second Order/Generative Learning) หมายถึง การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเมื่อสิ่งที่ต้องการให้บรรลุผลหรือเป้าหมายไม่สอดคล้องกับผลการกระทำ Peter Senge เชื่อว่าหัวใจของการสร้าง Learning Organization อยู่ที่การสร้างวินัย 5 ประการในรูปของการนำไปปฏิบัติของบุคคล ทีมและองค์กรอย่างต่อเนื่อง วินัย 5 ประการที่เป็นแนวทางสนกการปฏิบัติเพื่อสร้างกระบวนการเรียนรู้ทั้งองค์กรมีดังนี้

1) Personal Mastery: มุ่งสู่ความเป็นเลิศและรอบรู้โดยมุ่งมั่นที่จะพัฒนาตนเองให้ไปถึงเป้าหมายด้วย การสร้างวิสัยทัศน์ส่วนตัว (Personal Vision) เมื่อลงมือกระทำและต้องมุ่งมั่นสร้างสรรค์ จึงจำเป็นต้องมีแรงมุ่งมั่นใฝ่ดี (Creative Tention) มีการใช้ข้อมูลข้อเท็จจริงเพื่อคิดวิเคราะห์และตัดสินใจ (Commitment to the Truth) ที่ทำให้มีระบบการคิดตัดสินใจที่ดี รวมทั้งใช้การฝึกจิตใต้สำนึกในการทำงาน (Using Subconscious) ทำงานด้วยการดำเนินไปอย่างอัตโนมัติ

2) Mental Model มีรูปแบบวิธีการคิดและมุมมองที่เปิดกว้างผลลัพธ์ที่จะเกิดจากรูปแบบแนวคิดนี้จะออกมาในรูปของผลลัพธ์ 3 ลักษณะคือ เจตคติหมายถึง ท่าที หรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เหตุการณ์ หรือเรื่องราวใดๆ ทักษะคิดแนวความคิดเห็นและกระบวนการทัศน์ กรอบความคิด แนวปฏิบัติที่เราปฏิบัติตาม ๆ กันไป จนกระทั่งกลายเป็นวัฒนธรรมขององค์กร

3) Shared Vision การสร้างและสานวิสัยทัศน์ วิสัยทัศน์องค์กรเป็นความมุ่งหวังขององค์กรที่ทุกคนต้องร่วมกันบูรณาการให้เกิดเป็นรูปธรรมในอนาคตลักษณะวิสัยทัศน์องค์กรที่ดี คือกลุ่มผู้นำต้องเป็นฝ่ายเริ่มเน้นเข้าสู่กระบวนการพัฒนาวิสัยทัศน์อย่างจริงจังวิสัยทัศน์นั้นจะต้องมีรายละเอียดชัดเจน เพียงพอที่จะนำไปเป็นแนวทางปฏิบัติได้วิสัยทัศน์องค์กรต้องเป็นภาพบวกต่อองค์กร

4) Team Learn การเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม องค์กรความมุ่งมั่นให้ทุกคนในทีมมีสำนึกร่วมกันว่าเรากำลังทำอะไรและจะทำอะไรต่อไป ทำอย่างไร จะช่วยเพิ่มคุณค่าแก่ลูกค้า การเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีมขึ้นกับ 2 ปัจจัย คือ IQและEQประสานกับการเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีมและการสร้างภาวะผู้นำแก่ผู้นำองค์กรทุกระดับ

5) System thinking มีความคิดความเข้าใจเชิงระบบทุกคนควรมีความสามารถในการเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของระบบ นอกจากมองภาพรวมแล้วต้องมองรายละเอียดของส่วนประกอบย่อยในภาพนั้นให้ออกด้วยวินัยข้อนี้สามารถแก้ไขปัญหาที่สลับซับซ้อนต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

3. องค์ประกอบขององค์กรแห่งการเรียนรู้

องค์กรแห่งการเรียนรู้คือ การพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของคนทำงานบนพื้นฐานของการเรียนรู้ (Learning Base) โดยมีกระบวนการดังนี้

1) กำหนดกลยุทธ์ที่เหมาะสมในเชิงปฏิบัติการคือ

1.1) กลยุทธ์ชี้นำ (Surge Strategy) โดยคณะผู้บริหารระดับสูงร่วมรับผิดชอบและสนับสนุน

1.2) กลยุทธ์ปลูกฝัง (Cultivate Strategy) โดยให้คณะทำงานในสายงานด้านทรัพยากรบุคคลเป็นผู้รับผิดชอบ

1.3) กลยุทธ์ปฏิรูป (Transform Strategy) โดยคณะทำงานพิเศษจากทุก ๆ หน่วยงานในองค์กรมาร่วมกันรับผิดชอบดำเนินการ

2) กำหนดแผนงานให้ชัดเจน ดังนี้

2.1) ปรับโครงสร้างในการบริหารให้เป็นการทำงานแบบทีม

2.2) จัดทำแผนทรัพยากรบุคคลให้สอดคล้องกับโครงสร้างในการบริหารงานให้มีลักษณะเป็นการทำงานเป็นทีมโดยวางแผนพัฒนาองค์ความรู้ โดยการฝึกอบรมและพัฒนาประสบการณ์พร้อมทักษะจากการเรียนรู้ในที่ทำงาน

2.3) จัดทำแผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ประกอบการฝึกอบรมและการเรียนรู้ประเภทต่าง ๆ เช่น ห้องฝึกอบรม ห้องประชุม โสตทัศนูปกรณ์ เป็นต้น

3) เปิดโอกาสให้ทุกคนได้รับรู้กลไกของการพัฒนาและผลกระทบทุก ๆ ด้านที่จะเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลง

4) พัฒนาพื้นฐานสำคัญขององค์การเรียนรู้ ดังนี้

4.1) มุ่งสู่ความเป็นเลิศ (Personal Mastery) เพื่อให้เก่งในทุก ๆ ด้าน เก่งในการเรียนรู้ เก่งคิด เก่งทำ มีไหวพริบบริภาณมีความเพียรพยายามตั้งแต่เยาว์วัยและใฝ่รู้อย่างเสมอดั้นเสมอปลายเพื่อให้สอดคล้องกับโลกยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งเป็นโลกแห่งการเรียนรู้ (Knowledge-based) ที่ต้องมีการเรียนรู้ไปตลอดชีวิต โดยมีการคำนึงถึงประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้

- การสร้างวิสัยทัศน์ส่วนตัว (Personal Vision) ซึ่งได้แก่ความคาดหวังของแต่ละคนที่ต้องการจะให้สิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นจริงในชีวิตของตน

- มุ่งมั่นสร้างสรรค์ (Creative Tension) มีความขยัน ใฝ่ดีมีพัฒนาการอยู่ตลอดเวลาใช้ข้อมูลเพื่อวิเคราะห์และตัดสินใจ เพื่อให้มีระบบคิด และการตัดสินใจที่ดี

- ฝึกใช้จิตใต้สำนึก (Subconscious) สั่งงาน เพื่อให้การทำงานเป็นไปโดยอัตโนมัติและได้ผลงานที่ดี

4.2) รูปแบบวิธีการคิดและมุมมองที่เปิดกว้าง (Mental Model) ซึ่งเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่ได้สะสมมาตั้งแต่เด็กกับพื้นฐานของวุฒิภาวะทางอารมณ์ของแต่ละบุคคลทำให้ความคิดและความเข้าใจของแต่ละคนแตกต่างกันและหากปล่อยให้ต่างคนต่างคิดจะกลายเป็น

ปัญหาใหญ่เพราะมีการยึดติดกับรูปแบบและวิธีการที่ตนเองคุ้นเคย ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเปลี่ยนแปลงและการปรับตัว

4.3) การสร้างและสานวิสัยทัศน์ (Share Value) ให้ทุกคนได้รู้ได้เข้าใจจะได้สนับสนุนและมีส่วนร่วมในการดำเนินการให้เป็นรูปธรรมโดยมีการนำวิสัยทัศน์ที่ได้สร้างขึ้นมาเป็นเป้าหมายของการกำหนดแผนกลยุทธ์เพื่อสานให้วิสัยทัศน์เป็นจริงด้วยแผนการปฏิบัติต่อไป

4.4) การเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม (Team Learn) เป็นการเน้นการทำงานเป็นทีมโดยให้ทุกคนในทีมงานใช้วิจารณญาณร่วมกันตลอดเวลาที่กำลังทำงานอะไร จะทำให้ดีขึ้นอย่างไรเป็นการเรียนรู้ร่วมกันแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือเกื้อกูล สามีคคีชยันคิด ชยันเรียนรู้และชยันทำด้วยความเชื่อว่าการเรียนรู้ในลักษณะนี้จะช่วยเสริมสร้างอัจฉริยภาพของทีมงาน

4.5) ความคิดความเข้าใจเชิงระบบ (System Thinking) เพื่อให้ทุกคนมีความเข้าใจชัดเจนถึงความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ทำให้มองทุกสิ่งทุกอย่างเป็นภาพรวม จะสามารถเผชิญกับภาวะวิกฤติและการแข่งขันได้

5) พัฒนาพนักงานในระดับผู้นำองค์กรไม่ว่าจะเป็นหัวหน้าโครงการหรือหัวหน้าทีมงานให้มีความเข้าใจบทบาทของผู้นำในองค์กรเรียนรู้จะได้มีการปฏิบัติให้มีคุณลักษณะเป็นผู้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้และเป็นผู้ให้การสนับสนุนผู้อื่นในการปฏิบัติงานให้ราบรื่น

6) มอบหมายพันธกิจ (Mission) และกระบวนงานต่าง ๆ แก่ทีมงาน เพื่อให้สามารถบริหารและรับผิดชอบด้วยตัวเองได้เป็นการเพื่ออำนาจให้แก่พนักงานจะเกิดความคล่องตัว

7) สร้างวัฒนธรรมองค์กรด้านการพัฒนาและปรับปรุงงานให้ดีขึ้นตลอดเวลา

8) ทำการประเมินผล (Assessment) เพื่อปรับปรุงผลงานเสมอ

4.4 การรับรองมาตรฐาน

“มาตรฐาน” หมายความว่า ข้อกำหนดอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างซึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (พระราชบัญญัติการมาตรฐานแห่งชาติ.2551)

(1) ผลิตภัณฑ์ วิธีการ กระบวนการผลิต ส่วนประกอบ โครงสร้าง มิติ ขนาด แบบรูปร่างน้ำหนัก ประสิทธิภาพ สมรรถนะ ความทนทาน หรือความบริสุทธิ์ของผลิตภัณฑ์

(2) หีบห่อ การบรรจุหีบห่อ การทำเครื่องหมาย หรือฉลาก

(3) วิธีการ กระบวนการ คุณลักษณะ ประสิทธิภาพ หรือสมรรถนะ ที่เกี่ยวข้องกับ การบริการ

(4) ระบบการบริหารหรือการจัดการเกี่ยวกับคุณภาพ สุขอนามัย อาชีวอนามัย สิ่งแวดล้อมความปลอดภัย หรือระบบอื่นใด

จากความหมายของมาตรฐาน ได้นำมาปรับใช้ในการวิจัยรูปแบบการบริหารแบบพหุ ภาคิของกีฬาทางน้ำเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันครั้งนี้ นั้น ผู้วิจัย ได้นำมาตรฐานการบริการของกรมการท่องเที่ยว ที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานกิจกรรมการท่องเที่ยว และมาตรฐานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาทางน้ำ คือ มาตรฐานกีฬาดำน้ำ มาตรฐานกีฬาแคนูคายัค มาตรฐานกีฬาเรือพายล่องแก่งซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. มาตรฐานกีฬาดำน้ำ

1.1 มาตรฐานกีฬาดำน้ำของสมาคมดำน้ำสหรัฐอเมริกา (Open water manual Handbook, 2015)

ขั้นที่ 1 เรียนรู้ด้านทฤษฎีมาตรฐานเกี่ยวกับการดำน้ำของสมาคมดำน้ำ ของสหรัฐอเมริกาเริ่มการผจญภัยด้วยโปรแกรมการเรียนรู้ที่บ้านระดับสูงของสมาคมดำน้ำ สหรัฐอเมริกา ผู้เรียนสามารถทบทวนบทเรียนดูวิดีโอภาพเคลื่อนไหว หรือดีวีดีและเติมคำตอบใน คู่มือการเรียนรู้ง่าย ๆ ให้สมบูรณ์ได้ที่บ้านของตนเองเพื่อให้แน่ใจว่าได้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ ทั้งหมดตามที่กำหนดไว้ ผู้เรียนจะต้องเข้าสอบขั้นสุดท้าย โดยมีเกณฑ์ผ่านอยู่ที่ 80% เราต้องแน่ใจ ว่ามีสุขภาพที่แข็งแรงพอในการดำน้ำสมาคมดำน้ำสหรัฐอเมริกา จึงต้องให้ผู้เรียนตอบ แบบสอบถามทางการแพทย์ที่เป็นความลับให้สมบูรณ์ แบบสอบถามจัดทำโดยคณะกรรมการที่เป็น แพทย์ทางการแพทย์ดำน้ำที่มีชื่อเสียง ซึ่งจะคัดเลือกเงื่อนไขทางการแพทย์บางอย่าง หากผู้เรียนมี สภาวะที่ตรงกับเงื่อนไขเหล่านี้เพียงหนึ่งข้อก็จำเป็นต้องไปพบแพทย์

ขั้นที่ 2 ทบทวนทฤษฎีและเริ่มลงสระหลังจากจบการทบทวนทฤษฎีและ การใช้อุปกรณ์แล้ว เราก็จะให้ผู้เรียนลงสระเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยและความชำนาญด้วยทักษะ และอุปกรณ์ใหม่ ๆ ในการดำน้ำแบบ (Scuba) ภายใต้การชี้แนะของครูฝึก สมาคมดำน้ำ สหรัฐอเมริกาเมื่ออาชีพ

ขั้นที่ 3 จบหลักสูตรการรับรองการดำน้ำโอเพ่นวอเตอร์ผู้เรียนไปดำน้ำกัน แล้วผู้เรียนจะได้ร่วมดำน้ำแบบ (Scuba) ที่น้ำตื้นตื้นเป็นเวลา 2 วันกับครูฝึกของคุณและได้ใช้ ความรู้และทักษะที่ได้จากขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 ในการดำน้ำที่นั่นผู้เรียนสามารถเลือกดำน้ำในท้องถิ่น

หรือเข้าร่วมการเดินทางตามตารางสูงสุดหมายถึงจะดำน้ำ การดำน้ำสามารถจัดขึ้นได้ถ้าผู้เรียนมีแผนการที่เรียบร้อยแล้ว

การรับประกันคุณภาพของสมาคมดำน้ำสหรัฐอเมริกา ผู้เรียนทราบหรือไม่ว่าจะมีคนที่คุณยืมฝึกอบรมคอยตรวจสอบครูฝึกของผู้เรียนระหว่างหลักสูตรดำน้ำ แล้วบุคคลที่เหมาะสมจะรับหน้าที่ตรวจสอบว่าครูฝึกของคุณได้รับมาตรฐานการอบรมของสมาคมดำน้ำสหรัฐอเมริกาและหลักสูตรได้ผลพอใจหรือไม่ ข้อดีของการออกตรวจสอบในสถานที่จริงนั้นเห็นได้ชัด เนื่องจากมันเป็นการควบคุม สถานการณ์มากกว่าเป็นการแก้ปัญหาภายหลัง ประเด็นที่น่าวิตกจะถูกตรวจพบและแก้ไขได้อย่างรวดเร็ว ก่อนจะเป็นปัญหาสมาคมดำน้ำสหรัฐอเมริกาเป็นเพียงองค์กรเดียวในธุรกิจการดำน้ำที่มีการตรวจสอบในสถานที่จริง เหตุที่สามารถทำได้เพราะเราเรียกร้องให้ครูฝึกผ่านศูนย์อบรมสมาคมดำน้ำสหรัฐอเมริกา ผู้เรียนควรตรวจสอบกับศูนย์ฝึกอบรมหรือศูนย์ประจำภูมิภาคของผู้เรียนว่า ครูฝึกของผู้เรียนยังทำงานอยู่กับสมาคมดำน้ำสหรัฐอเมริกาหรือไม่

1.2 มาตรฐานและข้อกำหนดของสถาบันดำน้ำ (PADI)

การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการดำน้ำที่ผู้เรียนได้เรียนมาในระหว่างหลักสูตรนี้ให้บททวนเป็นระยะๆ และขอให้จดจำไว้เมื่อเวลาทำการดำน้ำมีดังนี้ (Openwater Divers. 1999)

(1) การเตรียมพร้อม

1. ให้รักษาสุขภาพและความฟิตพร้อมของร่างกายสำหรับการดำน้ำ รับประทานอาหารให้ถูกต้อง ออกกำลังกายสม่ำเสมอ และพักผ่อนให้พอเพียง

2. ให้ได้รับการอนุญาตในการดำน้ำจากนายแพทย์ผู้ซึ่งทำการตรวจสภาพร่างกายของผู้เรียนอย่างถี่ถ้วนและให้ทำการตรวจทุกสองปี

3. ให้ฝึกการปฐมพยาบาลและการทำการปั๊มให้หัวใจ (CPR) ถ้าต้องการเข้าฝึกในสายเดียวกันนี้ ให้เรียนหลักสูตร (MEDIC FIRST AID) ที่เสนอโดยครูผู้ฝึกสอน ร้านค้าดำน้ำและวีเซอร์ของ (PADI)

4. รักษาทักษะการดำน้ำของผู้เรียนไว้โดยทำการดำน้ำบ่อยๆ เท่าที่ผู้เรียนสามารถทำได้ โดยการเรียนดำน้ำต่อสูงขึ้นไปอีก ให้ทำการทบทวนความรู้และทักษะด้วยการทำสคูบาวิวิวี เมื่อผู้เรียนไม่ได้ทำการดำน้ำมาเป็นระยะหนึ่ง

5. ให้ได้รับการแนะนำให้รู้จักถึงสภาพการดำน้ำใหม่ กิจกรรมใหม่ หรือในบริเวณใหม่ที่ไมคุ้นเคยเมื่อทำการวางแผนดำน้ำสถานที่ดำน้ำใหม่และไม่คุ้นเคยให้เข้าร่วมกัน

ประสบการณ์นิสิตโคเวอ์โลเคิลได้พิ้วง ขอให้จดจำไว้ว่าผู้เรียนควรจะได้รับการศึกษาพิเศษสำหรับกิจกรรมบางอย่าง

6. ขอให้มืและใช้เครื่องมือที่ต้องใช้ทั้งหมดสำหรับในสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ

7. เอาเครื่องมือสคูบาของผู้เรียนไปตรวจเช็คประจำปีหรือตามคำแนะนำของโรงงานผู้ผลิต เอาถังอากาศสคูบาทำการเช็คแบบ วิซิวส์อินสเป็คชั่น เป็นประจำและทำการตรวจเช็คความดันตามที่กำหนดไว้ ขอให้รักษาเครื่องมือของผู้เรียนไว้ในสภาพที่ดีและตรวจสอบก่อนนำมาใช้ดำน้ำ

8. ขอให้เติมอากาศด้วยอากาศที่มีความกดดันที่บริสุทธิ์ แห่ง จากสถานีเติมอากาศที่เชื่อถือได้เท่านั้น

(2) ก่อนดำน้ำ

1. ดำน้ำต่อเมื่อมีความรู้สึกที่สบายดีเท่านั้น คือ ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ผู้เรียนควรมีความมั่นใจเกี่ยวกับในการดำน้ำและให้แน่ใจว่าในการดำน้ำและกิจกรรมนั้นอยู่ภายในความสามารถของคุณจำไว้ว่า การดำน้ำนั้นควรจะเป็นความสนุกสนาน ถ้าคุณคิดว่ามันไม่ปลอดภัยหรือสนุก ก็อย่าดำน้ำในครั้งนั้น

2. ให้รู้ถึงสถานที่ที่ดำน้ำนั้น ประเมินสภาพสภาวะและตรวจดูถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้

3. ตรวจเช็คการพยากรณ์อากาศก่อนไปดำน้ำ ประเมินสภาพสภาวะในการดำน้ำทั้งในตอนนั้นและที่คาดไว้ข้างหน้า และทำการดำน้ำเฉพาะเมื่อสภาพสภาวะดีหรือกว่าที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์หรือได้รับการฝึกมา อย่าดำน้ำในสภาพสภาวะที่ไม่ดี

4. หลีกเลียงจากการดื่มแอลกอฮอล์ สูบบุหรี่ หรือทานยาที่เป็นอันตรายก่อนหรือทันทีจากการดำน้ำ

5. วางแผนการดำน้ำกับเพื่อนบัดดี้ของผู้เรียนให้ตกลงถึงวัตถุประสงค์ของการดำน้ำนั้นทิศทางกำหนดความลึกและเวลา ทบทวนการสื่อสารใต้น้ำ วิธีการปฏิบัติเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินและจะทำอย่างไร เมื่อผู้เรียนเกิดพลัดหลงจากกัน

6. วางแผนในการดำน้ำ ในดีคอมเพรสชั่น เสมอ ให้ใช้ตารางดำน้ำ เร็คครีเอชันแนลไต้ฟพลนเนอร์ และให้มีการตัดสินใจในทางที่ปลอดภัยให้มาก หลีกเลียงการดำน้ำจนถึงจุดกำหนดสูงสุดของ (RDP) หรือในคอมพิวเตอร์ของคุณ ให้ทำการดำน้ำไต้ฟแรกลึกที่สุดของวันนั้น ให้ทราบถึงการทำการหยุดแบบดีคอมเพรสชั่นสต๊อป แต่พยายามหลีกเลียงไม่ต้องทำ

ให้วางแผนทำการหยุดแบบเซฟตี้สตอปเมื่อสามารถทำได้ ให้ระมัดระวังถึงผลกระทบของการขึ้นเครื่องบินหลักจากการดำน้ำ และการดำน้ำในที่ระดับสูงกว่าระดับน้ำทะเลมากกว่า 300 เมตร/ 1000 ฟุต

7. ตรวจสอบเช็คเครื่องมือของผู้เรียนและเพื่อนบัดดี้ของผู้เรียน ให้ทราบถึงวิธีการทำงานของเครื่องมือของกันและกัน ทำการตรวจเช็คความปลอดภัยก่อนลงดำน้ำ โดย: บีกิน, วิธ, รีวิว, แอนด์เฟรน (BWARFBCD, Weight, Release, Air, Final Okay)

8. ให้เตรียมพร้อมไปกับเหตุฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นได้ ในกรณีฉุกเฉินให้มีรายละเอียดในการติดต่อหน่วยฉุกเฉินท้องถิ่นนั้น

(3) เมื่อเวลาดำน้ำ

1. ให้ใส่น้ำหนักตะกั่วให้ถูกต้องเพื่อการลอยตัวที่เป็นกลาง ให้ตรวจการลอยตัวของผู้เรียนบนผิวน้ำและหลีกเลี่ยงการใส่น้ำหนักตะกั่วมากเกินไป ถ้าผู้เรียนตรวจเช็คการลอยตัวของผู้เรียนเมื่อมีอากาศในถังอากาศเต็ม ให้เพิ่มน้ำหนักตะกั่วเพื่อชดเชยกับอากาศที่ผู้เรียนจะใช้ไป (ตามหลักแล้วประมาณ 2-5 กิโลกรัม/ 5 ปอนด์กับถังอากาศหนึ่งใบ)

2. สวมเครื่องบังคับการลอยตัว (เสื้อ BCD) อย่างถูกต้อง พอเหมาะสมพอ ให้ใช้เครื่องบังคับการลอยตัว (เสื้อ BCD) ควบคุมการลอยตัวของผู้เรียน หลีกเลี่ยงกับการกระทบกับพื้นใต้น้ำด้วยการทำการลอยตัวเป็นกลางเพื่อประโยชน์ของผู้เรียนและของสภาพแวดล้อมใต้น้ำ ให้เติมอากาศใน (เสื้อ BCD) ของผู้เรียนบนผิวน้ำเพื่อให้มีสภาพการลอยตัวที่เป็นบวกได้อย่างพอเพียง

3. ให้มีธงสำหรับดำน้ำที่เหมาะสมของท้องถิ่นนั้นและทำการดำน้ำอยู่ใกล้กับธงนั้น

4. ให้เริ่มการดำน้ำทวนกระแสและหรือให้พิจารณาถึงผลกระทบจากกระแสน้ำที่อาจจะมีในระหว่างการดำน้ำ ให้วางแผนการดำน้ำของผู้เรียนเพื่อผู้เรียนจะได้ไม่ต้องสู้กับกระแสน้ำเพื่อให้ถึงจุดที่ผู้เรียนจะขึ้นจากน้ำ

5. ทำการปรับสมดุลแต่เนิ่น ๆ และบ่อย ๆ ในขณะที่ลงสู่ความลึก ถ้าผู้เรียนมีความรู้สึกไม่สบายในช่องอากาศภายในร่างกายของคุณ ให้ขึ้นสู่ที่ตื้นจนกระทั่งความรู้สึกไม่สบายนั้นหายไปทำการปรับสมดุลแล้วค่อยดำน้ำต่อไป ถ้าคุณไม่สามารถปรับสมดุลได้ให้เลิกการดำน้ำครั้งนั้นเสีย

6. ให้อยู่ใกล้กับเพื่อนบัดดี้ของผู้เรียนตลอดการดำน้ำ ให้ทราบถึงการจะรวมกันอีกครั้งเมื่อเกิดการพลัดหลงจากกันโดยบังเอิญ

7. กำหนดความลึกของผู้เรียนที่ 18 เมตร/60 ฟุตหรือน้อยกว่านั้น ในฐานะที่เป็นนักดำน้ำใหม่ ขอให้จำไว้ว่าความลึก 18 เมตร/60 ฟุตนั้นเป็นกำหนดความลึกที่แนะนำสำหรับนักดำน้ำใหม่และการดำน้ำที่ตื้นกว่านี้เป็นการประหยัดอากาศในถังอากาศ เมื่อเวลาสปีดตีอ้อมไทม์และช่วยลดความเสี่ยงจากอาการตีคอมเพรสชั่นซีคเนส

8. ปีนฉมวกเป็นอาวุธที่มีอันตราย อย่าขึ้นฉมวกไว้เมื่อขึ้นจากน้ำ และเอาฉมวกออกทุกครั้งก่อนขึ้นจากน้ำให้ระมัดระวังโดยคิดว่าเราขึ้นฉมวกไว้เสมอ อย่าดึงป็นฉมวกนั้นไปยังบุคคลอื่น

9. หลีกเลี่ยงกับการสัมผัสกับสัตว์และพืชใต้น้ำที่ไม่รู้จัก

10. ให้ระมัดระวังปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้และพยายามหลีกเลี่ยงมัน ให้ตรวจเช็คเครื่องมือของผู้เรียนบ่อย ๆ ในขณะที่อยู่ใต้น้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรวัดของผู้เรียน: มาตรวัดความลึก เครื่องบอกเวลาและมาตรวัดความดันใต้น้ำ เข็มทิศและเครื่องคอมพิวเตอร์ดำน้ำ

11. ให้ขึ้นจากน้ำด้วยการมีอากาศเหลืออย่างน้อย 20-40 บาร์/300-500 (psi) ในถังอากาศของผู้เรียนหรือให้เหลือมากกว่านั้นถ้าผู้เรียนวางแผนในการดำน้ำหรือในสภาพสภาวะที่ต้องการให้แน่ใจว่าจะต้องมีอากาศเหลือมากพอ

12. ไปตามกำลังจังหวะของผู้เรียนเอง หลีกเลี่ยงจากการออกกำลังกายมากเกินไปและการหอบหายใจ ถ้าผู้เรียนเกิดการหอบหายใจ ให้หยุดพัก หายเหนื่อยแล้วค่อยไปต่อ

13. ทำการหายใจอย่างถูกต้องหายใจช้า ๆ ลึกและหายใจเข้าและออกตลอดเวลา อย่างกลั้นหายใจเป็นอันตรายในขณะที่ทำการดำน้ำแบบสคูบา ให้หายใจออกอย่างช้า ๆ และติดต่อกันตลอดเวลาเมื่อตัวเรีกูเลเตอร์ไม่ได้อยู่ในปากของผู้เรียน หลีกเลี่ยงการทำไฮเปอร์เวนติเลชั่น มากเกินไปเมื่อทำการดำน้ำแบบสกินไดฟ์

14. ในกรณีเหตุฉุกเฉิน ให้หยุดคิด ควบคุมตัวเองและค่อยทำต่อไป การปฏิบัตินั้นอยู่บนพื้นฐานของการฝึกฝนของผู้เรียนอย่าปฏิบัติตามความเชื่อว่าเป็นอย่างน้อยนั้นของผู้เรียนเอง

15. ขึ้นสู่ความตื้นอย่างระมัดระวังและอย่างถูกต้อง โดยเอื้อมมือสูงขึ้นและมองขึ้นในระหว่างการขึ้นสู่ความตื้นขึ้นมาอย่าเร็วกว่า 18 เมตร/60 ฟุตต่อนาที ให้วางแผนทำการหยุดชีพตีสตีอ้อมเป็นเวลา 3 นาทีที่ความลึก 5 เมตร/15 ฟุตเมื่อสามารถทำได้ให้ค่อยฟัง

เสียงของเรือในขณะที่ผู้เรียนกำลังขึ้นมาและให้เพิ่มการลอยตัวทันทีเมื่อขึ้นถึงผิวน้ำ ขอให้เป็นนักดำน้ำแบบ S.A.F.E. (Slowly Ascend From Every dive)

16. ให้หยุดการดำน้ำเมื่อผู้เรียนรู้สึกหนาว หรือเหนื่อย อย่าทำให้ตัวผู้เรียนต้องทนต่อความหนาวหรือความเหนียวมากเกินไป

17. ให้ปฏิบัติตามแผนการดำน้ำเมื่ออยู่ใต้น้ำ อย่าเปลี่ยนแปลงการดำน้ำเมื่ออยู่ใต้น้ำ

18. ให้อยู่ห่างจากสภาพแวดล้อมที่มีสิ่งของสูงเหนือศีรษะ นอกจากนี้ผู้เรียนได้รับการฝึกและมีเครื่องมืออย่างถูกต้องสำหรับการดำน้ำในสภาพแวดล้อมที่มีสิ่งกีดขวางอยู่เหนือศีรษะ

1.3 มาตรฐานการดำน้ำของกรมการท่องเที่ยว

กีฬาดำน้ำ ถือเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวแนวผจญภัยที่ต้องมีความรับผิดชอบสูงทั้งต่อตัวเองผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ดำน้ำ อีกทั้งยังเป็นการท่องเที่ยวที่ได้สัมผัสใกล้ชิดกับแหล่งธรรมชาติที่มีความสวยงาม ที่น้อยคนจะได้เข้าไปสัมผัสได้ด้วยตัวเอง และเพื่อให้มีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานกิจกรรมดำน้ำ ซึ่งเป็นข้อกำหนดหรือระดับค่ามาตรฐานที่ตั้งไว้ให้รับรู้โดยทั่วกัน เพื่อให้มีการปฏิบัติไปในแนวทางเดียวกัน สามารถเปรียบเทียบกันได้ และผู้บริการสามารถนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงมาตรฐานการบริการดังกล่าวให้สูงขึ้น(กรมการท่องเที่ยว.2556)

1. องค์ประกอบของมาตรฐานดำน้ำ

มาตรฐานกิจกรรมดำน้ำ เป็นมาตรฐานของกิจกรรมในส่วนของผู้ประกอบกิจกรรมและพื้นที่กิจกรรมแต่ละส่วนมีองค์ประกอบของเกณฑ์มาตรฐาน ดังนี้

1.1 เกณฑ์มาตรฐานผู้ประกอบกิจกรรมดำน้ำ แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) การบริหารและจัดการองค์กร
- 2) การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวดำน้ำ
- 3) การประสานงานกับท้องถิ่น

1.2 เกณฑ์มาตรฐานพื้นที่กิจกรรม แบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) องค์ประกอบทางธรรมชาติ
- 2) เกณฑ์เกี่ยวกับความสะดวกในการทำกิจกรรม

3) เกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ

4) การให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการกิจกรรมและนักท่องเที่ยวดำน้ำ

5) การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

2. ตัวชี้วัดมาตรฐานกิจกรรมดำน้ำ

มาตรฐานกิจกรรมดำน้ำ เป็นมาตรฐานของกิจกรรมในส่วนของผู้ประกอบการกิจกรรมและพื้นที่กิจกรรม แต่ละส่วนมีองค์ประกอบและตัวชี้วัดเกณฑ์มาตรฐาน ดังนี้

1) เกณฑ์มาตรฐานผู้ประกอบการกิจกรรมดำน้ำ มีดัชนีชี้วัดในส่วนของ 3 องค์ประกอบหลัก และองค์ประกอบย่อย ดังนี้

(1) การจัดการองค์กร มีองค์ประกอบย่อย ได้แก่

(1.1) มาตรฐานวิชาชีพ

(1.2) มาตรฐานบุคลากร

(1.3) มาตรฐานอุปกรณ์

(1.4) มาตรฐานเรือบริการดำน้ำ

(1.5) มาตรฐานเรือยาง

(1.6) มาตรฐานหลักประกันนักท่องเที่ยวดำน้ำ

(1.7) มาตรฐานการป้องกันและการเตรียมการ

(1.8) มาตรฐานกำหนดระดับคุณภาพนักดำน้ำ

(2) การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวดำน้ำ มีองค์ประกอบย่อย ได้แก่

(2.1) การให้ความรู้ในด้านการทำกิจกรรมดำน้ำ

(2.2) การสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์และความรับผิดชอบต่อ

(3) การประสานงานกับท้องถิ่นมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่

(3.1) การประสานงานกับท้องถิ่น

2) เกณฑ์มาตรฐานพื้นที่กิจกรรม มีดัชนีชี้วัดในส่วนของ 5 องค์ประกอบหลัก และมีองค์ประกอบย่อย ดังนี้

(1) องค์ประกอบทางธรรมชาติ มีองค์ประกอบย่อย ได้แก่

(1.1) ความโดดเด่น

(1.2) ลักษณะทางกายภาพ

(2) เกณฑ์เกี่ยวกับความสะดวกในการทำกิจกรรม มีองค์ประกอบย่อย ได้แก่

- (2.1) การเข้าถึงพื้นที่บริการ
- (2.2) การใช้บริการพื้นที่กิจกรรมด้านน้ำ
- (2.3) การเดินทางและพาหนะที่ใช้

(3) เกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารและการจัดการ มีองค์ประกอบย่อย ได้แก่

- (3.1) การขออนุญาตเข้าใช้พื้นที่
- (3.2) การจำแนกเขตการใช้ประโยชน์พื้นที่
- (3.3) การบริหารจัดการพื้นที่
- (3.4) การกำหนดขีดความสามารถในการรองรับ
- (3.5) บริการฉุกเฉิน
- (3.6) กำหนดมาตรการป้องกัน ภัย และตรวจสอบ

ผลกระทบ

(4) เกณฑ์การให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวด้านน้ำ มีองค์ประกอบย่อย ได้แก่

- (4.1) การให้ความรู้เกี่ยวกับสัตว์ทะเลและแหล่งด้านน้ำ
- (5) การประสานงานกับท้องถิ่นมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่
 - (5.1) การประสานงานกับท้องถิ่น

2. มาตรฐานกีฬาแคนูคายัค เกณฑ์มาตรฐานกิจกรรมแคนู-คายัค ยึดกรอบแนวความคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ นำมาจัดทำองค์ประกอบ ปัจจัยหลัก เกณฑ์ และดัชนีชี้วัด ทั้งนี้ เพื่อให้กิจกรรมการท่องเที่ยวแคนู-คายัค เป็นไปอย่างยั่งยืนไม่ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติมีกระบวนการเรียนรู้ ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในกิจกรรมท่องเที่ยวแคนู-คายัคและในการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานกิจกรรมแคนู-คายัค มีการแบ่งพื้นที่กิจกรรมออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) พื้นที่กิจกรรมน้ำนิ่ง (Flat Water) และ 2) พื้นที่กิจกรรมน้ำเชี่ยว (Moving Water) โดยคณะผู้ศึกษาได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานกิจกรรมแคนู-คายัค ออกเป็น 2 ส่วน คือ (กรมการท่องเที่ยว.2556)

1. เกณฑ์มาตรฐานสำหรับผู้ประกอบการกิจกรรมแคนู-คายัค ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 3 องค์ประกอบ ปัจจัยหลัก 9 ปัจจัย รายละเอียดดังนี้

1) องค์ประกอบหลักที่ 1 การบริหารและจัดการองค์กร ประกอบด้วย
ปัจจัยหลัก 6 ปัจจัย ดังนี้

ปัจจัยหลักที่ 1 มาตรฐานวิชาชีพ

ปัจจัยหลักที่ 2 ความพร้อมทางด้านบุคลากร

ปัจจัยหลักที่ 3 ความพร้อมของเครื่องมือและอุปกรณ์

ปัจจัยหลักที่ 4 การขนส่งที่ได้มาตรฐาน

ปัจจัยหลักที่ 5 การสร้างหลักประกันแก่นักท่องเที่ยวแคนู-ค้ายัค

ปัจจัยหลักที่ 6 การบริหารและการจัดการนักท่องเที่ยว

2) องค์ประกอบหลักที่ 2 การมีส่วนร่วมกับท้องถิ่น ประกอบด้วย ปัจจัย
หลัก 1 ปัจจัย ดังนี้

ปัจจัยหลักที่ 1 การมีส่วนร่วมกับท้องถิ่น

3) องค์ประกอบหลักที่ 3 การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวแคนู-ค้ายัค
ประกอบด้วยปัจจัยหลัก 2 ปัจจัย ดังนี้

ปัจจัยหลักที่ 1 การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการพายเรือ

ปัจจัยหลักที่ 2 การให้ความรู้ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม และ

นิเวศวิทยา

2. เกณฑ์มาตรฐานสำหรับพื้นที่กิจกรรมแคนู-ค้ายัค

เกณฑ์มาตรฐานสำหรับพื้นที่กิจกรรมแคนู-ค้ายัค มีองค์ประกอบหลัก 4
องค์ประกอบ ปัจจัยหลัก 5 ปัจจัย รายละเอียด ดังนี้

1) องค์ประกอบหลักที่ 1 ลักษณะของพื้นที่ ประกอบด้วย ปัจจัยหลัก
2 ปัจจัยคือ ความหลากหลายและความโดดเด่น

2) องค์ประกอบหลักที่ 2 ความสะดวกในการทำกิจกรรม
ประกอบด้วย ปัจจัยหลัก 1 ปัจจัย คือ เข้าถึงพื้นที่บริการ

3) องค์ประกอบหลักที่ 3 การบริหาร และการจัดการ ประกอบด้วย
ปัจจัยหลัก 1 ปัจจัย คือ การบริหาร และการจัดการ

4) องค์ประกอบหลักที่ 4 การมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่น
ประกอบด้วย ปัจจัยหลัก 1 ปัจจัย คือ การจัดรูปองค์กรให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม

3. มาตรฐานกีฬาเรือพายล่องแก่ง กิจกรรมล่องแก่ง หมายถึง การล่องเรือ
ยางในสายน้ำที่มีพื้นที่ตื้นน้ำลาดชันมีกระแสน้ำไหลเร็วและแรง ผ่านบริเวณที่มีเกาะแก่งต่างๆ ซึ่ง

กิจกรรมการล่องแก่งเป็นการท่องเที่ยวแบบผจญภัยที่อนุรักษ์ธรรมชาติที่อาศัยสายน้ำ เป็นการท่องเที่ยวที่สนุกสนาน ตื่นเต้น ทำทลายความสามารถของนักท่องเที่ยว ควบคู่กับอุบัติเหตุและอันตรายที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีมาตรการในการควบคุมปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมล่องแก่งซึ่งปัจจัยพื้นฐานที่มีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมล่องแก่ง ได้แก่ ผู้ประกอบกิจกรรม พื้นที่กิจกรรมและนักท่องเที่ยว แต่ในที่นี้จะเน้นที่ผู้ประกอบกิจกรรมและพื้นที่กิจกรรม ซึ่งจะเป็นตัวควบคุมพฤติกรรมนักท่องเที่ยวอีกระดับหนึ่งทั้งยังส่งผลต่อการพัฒนาและยกระดับความเป็นมาตรฐานสู่สากลของผู้ประกอบกิจกรรมล่องแก่ง และพื้นที่กิจกรรมล่องแก่งให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยว อีกทั้ง ให้ตระหนักถึงการรักษาระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้กิจกรรมล่องแก่งสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้หันมาสนใจการล่องแก่งมากขึ้น โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างประเทศ เป็นการเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศ(กรมการท่องเที่ยว. 2556)

1. องค์ประกอบของมาตรฐานล่องแก่ง

1.1 มาตรฐานผู้ประกอบกิจกรรมล่องแก่ง แบ่งออกเป็น 3

องค์ประกอบได้แก่

- 1) การจัดการองค์กร
- 2) การประสานงานกับท้องถิ่น
- 3) การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวล่องแก่ง

1.2 มาตรฐานพื้นที่กิจกรรมล่องแก่ง แบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ

ได้แก่

- 1) องค์ประกอบทางธรรมชาติ
- 2) เกณฑ์เกี่ยวกับความสะดวกในการทำกิจกรรม
- 3) เกณฑ์เกี่ยวกับการบริหารและการจัดการ
- 4) การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว
- 5) การมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่น

2. ตัวชี้วัดมาตรฐานกิจกรรมล่องแก่งยึดตามกรอบและแนวคิดพื้นฐานของปัจจัยที่เกี่ยวกับกิจกรรมการล่องแก่ง ทั้งด้านผู้ประกอบกิจกรรมล่องแก่งและพื้นที่กิจกรรมล่องแก่ง ได้แก่

2.1 เกณฑ์มาตรฐานผู้ประกอบกิจกรรมล่องแก่ง แบ่งออกเป็น 3

องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) การจัดองค์กร มีองค์ประกอบย่อย ได้แก่
 - 1.1) มาตรฐานวิชาชีพ
 - 1.2) ความพร้อมทางด้านบุคลากร
 - 1.3) ความพร้อมของเครื่องมือและอุปกรณ์
 - 1.4) มีการขนส่งที่ได้มาตรฐาน
 - 1.5) การสร้างหลักประกันแก่นักท่องเที่ยวล่องแก่ง
 - 1.6) การบริหารและจัดการนักท่องเที่ยว
- 2) การประสานงานกับท้องถิ่น
 - 2.1) การมีส่วนร่วมกับท้องถิ่น
- 3) การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวล่องแก่ง
 - 3.1) การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวล่องแก่ง
- 2.2 เกณฑ์มาตรฐานพื้นที่กิจกรรมล่องแก่ง แบ่งออกเป็น 5

องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) องค์ประกอบทางธรรมชาติมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่
 - 1.1) ความหลากหลาย
 - 1.2) ความโดดเด่น
- 2) เกณฑ์เกี่ยวกับความสะดวกในการทำกิจกรรม
 - 2.1) การเข้าถึงพื้นที่บริการ
 - 2.2) มีผู้เชี่ยวชาญเรื่องล่องแก่งอยู่ให้คำปรึกษาหรือแนะนำ
- 3) เกณฑ์เกี่ยวกับการบริหารและการจัดการ
 - 3.1) การบริหารและการจัดการ
 - 3.2) อุปกรณ์ล่องแก่ง
 - 3.3) การกำหนดมาตรการป้องกัน แก้ไขและตรวจสอบ

ผลกระทบ

- 4) การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว
 - 4.1) การให้ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมล่องแก่งและพื้นที่
- กิจกรรมล่องแก่ง
- 5) การมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่น
 - 5.1) มีการจัดรูปองค์กรเข้ามามีส่วนร่วม

5. แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

5.1 ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

นักวิชาการ และองค์กรต่างๆ ได้ให้ความสำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ไว้ดังนี้

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2539) ให้ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า เป็นการท่องเที่ยวที่มีเป้าหมายสำคัญที่สุดในการพยายามที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาแบบยั่งยืนโดยคำนึงถึงขีดความสามารถของธรรมชาติ ชุมชน ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และวิถีชีวิตที่มีต่อกระบวนการท่องเที่ยว โดยใช้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการและได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2540) ให้ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า เป็นการพัฒนาที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้ที่เป็นเจ้าของถิ่นแหล่งท่องเที่ยวในปัจจุบัน โดยมีการดูแลและสงวนรักษาโอกาสต่างๆ ของอนุชนรุ่นหลังด้วย

จำไพพรรณ แก้วสุริยะ (2543) ให้ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่าเป็นการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองต่อความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสุนทรียภาพ โดยใช้ทรัพยากรอันทรงคุณค่าอย่างชาญฉลาด สามารถรักษาเอกลักษณ์ของธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้นานที่สุด เกิดผลกระทบน้อยที่สุด และใช้ประโยชน์ได้ตลอดกาลยาวนานที่สุด

การส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม (2547) ให้ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า เป็นการบริหารจัดการท่องเที่ยวให้พัฒนาในทุกๆ ด้านอย่างรอบคอบระมัดระวัง เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจ สังคม และความงดงามทางสุนทรียภาพ มีการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอย่างชาญฉลาด เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดยาวนาน โดยไม่ทำให้สูญเสียเอกลักษณ์ทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่น

บุปผา พิกุลแก้ว (2550) ให้ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่าเป็น การพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว เพื่อตอบสนองต่อความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสุนทรียภาพ โดยใช้ทรัพยากรอันทรงคุณค่าอย่างชาญฉลาด สามารถรักษาเอกลักษณ์ของธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้นานที่สุด เกิดผลกระทบน้อยที่สุด และใช้ประโยชน์ได้ตลอดกาลยาวนานที่สุด

สฤษฎ์ แสงอรัญญ์ (2550) ให้ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่าเป็นการพัฒนาที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวผู้เป็นเจ้าของท้องถิ่นใน

ปัจจุบันโดยมีการปกป้องและสงวนรักษาโอกาสต่างๆ ของอนุชนรุ่นหลังด้วยการท่องเที่ยวที่มีความหมายรวมถึงการจัดการทรัพยากรเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจและสังคม และความงามทางสุนทรียภาพ ในขณะที่สามารถรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและระบบนิเวศไว้ด้วย

Bulter (1993) ให้ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า เป็นการท่องเที่ยวที่ได้รับการพัฒนาและการทำนุบำรุงรักษา ทั้งด้านกิจกรรมและกระบวนการภายใต้บริบทของชุมชนและสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดความสถาพรของระดับคุณค่าและไม่ทำให้เกิดความเสื่อมเสียต่อสภาพทางกายภาพ และการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษย์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

World Tourism Organization: WTO (2003) ให้ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า เป็นการท่องเที่ยวที่ต้องสอดคล้องกับความสามารถของแหล่งท่องเที่ยวเป้าหมาย ในการความมีเสน่ห์ดึงดูดในการแข่งขันกับแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น ให้เป็นที่ประทับใจต่อผู้มาเยือนครั้งแรก และคงความพึงพอใจต่อผู้ที่กลับมาเยือนในเวลาต่อไปด้วยเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่มั่นคงและสภาพแวดล้อมที่สมดุล

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในการรักษาทรัพยากรทางการท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และประเพณีต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยว โดยคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ เพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างยาวนานและคุ้มค่ามากที่สุด

5.2 หลักการของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

จากการประชุมนานาชาติด้านสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาแบบยั่งยืน (Globe'90 Conference) ณ เมืองแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ.2533 Shirley Eber ได้กำหนดหลักการ พื้นฐานของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนไว้ 10 ประการ คือ (Eber. 1992)

1. การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน (Using Resource Sustainably) คือ การใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติและวัฒนธรรมอย่างพอเพียงต่อความจำเป็นเท่านั้น และมีการอนุรักษ์ให้คงอยู่ต่อไป

2. การลดการบริโภคที่มากเกินไปและความจำเป็น และการลดของเสีย (Reducing Over Consumption and Waste) คือ การบริโภคแต่เพื่อความพอเพียงเพื่อจำกัดปริมาณของเสียและปริมาณการใช้จ่าย

3. การรักษาความหลากหลาย (Maintaining Diversity) คือการรักษาความหลากหลายทางชีวภาพของสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม เพื่อรักษาระบบนิเวศและความงดงามของวัฒนธรรมให้คงอยู่

4. การประสานการพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ในแผนการพัฒนา (Integrating Tourism into Planning) คือ การนำเอาการพัฒนาการท่องเที่ยวเข้าไว้ในแผนการพัฒนาของชาติและแผนพัฒนาท้องถิ่น โดยให้มีการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (Environment Impact Assessment: EIA) เพื่อให้เกิดการขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาวต่อไป

5. การสนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่น (Supporting Local Economics) คือ การส่งเสริมและรองรับทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนให้เป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงราคา และการพัฒนาคุณค่าของสิ่งแวดล้อม

6. การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น (Involving Local Communities) คือ การที่ประชาชนและองค์กรต่างๆ ในชุมชนต่างมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอย่างพร้อมเพรียงและเต็มกำลัง ซึ่งนอกจากจะทำให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกันแล้ว ยังเป็นการสร้างมาตรฐานคุณภาพการจัดการท่องเที่ยวได้อีกด้วย

7. การปรึกษากันระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และรัฐ หรือมหาชน (Consulting Stakeholders and the Public) คือการพูดคุย ปรึกษาหารือ ประชุมและระดมพลังความคิดของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประชาชน ผู้ประกอบการ และองค์กรอื่นๆ ของรัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อร่วมกันกำหนดทิศทางในการดำเนินงาน และป้องกันความผิดพลาดที่จะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และศักยภาพในการประสานงานเพื่อป้องกันความขัดแย้งด้านผลประโยชน์

8. การฝึกอบรมบุคลากร (Training Staff) คือ การฝึกอบรมบุคลากรในท้องถิ่นทุกระดับให้มีความรู้เกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาและการปฏิบัติ เพื่อให้เกิดมาตรฐานในการบริการการท่องเที่ยว

9. การตอบสนองการตลาดท่องเที่ยว (Marketing Tourism Responsible) คือ การเตรียมข่าวสารข้อมูลที่ถูกต้อง พร้อมเพรียง และเป็นประโยชน์เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องและนักท่องเที่ยว และช่วยทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความพอใจ

10. การวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ (Undertaking Research) คือ การวิจัยติดตามผลตรวจสอบด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อช่วยแก้ปัญหาและเพิ่มผลประโยชน์ให้กับแหล่งท่องเที่ยวกับผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

Tourism Concern (วารุณี สุวัฒน์กร, 2552 อ้างอิงจากn.d.) ได้กล่าวถึงหลักการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Principle of Sustainable) ว่าควรมีองค์ประกอบดังนี้

1. การอนุรักษ์และการใช้ทรัพยากรอย่างพอดี (Using Resource Sustainably) ควรคำนึงถึงการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรทางสังคม และทรัพยากรทางวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม เนื่องจากสิ่งเหล่านี้มีความสำคัญและเป็นแนวทางในการดำเนินธุรกิจระยะยาว

2. การลดการบริการที่มีมากเกินไปจนเกิดความจำเป็นและการลดของเสีย (Reducing over consumption and waste) ทำให้มีทรัพยากรเหลือเก็บไว้ใช้ได้ยาวนานขึ้น และเป็นการช่วยลดค่าใช้จ่ายในการกำจัดของเสีย หรือฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลาย

3. การรักษาและส่งเสริมความหลากหลายทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม (Maintaining Diversity) สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญต่อแหล่งท่องเที่ยวในระยะยาวและยังช่วยขยายฐานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้อีก

4. การประสานการท่องเที่ยวเข้ากับกรอบการวางแผนพัฒนา (Integrating Tourism into Planning) ทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น รวมทั้งการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมซึ่งจะช่วยเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว

5. การสนับสนุนเศรษฐกิจในท้องถิ่น (Supporting local Economics) โดยการสนับสนุนการซื้อสินค้าที่ผลิตโดยชุมชนในท้องถิ่นและใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นเพื่อก่อให้เกิดรายได้หมุนเวียนอยู่ในท้องถิ่น

6. การมีส่วนร่วมของประชากรในท้องถิ่น (Involving local Economics) การมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่นจะทำให้เกิดคุณภาพด้านการจัดการท่องเที่ยวของท้องถิ่น และเป็นการลดความขัดแย้งของประชากรในท้องถิ่นด้วย

7. การปรึกษากับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและประชาชนในท้องถิ่น (Consulting Stakeholders and the Public) ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันทำงานให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ร่วมกันแก้ปัญหาและลดข้อขัดแย้งของประชาชน ในผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน

8. การฝึกอบรมบุคลากร (Training Staff) โดยสอดแทรกแนวคิดและวิธีปฏิบัติในการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อบุคลากรในท้องถิ่นทุกระดับ ซึ่งจะช่วยยกระดับการบริการการท่องเที่ยวได้

9. การทำการตลาดด้วยความรับผิดชอบ (Marketing Tourism Responsibility) การตลาดเป็นการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ในขณะที่เดียวกันผู้ประกอบการจะต้องทำการตลาดให้ลูกค้าทราบถึงจริยธรรมของบริษัท ความรับผิดชอบต่อการตลาดนี้ ผู้ประกอบการ

จะต้องสร้างจิตสำนึกในการท่องเที่ยวให้เกิดกับนักท่องเที่ยวด้วยการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์

10. การดำเนินการวิจัย (Undertaking Research) เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการช่วยแก้ปัญหาและเพิ่มผลประโยชน์ด้านการท่องเที่ยว ต่อแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว และนักลงทุน

ในการพิจารณาด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจำเป็นต้องมีการบูรณาการองค์ประกอบหลักของการท่องเที่ยว โดยในแต่ละองค์ประกอบจะต้องมีแนวทางการพัฒนาที่ชัดเจนเป็นไปในทิศทางเดียวกัน สอดคล้อง และเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีหลักในการปฏิบัติการ 4 ประการ ดังนี้ (Dowling. 1995)

1. การดำเนินกิจการการท่องเที่ยวในขอบเขตความสามารถในการรองรับของธรรมชาติ ชุมชน ขนบธรรมเนียม ประเพณีวัฒนธรรม และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนต่อกิจกรรมการท่องเที่ยว

2. การตระหนักในกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีผลกระทบต่อชุมชน ขนบธรรมเนียม ประเพณีวัฒนธรรม และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชน (เอกลักษณ์และอัตลักษณ์)

3. การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว ผู้เกี่ยวข้องทั้งผู้เป็นพันธมิตรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต้องประสานการจัดการร่วมกัน เพื่อลดผลกระทบต่อระบบนิเวศน์ในชุมชน ตลอดจนขนบธรรมเนียม ประเพณีวัฒนธรรม และวิถีชีวิตจากแหล่งท่องเที่ยว

4. การประสานความต้องการและการกำหนดแผนงานทางเศรษฐกิจ การดำรงอยู่ของสังคม การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในแง่ของความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว (Tourist Satisfaction)

5.3 แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนขององค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization: UNWTO)

องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization: UNWTO) (2555) ได้กล่าวถึงหลักการสำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ดังนี้

1. มีการดำเนินการจัดการภายใต้ขีดความสามารถในการรองรับระบบนิเวศ (Carrying Capacity) ในการทดแทนฟื้นฟู ให้สามารถผลิตและให้บริการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้ตลอดไป โดยไม่ลดถอยหรือเสื่อมโทรมลง ตระหนักถึงการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน (Local Participation) และความต้องการของชุมชน (Local Needs)

2. มีการกระจายประโยชน์อย่างเป็นธรรมสู่ท้องถิ่น (Equity)

3. ให้ประสบการณ์นั้นหนาแน่นกว่าที่มีคุณค่าแก่นักท่องเที่ยว (Quality of Experience)

4. ให้ผู้มาเยือนหรือนักท่องเที่ยวได้เรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ ทรัพยากรและวิถีชีวิต (Education and Understanding)

5. เน้นการออกแบบที่กลมกลืนกับสถาปัตยกรรมท้องถิ่นและใช้วัสดุในท้องถิ่น (Local Architecture and Local Material)

6. เน้นการผสมผสานการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนสู่การพัฒนาระดับท้องถิ่น และระดับประเทศ (Integration of Sustainable Tourism to Local, Regional and National Plans)

7. เน้นข้อมูลพื้นฐานเพื่อเป็นฐานการตัดสินใจ และการติดตามตรวจสอบ (Information and Monitoring) ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้นำเอาหลักการขององค์การการท่องเที่ยวโลก (UNWTO) มากำหนดเป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย ให้เหมาะสมกับสภาพของแหล่งท่องเที่ยว (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2551) ดังนี้

7.1 คำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับสภาพทางกายภาพ ชุมชน วัฒนธรรมนิยมประเพณี วัฒนธรรม และวิถีชีวิต

7.2 ต้องให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับชุมชน วัฒนธรรม ชุมชนนิยม ประเพณี และวิถีชีวิต

7.3 ต้องก่อให้เกิดการกระจายรายได้ (ผลประโยชน์) อย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เกิดการกระจุกตัวเฉพาะผลประโยชน์ที่เป็นรายได้เพียงแค่งุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเท่านั้น

7.4 การจัดการพื้นที่ต้องเป็นไปด้วยความยินดีของประชาชนในชุมชนที่อยู่อาศัยในพื้นที่นั้น

5.4 องค์ประกอบของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องได้มีนักวิชาการหลายท่าน ให้ความหมายของการองค์ประกอบการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ดังนี้

จำไพพรรณ แก้วสุริยะ (2543) ได้กล่าวถึงการจัดการท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืนไว้ว่าการบริหารจัดการนี้ สามารถแยกลักษณะการบริหารจัดการ ตามหน้าที่ที่รับผิดชอบของแต่ละส่วน โดยยึดหลักการ 10 ประการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวจะต้องคำนึงถึงการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการนำเที่ยวมัคคุเทศก์การพัฒนา

สินค้าของที่ระลึกที่รักษาสิ่งแวดล้อม (Green Products) รวมถึงการส่งเสริมตลาดและการพัฒนาตลาดด้วย ได้จำแนกองค์ประกอบสำคัญของการจัดการแหล่งท่องเที่ยวไว้ ดังนี้

1. คงรักษาไว้ให้มีสภาพดั้งเดิมมากที่สุด และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี (สะอาด) มีเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น

2. การออกแบบสิ่งก่อสร้างสิ่งบริการอำนวยความสะดวกการท่องเที่ยว (ที่พัก การเดินทาง การบริการอาหารเครื่องดื่ม-ห้องสุขา) ต้องกลมกลืนกับธรรมชาติแวดล้อมวัฒนธรรม พื้นบ้านไม่เป็นสิ่งแปลกปลอมเข้าไป การออกแบบสิ่งก่อสร้างที่ทางเดินต้องคำนึงถึงคนพิการด้วย

2.1 แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ควรหลีกเลี่ยงการตัดต้นไม้เป็นสำคัญ คำนึงกระแสน้ำจะไม่ก่อให้เกิดการพังทลาย ไม่กีดขวางเส้นทางเดินของสัตว์ป่า

2.2 การเดินทางเข้าชมที่สะดวก (มิได้หมายถึงถนนลาดยางจรดถึงแหล่งท่องเที่ยว) ทางเดินในแหล่งธรรมชาติที่เปราะบาง ควรทำทางเดิน (Board Walk) คำนึงถึงความปลอดภัย มีระบบการสื่อความหมายที่ดี (แม้เดินทางคนเดียวก็ได้) รวมถึงการใช้เส้นทางเพื่อคนพิการ นอกจากนี้ต้องคำนึงถึงการติดต่อสื่อสารระหว่างนักท่องเที่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เมื่อมีเหตุการณ์ฉุกเฉิน ป้ายสื่อความหมายควรออกแบบใช้ได้ทนทาน

2.3 แหล่งบริการอาหารและเครื่องดื่ม ต้องคำนึงถึงการกำจัดขยะและน้ำเสีย

2.4 ในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ควรสร้างห้องสุขาบริการตามระยะทางเดินห่างกันอย่างน้อย 3 กิโลเมตรต่อหนึ่งแห่ง ห้องสุขาต้องสะอาด (คิดค่าบริการเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายการจัดจ้างแรงงานดูแล)

3. มีการจัดการสาธารณูปโภคพื้นฐานต้องคำนึงถึงขีดความสามารถ ขบเขตในการรองรับปริมาณนักท่องเที่ยว (จำนวนนักท่องเที่ยว) โดยใช้หลักการสภาพแวดล้อม ขีดความสามารถการรองรับทางกายภาพ (Physical Carrying Capacity) และขีดความสามารถการรองรับทางสภาพแวดล้อม (Environmental Carrying Capacity) อาทิ น้ำประปา ไฟฟ้า ขยะมูลฝอย ต้องมีแผนการจัดการที่อย่างดีพอต่อการใช้

4. ศึกษาวิเคราะห์ความอ่อนไหวของระบบนิเวศ ทั้งทรัพยากรทางธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรม และแหล่งโบราณคดี โบราณสถานต่างๆ แม้เป็นเพียงเนินดินร้าง ย่อสะท้อนอดีตที่ทรงคุณค่า ซึ่งเราสามารถศึกษาค้นคว้าถึงลักษณะการตั้งถิ่นฐานชุมชนโบราณได้

5. ศึกษาและสำรวจแหล่งพลังงานเพื่อนำมาใช้ก่อประโยชน์มากที่สุด พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานกระแสลม พลังงานความร้อนใต้พิภพ เป็นต้น ควรใช้พลังงานจาก

ธรรมชาติมากที่สุด หลีกเลี่ยงการใช้น้ำธรรมชาติใช้ให้อย่างคุ้มค่า หลีกเลี่ยงการใช้เครื่องปรับอากาศมากที่สุด

6. การกำจัดของเสีย จะต้องมึระบบการกำจัดน้ำที่มีประสิทธิภาพ การบำบัดน้ำเสียก่อนทิ้งตามธรรมชาติ การกำจัดขยะและปฏิภูล ถือหลักใช้แล้วใช้ซ้ำ และเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์อีก (Reusd/Recycle) สำหรับของเสียจากห้องสุขา อาจใช้ระบบการทำแก๊สหมวดชีวภาพ (Biogass) เป็นต้น

7. การบริหารจัดการ การบริการ ควรคำนึงถึงระดับมาตรฐานสากล ปัจจุบันต้องคำนึงถึง ISO 9000/ISO 14000/ISO 18000/ISO 26000 ด้วย

8. การให้การศึกษาคือต้องรู้วิธีการบริหารจัดการทรัพยากรท่องเที่ยว จะต้องให้การศึกษาคือต่อประชาชนในท้องถิ่นทุกระดับ ให้มีการเรียนรู้เพิ่มพูนประสบการณ์ รู้วิธีการบริการ การฝึกอบรม ด้งาน ให้เกิดความรู้ใหม่ ๆ ทันต่อเหตุการณ์เสมอ

9. มีการตรวจสอบผลกระทบ การประเมินศักยภาพให้แหล่งท่องเที่ยว จะต้องกำหนดสถานภาพให้เหมาะสม โดยหารายละเอียด รวบรวมข้อมูลสภาพแวดล้อมในที่แห่งนั้นว่าควรอยู่ในระดับไหน หาความสมดุลระหว่างความสามารถรองรับของพื้นที่กับความต้องการของนักท่องเที่ยวและการยอมรับของชุมชนท้องถิ่นต่อการพัฒนา รวมทั้งนโยบายของรัฐบาล จะองมีความสัมพันธ์กับเป้าหมายของการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวนั้นจะต้องมีความสอดคล้องจากฝ่ายบริหารทุกระดับ การจัดการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวจะต้องคำนึงถึงการลงทุนต้นทุนของสิ่งแวดล้อมด้วย

10. การบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว นั้น ต้องมีการวางแผนปรับปรุง พัฒนากฎระเบียบระหว่างผู้ประกอบการ ภาครัฐบาล องค์กรพัฒนาเอกชนกับประชาชนท้องถิ่น องค์ประกอบธุรกิจจะต้องเปิดโอกาสให้คนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมดำเนินการอย่างเสมอภาคกัน การพัฒนากฎระเบียบนั้น ผู้ดำเนินการจะต้องอยู่ในกรอบของกฎหมายที่บังคับใช้ต่อการรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคแห่งโลกาภิวัตน์จะต้องอยู่ในกรอบกฎหมาย 2 ประเภท คือ กฎหมายในประเทศ และกฎหมายระหว่างประเทศ

5.5 การรักษาสีงแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2551) ได้ตระหนักถึงความสำคัญของผลกระทบจากวิกฤตภาวะโลกร้อน จึงจุดยืนของประเทศไทยต่อชาวโลก ด้วยการบูรณาการความร่วมมือจากทุกภาคส่วนทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ชุมชน นักท่องเที่ยว และ

ประชาชนทั่วไปเพื่อกำหนดบทบาทและแนวทางดำเนินการที่เหมาะสมในการลดปัญหาจากภาวะโลกร้อนอย่างเป็นรูปธรรม โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อสร้างกระแสรับรู้ต่อกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
2. เพื่อรณรงค์และกระตุ้นการมีส่วนร่วมของชุมชนทุกภาคส่วนให้เกิดความตระหนักและเห็นความสำคัญในการร่วมมือกันดำเนินการเพื่อลดภาวะโลกร้อนที่เกิดขึ้นในอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว
3. เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยที่ตระหนักและใส่ใจในการรักษาคุณภาพของสิ่งแวดล้อม และขยายฐานตลาดไปสู่กลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพ ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ

รูปแบบการดำเนินงานมีกรอบหรือทิศทางการทำงานด้านการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เรียกว่า “แนวคิด 7 Green” เป็นแนวทางดำเนินงานปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย

1. หัวใจสีเขียว (Green Heart) “เขียวด้วยใจคิด เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม” โดยมีแนวทางที่เกี่ยวข้องกับทุกคนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ที่พึงระหนักและระมัดระวังผลกระทบที่จะตามมาทุกครั้งประกอบกิจกรรมท่องเที่ยว สำหรับแนวปฏิบัติสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องในธุรกิจนำเที่ยวสามารถทำได้โดยการแสดงออกถึงความสำคัญของการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ทั้งทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของท้องถิ่น รวมทั้งการปรับตัวเพื่อรับมือกับภาวะโลกร้อนด้วยการปฏิบัติ ดังนี้

1.1 ปรับปรุงหรือพัฒนานโยบาย และปณิธานขององค์กร ที่สะท้อนถึงการรักษาสิ่งแวดล้อม และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในสถานประกอบการ

1.2 ปรับปรุงหรือพัฒนาแผนการดำเนินงานของสถานประกอบการให้เป็นไปตามนโยบายและปณิธาน ตามที่ระบุในข้อ 1

1.3 ปรับปรุงหรือพัฒนากรอบจรรยาบรรณให้บุคลากรในสถานประกอบการได้ยึดถือและนำไปปฏิบัติเพื่อการรักษาสิ่งแวดล้อม และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในสถานประกอบการ

1.4 เคารพและปฏิบัติตามกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวและความเชื่อของท้องถิ่นที่มีต่อสิ่งแวดล้อม

1.5 จัดทำคู่มือแนวทางปฏิบัติและข้อปฏิบัติสำหรับการดูแลสิ่งแวดล้อม และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของสถานประกอบการและแหล่งท่องเที่ยว

2. รูปแบบการเดินทางสีเขียว (Green Logistics) “เขียวใกล้-ไกล เลือกใช้ (พาหนะ) พลังงานสะอาด” โดยมีแนวทางที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการขนส่งด้าน การท่องเที่ยว ควรสร้าง ทางเลือกทั้งรูปแบบ และวิธีการเดินทาง เน้นการประหยัดพลังงาน เลือกใช้พลังงานทดแทน และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก สำหรับแนวทางปฏิบัติของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว ทำได้ด้วยการปรับเปลี่ยนวิธีการดำเนินธุรกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสามารถ ลดการใช้พลังงานหรือใช้พลังงานทดแทน หรือดำเนินการดังนี้

2.1 ผู้ประกอบการ พัฒนาระบบการบริหารจัดการธุรกิจนำเที่ยว (เช่น กำหนดนโยบาย มีแผนงานและกิจกรรม) ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมหรือคำนึงถึงความยั่งยืนในระยะยาวและเป็นธุรกิจที่ช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

2.2 ผู้ประกอบการปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบปฏิบัติที่เกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อม และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติทุกฉบับ

2.3 พนักงานที่ทำงานทั้งในสำนักงานและยานพาหนะได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับบทบาท หน้าที่ และวิธีปฏิบัติด้านการปกป้องและดูแลสิ่งแวดล้อม

2.4 ผู้ประกอบการ ให้ข้อมูลความรู้แก่ผู้ใช้บริการ/นักท่องเที่ยว เกี่ยวกับนโยบาย ทัศนคติการดำเนินธุรกิจนำเที่ยว เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและบทบาทในการลดภาวะโลกร้อน (เช่น อาจจัดให้มีป้ายสื่อความหมาย หรือแผ่นพับ / แผ่นดีวีดี ในยานพาหนะ เป็นต้น

2.5 มีการจัดซื้อจัดจ้างที่เน้นผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น วัสดุคิบัที่ใช้ในการปรุงเป็นอาหาร / เครื่องดื่ม ของที่ระลึก สินค้าอุปโภค-บริโภคอื่น ๆ เป็นต้น

2.6 ลดการใช้ผลิตภัณฑ์ที่ไม่สามารถย่อยสลายได้หรือย่อยสลายได้ยาก รวมทั้งผลิตภัณฑ์ที่ใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้ง

2.7 มีการตรวจวัดการใช้พลังงานของรถยนต์ และมีมาตรการลดปริมาณการใช้พลังงานพร้อมพยายามปรับเปลี่ยนมาใช้พลังงานทดแทน ทั้งในสำนักงานและยานพาหนะ

2.8 หมั่นตรวจซ่อมบำรุงเครื่องยนต์ เครื่องทำความเย็น-ความร้อน และอุปกรณ์ไฟฟ้าทุกชนิดเพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพสูงสุดและใช้พลังงานน้อยที่สุด

2.9 มีการตรวจวัดการใช้น้ำและที่มาตรการลดปริมาณการใช้น้ำบนยานพาหนะ เช่นการใช้โถชักโครกที่มีการใช้น้ำสองระดับและจำกัดการไหลของน้ำบริเวณ อ่างล้างมือ มีการบำบัดน้ำเสียและน้ำทิ้งอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นต้น

2.10 เลือกซื้อยานพาหนะ ที่มีการใช้เชื้อเพลิง/พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ หรือที่สามารถใช้พลังงานชีวภาพได้ เช่น ยานพาหนะที่ติดตั้งเครื่องยนต์รุ่นที่ใช้เชื้อเพลิงที่มีประสิทธิภาพและมีการเผาไหม้ได้หมด

2.11 พนักงานขับรถ/ขับเรือ ต้องผ่านหลักสูตรการฝึกอบรมที่เน้นถึงความปลอดภัยและการขับอย่างประหยัดพลังงาน และระยะเวลาและใช้รถยนต์/เรือ/เครื่องบิน หรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ของบริษัทสนับสนุนการดำเนินโครงการของชุมชนท้องถิ่น

2.12 จ้างงานคนท้องถิ่นและจัดให้มีการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ และทักษะเกี่ยวกับการบริหารจัดการทางการท่องเที่ยว

ในกรณีที่เป็นเรือขนส่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรือสำราญ (Cruise Ships) ควรปฏิบัติเพิ่มเติม ดังนี้

1. ควรพยายามใช้พลังงานทดแทนบนเรือให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ เช่น พลังงานจากลมแสงอาทิตย์ แบตเตอรี่ และก๊าซเหลว ซึ่งจะช่วยลดมลภาวะทางเสียง กลิ่น อากาศ และทางน้ำ

2. มีการห้ามปรามนักท่องเที่ยวไม่ให้ทิ้งขยะและของเสียลงในน้ำ ขยะและของเสียทุกชนิดควรเผาทิ้งในเรือหรือรวบรวมส่งฝั่งให้จัดการ

3. สิ่งของ/ผลิตภัณฑ์ที่ยังไม่สามารถใช้ได้อยู่แต่บริษัทไม่ต้องการใช้ต่อไป อาจบริจาคให้แก่หน่วยงานหรือชุมชนท้องถิ่น

4. น้ำเสีย/น้ำทิ้งนำกลับมาบำบัดเพื่อใช้ในการซักล้าง ทำความสะอาดเรือ และซักโครก

5. มีการใช้ความเร็วเรือที่เหมาะสมเพื่อลดปริมาณการใช้เชื้อเพลิงและเปลี่ยนเครื่องกรองน้ำมัน เครื่องที่มีประสิทธิภาพเพื่อลดการเปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่องบ่อยครั้ง

6. พยายามใช้พลังงานจากท่าเทียบเรือแทนพลังงานจากเครื่องยนต์เรือจะช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

3. แหล่งท่องเที่ยวสีเขียว (Green Attraction) “จัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยคำนึงถึงความยั่งยืน” โดยแนวทางที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานที่รับผิดชอบดูแล หรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวทุกประเภทต้องมุ่งเน้นการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืนของทรัพยากรท่องเที่ยวเป็นหลัก เน้นความร่วมมือร่วมใจกับชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว สำหรับการสร้างแหล่งท่องเที่ยวสีเขียว ในฐานะของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว สามารถปฏิบัติได้ดังนี้

แนวปฏิบัติที่ 1 มีการปฏิบัติที่มุ่งเน้นการรักษาสิ่งแวดล้อม และการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

แนวทางปฏิบัติที่ 2 มีการปฏิบัติที่มีการมุ่งเน้นการรักษา มรดกทางวัฒนธรรม และสร้างผลกระทบที่น้อยที่สุด

แนวปฏิบัติที่ 3 มีการปฏิบัติที่มุ่งเน้นให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้านสังคมและเศรษฐกิจแก่ชุมชนโดยรวม และเกิดผลกระทบทางลบน้อยที่สุด

4. ชุมชนสีเขียว (Green Community) “เขียวอย่างรู้ค่า รักษาเอกลักษณ์ชุมชน” โดยมีแนวทางที่เกี่ยวข้องกับองค์กร กลุ่ม และบุคคลในชุมชนทุกแห่งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้กรอบแนวเศรษฐกิจพอเพียง เข้าใจ และร่วมกันแสดงออกถึงพลังอันยิ่งใหญ่ ของชุมชนในการบริหารจัดการ และดูแลรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวโดยวิธีที่สอดคล้องกับวิถีชีวิต การสร้างชุมชนสีเขียวในฐานะชุมชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว สามารถปฏิบัติได้ดังนี้

แนวปฏิบัติที่ 1 มีการปรับปรุงหรือพัฒนาให้มีระบบการบริหารจัดการชุมชนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้กรอบแนวเศรษฐกิจพอเพียง

แนวปฏิบัติที่ 2 มีการปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมทั้งภายในชุมชนและบริเวณโดยรอบ รวมทั้งช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

แนวปฏิบัติที่ 3 มีการปฏิบัติที่มุ่งเน้นการถ่ายทอด สืบสานและดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมประเพณี และวิถีชีวิตของท้องถิ่น

แนวปฏิบัติที่ 4 มีการปฏิบัติที่มีการมุ่งเน้นให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อสภาพสังคมและเศรษฐกิจของชุมชนโดยรวม และก่อให้เกิดผลกระทบทางลบน้อยที่สุด

แนวปฏิบัติที่ 5 มีการต้อนรับและบริหารต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐาน และสะท้อนถึงความเป็นไทยที่ดี

หากสามารถสร้างชุมชนสีเขียวให้เกิดขึ้นได้อย่างเต็มรูปแบบ นอกจากนักท่องเที่ยวจะได้ใช้เวลาการท่องเที่ยวได้อย่างคุ้มค่าแล้ว สิ่งที่เราจะได้นำกลับไปก็คือการได้เรียนรู้วิถีแบบสีเขียวของชุมชนที่นักท่องเที่ยวสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง

5. กิจกรรมสีเขียว (Green Activity) “เลือกกิจกรรมท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม” โดยมีแนวทางเกี่ยวข้องกับผู้ให้บริการกิจกรรมท่องเที่ยวรวมถึงนักท่องเที่ยว ควรประกอบกิจกรรมท่องเที่ยวด้วยความสุข ใสใจ รวมถึงสร้างโอกาสในการเรียนรู้และประสบการณ์

ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม สำหรับการสร้างกิจกรรมสีเขียว ในฐานะผู้ประกอบการ ธุรกิจนำเที่ยว ควรปฏิบัติตามแนวทางดังต่อไปนี้

แนวปฏิบัติที่ 1 จัดให้มีกิจกรรมท่องเที่ยวที่สอดคล้องกลมกลืนกับคุณค่าและความโดดเด่นของทรัพยากรหรือสิ่งแวดล้อมมากที่สุดและสร้างผลกระทบทางลบน้อยที่สุด

แนวปฏิบัติที่ 2 กิจกรรมท่องเที่ยวที่จัดให้มีขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวทุกประเภท ให้ประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ และ/หรือวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตของท้องถิ่นแก่นักท่องเที่ยวได้มากที่สุด

แนวปฏิบัติที่ 3 บริษัทหรือผู้ประกอบการนำเที่ยว จัดรายการนำเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและลดการใช้พลังงาน หรือใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ หรือใช้พลังงานสะอาด

แนวปฏิบัติที่ 4 มัคคุเทศก์อาชีพและมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ดำเนินกิจกรรมนำเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามกรอบจรรยาบรรณได้อย่างสูงสุด

6. การบริการสีเขียว (Green Service) “จัดการธุรกิจ ตระหนักคิด เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม” โดยมีแนวทางเกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการท่องเที่ยวทุกแขนง จัดรูปแบบการให้บริการที่ได้มาตรฐานและคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมในทุกกระบวนการ และทุกขั้นตอนของการให้บริการด้านการท่องเที่ยว สำหรับการสร้างบริการสีเขียวโดยเฉพาะผู้ประกอบการด้านที่พัก มีแนวโน้มปฏิบัติดังนี้

แนวปฏิบัติที่ 1 ผู้ประกอบการที่ให้บริการทางการท่องเที่ยวทุกแขนง มีการพัฒนาหรือปรับปรุงระบบการบริหารจัดการธุรกิจหรือการบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกชนิดต่าง ๆ

แนวปฏิบัติที่ 2 มีแนวการปฏิบัติที่มุ่งเน้นการรักษาสิ่งแวดล้อมและลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกชนิดต่าง ๆ

ดังนั้น หากผู้ประกอบการไม่ว่าจะอยู่ในภาคส่วนใดในธุรกิจการท่องเที่ยว หากนำสิ่งเหล่านี้ไปปฏิบัติก็สามารถสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวได้ นอกเหนือจากการบริการที่มีมาตรฐานและมีคุณภาพ

7. ความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (Green Plus) “จิตอาสาพาโลกสดใส ใส่ใจสิ่งแวดล้อม” โดยมีแนวทางเกี่ยวข้องกับทุกคนที่อยู่ในโลกที่ไม่ต้องรอโอกาสในการช่วยกอบกู้โลกจากภาวะการเปลี่ยนแปลง แต่ต้องสร้างโอกาสในการดูแลโลกอย่างสม่ำเสมอ สำหรับ

การสร้างควมรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ในฐานะผู้ประกอบการด้านธุรกิจท่องเที่ยว สามารถปฏิบัติได้ดังนี้

บุคคล กลุ่มบุคคล และองค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนมีส่วนร่วมหรือสนับสนุน การรักษาหรือฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมที่ช่วยการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ชนิดต่างๆ

1. องค์กรหรือบริษัทที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทรนรงค์ให้เจ้าหน้าที่หรือ พนักงานทุกระดับนำแนวทางและข้อปฏิบัติในการรักษาหรือฟื้นฟูสิ่งแวดล้อม และวิถีลดการปล่อย ก๊าซเรือนกระจกขององค์กรหรือบริษัทไปปฏิบัติที่บ้านตามความเหมาะสม

2. มีการรณรงค์ให้บุคคลทั่วไปและองค์กรต่างๆ บริจาคทุนทรัพย์ หรือสละ แรงกาย หรือกำลังความคิดในการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการที่เกี่ยวข้องกับการรักษาหรือฟื้นฟู สิ่งแวดล้อมและลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก อาทิ

2.1 ร่วมสมทบทุนปลูกต้นไม้/ปลูกป่าตามแหล่งต้นน้ำลำธารที่เสื่อมโทรม หรือปลูกพืชที่เป็นอาหารของสัตว์ป่าในอุทยานแห่งชาติและเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ซึ่งจะช่วยดูดซับก๊าซ คาร์บอนไดออกไซด์ควบคู่ไปด้วย

2.2 ร่วมบริจาคทุนทรัพย์ในกิจกรรมรักษาหรือฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมในแหล่ง ท่องเที่ยวชุมชนแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ และโบราณคดี เช่น การปลูกต้นไม้เพื่อปรับปรุง สภาพภูมิทัศน์ และให้ความร่มรื่น การจัดการขยะ การบำบัดน้ำเสีย เป็นต้น

2.3 รวมสมทบทุนหรือสละแรงกายหรือกำลังความคิดในการสร้างปะการัง เทียม และแหล่งที่อยู่อาศัยหรือที่หลบภัยของสัตว์น้ำชนิดต่างๆ

2.4 ช่วยจัดเก็บและคัดแยกขยะตามแหล่งท่องเที่ยว เช่น อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน วัด โบราณสถาน ฯลฯ ตามแต่โอกาส

2.5 ช่วยวางแผน และพัฒนาศักยภาพของชุมชนท้องถิ่นในการรักษาและ ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และมรดกทางวัฒนธรรมในทิศทางที่ยั่งยืน

2.6 ช่วยบริจาควัสดุอุปกรณ์ที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินกิจกรรมที่ เกี่ยวข้องกับการรักษาหรือฟื้นฟูสิ่งแวดล้อม และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ให้แก่แหล่ง ท่องเที่ยวทุกประเภท

3. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีกิจกรรมท่องเที่ยวที่เป็นโปรแกรมพิเศษ ช่วยเหลือชุมชนท้องถิ่นที่ด้อยโอกาส หรืออยู่ในเขตทุรกันดาร หรือที่ได้รับผลกระทบจากภัย

ธรรมชาติ เช่น บริจาคทุนทรัพย์เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น บริจาคเสื้อผ้า เครื่องนอน อาหาร กระจกบัง อาหารแห้ง เป็นต้น

ดังนั้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึงการบริหารจัดการทรัพยากรทางด้านการท่องเที่ยวที่สามารถตอบสนองความต้องการและความจำเป็นทางด้านเศรษฐกิจ โดยอาศัยทรัพยากรทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอันมีคุณค่า ที่ก่อให้เกิดประโยชน์และมีคุณค่าสูงสุดในระยะยาว มีการส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการท่องเที่ยวที่มีปัญหาหรือผลกระทบน้อยที่สุด ในขณะที่คุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวต้องดีขึ้น แม้ว่าจะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นก็ตาม

จากแนวคิดการรักษาสิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้ตั้งขึ้นอยู่กับความร่วมมือร่วมใจในทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน หรือแม้กระทั่งชุมชน และประชาชนในพื้นที่ที่ต้องสามัคคี โดยแนวคิดนี้ครอบคลุมการปฏิบัติที่รอบด้าน สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทันที

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยต่างประเทศ

ทูเฮและคณะ (Toohey et al: 2002 9-20) ได้ทำการศึกษาคุณภาพของการจัดการแข่งขันฟุตบอลโลกที่เม็กซิโกประเทศออสเตรเลียซึ่งจัดขึ้นโดยสมาพันธ์กีฬาฟุตบอลนานาชาติ (FIFA) โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะมุ่งเน้นศึกษาผลกระทบต่อความยั่งยืนซึ่งจะมีผลต่อการแข่งขันสิ่งที่ได้รับตามมาก็คือเป็นทางเลือกทางหนึ่งในการช่วยเหลือสนับสนุนให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวตลอดจนทำความเข้าใจและรับรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยและการตอบรับของกฎหมายว่าด้วยมาตรการรักษาความปลอดภัยการศึกษานี้ใช้แบบสอบถามสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่เข้าชมการแข่งขันฟุตบอลโลกจากการศึกษาพบว่าระบบรักษาความปลอดภัยมีผลต่อแรงจูงใจของนักท่องเที่ยวในการเข้าร่วมชมการแข่งขันกีฬาดังกล่าวนอกจากนี้ยังพบอีกว่านักท่องเที่ยวมีความประสงค์ให้ผู้เกี่ยวข้องจัดระบบการรักษาความปลอดภัยให้รัดกุมทั้งนี้เพราะสิ่งดังกล่าวมีผลกระทบต่อระดับความสนุกสนานของนักท่องเที่ยวอย่างไรก็ตามการศึกษานี้ได้เสนอแนะแนวทางสำหรับการจัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอลโลกในอนาคตว่าควรมีการคุมสถานการณ์ความปลอดภัยโดยใช้กระบวนการของข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดนเช่นให้ข้อมูลเกี่ยวกับสงครามอิรักในปัจจุบันการระบาดของโรคซาร์ (SARS) มาเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการแข่งขันกีฬาครั้งต่อไป

ดอลนิการ์และฟลักเกอร์ (2003: 186-196) ได้ทำการศึกษารูปแบบและตลาดของการท่องเที่ยวเชิงกีฬากระดานโต้คลื่นซึ่งเป็นกีฬายามว่างที่พัฒนาตัวเองไปเป็นกีฬาเพื่อการ

ท่องเที่ยวการพัฒนาตัวเองของกระดานโต้คลื่นเป็นไปอย่างรวดเร็วและเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตามรายงานวิจัยเกี่ยวกับกระดานโต้คลื่นมีเพียง 2-3 เรื่องเท่านั้นและล้วนแล้วแต่ศึกษาเพียงเบื้องต้นเท่านั้นดังนั้นการศึกษานี้จึงมุ่งประเด็นไปที่การศึกษาลักษณะอุปนิสัยของบุคคลที่นิยมเล่นกระดานโต้คลื่นและนิสัยในการเดินทางท่องเที่ยวโดยได้ทำการประเมินตลาดการท่องเที่ยวเชิงกีฬากระดานโต้คลื่นทั้งหมด 6 แห่งด้วยกันจากการศึกษาปรากฏว่าตัวแปรอายุความสามารถในการโต้คลื่นระยะเวลาที่เดินทางมาพักผ่อน ความชอบในชนิดของลูกคลื่นและระเบียบกฎเกณฑ์ของของทัวร์กระดานโต้คลื่นมีความสัมพันธ์กับอุปนิสัยของบุคคลที่นิยมเล่นกระดานโต้คลื่นและนิสัยในการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติผลของการค้นพบนี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาและยกระดับมาตรฐานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆในอนาคตอีกด้วย

เทรเวอร์และชัยแวน (2003 : 20-25) ได้ทำการศึกษาศึกษาแนวทางในการพัฒนาเทศกาลแข่งขันเรือมังกรให้เป็นกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวดังนั้นการจัดเทศกาลกล่าวซึ่งนับว่าเป็นครั้งที่ 2 และเป็นครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของฮ่องกงจึงเกิดขึ้นสำหรับนักท่องเที่ยวจำนวนมากแล้วฮ่องกงถูกมองว่าเป็นทางผ่านของจีนเป็นสวรรค์ของการจับจ่ายซื้อของเป็นจุดเชื่อมต่อของโลกตะวันออกกับตะวันตกอย่างไรก็ตามเนื่องจากข้อจำกัดเกี่ยวกับกิจกรรมที่หลากหลายและการขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดีและต่อเนื่องจึงทำให้การพัฒนาและการขยายตัวด้านการท่องเที่ยวของฮ่องกงเป็นไปด้วยความยากลำบากด้วยความพยายามที่จะดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเข้าสู่ประเทศสมาคมการท่องเที่ยวของฮ่องกงจึงได้เริ่มดำเนินการสืบเสาะแสวงหากิจกรรมการแข่งขันที่เป็นวัฒนธรรมหนึ่งนั้นก็คือ “เทศกาลเรือมังกร” ให้เป็นจุดดึงดูดใจนักท่องเที่ยวจากการศึกษาประวัติความเป็นมาของการแข่งขันปรากฏว่ากีฬาดังกล่าวได้รับการปรับเปลี่ยนรูปแบบและประติษฐ์คิดค้นให้เป็นกีฬาทางน้ำนานาชาติและปัจจุบันมีแนวโน้มว่าจะได้รับการพัฒนาจากการแข่งขันแบบดั้งเดิมไปเป็นการแข่งขันเพื่อการท่องเที่ยวซึ่งมีพื้นฐานมาจากวัฒนธรรมที่ยังคงรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์ดั้งเดิมอยู่

วิลเลียม. (2003) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Recreation educator and practitioners opinions regarding program accreditation and certification เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักนันทนาการการศึกษาที่มีต่อการรับรองหลักสูตรการศึกษาด้านนันทนาการและได้รายงานว่ามีมาตรฐานวิชาชีพเป็นเครื่องบ่งบอกถึงควมมีคุณภาพและควมมีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการและการให้คำแนะนำตามคุณภาพแห่งวิชาชีพนั้นๆการรับรองมาตรฐานวิชาชีพนันทนาการก็เพื่อให้เกิดคุณภาพตามหลักการซึ่งพบว่า สามารถแบ่งได้เป็นสองมาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐาน

ด้านปฏิบัติการและมาตรฐานด้านการเข้าสู่วิชาชีพ ซึ่งมาตรฐานด้านปฏิบัติการนั้นมีข้อพิจารณาในองค์ประกอบด้านประสบการณ์ ด้านความเชี่ยวชาญและด้านกระบวนการในการทำหน้าที่อย่าง เป็นขั้นตอน ส่วนมาตรฐานด้านการเข้าสู่วิชาชีพ ก็มีข้อพิจารณาในด้านการได้รับการศึกษาใน ระดับปริญญาเป็นหลัก ซึ่งทั้งสองมาตรฐานที่จะได้รับการรับรองนั้นได้กำหนดระดับความสามารถ ออกเป็น 3 ระดับได้แก่ ระดับการมีความรู้พื้นฐานในสาขาวิชา ระดับการมีความเข้าใจในหลักการ และระดับการมีความสามารถในการนำไปปฏิบัติ กระแสแห่งความต้องการในคุณภาพและ มาตรฐานวิชาชีพนั้นหนาแน่นที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องนั้น ผลักดันให้มีการพิจารณาและทบทวน เกี่ยวกับการรับรองมาตรฐานวิชาชีพนั้นหนาแน่นการด้วยการสร้างแรงผลักดันให้เกิดการรับรองโดย องค์กร ที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลว่าผู้ได้รับการรับรองมาตรฐานวิชาชีพ มีคุณสมบัติ ความรู้และ โดยเฉพาะในด้านของความสามารถในการบริหารจัดการได้ตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งวิชาชีพ นั้นหนาแน่นการเป็นสาขาวิชาชีพที่มีรูปแบบการรับรองความสามารถที่แตกต่างจากวิชาชีพอื่นการรับรอง มาตรฐานวิชาชีพนั้นหนาแน่นการถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ มาตรฐานด้านการบริหารจัดการ มาตรฐานด้านการศึกษา

เซอร์บาและคณะ (2004: 48-56) ได้ทำการศึกษาวิจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้บริการ กีฬาและกิจกรรมนันทนาการของบุคคลระดับผู้บริหารเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือ แบบสอบถามซึ่งประกอบไปด้วย 15 ข้อคำถามได้ถูกส่งไปยังหมู่บ้านพักตากอากาศชั้นนำใน จังหวัดมุลกาจำนวน 15 หมู่บ้านประกอบไปด้วยโรงแรมระดับห้าดาวจำนวน 8 โรงแรมและโรงแรม ระดับสี่ดาวจำนวน 7 โรงแรมผลจากการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญระหว่าง การเลือกใช้บริการกีฬาและกิจกรรมนันทนาการของบุคคลระดับผู้บริหารกับกลยุทธ์ทางการตลาด ที่เหมาะสมโดยเฉพาะการบริการติดตามผลหลังการขายที่จริงจังและต่อเนื่องดังนั้นจึงสามารถสรุป ได้ว่าการจัดการตลาดที่เหมาะสมและการดำเนินกิจกรรมที่สัมพันธ์กันมีผลต่อการพัฒนาและ ขยายตัวของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

6.2 งานวิจัยในประเทศ

บัณฑิต กอบการและเทพประสิทธิ์กุลธวัชวิชัย (2553) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง สภาพและ ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในด้าน ทรัพยากรการบริหารกระบวนการบริหารวางแผนการบริหารและศึกษาถึงความพึงพอใจของ ผู้ใช้บริการในด้านส่วนผสมทางการตลาดการศึกษาครั้งนี้ใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็น ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการจำนวน 14 ฉบับ และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใช้บริการศูนย์กีฬาฯ

จำนวน 400 ฉบับ ใช้แนวทางการสัมภาษณ์จำนวน 2 ชุด ชุดที่ 1 สำหรับผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการจำนวน 5 คน ชุดที่ 2 สำหรับผู้ใช้บริการศูนย์กีฬาจำนวน 5 คน และแบบสำรวจนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนข้อมูลการสัมภาษณ์ที่ได้นำมาสรุปเป็นความเรียงผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการบริหารจัดการศูนย์กีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในด้านทรัพยากรการบริหารโดยรวมอยู่ในระดับดีโดยด้านการบริหารสถานที่วัสดุอุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกและด้านการบริหารจัดการของศูนย์กีฬาอยู่ในระดับดีขณะที่ด้านบริหารบุคลากรและด้านการบริหารการเงินและงบประมาณอยู่ในระดับพอใช้

2. สภาพการบริหารจัดการศูนย์กีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในด้านกระบวนการบริหารโดยรวมและทุกด้านอยู่ในระดับดียกเว้นด้านการรายงานผลอยู่ในระดับพอใช้

3. สภาพวงจรการบริหารมีการวางแผนที่สุดอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัยด้านการปฏิบัติมีการให้บริการการเข้าสนามกีฬาด้านการตรวจสอบ มีระบบการตรวจสอบขั้นตอนการดูแลปฏิบัติงาน และรายงานผลความคืบหน้า มีการนำผลการประเมินมาพัฒนาแผนเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาด

4. ผลการดำเนินงานเพื่อวัดความพึงพอใจของผู้ใช้บริการศูนย์กีฬาในส่วนผสมทางการตลาดโดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อสัมภาษณ์รายข้อ พบปัญหาที่ต้องแก้ไขของศูนย์กีฬาคือเจ้าหน้าที่ประจำสนามมีน้อยไม่มีอุปกรณ์กีฬาบริการให้เช่า-ยืม ร้านค้าสวัสดิการขายของมีน้อย ห้องน้ำ ห้องอาบน้ำตู้ล็อกเกอร์ไม่เพียงพอ

จันทน์ พหลุรัตน์ (2554) การศึกษาวิจัยเรื่อง อิทธิพลของทักษะและคุณลักษณะการบริหารงานต่อความเป็นมืออาชีพของผู้บริหารธุรกิจโรงแรมในประเทศไทย พบว่า ทักษะการบริหารงานและคุณลักษณะการบริหารงาน ตามความคิดเห็นของพนักงานโรงแรมระดับผู้จัดการมีอิทธิพลเชิงบวก ต่อความเป็นมืออาชีพของผู้บริหารธุรกิจโรงแรม ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ทักษะการบริหารงานด้านมนุษยสัมพันธ์ ทักษะการบริหารงานด้านความคิด คุณลักษณะการบริหารงานด้านความสามารถ คุณลักษณะการบริหารงานด้านความเป็นผู้นำ คุณลักษณะการบริหารงานด้านความรับผิดชอบ คุณลักษณะการบริหารงานด้านจริยธรรม และคุณลักษณะการบริหารงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศมีอิทธิพลต่อความเป็นมืออาชีพของผู้บริหารธุรกิจโรงแรม

กิตติพงษ์เชื้อพิพัฒน์กุลและจุฑา ดิงศรัทย์(2555) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาการดำเนินการจัดการแข่งขันฟุตบอลสปรอนเซอร์ไทยพรีเมียร์ลีก 2010 ผลวิจัยพบว่า ทรัพยากรในการจัดการ 4 ด้าน ได้แก่ด้านบุคลากรด้านการเงินและงบประมาณ ด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์และสิ่ง

อำนวยความสะดวกและด้านการประชาสัมพันธ์และกระบวนการจัดการกีฬา 4 ด้าน ได้แก่ด้านการวางแผน การจัดองค์การกีฬาและการประเมินผลของคณะกรรมการจัดการแข่งขัน ระดับความคิดเห็น การดำเนินงาน โดยรวมอยู่ในระดับดีในส่วนผลการดำเนินงานระดับความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ได้แก่ด้านการวางแผน การจัดองค์การกีฬาและการประเมินผลโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้และความพึงพอใจของผู้ชม ด้านส่วนประสมทางการตลาดได้แก่ด้านสินค้าด้านราคา ด้านสถานที่ด้านการส่งเสริม การตลาดด้านบุคลากรด้านกระบวนการให้บริการและด้านการสร้างและนำเสนอลักษณะทางกายภาพ โดยรวมความพึงพอใจต่อการจัดการแข่งขันอยู่ในระดับดี

จิตติ ชนะฤทธิชัย. (2555) ศึกษาการวิจัยการบริหารจัดการสนามกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ พบว่า ด้านทรัพยากรในการบริหารจัดการ (4M's) โดยบริหารจัดการสนามกีฬาจังหวัดเกี่ยวกับการดูแลรักษาอาคารสถานที่ การดูแลความสะอาด และทัศนียภาพโดยรอบ และดำเนินการจัดเตรียมสนามกีฬาและอุปกรณ์สำหรับผู้มาใช้บริการ โดยได้รับการจัดสรรเงินในการบริหารจัดการสนามกีฬาจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด และเงินงบประมาณอุดหนุนจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ทั้งในเรื่องของสถานที่ วัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ให้มีความพร้อมและเพียงพอต่อการให้บริการผู้มาใช้บริการออกกำลังกายและเล่นกีฬา ด้านกระบวนการบริหารจัดการ (POSDCoRB) มีการวางแผน นโยบาย และกำหนดกรอบแผนการปฏิบัติงานโดยระดับหัวหน้า และแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบตามลำดับสายงานการบังคับบัญชา สิ่งงานและ มอบหมายงานตามความรู้ความสามารถของบุคลากร มีการวางแผนกำลัง สรรหาและคัดเลือกบุคคลเข้าทำงาน ทดแทนตำแหน่งที่ว่าง และส่งเสริมพัฒนาบุคลากรโดยจัดฝึกอบรมทั้งภายในและภายนอกศึกษาดูงาน และสร้างขวัญและกำลังใจให้กับบุคลากรในการปฏิบัติงาน มีการประสานงานที่ดีทั้งจากหน่วยงานภายในและภายนอก ด้านความพึงพอใจของผู้มาใช้บริการส่วนใหญ่มีความพึงพอใจทุกด้านอยู่ในระดับมากข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้ ศูนย์กีฬา สนามกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ ควรมีการจัดทำปฏิทินการปฏิบัติงานให้มีความชัดเจนเป็นระบบ ระบบรักษาความปลอดภัย การตรวจสอบและซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุด และการประชาสัมพันธ์การจัดโครงการ/กิจกรรมต่างๆ ให้ประชาชนในจังหวัดได้รับรู้และมีส่วนร่วม

ณัฐชานิตย์ ธนธรรมพานนท์ (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศสถาบันการพลศึกษา การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศสถาบันการพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาสภาพและปัญหา เป็นผู้บริหารระดับสูงและระดับปฏิบัติการของสถาบันการพลศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มที่ทำงานเกี่ยวข้องกับศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

ของสถาบันการพลศึกษาโดยตรง จำนวน 55 คน การศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาที่มีผู้ทรงคุณวุฒิ เข้าร่วมในการสนทนากลุ่ม จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถาม สภาพและปัญหา ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำและด้านการควบคุม ความเที่ยงตรงของแบบสอบถามอยู่ระหว่าง .67-1.00 มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .23-.80 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .87 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปและสรุปความคิดเห็นแนวทางการแก้ปัญหาจากการสนทนากลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า สภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษาด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำและด้านการควบคุมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางแนวทางการแก้ปัญหาศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศสถาบันการพลศึกษา ด้านการวางแผนให้มีการวางแผนเป็นระยะให้สอดคล้องกับระยะเวลาการปฏิบัติงาน จัดทำแผนบริหารจัดการความเสี่ยง จัดทำระบบสารสนเทศให้ทันสมัย นำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานักกีฬา ด้านการจัดองค์กรให้กำหนดคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนกีฬา จัดหานักวิทยาศาสตร์การกีฬาให้คำปรึกษา อีกทั้งให้ทำความร่วมมือกับบุคลากรองค์กรต่าง ๆ ด้านการนำ ให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรมีส่วนร่วมในการวางแผน การดำเนินงานการเสนอแนะและให้มีการประเมินความพึงพอใจ สร้างความตระหนักแก่นักกีฬาให้ปฏิบัติหน้าที่ที่รับผิดชอบ ด้านการควบคุมให้มีการประเมินผลการดำเนินงานเป็นระยะ และนำผลการประเมินมาปรับปรุง จัดทำขั้นตอน กระบวนการปฏิบัติงานรวมทั้งให้มีการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานในปีที่ผ่านมาเพื่อนำมาปรับปรุงวางแผนการดำเนินงาน

อาพัทธ์ เตียวตระกูล. (2556) การศึกษาสภาพปัญหา แนวทางแก้ไข และแนวทางการพัฒนาการจัดการชมรมกีฬาเพื่อพัฒนานิสิตของมหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการชมรมกีฬา ด้านบุคลากร กรรมการบริหารชมรม สมาชิกชมรม และนักกีฬาชมรม สาเหตุของปัญหาเนื่องจากขาดนิสิตที่มีภาวะผู้นำ ขาดสมาชิกชมรม และไม่มีโค้ชด้านกีฬาและแนวทางการแก้ปัญหา ด้านบุคลากร ควรเสริมสร้างความสัมพันธ์ในชมรม ควรมีมาตรการเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมชมรมกีฬาของนิสิต ควรมีบุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาเพิ่มเติม ด้านงบประมาณ ควร สนับสนุนอย่างเพียงพอหรือหากภายนอกเพิ่มเติม ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ควรมีจำนวน เพียงพอกับความต้องการและอยู่ในสภาพที่สามารถใช้งานได้ด้านการจัดการ ควรมีความชัดเจนเกี่ยวกับทิศทาง การพัฒนานักกีฬาของมหาวิทยาลัยและแนวทางการพัฒนาการจัดการชมรมกีฬา ควรมีการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ถ่ายทอดประสบการณ์จากรุ่นพี่สู่รุ่นน้องอย่างต่อเนื่อง สนับสนุนทั้งกีฬาเพื่อสุขภาพและกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ โดยกระตุ้นให้ นิสิตสนใจกีฬาและการออกกำลังกายยิ่งขึ้นด้วยกิจกรรมที่น่าสนใจ

เยาวเรศ ภัคดีจิตร (2557) รูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในศตวรรษที่ 21 มีลักษณะดังนี้

1. การสอนแบบโครงการหรือโครงงาน เป็นการศึกษาเพื่อค้นหาความรู้ใหม่ สิ่งประดิษฐ์ใหม่และวิธีการใหม่ด้วยตนเองของผู้เรียนเอง โดยใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้ให้คำปรึกษา สามารถพัฒนาทักษะการคิดของผู้เรียนทั้งการคิดพื้นฐานและการคิดขั้นสูงเป็นการพัฒนาสมองซีกซ้ายและขวา พัฒนาพหุปัญญาสามารถจัดเป็นกิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมเดี่ยวก็ได้และพิจารณาจากความยากง่ายและความเหมาะสมของใจท้งงานให้ผู้เรียนนำเสนอความรู้แนวคิดการออกแบบชิ้นงานพร้อมให้เหตุผลประกอบจากการค้นคว้า ผู้สอนพิจารณาร่วมกับการอภิปรายในชั้นเรียนจากนั้นผู้เรียนจะลงมือปฏิบัติทำชิ้นงานและส่งความคืบหน้าตามกำหนดการประเมินผลและประเมินทั้งด้านผลผลิตคือชิ้นงานจากการทำโครงการและเนื้อหาความรู้ที่ได้เรียนรู้กระบวนการเลือกทักษะต่างๆที่ได้พัฒนาและเจตคติที่เกิดขึ้น

2. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ เป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ ที่เป็นรูปธรรมเพื่อนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจเชิงนามธรรมเหมาะสมกับรายวิชาที่เน้นปฏิบัติหรือเน้นการฝึกทักษะสามารถใช้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคลหลักการสอน คือผู้สอนวางแผนจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่จำเป็นกระตุ้นให้ผู้เรียนสะท้อนความคิดอภิปรายสิ่งที่ได้รับจากสถานการณ์ตัวอย่างเทคนิคการสอนที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ได้แก่เทคนิคการสาธิตและเทคนิคเน้นการฝึกปฏิบัติซึ่งวิชาชีพ

3. การสอนแบบใช้ปัญหาเป็นหลัก เป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดด้วยการศึกษาปัญหาที่สมมุติขึ้นจากความจริงและผู้สอนกับผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์ปัญหาเสนอวิธีแก้ปัญหาลักษณะของการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นหลักคือการเลือกปัญหาที่สอดส่องกลับเนื้อหาการสอนและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดคำถามวิเคราะห์วางแผนกำหนดวิธีการที่การแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยผู้สอนมีบทบาทให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนขณะลงมือกระทำแก้ปัญหาสุดท้ายเมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการแก้ปัญหาผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปผลและแลกเปลี่ยนเรียนรู้สิ่งที่ได้จากการลงมือแก้ปัญหาผลสะท้อนจากเรียน

4. การสอนที่เน้นทักษะกระบวนการคิด เป็นกระบวนการสอนที่ผู้สอนใช้เทคนิควิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดเป็นลำดับขั้นแล้วขยายความต่อเนื่องจากความคิดเดิมพิจารณาแยกแยะอย่างรอบด้านให้เหตุผลและเชื่อมโยงกับความรู้เดิมที่มีจนสามารถสร้างสิ่งใหม่หรือตัดสินใจ

ประเมินหาข้อสรุปแล้วนำไปแก้ไขอย่างมีหลักการโดยฝึกให้มีการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณเทคนิคการสอนได้แก่การอภิปรายกลุ่มย่อยการใช้กรณีตัวอย่างหรือการใช้สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์และคณะ. (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ผลการวิจัยพบว่า จากการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่องรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ในประเด็นที่มีความสำคัญได้ดังนี้

1. มूलพื้นฐานประกอบการสร้างรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารสมาคมกรีฑาทั้งในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์องค์ประกอบรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์โดยแบ่งได้ 4 ด้าน ได้แก่ด้านการบริหาร(Administration: A) ด้านการพัฒนา นักกีฬา (Development of Athletes: A) ด้านการพัฒนาบุคลากร(Human Resources: HR) และด้านการจัดการแข่งขัน(Competition: C) และจากการวิเคราะห์เกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมโดยการนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ซึ่งผู้เชี่ยวชาญพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันโดยทบทวนความคิดเห็นในรอบที่ 2 เปรียบเทียบกับความคิดเห็นที่สอดคล้องกันของกลุ่มโดยผู้เชี่ยวชาญสามารถพิจารณาเกี่ยวกับค่ามัธยฐานของกลุ่มและระดับความคิดเห็นของตนเองในรอบที่ 2 หากความคิดเห็นในรอบที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญมีการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นใหม่ซึ่งแตกต่างจากความคิดเห็นที่สอดคล้องกันของกลุ่ม ผู้วิจัยจะขอให้ผู้เชี่ยวชาญระบุเหตุผลในการเปลี่ยนความคิดเห็นใหม่ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นในรอบที่ 3 ตามองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน สรุปการวิเคราะห์เกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญสรุปได้ว่า รูปแบบการบริหารสมาคมมี 4 ด้าน ได้แก่ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนา นักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการจัดการแข่งขันมีความสำคัญระดับมากที่สุดและความสอดคล้องกันทุกด้าน

นิยม ดวงมณี. (2558) แนวทางการบริหารจัดการศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว พบว่า แนวทางการบริหารจัดการศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาวประกอบด้วย ด้านการวางแผน มีการกำหนดวิสัยทัศน์พันธกิจ เป้าหมาย วัตถุประสงค์ แผนปฏิบัติ แผนการดำเนินงาน ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว ด้านการจัดองค์กร ประกอบด้วยโครงสร้างหน้าที่องค์กรคือ ด้านวิชาการ ด้านบริการ ด้านบริหาร ด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ ด้านการขึ้นนำ มีการสร้างแรงจูงใจในการทำงานนโยบายการปฏิบัติงานและ ประสานงานสนับสนุน อุปกรณ์และด้านการควบคุม มีการกำหนดตัวชี้วัดเพื่อประเมินผลการพัฒนาศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว

ศรัณย์ เจียรนัยและคณะ. (2559) ได้วิจัยรูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมของสถาบันการพลศึกษา เพื่อนำไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ พบว่า มีการกำหนดพันธกิจ (Mission) กำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategy issue) กำหนดเป้าประสงค์ (Goal) สร้างตัวชี้วัด (Key performance identification) กำหนดค่าเป้าหมาย (Target) กำหนดกลยุทธ์ (Strategy) มีคณะกรรมการยุทธศาสตร์การบริหารแบบมีส่วนร่วม กำหนดนโยบาย วางแผนการดำเนินการ ประสานงานและประเมินผลการบริหารแบบมีส่วนร่วม ตามภารกิจหลัก 4 ประการ ของสถาบันการพลศึกษา ได้แก่ การสอน การวิจัย การบริการวิชาการ สังคมและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ได้การมีส่วนร่วมตัดสินใจ (Decision making) และการมีส่วนร่วมปฏิบัติการ (Implementation) รวมทั้งการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ (Benefits) การมีส่วนร่วมประเมินผล (Evaluation) สำหรับรูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมของ สถาบันการพลศึกษา ดำเนินการโดยสำนักยุทธศาสตร์ การบริหารแบบมีส่วนร่วม ตามภารกิจหลัก 4 ด้าน ได้แก่ การสอน การวิจัย การบริการวิชาการสังคมและการทำนุ บำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยสำนักยุทธศาสตร์ ต้องให้ความสำคัญมีการกำหนดนโยบาย/ ทิศทางแบบมีส่วนร่วม มีกลไกหรือหน่วยงานรองรับในการส่งเสริมการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม มีการกำหนดบุคลากรรับผิดชอบที่การสร้างระบบ หรือวิธีการปฏิบัติงาน การบริหารจัดการข้อมูลเครือข่าย ให้การสนับสนุนการทำงานของหน่วยงาน ในการบูรณาการ หรือการประสานความร่วมมือมีการบูรณาการ หรือการประสานความร่วมมือ การบริหารแบบมีส่วนร่วม ระหว่างวิทยาเขต คณะและสำนักงานอธิการบดี รวมทั้งหน่วยงาน ภาครัฐภาคส่วนอื่น แบบหุ้นส่วน (ระดับความร่วมมือ) ในการจัดทำโครงการ และบริการสาธารณะ การเผยแพร่ / แลกเปลี่ยนเรียนรู้ พร้อมทั้งมีการจัดทำระบบฐานข้อมูลเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับการ ดำเนินการ มีการประเมินผลการรับรู้ของวิทยาเขต คณะและสำนักงานอธิการบดีเกี่ยวกับการ ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่การบริหารแบบมีส่วนร่วมเพื่อขยายผลแนวทางการปฏิบัติที่ดีในการ เปิดโอกาสให้เข้ามามีส่วนร่วม มีระดับความพึงพอใจ หรือความเชื่อมั่นในการประเมินระดับความ พึงพอใจการบริหารแบบมีส่วนร่วม

กานดาญ รังสีวรรณณะ. (2560) ได้ศึกษาการจัดการสนามกีฬาขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น พบว่าการจัดแผนพัฒนาสนามกีฬาท้องถิ่น ประกอบด้วย ด้านการให้บริการ สาธารณะแก่ประชาชนใช้ออกกำลังกาย ใช้เป็น สถานที่จัดกิจกรรมของชุมชน และเพื่อบริการ สนามฝึกซ้อมให้แก่ส่วนราชการและภาคประชาชนด้านมาตรฐานสนามกีฬา มีลานกีฬา เอนกประสงค์และสนามกีฬากลางแจ้ง ส่วนสวนสุขภาพและอาคารกีฬาในร่ม สำหรับด้านการ จัดหางบประมาณ มีตั้งแต่การขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ การจัดสรรงบประมาณ

ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเอง และการขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากภาคเอกชน การจัดโครงสร้างการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย การออกแบบโครงสร้างการปฏิบัติงาน การกระจายอำนาจการบริหารการจัดการความสัมพันธ์กลุ่มงาน การกำหนดวิธีการสื่อสารในงาน และการกำหนดกฎระเบียบในการทำงาน การจัดหารายได้กิจกรรมสนามกีฬา มีการจัดเก็บค่าเช่าผู้ขายสินค้าและบริการ การจัดเก็บโฆษณาในสนามกีฬา และการจัดเก็บค่าเช่าจากสนามกีฬา สำหรับด้านการใช้เทคโนโลยีมีการติดตั้งจอแอลอีดี การจัดทำเว็บไซต์ สนามกีฬาและการติดตั้งสัญญาณ WIFI เพื่อบริการประชาชนที่มาใช้บริการในสนามกีฬา การจัดการทรัพยากรมนุษย์ มีด้านการจัดหาบุคลากร มีการวางแผนกำลังคน การกำหนดคุณลักษณะบุคลากรตามตำแหน่งการสรรหาด้วยโอกาสการจ้างงานที่เท่าเทียมกัน และการกำหนดวิธีคัดเลือกตามสมรรถนะงาน ด้านการพัฒนาสมรรถนะภาพบุคลากร มีการกำหนดผังความก้าวหน้าอาชีพ การบริหารผลการปฏิบัติงานด้วยการประเมินพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ และการพัฒนาองค์กรเพื่อสร้างวัฒนธรรมองค์กร สำหรับด้านคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากร มีความปลอดภัยและค่าตอบแทนที่เหมาะสม มีสวัสดิการขั้นพื้นฐาน และความเป็นธรรมในการทำงาน และการจัดเกณฑ์ควบคุมการปฏิบัติงาน มีการกำกับดูแลการใช้ทรัพยากรที่ให้บริการสาธารณะ แก่ประชาชนเพื่อให้ประชาชนผู้มาใช้บริการได้รับความพึงพอใจ มีมาตรฐานสำหรับการควบคุมค่าใช้จ่ายและ การตรวจสอบค่าใช้จ่าย

สรารุณี พงษ์พิพัฒน์. (2560) ศึกษาสภาพปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาและศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬาในมหาวิทยาลัย พบว่า องค์กรที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการให้บริการ ส่งเสริมและพัฒนาทางด้านกิจกรรมทางกายเพื่อสุขภาพ การออกกำลังกาย การกีฬาและวิทยาศาสตร์การกีฬา ส่วนใหญ่ มีการกำหนดแผนงาน สอดคล้องกับนโยบาย ของมหาวิทยาลัย แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ และแผนพัฒนาการศึกษาในระดับอุดมศึกษา แต่ยังมีข้อจำกัดเกี่ยวกับ งบประมาณ สำหรับการจ้างองค์กรและระบบงาน มีการมอบหมายงานเป็นไปตามโครงสร้างขององค์กร แต่ยังไม่ครอบคลุมถึงอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับงบประมาณ ในส่วนของการนำองค์กร ผู้บริหารมีกระบวนการในการตัดสินใจโดยยึดเอาหลักเกณฑ์ขององค์กรเป็นสำคัญ แต่พบอุปสรรคเกี่ยวกับกระบวนการตัดสินใจที่ต้องใช้อำนาจของคณะ กรรมการ ทำให้เกิดความล่าช้าและปัญหาในการคัดเลือกบุคลากรที่ไม่ได้มาตามระบบ นอกจากนี้ด้านการควบคุมงาน ผู้บริหารได้ให้ความสำคัญกับการติดตามงาน มีกระบวนการในการวัดผลการปฏิบัติงานทั้งก่อนปฏิบัติงาน ขณะปฏิบัติงานและหลังการปฏิบัติงาน แต่ยังไม่มีความเสมอภาคในการประเมิน เพราะพนักงาน เจ้าหน้าที่ ไม่มีโอกาสประเมินผู้บริหาร และบุคลากรเกิดความเบื่อหน่ายในการประเมิน

ทินกร ชอัมพงษ์และคณะ. (2561) การศึกษาองค์ประกอบรูปแบบการบริหารงานกีฬาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านการควบคุม และด้านการประเมินผล ส่วนรูปแบบการบริหารงานกีฬาแบบมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยราชภัฏประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ส่วนนำ ส่วนที่ 2 เนื้อหา ประกอบด้วย องค์ประกอบหลักของรูปแบบการบริหารงานกีฬาแบบมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยราชภัฏ และกระบวนการพัฒนาการบริหารงานกีฬาแบบมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยราชภัฏและส่วนที่ 3 เงื่อนไขความสำเร็จของการนำรูปแบบไปใช้และการประเมินรูปแบบการบริหารงานกีฬาแบบมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยราชภัฏด้านความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนการพัฒนาในรูปแบบการบริหารงานกีฬาแบบมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประเมินคุณภาพคู่มือการใช้รูปแบบการบริหารงานกีฬาแบบมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีคุณภาพ อยู่ในระดับมากที่สุดการพัฒนาในรูปแบบการบริหารงานกีฬาแบบมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยราชภัฏ 265 ประเมินคุณภาพคู่มือการใช้รูปแบบการบริหารงานกีฬาแบบมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีคุณภาพ อยู่ในระดับมากที่สุด

มณฑิรา ชุนลิมและอุษณีย์ เสกวังศรี. (2561) ได้ศึกษาการใช้กีฬาเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดและรูปแบบการพัฒนากีฬาของมหาวิทยาลัยเอกชน ผลการวิจัยพบว่า สภาพภาวะการแข่งขันด้านสถานศึกษามีลักษณะรูปแบบมหาวิทยาลัยของรัฐกับเอกชนและกลุ่มมหาวิทยาลัยเอกชน มีระบบให้ทุนการศึกษาความสามารถพิเศษเช่นเดียวกันมุ่งเน้นเหรียญรางวัลเพื่อรักษาระดับและประชาสัมพันธ์ชื่อมหาวิทยาลัย ผลงานด้านกีฬามีผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อและมีรูปแบบการพัฒนา 1. ด้านผลิตภัณฑ์ ชนิดกีฬาที่ส่งเสริมหลักสูตรการเรียนและฝึกอบรมระยะสั้น 2. ด้านผลตอบแทนที่ได้รับ ทุนการศึกษา ระบบจูงใจ ค่าตอบแทน สวัสดิการ 3. ด้านช่องทางการเข้าถึง สถานที่ตั้งการจัดการเรียนการสอน การให้บริการของเจ้าหน้าที่ 4. ด้านการส่งเสริมการตลาด โครงการ/กิจกรรมด้านกีฬาการให้บริการด้านอาคาร สนามกีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวก 5. ด้านบุคลากร มีผู้ฝึกสอนที่มีชื่อเสียง 6. ด้านกายภาพอาคาร สนามกีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวก 7. ด้านกระบวนการ ระบบดูแลการเรียนและฝึกซ้อม การประสานความร่วมมือกับสมาคมกีฬา มหาวิทยาลัยเอกชนใช้กีฬาเป็นกลยุทธ์การตลาดเพื่อประชาสัมพันธ์สร้างตราสินค้าของมหาวิทยาลัยและให้ทุนการศึกษานักกีฬาที่มีชื่อเสียงเพื่อเป็นทูตตราสินค้าเป็นแบบอย่างดึงดูดนักเรียนที่ชอบเลือกเข้าศึกษาต่อ

แอน มหาคีตะและนภัสวรรณ เจริญชัยภินันท์. (2562) ศึกษาแนวทางการปฏิรูปองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย พบว่า 1. สภาพและปัญหาในการบริหารจัดการองค์กร

กีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย จากการ ศึกษาพบว่า สภาพการดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนา กีฬาส่วนภูมิภาคในปัจจุบันได้ดำเนินงานตามแผนพัฒนาการกีฬา แห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564) โดยมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบเพื่อขับเคลื่อนแผนพัฒนา กีฬาชาติไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกันตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับปฏิบัติการ สำหรับในส่วนขององค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคภายใต้การกำกับดูแลของการกีฬาแห่งประเทศไทยนับได้ว่าเป็นระดับปฏิบัติการซึ่งประกอบด้วย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสององค์กร ได้แก่ สำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด และสมาคมกีฬาจังหวัด โดยจะเป็นผู้รับนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ประสานงานและเชื่อมโยงการดำเนินงานให้มุ่งสู่การขับเคลื่อนแผนในแต่ละยุทธศาสตร์ต่อไป สำหรับปัญหาที่พบในการบริหารจัดการองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการ บริหารจัดการภายในองค์กร เช่น บุคลากร งบประมาณ สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินงาน ด้านการประสานงาน ภายในองค์กรและระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กระบวนการในการดำเนินงานขององค์กร เป็นต้น 2. แนวทางการปฏิรูป องค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย มีแนวทางในการปฏิรูป 5 ด้าน ได้แก่ แนวทางการปฏิรูปด้านการบริหารจัดการ มีองค์ประกอบย่อย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการวางแผน ด้านการจัดการองค์กร ด้านสถานที่อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการควบคุม และด้านการติดตามประเมินผล , แนวทางการปฏิรูปด้านการพัฒนานักกีฬาและบุคลากร ทางการกีฬา มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการพัฒนานักกีฬา และด้านการพัฒนาบุคลากรทาง การกีฬา, แนวทางการปฏิรูปด้านการส่งเสริมกีฬา มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการจัดการแข่งขันและกิจกรรม กีฬา และด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ด้านกีฬา, แนวทางการปฏิรูปด้านสวัสดิการและสิทธิประโยชน์มีองค์ประกอบย่อย 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านสวัสดิการ และด้านสิทธิประโยชน์ และแนวทางการปฏิรูปด้านการมีส่วนร่วม มีองค์ประกอบ ย่อย 1 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ด้วยวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method Research) แบบเท่าเทียมกันตามลำดับ (Sequential Equal Status Design) มีจุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยเป็น 3 ระยะที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัย ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ในระยะนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจบุกเบิก (Exploratory Survey Research) ด้วยวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method Research) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็น เพื่อกำหนดแนวทางของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ระยะที่ 2 การสร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ในระยะนี้ เป็นการวิจัยเชิงสังเคราะห์ (Synthesis Research) ร่วมกับการวิจัยเชิงประเมิน (Evaluation Research) ด้วยเทคนิคเดลฟายประยุกต์ (Modified Delphi Research) เพื่อสร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ระยะที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ในระยะนี้ เป็นการวิจัยเชิงประเมิน (Evaluation Research) ด้วยวิธีดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

โดยมีขั้นตอนการวิจัย (Research Flowchart) ปรากฏรายละเอียด ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

จากภาพประกอบ 3 ขั้นตอนการวิจัย (Research Flowchart) ข้างต้น สามารถแจกแจงรายละเอียดของกระบวนการดำเนินงานวิจัยได้ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ในระยะนี้แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 สังเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในขั้นตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนโดยผู้วิจัย ดำเนินการตามขั้นตอนย่อย ดังนี้

- 1.1 กำหนดจุดมุ่งหมายและคำถามการวิจัย
- 1.2 กำหนดหัวข้อสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.3 สืบค้นเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.4 การสังเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้
 - 1.4.1 แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน
 - 1.4.2 แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาทางน้ำ
 - 1.4.3 แนวความคิด และทฤษฎีการบริหาร
 - 1.4.4 แนวคิดการบริหารแบบพหุภาคี
 - 1.4.5 แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
 - 1.4.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มัน

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากขั้นตอนนี้ เป็นการวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis) เพื่อประมวลเนื้อหาข้อมูลพื้นฐาน โดยการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยให้ชัดเจนขึ้น และกำหนดประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการศึกษารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตลอดจนนำไปใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างในขั้นตอนที่ 2

ขั้นตอนที่ 2 สัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างผู้เชี่ยวชาญ

ในขั้นตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวใน

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนย่อย ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยนำเนื้อหาข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากการศึกษาในขั้นตอนที่ 1 มา กำหนดเป็นประเด็นการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

2.2 กำหนดประชากรผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้วิจัยกำหนดจำนวนเริ่มต้นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 8 คน ประกอบด้วย กลุ่มผู้บริหารภาครัฐ 2 คน กลุ่มผู้บริหารสถาบันการศึกษา 2 คน กลุ่มผู้บริหารชุมชน 2 คน และผู้บริหารสถานประกอบการ 2 คน จากนั้นใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบก้อนหิมะ (Snowball sampling) เพื่อขยายกรอบของผู้เชี่ยวชาญเพิ่มขึ้นไปจนกว่าข้อมูลจะอิ่มตัว โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด (Inclusive Criteria) ดังนี้

- 1) มีคุณวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป
- 2) สนใจในการให้ข้อมูล
- 3) สามารถที่จะเข้าร่วมกระบวนการวิจัยได้จนสิ้นสุดการวิจัย
- 4) เป็นบุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารหรือผู้สอนหรือวิทยากรฝึกอบรมกีฬา

ทางน้ำ อยู่ในปัจจุบันหรือมีประสบการณ์ในด้านวิชาการหรือด้านการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวไม่น้อยกว่า 4 ปี

2.3 สร้างแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) เกี่ยวกับสภาพปัญหา และความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

2.4 ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทที่ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ แล้วดำเนินการปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท จากนั้นนำไปทดลองสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเป็นปรนัย (Objectivity) แล้วนำมาปรับแก้ไขเพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลได้ครบถ้วนตรงตามจุดมุ่งหมายการวิจัย

2.5 เสนอบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อออกหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลการวิจัยเกี่ยวกับศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนกับผู้เชี่ยวชาญ 4 กลุ่ม คือ บริหารภาครัฐ ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ผู้บริหารชุมชน ผู้บริหารสถานประกอบการ

2.6 เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างผู้เชี่ยวชาญด้วยตนเองเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนา การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

2.7 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) ร่วมกับการสรุปอุปนัย (Analytic Induction) จากความคิดเห็นของผู้บริหารภาครัฐ ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ผู้บริหารชุมชน ผู้บริหารสถานประกอบการเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของ กีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ขั้นตอนที่ 3 สำรวจความต้องการจำเป็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องด้านการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ในขั้นตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความต้องการจำเป็นตามความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ด้วยการใช่แบบสอบถาม โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนย่อย ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในขั้นตอนที่ 1 และข้อมูลจากการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ในขั้นตอนที่ 2 มากำหนดเป็นประเด็นของแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

3.2 กำหนดประชากรผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จำนวน 381 คน แบ่งออกเป็น 7 กลุ่ม ประกอบด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้บริหารภาครัฐ	จำนวน	15	คน
2. ผู้บริหารสถาบันการศึกษา	จำนวน	24	คน
3. ผู้บริหารสถานประกอบการ	จำนวน	30	คน
4. ผู้นำชุมชน	จำนวน	15	คน
5. นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยว หรือกีฬา	จำนวน	72	คน
6. มัคคุเทศก์/ผู้นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ	จำนวน	105	คน
7. นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ	จำนวน	120	คน

ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผู้บริหารภาครัฐ คือ บุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารการท่องเที่ยวและกีฬา มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ในบริหารองค์การด้านการท่องเที่ยวและกีฬาในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 5 จังหวัดๆละ 3 คน รวม 15 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

- 1) มีคุณวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป
- 2) เป็นบุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารการท่องเที่ยวและกีฬาอยู่ในปัจจุบัน
- 3) สนใจในการให้ข้อมูล
- 4) สามารถที่จะเข้าร่วมกระบวนการวิจัยได้จนสิ้นสุดกระบวนการวิจัย

ตาราง 1 สรุปจำนวนผู้บริหารภาครัฐแยกตามรายจังหวัด

ผู้บริหารภาครัฐ	สถานภาพ			รวม
	ผู้อำนวยการท่องเที่ยวและกีฬา	ผู้อำนวยการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	นายกสมาคมกีฬา	
จังหวัดตรัง	1	1	1	3
จังหวัดกระบี่	1	1	1	3
จังหวัดพังงา	1	1	1	3
จังหวัดภูเก็ต	1	1	1	3
จังหวัดระนอง	1	1	1	3
รวม	5	5	5	15

กลุ่มที่ 2 ผู้บริหารสถาบันการศึกษา คือ บุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษามีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ในบริหาร/การเรียนการสอนหรือฝึกอบรมกีฬาทางน้ำ ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 8 แห่งๆละ 3 คน รวม 24 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

- 1) มีคุณวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาโทขึ้นไป
- 2) เป็นบุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา ผู้บริหารหลักสูตร อาจารย์ผู้สอนการท่องเที่ยวและกีฬาทางน้ำอยู่ในปัจจุบัน

3) สมัครใจในการให้ข้อมูล

4) สามารถที่จะเข้าร่วมกระบวนการวิจัยได้จนถึงสิ้นสุดกระบวนการวิจัย

ตาราง 2 สรุปจำนวนผู้บริหารสถาบันการศึกษาแยกตามรายสถาบันการศึกษา

สถาบันการศึกษาในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ ฝั่งอันดามัน	สถานภาพ			รวม
	คณบดีหรือรองคณบดี	ประธานหลักสูตร อาจารย์	ผู้สอนกีฬาทางน้ำ	
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง	1	1	1	3
สถาบันราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง	1	1	1	3
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตตรัง	1	1	1	3
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์ตรัง	1	1	1	3
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่	1	1	1	3
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต	1	1	1	3
มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	1	1	1	3
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ศูนย์ ระนอง	1	1	1	3
รวม	8	8	8	24

กลุ่มที่ 3 ผู้บริหารชุมชน คือ บุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารท้องถิ่นมีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในการบริหารการท่องเที่ยวหรือกีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 5 จังหวัดๆละ 3 คน รวม 15 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

1) มีคุณวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป

2) เป็นบุคคลปฏิบัติหน้าที่บุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารท้องถิ่นที่มีการท่องเที่ยวหรือกีฬาทางน้ำในพื้นที่

3) สมัครใจในการให้ข้อมูล

4) สามารถที่จะเข้าร่วมกระบวนการวิจัยได้จนถึงสิ้นสุดกระบวนการวิจัย

ตาราง 3 สรุปจำนวนผู้บริหารชุมชนแยกตามรายจังหวัด

ผู้บริหารชุมชน	สถานภาพ			รวม
	องค์การบริหารส่วนจังหวัด	เทศบาล	องค์การบริหารส่วนตำบล	
จังหวัดตรัง	1	1	1	3
จังหวัดกระบี่	1	1	1	3
จังหวัดพังงา	1	1	1	3
จังหวัดภูเก็ต	1	1	1	3
จังหวัดระนอง	1	1	1	3
รวม	5	5	5	15

กลุ่มที่ 4 ผู้บริหารสถานประกอบการ คือ บุคคลหรือเจ้าของที่ปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารสถานประกอบการ มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ในบริหารสถานประกอบการกีฬาทางน้ำ ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน จำนวน 3 กีฬา ได้แก่ กีฬาดำน้ำ 2 คน กีฬาแคนูคยัค 2 คน กีฬาเรือพายล่องแก่ง 2 คน จำนวน 5 จังหวัดๆละ 6 คน กีฬา รวม 30 คน โดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

- 1) มีคุณวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป
- 2) เป็นบุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารสถานประกอบการกีฬาทางน้ำ ได้แก่ กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนูคยัค กีฬาเรือพายล่องแก่งอยู่ในปัจจุบัน
- 3) สมัครใจในการให้ข้อมูล
- 4) สามารถที่จะเข้าร่วมกระบวนการวิจัยได้จนถึงสิ้นสุดกระบวนการวิจัย

ตาราง 4 สรุปผู้บริหารสถานประกอบการแยกตามรายจังหวัด

ผู้ประกอบการ	สถานภาพ			รวม
	กีฬาดำน้ำ	กีฬาแคนูคยัค	กีฬาเรือพายล่องแก่ง	
จังหวัดตรัง	2	2	2	6
จังหวัดกระบี่	2	2	2	6
จังหวัดพังงา	2	2	2	6
จังหวัดภูเก็ต	2	2	2	6
จังหวัดระนอง	2	2	2	6
รวม	10	10	10	30

กลุ่มที่ 5 นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยว หรือกีฬา คือ บุคคลที่กำลังศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่เรียนหรือฝึกอบรมเกี่ยวกับวิชากีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ได้แก่ กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนูคายัค กีฬาเรือพายล่องแก่ง ไม่น้อยกว่า 1 วิชา โดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ(Accidental Sampling) จำนวน 8 แห่งๆละ 3 คน จำนวน 3 ชนิดกีฬารวม 72 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

- 1) เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี
- 2) เป็นบุคคลที่เรียนหรือฝึกอบรมเกี่ยวกับวิชากีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในหลักสูตรอุตสาหกรรมบริการท่องเที่ยว และการโรงแรม หรือหลักสูตรการท่องเที่ยวและนันทนาการ หรือหลักสูตรการจัดการกีฬา อยู่ในปัจจุบัน
- 3) สนใจในการให้ข้อมูล
- 4) สามารถที่จะเข้าร่วมกระบวนการวิจัยได้จนสิ้นสุดกระบวนการวิจัย

ตาราง 5 สรุปจำนวนนิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยว และกีฬาแยกตามสถาบันการศึกษา

นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยวหรือกีฬา	สถานภาพ			รวม
	กีฬาดำน้ำ	กีฬาแคนูคายัค	กีฬาเรือพายล่องแก่ง	
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง	3	3	3	9
สถาบันราชชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง	3	3	3	9
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตตรัง	3	3	3	9
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์ตรัง	3	3	3	9
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่	3	3	3	9
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต	3	3	3	9
มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	3	3	3	9
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ศูนย์ระนอง	3	3	3	9
รวม	24	24	24	72

กลุ่มที่ 6 มัคคุเทศก์นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ คือ บุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์นำเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์มัคคุเทศก์นำเที่ยวเกี่ยวกับกีฬาทางน้ำ ได้แก่ กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนูคายัค กีฬาเรือพายล่องแก่งกีฬา โดยผู้วิจัยได้เลือก

กลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) จำนวน 5 จังหวัดๆละ 7 คน จำนวน 3 ชนิดกีฬา รวม 105 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

- 1) มีคุณวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่าขึ้นไป
- 2) เป็นบุคคลปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ ได้แก่ กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนูคยัค กีฬาเรือพายล่องแก่งอยู่ในปัจจุบัน ไม่น้อยกว่า 2 ปี
- 3) สนใจในการให้ข้อมูล
- 4) สามารถที่จะเข้าร่วมกระบวนการวิจัยได้จนสิ้นสุดกระบวนการวิจัย

ตาราง 6 สรุปจำนวนมัคคุเทศก์นำเที่ยวกีฬาทางน้ำแยกตามรายจังหวัด

มัคคุเทศก์นำ เที่ยวกีฬาทางน้ำ	สถานภาพ			รวม
	กีฬาดำน้ำ	กีฬาแคนูคยัค	กีฬาเรือพายล่องแก่ง	
จังหวัดตรัง	7	7	7	21
จังหวัดกระบี่	7	7	7	21
จังหวัดพังงา	7	7	7	21
จังหวัดภูเก็ต	7	7	7	21
จังหวัดระนอง	7	7	7	21
รวม	35	35	35	105

กลุ่มที่ 7 นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ คือ บุคคลที่เดินทางมาท่องเที่ยวและเข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ได้แก่ กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนูคยัค กีฬาเรือพายล่องแก่ง ไม่น้อยกว่า 1 ชนิดกีฬา โดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) จำนวน 5 จังหวัดๆละ 8 คน 3 ชนิดกีฬา รวม 120 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

- 1) เป็นบุคคลที่เดินทางมาท่องเที่ยว และเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว ได้แก่ กีฬาดำน้ำ กีฬาแคนูคยัค กีฬาเรือพายล่องแก่ง
- 2) สนใจในการให้ข้อมูล

ตาราง 7 สรุปจำนวนนักท่อกทีพาทางน้ำแยกตามรายจังหวัด

นักท่อกทีพาทางน้ำ	สถานภาพ			รวม
	กัพาดำน้ำ	กัพาคณูคัยค	กัพารุพพายล่งแก่ง	
จังหวัดตรัง	8	8	8	24
จังหวัดกระบี่	8	8	8	24
จังหวัดพังงา	8	8	8	24
จังหวัดภูเก็ต	8	8	8	24
จังหวัดระนอง	8	8	8	24
รวม	40	40	40	120

3.3 สร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารกัพาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่อกทีพาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ซึ่งลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง รายการมีความคาดหวัง/สภาพที่เป็นจริงมากที่สุด

4 หมายถึง รายการความคาดหวัง/สภาพที่เป็นจริงมาก

3 หมายถึง รายการความคาดหวัง/สภาพที่เป็นจริงปานกลาง

2 หมายถึง รายการความคาดหวัง/สภาพที่เป็นจริงน้อย

1 หมายถึง รายการความคาดหวัง/สภาพที่เป็นจริงน้อยที่สุด

3.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามความต้องการจำเป็น ดังนี้

3.4.1 นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อพิจารณาให้ข้อเสนอแนะและดำเนินการปรับแก้ไข

3.4.2 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เพื่อพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Item Objective congruence)

3.4.3 ทดลองใช้ (try out) แบบสอบถามกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกัพาทางน้ำนอกกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน จำนวน 30 คน โดยไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลจริงเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาส (Cronbach alpha Coefficient Correlation)

3.4.4 เก็บข้อมูลโดยนำแบบสอบถามที่ได้รับความเห็นชอบไปสอบถามความคิดเห็น กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องด้านความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

3.4.5 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม โดยใช้สถิติพื้นฐานหาค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพที่เป็นจริง และผลการวิเคราะห์สภาพที่ควรจะเป็นในการศึกษาสภาพและปัญหา มาวิเคราะห์จัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นด้วยวิธีการวิเคราะห์ PNI Modified (Modified Priority Needs Index) โดยใช้สูตรของนงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวาณิช ดังนี้

$$\text{ความต้องการจำเป็น (PNI Modified)} = \frac{\text{สภาพการที่คาดหวัง (I)} - \text{สภาพการปัจจุบัน(D)}}{\text{สภาพการปัจจุบัน(D)}}$$

จากนั้นดำเนินการจัดลำดับของความต้อการจำเป็น โดยพิจารณาจากค่า PNI Modified เรียงจากมากไปหาน้อย

ขั้นตอนที่ 4 สังเคราะห์แนวทางของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) ร่วมกับการสรุปอุปนัย (Analytic Induction)

ในขั้นตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดแนวทางของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน มีรายละเอียด ดังนี้

นำข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1, 2 และ 3 มาสกัดข้อมูลร่วมเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลและจัดหมวดหมู่ของประเด็นหลักและประเด็นย่อย เพื่อกำหนดเป็นร่างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ระยะที่ 2 การสร้างและพัฒนา รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนา การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน การวิจัยในระยะนี้แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 5 การสร้างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ในขั้นตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนย่อย ดังนี้

5.1 ผู้วิจัยนำผลที่ได้รับจากขั้นตอนที่ 4 มาสรุป และขยายรายละเอียด เพื่อกำหนดเป็นประเด็นนำเสนอให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการสนทนากลุ่ม (Focus group) จำนวน 7 กลุ่มย่อย รวมจำนวนทั้งสิ้น 50 คน ตามรายละเอียดใน 5.2

5.2 กำหนดประชากรผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จำนวน 50 คน ประกอบด้วย ผู้บริหารภาครัฐ จำนวน 5 คน ผู้บริหารสถาบันการศึกษา จำนวน 5 คน ผู้บริหารชุมชน 5 คน ผู้บริหารสถานประกอบการ จำนวน 5 คน มัคคุเทศก์นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ จำนวน 10 คน นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยวหรือกีฬา จำนวน 10 คน นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ จำนวน 10 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนดแบบเดียวกันกับในระยยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 3 ซึ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในครั้งนี้จะเป็นบุคคลเดียวกัน กับระยยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 3 หรือไม่ก็ได้

5.3 จัดการประชุมกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (Focus group) เพื่อสรุปประเด็นเนื้อหาของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จากนั้นนำผลที่ได้มาสร้างเป็นแบบประเมินความคิดเห็นของรูปแบบ 4 องค์ประกอบ ที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวเห็นด้วยมากที่สุด
- 4 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวเห็นด้วยมาก
- 3 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวมีเห็นด้วยปานกลาง
- 2 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวเห็นด้วยน้อย
- 1 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวเห็นด้วยน้อยที่สุด

5.4 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบประเมินความถูกต้องของรูปแบบ ฯ โดยผู้เชี่ยวชาญ จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Item Objective congruence) แล้วดำเนินการปรับ แก้ไข ก่อนนำไปประเมินคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านความถูกต้อง โดยผู้เชี่ยวชาญต่อไป

ขั้นตอนที่ 6 พัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย รอบที่ 1

ในขั้นตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนย่อย ดังนี้

6.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 18 คน ด้วยการใช้เทคนิคเดลฟายประยุกต์ (Modified Delphi Research) ซึ่งส่วนหนึ่งอาจจะเป็นประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกันกับระยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 2 โดยใช้วิธีการแบบ Snowball จนข้อมูลนิ่งและกำหนดเพิ่มเติมขึ้นไปจนครบ จำนวน 18 คน ซึ่งมีรายละเอียดแต่ละกลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผู้บริหารภาครัฐ คือ บุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารการท่องเที่ยวหรือกีฬา มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ในบริหารองค์การด้านการท่องเที่ยวและกีฬาในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 4 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

- 1) มีคุณวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป
- 2) เป็นบุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารการท่องเที่ยวหรือการกีฬาอยู่ในปัจจุบัน

- 3) สนใจในการให้ข้อมูล
- 4) สามารถที่จะเข้าร่วมกระบวนการวิจัยได้จนถึงสิ้นสุดกระบวนการวิจัย

กลุ่มที่ 2 ผู้บริหารสถาบันการศึกษา คือ บุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษามีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในบริหาร/การเรียนการสอนหรือฝึกอบรมกีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยผู้วิจัยได้เลือก กลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 4 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

- 1) มีคุณวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาโทขึ้นไป
- 2) เป็นบุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาหรือผู้บริหารหลักสูตรหรืออาจารย์ผู้สอนการท่องเที่ยวหรือกีฬาทางน้ำอยู่ในปัจจุบัน

- 3) สนใจในการให้ข้อมูล
- 4) สามารถที่จะเข้าร่วมกระบวนการวิจัยได้จนถึงสิ้นสุดกระบวนการวิจัย

กลุ่มที่ 3 ผู้บริหารชุมชน คือ บุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารท้องถิ่นมีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในบริหารการท่องเที่ยวหรือกีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน โดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 4 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

- 1) มีคุณวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป

2) เป็นบุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารท้องถิ่นที่มีการท่องเที่ยวหรือกีฬาทางน้ำในพื้นที่อยู่ในปัจจุบัน

3) สนใจในการให้ข้อมูล

4) สามารถที่จะเข้าร่วมกระบวนการวิจัยได้จนสิ้นสุดกระบวนการวิจัย

กลุ่มที่ 4 ผู้บริหารสถานประกอบการ คือ บุคคลหรือเจ้าของที่ปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารสถานประกอบการมีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในบริหารสถานประกอบการกีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ประกอบด้วย กีฬาดำน้ำ 2 คน กีฬาแคนูคายัค 2 คนและกีฬาเรือพายล่องแก่ง 2 คน รวมจำนวน 6 คน โดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

1) มีคุณวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป

2) เป็นบุคคลปฏิบัติหน้าที่ผู้บริหารสถานประกอบการกีฬาทางน้ำ ได้แก่ กีฬาดำน้ำกีฬาแคนูคายัคกีฬาและเรือพายล่องแก่งอยู่ในปัจจุบัน

3) สนใจในการให้ข้อมูล

4) สามารถที่จะเข้าร่วมกระบวนการวิจัยได้จนสิ้นสุดกระบวนการวิจัย

6.2 การพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ในด้านมาตรฐานด้านถูกต้อง (Accuracy Standard) โดยมีลักษณะเป็นแบบประเมินซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวมีความถูกต้องมากที่สุด

4 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวมีความถูกต้องมาก

3 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวมีความถูกต้องปานกลาง

2 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวมีความถูกต้องน้อย

1 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวมีความถูกต้องน้อยที่สุด

6.3 นำแบบประเมินความถูกต้อง เพื่อการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ไปเก็บข้อมูลและนำผลมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ต้องมีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ไม่เกิน 1.50

6.4 นำผลการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญยืนยันผลในรอบที่ 2 ซึ่งเป็นการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบต่อไป

ขั้นตอนที่ 7 ยืนยันผลการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนา การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ด้วยเทคนิคเดลฟาย รอบที่ 2

ในขั้นตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อยืนยันผลการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของ กีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

7.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 18 คน ด้วยการ ใช้เทคนิคเดลฟายประยุกต์ (Modified Delphi Research) ประกอบด้วย 4 กลุ่ม คือ ผู้บริหารภาครัฐ ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ผู้บริหารชุมชนและผู้บริหารสถานประกอบการ โดยเป็นผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดียวกันกับขั้นตอนที่ 6 ให้ความคิดเห็น เพื่อยืนยันการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ในด้านมาตรฐานด้านความเหมาะสม (Propriety Standard) โดยมีลักษณะเป็นแบบประเมินซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวมีความเหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวมีความเหมาะสมมาก

3 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวมีความเหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวมีความเหมาะสมน้อย

1 หมายถึง รายการประเมินดังกล่าวมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

7.2 นำแบบประเมินมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ต้องมีค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

7.3 สรุปผลการยืนยันรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ในส่วนของผู้เชี่ยวชาญ

ระยะที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน การวิจัยในระยะนี้ แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 8 ตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

ในขั้นตอนนี้ มีวัตถุประสงค์การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนย่อย ดังนี้

8.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้เกี่ยวข้อง จำนวน 50 คน ประกอบด้วย ผู้บริหารภาครัฐ จำนวน 5 คน ผู้บริหารสถาบันการศึกษา จำนวน 5 คน ผู้บริหารชุมชน 5 คน ผู้บริหารสถานประกอบการ จำนวน 5 คน มีคฤศกก็นำเทียวกีฟ้าทางน้ำ จำนวน 10 คน นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยวหรือกีฬา จำนวน 10 คน นักท่องเที่ยววกีฟ้าทางน้ำ จำนวน 10 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนดแบบเดียวกันกับในระยะเวลาที่ 1 ขั้นตอนที่ 3 ซึ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในครั้งนี้ อาจจะเป็นบุคคลเดียวกันกับในระยะเวลาที่ 1 ขั้นตอนที่ 3 หรือไม่ก็ได้

8.2 การตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฟ้าทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องให้ความคิดเห็นด้านการนำไปใช้ประโยชน์ (Utility) และความเป็นไปได้ (Feasibility) โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง รายการประเมินนั้นมีความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้มากที่สุด
- 4 หมายถึง รายการประเมินนั้นมีความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้มาก
- 3 หมายถึง รายการประเมินนั้นมีความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้ปานกลาง
- 2 หมายถึง รายการประเมินนั้นมีความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้น้อย
- 1 หมายถึง รายการประเมินนั้นมีความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้น้อยที่สุด

8.3 นำผลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ข้อที่ผ่านเกณฑ์ต้องมีค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

8.4 สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฟ้าทางน้ำเพื่อพัฒนา การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ในส่วนของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

ขั้นตอนที่ 9 ปรับปรุงรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฟ้าทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ในขั้นตอนนี้ มีวัตถุประสงค์ปรับปรุงรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฟ้าทางน้ำเพื่อพัฒนา การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนให้สมบูรณ์ โดยนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัยในขั้นตอนที่ 8 ให้สมบูรณ์ เพื่อนำไปสู่การเผยแพร่ต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัย เรื่อง “รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน” ครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา(Research and Development)ด้วยวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method Research) แบบเท่าเทียมกันตามลำดับ (Sequential Equal Status Design) ด้วยการประยุกต์ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ(Qualitative Research)และวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ(Quantitative Research) โดยมีจุดมุ่งหมายทั่วไปของการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำเสนอผลการศึกษาข้อมูลจำแนกตามระยะของการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

ผลการวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหาและความต้องการจำเป็นด้านการบริหารของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จำแนกเป็น 4 ตอนตามแหล่งข้อมูลที่ศึกษา คือ

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ ของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ตอนที่ 2 ผลการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างจากความคิดเห็นของผู้บริหารภาครัฐ ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ผู้บริหารชุมชนและผู้บริหารสถานประกอบการ

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ตอนที่ 4 ผลการสังเคราะห์แนวทางองค์ประกอบรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ผลการวิจัยระยะที่ 2 การสร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จำแนกเป็น 3 ตอนตามลำดับขั้นของการวิจัย คือ

ตอนที่ 5 ผลการสร้างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ตอนที่ 6 ผลการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ตอนที่ 7 ผลการยืนยันการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ผลการวิจัยระยะที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จำแนกเป็น 2 ตอน จำแนกตามลำดับขั้นของการวิจัย คือ

ตอนที่ 8 ผลการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

โดยผู้วิจัย กำหนดสัญลักษณ์ในการนำเสนอผล ดังนี้

\bar{x}	หมายถึง ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean)
S.D.	หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
MD	หมายถึง ค่ามัธยฐาน (Median)
IQR	หมายถึง ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Inter Quartile Range)
PNib	หมายถึง ดัชนีความต้องการจำเป็น (Modified Priority Need Index)
IOC	หมายถึง ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence)
n	หมายถึง จำนวนตัวอย่าง

ผลการวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหาและความต้องการจำเป็นด้านการบริหารของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

การวิจัยในระยะนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจบุกเบิก (Exploratory Survey Research) ด้วยวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method Research) เพื่อมุ่งศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นเพื่อกำหนดแนวทางของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผลการศึกษาปรากฏผลดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลทุติยภูมิของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน มีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านสภาพทั่วไปของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน พบว่ากีฬาดำน้ำพื้นที่ดำน้ำส่วนใหญ่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ เช่น จังหวัดภูเก็ต บริเวณอุทยานแห่งชาติสิรินาถ ได้แก่ เกาะราชาใหญ่เกาะราชาน้อย เกาะดอกไม้เกาะเฮ อนีโมนีร์ฟ ซากเรือคิงครุยเซอร์จังหวัดพังงาบริเวณอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน ได้แก่ เกาะบอน เกาะบางู

เกาะสิมิลัน เกาะปายู เกาะห้า เกาะเมียง เกาะปาหยัน เกาะปายัง เกาะหนูและอยู่บริเวณอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ได้แก่ เกาะสุรินทร์เหนือ เกาะสุรินทร์ใต้ เกาะรี เกาะไข่และเกาะกลาง มีแนวปะการังน้ำตื้นที่อุดมสมบูรณ์และสวยงาม จังหวัดกระบี่บริเวณอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา ได้แก่ กลุ่มเกาะรอกกลุ่มเกาะไหง เกาะสี่ และเกาะห้า จังหวัดตรัง บริเวณอุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม ได้แก่ เกาะกระดาน เกาะเชือก เกาะแหวน เกาะตะเกียงและจังหวัดระนองบริเวณอุทยานแห่งชาติแหลมสน ได้แก่ หมู่เกาะกำ คือ เกาะคางคาว เกาะกำตกเกาะกำใหญ่ เกาะกำกลางหรือเกาะกำน้อยสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ การดำน้ำตื้นและการดำน้ำลึกสำหรับกีฬาแคนูคัยค พบว่า ปัจจุบันเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมมากขึ้น ส่วนใหญ่ใช้พื้นที่ป่าชายเลนเพื่อการท่องเที่ยวชมธรรมชาติ ภูเขา โพรงถ้ำ แหล่งโบราณคดี พื้นที่กิจกรรมกีฬาแคนูคัยคที่สำคัญในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ได้แก่ บริเวณเกาะเฮและเกาะราชาใหญ่ จังหวัดภูเก็ต บริเวณเขาพิงกัน อ่าวพังงา บริเวณเกาะพีพี เกาะห้องอ่าวท่าเลนและบริเวณถ้ำลอด จังหวัดกระบี่ บริเวณเกาะกระดานและถ้ำลอด จังหวัดตรัง ส่วนกีฬาเรือพายล่องแก่งพบว่าในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีน้อยที่ได้รับความนิยมของนักท่องเที่ยวมากที่สุด คือ บริเวณน้ำตกโตนปริวรรต ตำบลทุ่งคาโงก อำเภอเมือง จังหวัดพังงาและรองลงมา คือ การพายเรือล่องป่าโกงกางตำบลทุ่งหยีเพ็ง อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่

2. ด้านปัญหาของกีฬาทางน้ำเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยิ่งย่นจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ พบว่า มีปัญหาแหล่งท่องเที่ยวทางน้ำเสื่อมโทรมมากขึ้นส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากห่วงโซ่อุปทานในส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทั้งผู้ประกอบการธุรกิจกีฬาทางน้ำและธุรกิจการท่องเที่ยว เช่น กีฬาดำน้ำมีการนำเรือเข้าไปยังพื้นที่ควบคุมการปล่อยน้ำเสียลงสู่ทะเลปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งตลอดจนปัญหาจำนวนนักท่องเที่ยวที่เกินขีดความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวที่นั่นที่ไม่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมโลกที่ก่อให้เกิดปะการังฟอกขาวจากอุณหภูมิของน้ำที่เปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะปะการังน้ำตื้นปัจจุบันกรมอุทยานแห่งชาติได้ทำการปิดพื้นที่บางพื้นที่ในการทำกิจกรรมท่องเที่ยวเพื่อการพาณิชย์และให้สามารถเข้าทำการวิจัยอย่างเดียวบริเวณเกาะพีพีเป็นสถานที่พบปัญหามากที่สุดในธุรกิจดำน้ำ เพราะปริมาณการใช้งานในพื้นที่สูง ทำให้ปะการังได้รับความเสื่อมโทรมลงค่อนข้างมากโดยเฉพาะปะการังน้ำตื้นปัจจุบันกรมอุทยานแห่งชาติเป็นผู้ควบคุมดูแลทรัพยากรทางทะเล ยังไม่มีนโยบายที่จะควบคุมปริมาณนักท่องเที่ยวเพราะอาจจะกระทบต่อรายได้ที่รัฐบาลตั้งเป้าหมายไว้ ทำได้แค่จำกัดบริเวณในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเท่านั้นเช่นแหล่งดำน้ำที่หวงห้ามไม่ให้นักท่องเที่ยวใช้ในกีฬาทางน้ำดังนั้น กีฬาดำน้ำลึกมีข้อจำกัดในเรื่องความปลอดภัยและความเชื่อมั่นในวิชาชีพ

ของนักท่องเที่ยวจะเลือกใช้บริการผู้นำเที่ยวหรือผู้สอนของประเทศไทยน้อย เพราะลูกค้ากีฬาดำน้ำส่วนมากเป็นชาวต่างชาติทำให้ มีความเชื่อมั่นในผู้สอนหรือผู้นำเที่ยวชาวต่างประเทศมากกว่าชาวไทยและมีความง่ายในการสื่อสารลูกค้ากีฬาดำน้ำลึก จะเป็นนักท่องเที่ยวยุโรปประมาณร้อยละ 90 ส่วนนักท่องเที่ยวชาวไทยประมาณร้อยละ 5 นักท่องเที่ยวชาวจีนและชาวญี่ปุ่นประมาณร้อยละ 5 ปัจจุบันกิจกรรมกีฬาทางน้ำเมื่อนำมาผนวกเข้ากับแพ็คเกจทัวร์ท่องเที่ยวแบบครึ่งและเต็มวัน 1 วันจะได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวมากขึ้น

ตอนที่ 2 ผลการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างความต้องการจำเป็นด้านการบริหารกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างที่สร้างขึ้นนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทที่พร้อมตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแล้ว ดำเนินการปรับแก้ตามข้อเสนอแนะนำไปทดลองใช้สัมภาษณ์ผู้บริหารกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว จำนวน 2 คน คือ ผู้อำนวยการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชุมพรกับนายกสมาคมท่องเที่ยวจังหวัดชุมพร เพื่อตรวจสอบความเป็นปรนัย(Objectivity) และนำมาไปใช้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ผู้บริหารภาครัฐ ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ผู้บริหารชุมชนและผู้บริหารสถานประกอบการโดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบก้อนหิมะ(Snowball sampling technical)จำนวน 8 คนและขยายกรอบของผู้เชี่ยวชาญเพิ่มขึ้นไปจนกว่าข้อมูลจะอิ่มตัว มีรายละเอียดตามตารางดังต่อไปนี้

2.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

ตาราง 8 จำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (n = 8)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	6	75.00
หญิง	2	25.00

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
อายุ		
1) 20 – 29 ปี	1	12.50
2) 30 – 39 ปี	1	12.50
3) 40 – 49 ปี	3	37.50
4) 50 – 59 ปี	3	37.50
ระดับการศึกษา		
1)ปริญญาตรี	5	62.50
2)ปริญญาโท	2	25.00
3)ปริญญาเอก หรืออื่น ๆ	1	12.50
อาชีพ		
1) ผู้บริหารภาครัฐ	2	25.00
2) ผู้บริหารสถาบันการศึกษา	2	25.00
3) ผู้บริหารชุมชน	2	25.00
4) ผู้บริหารสถานประกอบการ	2	25.00
รายได้		
1) ต่ำกว่า 15,000 บาท	1	12.50
2) 15,001 – 30,000 บาท	3	37.50
3) 30,001 – 50,000 บาท	3	37.50
4) มากกว่า 50,000 บาท	1	12.50
6. ประสบการณ์		
1) 0 – 4 ปี	-	0.00
2) 5 – 9 ปี	-	0.00
3) 10 – 15 ปี	3	37.50
4) 16 – 20 ปี	4	50.00
5) 21 – 30 ปี	-	0.00
6) มากกว่า 30 ปี	1	12.50

จากตาราง 8 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 75.00 ส่วนใหญ่มีอายุ 50–59 ปี และอายุ 40–49 ปี คิด เป็นร้อยละ 37.50 ระดับการศึกษา ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 62.50 ประกอบอาชีพผู้บริหารภาครัฐ ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ผู้บริหารชุมชนและผู้บริหารสถานประกอบการ ในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.00 เมื่อพิจารณารายได้ พบว่าส่วนใหญ่มีรายได้ 30,001 – 50,000 บาท และรายได้ 15,001 – 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 37.50 มีประสบการณ์การทำงานส่วนใหญ่อยู่ที่ 16–20 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00

2.2 ข้อมูลผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

ในบริบทของการบริหารกักน้ำทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่า รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกักน้ำทางน้ำเพื่อพัฒนา การท่องเที่ยว นั้นมีรายละเอียด ดังนี้

2.2.1 ด้านการจัดองค์กร (Organizing) พบว่าการดำเนินงานด้านการบริหารกักน้ำทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน นั้น โครงสร้างการบริหารองค์กรด้านกักน้ำทางน้ำเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวหรือการกักน้ำ โดยการนำภารกิจด้านกักน้ำทางน้ำที่สอดคล้องมาส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนา ร่วมกับการท่องเที่ยว ลักษณะการบริหารจัดการควรใช้โครงสร้างขององค์กรที่มีอยู่ คือ ให้มีคณะกรรมการการบริหารระดับนโยบายขององค์กร ประกอบด้วยตัวแทนของภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภารกิจตามบทบาทหน้าที่การทำงาน โดยมีการกำหนดตำแหน่งไว้อย่างชัดเจนและมีความแตกต่างกันบ้างในเรื่องของการใช้ชื่อของฝ่ายและงานตามพันธกิจบทบาทหน้าที่ขององค์กร ในส่วนการดำเนินงานที่เกี่ยวกับกักน้ำ ไม่ว่าจะเป็นกักน้ำดื่ม กักน้ำเพื่อการเกษตรและกักน้ำเพื่อการประมงของผู้ประกอบการบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล พนักงานและทีมงานส่วนใหญ่เป็นชาวไทยสำหรับกักน้ำดื่มในพื้นที่ยกเว้นภาคใต้ฝั่งอันดามันส่วนใหญ่ในส่วนงานการบริหารงานกักน้ำดื่มมีการดำเนินงานโดยชาวต่างชาติเป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวกักน้ำดื่มจะมีการประกาศการกำหนดจุดและปักธงในแผนที่ทางทะเลของกักน้ำดื่มตามกฎหมายของอุทยานแห่งชาติที่กำหนดจุดไว้ให้แต่ละจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างชัดเจนแล้ว บริษัททัวร์นำเที่ยวทางน้ำที่เสนอขายจึงต้องขออนุญาตใช้พื้นที่กับอุทยานแห่งชาติที่รับผิดชอบพื้นที่ตามกฎหมาย หากมีการฝ่าฝืนหรือเป็นการลักลอบในการนำนักท่องเที่ยวเข้าไปยังแหล่งกักน้ำจะถูกลงโทษตามกฎหมาย

นอกจากนี้ ยังพบว่า สิ่งที่ต้องกำหนดไว้ในการบริหารจัดการผู้เชี่ยวชาญหลายท่านให้มีความสำคัญเกี่ยวกับคณะกรรมการการบริหารนโยบายโดยให้เหตุผลว่า นโยบายด้านความร่วมมือกันของผู้บริหารในการดำเนินงานจะนำมาซึ่งการทำงานของผู้ร่วมงานให้มีความสำเร็จขององค์กร

2.2.2 ด้านการวางแผน (Planning) พบว่า การจัดการวางแผนกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนในปัจจุบันมีเป้าหมายสำคัญที่จะนำไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืน ครอบคลุมทุกมิติทั้งในด้านการยกระดับขีดความสามารถของบุคลากรการท่องเที่ยวและการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงรุก การกระจายรายได้และสร้างความสมดุลของการพัฒนาให้กับทุกภาคส่วน โดยเฉพาะกลุ่มท่องเที่ยวชุมชนท้องถิ่นรวมทั้งการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมบนพื้นฐานความเข้มแข็งอย่างยั่งยืนตามศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน การวางยุทธศาสตร์กีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ประกอบด้วย 5 จังหวัด คือ จังหวัดระนอง จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่และจังหวัดตรัง ด้วยการดึงศักยภาพโดดเด่นที่มีอยู่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลระดับนานาชาติ มีจุดขายทางการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ คือ หาดทราย ชายทะเล หมู่เกาะและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เช่น กีฬาดำน้ำกีฬาเรือพายล่องแก่ง กีฬาแคนูคายัคอีกทั้งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลกมีมนต์เสน่ห์ของความเป็น “Andaman Cluster” โดยมีจังหวัดภูเก็ตเป็นศูนย์กลางที่เปรียบเสมือน “ไข่มุกอันดามัน” และมีแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ เช่น เกาะพีพี หมู่เกาะสิมิลัน หมู่เกาะสุรินทร์ เป็นต้น รวมทั้งยังมีแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆในการพัฒนาเพิ่มเติมความหลากหลายของการท่องเที่ยว ได้แก่ แหล่งนิเวศน์ป่าชายเลนและนิเวศน์ธรรมชาติป่าเขาในจังหวัดพังงาจังหวัดกระบี่และจังหวัดตรัง ที่เป็นแหล่งบริการพื้นฐานสนับสนุนการพัฒนาพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลชั้นนำของโลก (World Class) ที่สำคัญมีสถาบันการศึกษาที่มีหลักสูตรการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและหลักสูตรการพัฒนาด้านการกีฬาทางน้ำเป็นการเฉพาะในการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ดังนั้นในการบูรณาการการทำงานทุกภาคส่วนทั้งหน่วยงานภาครัฐภาคเอกชน ภาคการศึกษาและภาคประชาสังคม ท้องถิ่นและชุมชนเพื่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและประโยชน์สูงสุดในพื้นที่โดยมุ่งเป้าหมายในการพัฒนาทรัพยากรบุคคล บนฐานการพัฒนาคุณภาพด้านการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานอย่างยั่งยืนควบคู่กับศักยภาพในพื้นที่ เพื่อให้ชุมชนเกิดความเข้มแข็ง การกำหนดกรอบและทิศทางการพัฒนาพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศตามแผนนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 – 2564) ซึ่งให้ความสำคัญกับการวางแผนยุทธศาสตร์กีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันให้เหมาะสมกับศักยภาพและโอกาสของพื้นที่ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันทาง

เศรษฐกิจ เกิดการลงทุนเพื่อสร้างงานสร้างรายได้และความมั่งคั่งให้แก่ประชาชนในพื้นที่อย่างทั่วถึงและเป็นธรรมควบคู่กับการพัฒนาคุณภาพคนและ การยกระดับคุณภาพชีวิตและสร้างรายได้ของชุมชน ใช้การบริหารจัดการทรัพยากรและจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนรวมทั้งการรักษาความมั่นคงของประเทศและการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนในพื้นที่และการพัฒนาที่มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดร่วมกันเกื้อหนุนและเชื่อมโยงเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย “การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลก” โดยมีประเด็นยุทธศาสตร์พัฒนาคุณภาพด้านการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานอย่างยั่งยืน ดังนี้

1. การท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานการบริการที่ดีเน้นเรื่องการพัฒนาบุคลากร ความสะอาดและสุขอนามัย ที่ดีมีความสะดวกสบายในการเดินทางและมาตรการรักษาความปลอดภัยที่ได้มาตรฐานเพื่อสร้างความเชื่อมั่นเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ

2. การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรทั้งทางบกและทางทะเลอันมีคุณค่าให้คงความอุดมสมบูรณ์ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามรวมถึงการอนุรักษ์ประเพณี วัฒนธรรมเพื่อเผยแพร่อัตลักษณ์การท่องเที่ยวแห่งอันดามัน

กลยุทธ์ด้านการท่องเที่ยวและกีฬาทางน้ำ พบว่า มีการจัดทำกลยุทธ์ในด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนและมีการจัดทำแผนพัฒนากีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้เกิดประสิทธิภาพและเป็นระบบได้มาตรฐาน ส่งเสริมประชาสัมพันธ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวแบบครบวงจรไม่มากนักการใช้ social network และการสื่อสารทางการตลาดในรูปแบบต่างๆ เพื่อเพิ่มการรับรู้แก่นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะกลุ่มตลาดนักท่องเที่ยวที่สนใจในการท่องเที่ยวเชิงกีฬาและกลุ่มนักท่องเที่ยวทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากขึ้นและมีแนวคิดจัดตั้งศูนย์ให้ความช่วยเหลือและความปลอดภัยหรือบริการการแพทย์ฉุกเฉินทางทะเลแก่นักท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน บูรณาการจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับพื้นที่ใกล้เคียงเพื่อดึงดูดความสนใจแก่นักท่องเที่ยวเช่นภูเก็ต พังงา ระนองและตรังพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณูปโภคและระบบโลจิสติกส์ในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นเพื่อให้การท่องเที่ยวเป็นไปด้วยความสะดวกอย่างยั่งยืนมีแนวคิดจัดตั้งสถาบันกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานและผ่านการรับรองในระดับสากลกำหนดมาตรฐานการเรียนการสอนกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวทุกประเภทจัดฝึกอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการดูแลนักท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยทางทะเลและการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลให้แก่ผู้ประกอบการนำเที่ยวนักท่องเที่ยวผู้ทำงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เกี่ยวกับเรือ

นำเที่ยวให้มีความรู้ความเข้าใจเพื่อเป็นการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลให้มีความยั่งยืนต่อไปสร้าง ความร่วมมือการประสานงานและบูรณาการร่วมกันระหว่างภาครัฐสถาบันการศึกษาเอกชนชุมชน ภายในพื้นที่เพื่อหาแนวทางร่วมกันการพัฒนากีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวการจัดการรูปแบบการ ท่องเที่ยวทางทะเลให้มีความปลอดภัยและอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลไปพร้อมกันเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนพัฒนาและฟื้นฟูทรัพยากรทางทะเลที่ได้รับผลกระทบ จากการท่องเที่ยวและจากการเปลี่ยนแปลง สภาพแวดล้อมของโลกพร้อมทั้งสำรวจแหล่งท่องเที่ยว ทางน้ำใหม่ ๆ พัฒนาระบบสารสนเทศในการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวทางทะเลเพื่อให้นักท่องเที่ยวทราบข้อมูลการท่องเที่ยวที่ถูกต้องการจัดการ ท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมทางทะเลคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัวของระบบนิเวศ ธรรมชาติเพื่อรักษาทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดความสมดุล โดยส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนที่เน้นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควบคู่กับการเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชนมีการ จัดระเบียบเรือสำราญเที่ยว ในด้านความปลอดภัยบนเรือสำราญเที่ยวและระบบในการเดินเรือให้ได้มาตรฐาน สอดคล้องกับการรองรับของแหล่งท่องเที่ยวรัฐบาลออกนโยบาย ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ สามารถรองรับนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานสากล สำหรับแผนปฏิบัติการกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้

ฝั่งอันดามัน พบว่า การบริหารงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวต่างมี แผนงานและโครงการ โดยยึดพื้นที่ของตนเองเป็นที่ตั้งในดูแลนักท่องเที่ยวแต่ขาดการบูรณาการอย่าง เป็นระบบและครอบคลุมบุคลากรเป้าหมาย รวมทั้งงบประมาณจะใช้เฉพาะในหน่วยงานของตนเอง ตามโครงการที่ทำแผนที่ตั้งไว้

2.2.3. ด้านการจัดการเรียนรู้ (Studying) พบว่า การบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการ ท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันในสถานการณ์ปัจจุบันยังไม่มีหลักสูตรกีฬาทางน้ำที่มี ความหลากหลายและครอบคลุมความรู้ความสามารถทักษะการจัดการกีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยว ทักษะการสื่อสาร ทักษะการเผชิญสถานการณ์จริงและสามารถแก้ไขปัญหาได้จริง การจัดทำ หลักสูตร พบว่าควรให้ครอบคลุมทั้งด้านการท่องเที่ยวและกีฬาทางน้ำเพื่อการบริการท่องเที่ยวและ ความปลอดภัยนักท่องเที่ยว รวมถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติในการดำเนินงานเกี่ยวกับหลักสูตร มีการแต่งตั้งคณะทำงานที่รับผิดชอบและต้องมีความรู้เฉพาะด้านมาร่วมกันวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้อง กำหนดวิสัยทัศน์ ภารกิจและเป้าหมายของการจัดการศึกษาของสถานศึกษา กำหนดคุณลักษณะ อันพึงประสงค์กำหนดสมรรถนะผู้เรียน กำหนดโครงสร้างหลักสูตรกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อให้แต่ละสาระการเรียนรู้เป็นระบบครบทุกด้านและมีวิชาที่ตามสัดส่วนเวลาเรียนและมีตัวชี้วัดการ

เรียนรู้ การวัดและประเมินผลรวมทั้งการบริหารจัดการงบประมาณ อาคารสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์และบุคลากรที่สอดคล้องกับหลักสูตร

วิธีการเรียนการสอน พบว่าในการจัดกระบวนการเรียนการสอนและการจัดเนื้อหาของกระบวนการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับการใช้งานจริง โดยให้ผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานต้องกำกับดูแลให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรด้านกีฬาท่างน้ำ เพื่อการท่องเที่ยวดำน้ำโดยการบูรณาการเชื่อมโยงเนื้อหาด้านความรู้ทักษะหรือคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การแก้ปัญหาและใช้ความรู้หลายๆ ด้านประกอบกันเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการทั้งด้านความรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้และได้ทำงานร่วมกันเชื่อมโยงกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ที่แสดงถึงความรู้ความเข้าใจ สิ่งต่างๆเกี่ยวกับกีฬาท่างน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันรวมทั้งส่งเสริมพัฒนาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตลอดชีวิตและการรักษาสีน้ำใส

การประเมินผล พบว่า ผู้เรียนกีฬาท่างน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันจะต้องเน้นทักษะการปฏิบัติงานมากที่สุด เนื่องจากกีฬาท่างน้ำนั้นอันตรายถึงชีวิต เพราะฉะนั้นทุกวินาทีที่มีค่า จึงต้องสร้างความชำนาญความรอบรู้และนำความรู้ประสบการณ์จากการเรียนไป การปฏิบัติงานได้จริงรวมทั้งทำงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการแก้ปัญหาในน้ำตามความสามารถและความถนัดด้วยความตั้งใจ ความเต็มใจและความมุ่งมั่นที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ พร้อมทั้งจะรับผิดชอบมีคุณธรรม จริยธรรมมีความซื่อสัตย์สุจริตอย่างเสมอ มีภาวะผู้นำในการทำงานในกลุ่มต่างๆ เป็นแบบอย่างที่ดีคลอบคลุมทักษะความสามารถภาคปฏิบัติการตัดสินใจ สามารถประยุกต์ใช้กับวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับกีฬาท่างน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันและสนองตอบต่อสถานการณ์เฉพาะหน้าได้รู้จักการพัฒนาตนเอง รวมทั้งวิชาชีพได้อย่างต่อเนื่อง ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษทั้งการพูด อ่านเขียน และการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.4. ด้านการรับรองมาตรฐาน (Accrediting) พบว่า ด้านมาตรฐานวิชาชีพของกีฬาท่างน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ยังไม่มีโรงเรียนที่เปิดหลักสูตรวิชาชีพเกี่ยวกับการเรียนการสอนกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยวดำน้ำ กีฬาแคนูคายัคและกีฬาพายเรือล่องแก่ง โดยตรงมีการฝึกอบรมในบางพื้นที่และก็ไม่ได้มีการรับรองมาตรฐานจากหน่วยงานภาครัฐหรือผู้เชี่ยวชาญ ที่ดูแลกำกับโดยกระทรวงศึกษาธิการหรือกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาไม่มีเกณฑ์การประเมินมาตรฐานของผู้ประกอบการร้านที่เปิดเกี่ยวกับกีฬาท่างน้ำมีการลงทุนในเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่มีมูลค่าที่สูงให้กลุ่มผู้เรียนจำนวนไม่มากและไม่ได้มีการประชาสัมพันธ์ในเรื่องการเรียนการสอนเพื่อการ

อาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมากนักเมื่อเปรียบเทียบกับต่างประเทศดังนั้นนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมากกว่าครึ่งมีความต้องการออกไปท่องเที่ยวทางน้ำ หากมีการเรียนการสอนที่มาตรฐานจะเพิ่มทักษะในการแนะนำหรือสอนนักท่องเที่ยวก่อนออกไปท่องเที่ยวทางน้ำได้ปลอดภัย จะสร้างรายได้มากขึ้นในส่วนเรือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการนำเที่ยว ภาครัฐควรต้องมีการตรวจสอบและออกใบอนุญาตสำหรับผู้ขับเรือหรือนายท้ายเรือในการดูแลนักท่องเที่ยวควบคู่กับการดูแลทรัพยากรทางทะเลโดยมีการฝึกอบรมทักษะในการปฏิบัติจริงไม่ใช่อาศัยประสบการณ์หรือภูมิปัญญาชาวบ้าน โดยการจัดอบรมเพิ่มเติมความรู้หรือทบทวนความสามารถอย่างน้อยปีละครั้งนอกจากนี้แล้วควรมีแนวทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวนเรือนำเที่ยวเพื่อการควบคุมปริมาณเรือนำเที่ยวและลดความหนาแน่นของจำนวนเรือที่เข้าไปยังแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลอย่างเหมาะสมผู้ประกอบการธุรกิจกีฬาทางน้ำในพื้นที่ควรใส่ใจเรื่องมาตรฐานด้านการดูแลสิ่งแวดล้อมทางทะเลมีความรู้การอนุรักษ์และตระหนักถึงปัญหาการเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศนี้ได้ทะเลดังนั้นก่อนที่จะมีการอนุญาตการดำเนินธุรกิจกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรที่จะมีการอบรมหลักสูตรกีฬาทางน้ำเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งเจ้าของธุรกิจเรือและกัปตันผู้นำเที่ยวหรือมัคคุเทศก์ทุกปี

ในเรื่องมาตรฐานการบริการพบว่า บุคลากรด้านกีฬาทางน้ำที่ผู้ประกอบการธุรกิจกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในปัจจุบันยังต้องเพิ่มเติมความรู้ ทักษะบุคลากร โดยเฉพาะคนไทยที่ทำหน้าที่นำเที่ยวกีฬาดำน้ำลึก Dive Master ที่พบว่า มีจำนวนไม่มากและขาดแคลนภาครัฐควรส่งเสริมการผลิต Dive Master ที่มีใบอนุญาตถูกต้องได้มาตรฐานเพื่อสร้างความเป็นมาตรฐานสากลให้กับกีฬาดำน้ำในประเทศไทย จะช่วยแก้ปัญหานักท่องเที่ยวเกิดอุบัติเหตุทางน้ำได้และยังพบว่ากีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันยังไม่สามารถประกอบอาชีพกีฬาทางน้ำได้ตลอดทั้งปีทำให้ผู้นำเที่ยวเกิดความเบื่อหน่ายและหันไปประกอบอาชีพอื่นด้วย

สำหรับมาตรฐานความปลอดภัย พบว่า สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆที่เกี่ยวข้องเนื่องในธุรกิจกีฬาทางน้ำเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ยังขาดความพร้อมด้านวัสดุและอุปกรณ์ที่ทันสมัยในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวจากการเกิดอุบัติเหตุทางน้ำได้อย่างรวดเร็วหน่วยงานภาครัฐมีความล่าช้าในการเข้าช่วยเหลือนักท่องเที่ยวต้องอาศัยผู้ประกอบการท่องเที่ยวในการให้ความช่วยเหลือเบื้องต้นท่าเรือการท่องเที่ยวบางแห่งยังไม่ได้มาตรฐานทุ่นจอดเรือมีน้อย เรือนำเที่ยวบางลำไม่มีอุปกรณ์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวขั้นพื้นฐานตามมาตรฐานการขนส่งทางน้ำและควรจะต้องมีวิทยุสื่อสารหรือโทรศัพท์ติดต่อกับหน่วยงานต่างๆเช่นศูนย์ช่วยเหลือและบริการความปลอดภัย นักท่องเที่ยวโรงพยาบาลอุทยานแห่งชาติขนสงทางน้ำ ตำรวจท่องเที่ยวและตำรวจน้ำ นอกจากนี้ภาครัฐควรสนับสนุนเรื่องงบประมาณในการบริหารจัดการด้านการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวและ

ความปลอดภัยทางทะเลภายใต้การดูแลของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเพื่อใช้ฝึกอบรมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทางน้ำทุกคนควรมีการจัดตั้งองค์กรหรือหน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาอย่างเป็นทางการในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน พร้อมทั้งการคัดเลือกสรรหาบุคลากรและเจ้าหน้าที่เฉพาะทางในการปฏิบัติงานการท่องเที่ยวทางน้ำเพื่อเป็นจุดศูนย์กลางในการสนับสนุนช่วยเหลือนักท่องเที่ยวและภารกิจทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวทางทะเลฝั่งอันดามันเช่นเกาะพีพีเกาะลันตา ดังนั้นหากมีการจัดตั้งศูนย์พัฒนากีฬาทางน้ำและความปลอดภัยทางทะเลในแหล่งท่องเที่ยวจะช่วยการพัฒนาบุคลากรให้มีความพร้อมในการเข้าช่วยเหลือดูแลนักท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานเพิ่มขึ้น รวมทั้งการอบรมเจ้าหน้าที่ ภาครัฐและผู้ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานทางน้ำ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องก็จะเพิ่มศักยภาพการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการดูแลความปลอดภัยนักท่องเที่ยวและการปฏิบัติงานทางทะเลอื่นๆ ตลอดจนการอนุรักษ์ทรัพยากรสิ่งแวดล้อมได้มากขึ้น

จากผลการศึกษาข้อมูลทฤษฎีและการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ผู้วิจัยได้นำสารสนเทศดังกล่าว มาสร้างแบบสอบถามความต้องการจำเป็นเพื่อเก็บข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการวิจัยโดยมีลักษณะเป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับ นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทพิจารณาแก้ไข พร้อมทั้งให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน พิจารณา ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Item Objective Congruence) อยู่ระหว่าง 0.60 – 1.00 แสดงว่ามีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (ดังรายละเอียดในตาราง 9) จากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try out) กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกีฬาทางน้ำนอกกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน จำนวน 30 คน วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ในส่วนของแบบสอบถามความคาดหวัง ได้เท่ากับ 0.93 และแบบสอบถามสภาพความเป็นจริงได้เท่ากับ 0.98 และในภาพรวมของแบบสอบถามทั้งฉบับ ได้เท่ากับ 0.93 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นสามารถนำไปใช้ได้

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามความต้องการจำเป็น ของกีฬาทางน้ำเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน (n = 5)

ประเด็นการพิจารณาในรูปแบบ	ค่า IOC	ผลการพิจารณา
1.ด้านการจัดองค์กร		
1.1การจัดโครงสร้าง	0.60 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่	0.80 - 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
1.3. การกำหนดตำแหน่งงาน	1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
2.ด้านการวางแผน		
2.1 การกำหนดนโยบาย	0.80 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
2.2 การวางแผนกลยุทธ์	0.80 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
2.3. การวางแผนปฏิบัติงาน	0.80 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
3.ด้านการจัดการเรียนรู้		
3.1. หลักสูตร	0.80 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
3.2. วิธีการเรียนการสอน	0.60 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
3.3 การประเมินผล	0.80 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
4.ด้านการรับรองมาตรฐาน		
4.1. มาตรฐานวิชาชีพ	0.80 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
4.2. มาตรฐานการบริการ	0.80 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
4.3. มาตรฐานความปลอดภัย	0.80 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้

หมายเหตุ เกณฑ์การผ่าน คือ ค่า IOC \geq 0.50

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง มีผลการศึกษา ดังตาราง 10

3.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (n = 381)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
1) ชาย	146	38.30
2) หญิง	235	61.70
2. อายุ		
1) 20 – 29 ปี	241	56.20
2) 30 – 39 ปี	83	21.80
3) 40 – 49 ปี	51	13.40
4) 50 – 59 ปี	33	8.70
3. ระดับการศึกษา		
1)ปริญญาตรี	302	79.30
2)ปริญญาโท	46	12.10
3) ปริญญาเอก หรืออื่น ๆ	33	8.60

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
4. อาชีพ		
1) ผู้บริหารภาครัฐ	15	3.90
2) ผู้บริหารสถาบันการศึกษา	24	6.30
3) ผู้บริหารชุมชน	15	3.90
4) ผู้บริหารสถานประกอบการ	30	7.90
5) นักศึกษาสาขาการท่องเที่ยวหรือกีฬา	72	18.90
6) มัคคุเทศก์/ผู้นำเที่ยว	105	27.60
7) นักท่องเที่ยว	120	31.50
5. รายได้		
1) ต่ำกว่า 15,000 บาท	87	22.80
2) 15,001 – 30,000 บาท	149	39.10
3) 30,001 – 50,000 บาท	112	29.40
4) มากกว่า 50,000 บาท	33	8.70
6. ประสบการณ์		
1) 0 – 4 ปี	109	28.60
2) 5 – 9 ปี	49	12.90
3) 10 – 15 ปี	113	29.30
4) 16 – 20 ปี	30	7.90
5) 21 – 30 ปี	40	10.50
6) มากกว่า 30 ปี	40	10.50

จากตาราง 10 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 61.70 ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีอายุ 20 – 29 ปี คิดเป็นร้อยละ 56.20 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่ อยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 79.30 อาชีพส่วนใหญ่เป็น นักท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 31.50 รองลงมา คือ มัคคุเทศก์/ผู้นำเที่ยวคิดเป็นร้อยละ 27.60 รายได้ส่วนใหญ่ อยู่ในช่วง 30,001 – 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 39.10

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาทางน้ำ พบว่าส่วนใหญ่ อยู่ในช่วง 10 – 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.30 รองลงมา คือ น้อยกว่า 4 ปีคิดเป็นร้อยละ 28.60

3.2 ผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง จำแนกตามสถานภาพที่แตกต่างกัน ได้ผลดังนี้

ตาราง 11 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารภาครัฐ (n=15)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความต้องการจำเป็น (PNIib)	ลำดับความจำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
1. ด้านการจัดองค์กร						
1.1 การจัดโครงสร้าง						
1.กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน	4.47	0.74	2.53	0.52	0.83	4
2.คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วนเพื่อครอบคลุมภารกิจงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.40	0.63	2.60	0.83	0.96	2
3.ผู้บริหารควรคัดเลือกโดยการเปิดโอกาสให้ผู้มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ด้านการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.40	0.74	2.60	0.74	0.88	3
4.มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยว และฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ	4.67	0.62	2.67	0.82	0.99	1
5.มีการกำหนดภาระงานตามกรอบโครงสร้างองค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน	4.60	0.63	2.93	0.59	0.65	5
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่						
6. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ทางน้ำด้วยการใช้กีฬา	4.33	0.72	2.80	0.56	0.62	5

ตาราง 11 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
7.ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาท่างน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.40	0.74	2.73	0.88	0.93	1
9. ส่งเสริม สนับสนุนการวิจัยด้านกีฬาท่างน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.27	0.80	2.60	0.74	0.92	2
10.บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาท่างน้ำให้มีความเป็น เลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว	4.47	0.74	2.67	0.62	0.78	3
1.3 การกำหนดตำแหน่งงาน						
11. มีทัศนคติ ค่านิยม แรงจูงใจในการทำงานที่ สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.33	0.72	2.80	0.77	0.73	5
12. มีความสมบูรณ์ แข็งแรงและมีสมรรถภาพทางกายที่ สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.47	0.64	2.67	1.05	1.05	4
13. มีทักษะความชำนาญสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.53	0.52	2.40	0.63	1.06	3
14. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับ ตำแหน่งงาน	4.47	0.64	2.33	0.82	1.20	2
15. มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.47	0.64	2.20	0.68	1.28	1
2. ด้านการวางแผน						
2.1 การกำหนดนโยบาย						
16. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวทุกด้าน	4.40	0.63	2.33	0.62	1.07	2
17. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.47	0.52	2.33	0.62	1.10	1
18. พัฒนาศักยภาพเชิงพื้นที่ด้วยการดึงพลังของชุมชน ในการบริหารกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.52	2.60	0.74	0.94	4
19. เป็นองค์กรที่นำกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมา พัฒนา อนุรักษ์ ฟื้นฟู รักษาสิ่งแวดล้อมทางน้ำ	4.40	0.74	2.40	0.51	0.90	5

ตาราง 11 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
20. เป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมกีฬาทางน้ำและการ ท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน	4.73	0.46	2.47	0.74	1.08	2
2.2 การวางแผนกลยุทธ์						
21. สร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกีฬาทางน้ำเพื่อ ท่องเที่ยว		2.53	0.64	0.97	5	5
22. สร้างหลักสูตรองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬา ทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว	4.60	0.51	2.33	0.72	1.27	1
23. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงาน ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว	4.67	0.49	2.53	0.64	1.03	3
24. สร้างมาตรฐานบุคลากรเพื่อการดูแลความปลอดภัย ทางน้ำโดยการบูรณาการกีฬาทุกด้าน	4.47	0.52	2.53	0.83	1.00	4
25. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ	4.67	0.49	2.33	0.72	1.22	2
2.3 การวางแผนปฏิบัติงาน						
26. พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานโดยใช้เทคโนโลยี สารสนเทศให้เพียงพอ รวดเร็วและเข้าถึงทรัพยากรได้ อย่างทั่วถึง	4.67	0.49	2.53	0.74	1.06	2
27. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งใน และต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและ ความร่วมมือต่างๆ	4.67	0.49	2.53	0.92	1.09	1
28. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่าง ต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงานอย่างมี ประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ	4.60	0.51	2.73	0.88	0.87	4

ตาราง 11 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
29. เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์และสร้างโอกาส ความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทางน้ำ เพื่อการท่องเที่ยว	4.47	0.52	2.47	0.64	0.97	3
30. สนับสนุน ส่งเสริม พัฒนาเพื่อให้กีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยวมีความเป็นเลิศ	4.53	0.52	2.67	0.49	0.78	5
3. ด้านการจัดการเรียนรู้						
3.1 หลักสูตร						
31. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์การวิชาชีพหรือมาตรฐานสากล	4.47	0.52	2.33	0.62	1.04	2
32. หลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษา สอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์พันธกิจของกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา	4.47	0.52	2.40	0.74	1.08	1
33. หลักสูตรที่สร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ ท่องเที่ยวให้ความเชี่ยวชาญ	4.40	0.63	2.40	0.63	0.93	4
34. หลักสูตรต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะที่สามารถนำไป ประกอบอาชีพด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.40	0.74	2.53	0.74	0.86	5
35. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม	4.53	0.64	2.53	0.74	0.97	3
3.2 วิธีการเรียนการสอน						
36. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์การ เรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย	4.53	0.74	2.40	0.63	1.00	4
37. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4.67	0.62	2.40	0.74	1.22	2
38. มีการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะภาษาอื่น ๆ ในการ เรียนการสอนง่าย ดูง่ายเข้าใจง่าย	4.73	0.59	2.33	0.72	1.30	1

ตาราง 11 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
39. มีการใช้ระบบสหกิจศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ อุปกรณ์การสอน สื่อ / เอกสารร่วมกับสถาน ประกอบการในพื้นที่ปฏิบัติจริง	4.67	0.49	2.60	0.74	0.96	5
40. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขและ สรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง	4.73	0.46	2.33	0.62	1.22	2
3.3 การประเมินผล						
41. มีการประเมินผลมาตรฐานทักษะการปฏิบัติงาน ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.53	2.47	0.64	0.99	5
42. มีการประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร พูด อ่าน เขียนและการวิเคราะห์	4.67	0.49	2.60	0.91	1.03	4
43. มีการประเมินผลเพื่อแก้ปัญหาและประยุกต์ใช้ ความรู้มาประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.40	0.74	1.16	1
44. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ มีความประพฤติ ตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพมีการทำงานร่วมกับผู้อื่น ด้วยความสัมพันธ์อันดี	4.60	0.63	2.47	0.74	1.07	3
45. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยาการ สื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.47	0.64	2.33	0.72	1.14	2
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน						
4.1 มาตรฐานวิชาชีพ						
46. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถ มีสมรรถภาพ ทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี	4.67	0.49	2.67	0.82	0.95	4
47. ทักษะการฝึกปฏิบัติผ่านเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพ ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.47	0.64	0.99	2

ตาราง 11 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
48. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำ เที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี	4.47	0.64	2.53	0.74	0.93	5
49. บริหารจัดการกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและจัด แข่งขันกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.47	0.64	0.99	2
50. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของ อาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.60	0.51	2.40	0.91	1.13	1
4.2 มาตรฐานการบริการ						
51. ให้บริการที่รวดเร็วประทับใจ มีความถูกต้องชัดเจน ทั้งข่าวสารข้อมูลหรือการดำเนินงานต่าง ๆ	4.67	0.49	2.47	0.92	1.11	5
52. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอน การติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้ และควรเป็น One stop service	4.60	0.51	2.27	0.59	1.18	3
53. ให้บริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็ม ใจ	4.67	0.49	2.40	0.74	1.13	4
54. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร ด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการ ปฏิสัมพันธ์ที่ดี	4.73	0.46	2.27	0.80	1.47	1
55. ใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ หรือเสริมการให้บริการที่ดีอีกทาง หนึ่ง เช่น Website	4.60	0.51	2.33	0.72	1.20	2
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย						
56. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐมพยาบาล เบื้องต้นกับนักท่องเที่ยวได้	4.73	0.46	2.67	0.98	1.01	5

ตาราง 11 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
57. ฝึกอบรมบุคคลเพื่อเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือ นักท่องเที่ยวทางทะเล (Life Guard) ให้มี มาตรฐานสากลได้	4.80	0.41	2.53	0.99	1.23	3
58. ใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุการสื่อสารเพื่อ ประสานงาน กู้ภัยทางน้ำและทางทะเลได้	4.73	0.46	2.47	0.99	1.26	2
59. ทดสอบและตรวจสอบเพื่อรับรองมาตรฐานอุปกรณ์ กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.67	0.49	2.53	0.92	1.06	4
60. ฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานเพื่อรับรอง ใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.67	0.49	2.33	0.72	1.27	1

จากตาราง 11 พบว่า ผู้บริหารภาครัฐมีความคิดเห็นว่า ด้านที่ 1. ด้านการจัดองค์กร นั้น ประเด็นย่อยที่ 1.1 การจัดโครงสร้างองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือมีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่ความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการ ท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ ประเด็นย่อยที่ 1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่องค์ประกอบ ของรูปแบบ ที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยวและประเด็นย่อยที่ 1.3 การกำหนดตำแหน่งงานองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความ ต้องการจำเป็นสูงสุดคือ มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน ในขณะที่เมื่อพิจารณา ด้านที่ 2. ด้านการวางแผนในประเด็นย่อยที่ 2.1 การกำหนดนโยบาย องค์ประกอบของรูปแบบที่มี ความต้องการจำเป็นสูงสุด คือสร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว ประเด็นย่อยที่ 2.2 การวางแผนกลยุทธ์ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ สร้างหลักสูตรองค์การร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวและประเด็นย่อยที่ 2.3 การวางแผนการปฏิบัติงานองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ สร้างเครือข่าย วิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความร่วมมือ ต่างๆ เมื่อพิจารณาด้านที่ 3. ด้านการจัดการเรียนรู้ประเด็นย่อยที่ 3.1 หลักสูตร องค์ประกอบของรูปแบบ

ที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ หลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษาสอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจ ของกระทรวงการทองเที่ยวและกีฬา ประเด็นย่อยที่ 3.2 วิธีการเรียนการสอน องค์ประกอบของรูปแบบ ที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอนง่าย ดูง่าย เข้าใจง่ายและประเด็นย่อยที่ 3.3 การประเมินผล องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการประเมินผลเพื่อแก้ปัญหาและประยุกต์ใช้ความรู้มาประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและเมื่อพิจารณาในด้านที่ 4. ด้านการรับรองมาตรฐาน ประเด็นย่อยที่ 4.1 มาตรฐานวิชาชีพ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว ประเด็นย่อยที่ 4.2 มาตรฐานการบริการ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กรด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดีและประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานความปลอดภัย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานเพื่อรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้

ตาราง 12 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถาบันการศึกษา (n=24)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความต้องการจำเป็น (PNIB)	ลำดับความ ต้องการจำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
1. ด้านการจัดองค์กร						
1.1 การจัดโครงสร้าง						
1.กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน	4.40	0.51	2.53	0.52	0.80	2
2.คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วนเพื่อให้ครอบคลุมภารกิจงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.20	0.77	2.60	0.83	0.63	5

ตาราง 12 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
3.ผู้บริหารควรคัดเลือกโดยการเปิดโอกาสให้ผู้มีคุณภาพ และเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ด้านการบริหารกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.47	0.52	2.60	0.74	0.75	3
4.มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยว และฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ	4.53	0.74	2.67	0.82	1.05	1
5.มีการกำหนดภาระงานตามกรอบโครงสร้างองค์กรด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน	4.40	0.63	2.93	0.59	0.70	4
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่						
6. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ ทางน้ำ ด้วยการใช้กีฬา	4.40	0.74	2.80	0.56	0.64	5
7. ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.60	0.63	2.73	0.88	1.05	1
8. บริการวิชาการแก่สังคม ประสานงาน บริการ ช่วยเหลือ ดูแลนักท่องเที่ยวด้วยการใช้กีฬาทางน้ำให้เกิด ประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่องด้านกีฬาทาง น้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.72	2.67	0.62	0.80	4
9. ส่งเสริม สนับสนุนการวิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.33	0.72	2.60	0.74	0.96	2
10.บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำให้มีความเป็น เลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว	4.47	0.64	2.67	0.62	0.86	3

ตาราง 12 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
1.3 การกำหนดตำแหน่งงาน						
11. มีทัศนคติ ค่านิยม แรงจูงใจในการทำงานที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.47	0.52	2.80	0.77	0.55	5
12. มีความสมบรูณ์ แข็งแรงและมีสมรรถภาพทางกายที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.47	0.64	2.60	0.91	0.75	4
13. มีทักษะความชำนาญสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.33	0.72	2.40	0.63	0.95	3
14. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.40	0.74	2.33	0.82	1.21	2
15. มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.60	0.63	2.20	0.68	1.49	1
2. ด้านการวางแผน						
2.1 การกำหนดนโยบาย						
16. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวทุกด้าน	4.40	0.63	2.33	0.63	0.87	4
17. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.72	2.33	0.62	0.87	4
18. พัฒนาศักยภาพเชิงพื้นที่ด้วยการดึงพลังของชุมชนในการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.60	0.63	2.60	0.74	0.86	5
19. เป็นองค์กรที่นำกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมาพัฒนา อนุรักษ์ ปั่นฟู รักษาสิ่งแวดล้อมทางน้ำ	4.40	0.63	2.40	0.51	1.15	2
20. เป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมกีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน	4.73	0.46	2.47	0.74	1.17	1

ตาราง 12 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ความ ต้องการ จำเป็น
2.2 การวางแผนกลยุทธ์						
21. สร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกึ่งฟ้าทางน้ำเพื่อ ท่องเที่ยว	4.67	0.62	2.53	0.64	1.17	1
22. สร้างหลักสูตรองค์รวมร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกึ่งฟ้า ทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว	4.27	0.80	2.33	0.72	0.83	4
23. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงาน ด้านกึ่งฟ้าทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว	4.33	0.82	2.53	0.64	0.76	5
24. สร้างมาตรฐานบุคลากรเพื่อการดูแลความปลอดภัย ทางน้ำโดยการบูรณาการกึ่งฟ้าทุกด้าน	4.40	0.74	2.53	0.83	1.01	2
25. พัฒนาคุณภาพนักกึ่งฟ้า ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกึ่งฟ้า ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ	4.67	0.49	2.33	0.72	0.98	3
2.3 การวางแผนปฏิบัติงาน						
26. พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานโดยใช้เทคโนโลยี สารสนเทศให้เพียงพอ รวดเร็วและเข้าถึงทรัพยากรได้ อย่างทั่วถึง	4.40	0.74	2.53	0.74	0.98	3
27. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งใน และต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความ ร่วมมือต่างๆ	4.60	0.51	2.47	0.74	0.93	4
28. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อน การนำไปปฏิบัติ	4.60	0.63	2.67	0.72	1.23	2

ตาราง 12 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
29. เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์และสร้างโอกาส ความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยว	4.40	0.74	2.47	0.64	1.33	1
30. สนับสนุน ส่งเสริม พัฒนาเพื่อให้กีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยวมีความเป็นเลิศ	4.60	0.63	2.67	0.49	0.92	5
3. ด้านการจัดการเรียนรู้						
3.1 หลักสูตร						
31. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์กรวิชาชีพหรือมาตรฐานสากล	4.53	0.64	2.33	0.62	1.44	1
32. หลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษา สอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์พันธกิจของกระทรวงการ ท่องเที่ยวและกีฬา	4.40	0.63	2.40	0.74	1.44	1
33. หลักสูตรที่สร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ ท่องเที่ยวให้ความเชี่ยวชาญ	4.27	0.70	2.40	0.63	1.22	4
34. หลักสูตรต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะที่สามารถนำไป ประกอบอาชีพด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.40	0.63	2.53	0.74	1.16	5
35. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม	4.33	0.72	2.53	0.74	1.25	3
3.2 วิธีการเรียนการสอน						
36. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์การ เรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย	4.40	0.74	2.40	0.63	1.14	5
37. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4.60	0.63	2.40	0.74	1.84	1

ตาราง 12 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
38. มีการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอนง่าย ง่ายเข้าใจง่าย	4.40	0.74	2.33	0.72	1.62	2
39. มีการใช้ระบบสหกิจศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้อุปกรณ์การสอน สื่อ / เอกสารร่วมกับสถานประกอบการในพื้นที่ปฏิบัติจริง	4.53	0.64	2.60	0.74	1.21	4
40. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขและสรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง	4.40	0.63	2.33	0.62	1.45	3
3.3 การประเมินผล						
41. มีการประเมินผลมาตรฐานทักษะการปฏิบัติงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.47	0.64	1.31	4
42. มีการประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร พูด อ่าน เขียนและการวิเคราะห์	4.47	0.64	2.53	0.74	1.20	5
43. มีการประเมินผลเพื่อแก้ปัญหาและประยุกต์ใช้ความรู้มาประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.72	2.40	0.74	1.56	2
44. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ มีความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพมีการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี	4.47	0.64	2.47	0.74	1.33	3
45. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุ การสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.33	0.72	2.33	0.72	1.61	1

ตาราง 12 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ความ ต้องการ จำเป็น
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน						
4.1 มาตรฐานวิชาชีพ						
46. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถ มีสมรรถภาพทาง กายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี	4.53	0.64	2.67	0.82	1.19	4
47. ทักษะการฝึกปฏิบัติผ่านเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.47	0.64	1.29	3
48. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยว กีฬาทางน้ำได้ดี	4.47	0.64	2.53	0.74	1.36	1
49. บริหารจัดการกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและจัด แข่งขันกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.47	0.64	2.47	0.64	1.19	4
50. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของ อาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.33	0.72	1.32	2
4.2 มาตรฐานการบริการ						
51. ให้บริการที่รวดเร็วประทับใจ มีความถูกต้องชัดเจนทั้ง ข่าวสารข้อมูลหรือการดำเนินงานต่าง ๆ	4.40	0.63	2.40	0.74	1.29	5
52. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ชั้นตอน การติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้ และควรเป็น One stop service	4.40	0.63	2.27	0.59	1.39	4
53. ให้บริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจ	4.67	0.62	2.40	0.74	1.66	2
54. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร ด้วย น้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี	4.47	0.74	2.27	0.80	1.72	1

ตาราง 12 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
					ต้องการ	ความ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	จำเป็น	ต้องการ
55. ใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือเสริมการให้บริการที่ดีอีกทางหนึ่ง เช่น Website	4.53	0.64	2.33	0.72	1.64	3
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย						
56. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐุมพยาบาลเบื้องต้นกับนักท่องเที่ยวได้	4.47	0.64	2.60	0.83	1.27	5
57. ฝึกอบรมบุคคลเพื่อเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทางทะเล (Life Guard) ให้มีมาตรฐานสากลได้	4.47	0.64	2.47	0.83	1.31	3
58. ให้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุการสื่อสารเพื่อประสานงาน กู้ภัยทางน้ำและทางทะเลได้	4.53	0.64	2.40	0.83	1.41	2
59. ทดสอบและตรวจสอบเพื่อรับรองมาตรฐานอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.60	0.63	2.47	0.74	1.28	4
60. ฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานเพื่อรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.27	0.80	2.33	0.72	1.54	1

จากตาราง 12 พบว่า ผู้บริหารสถาบันการศึกษาที่มีความคิดเห็นว่า ด้านที่ 1.ด้านการจัดองค์กร นั้น ประเด็นย่อยที่ 1.1 การจัดโครงสร้าง องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่ความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ ประเด็นย่อยที่ 1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและประเด็นย่อยที่ 1.3 การกำหนดตำแหน่งงานองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุดคือ มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงานในขณะที่เมื่อพิจารณาด้านที่ 2.ด้านการวางแผน ในประเด็นย่อยที่ 2.1 การกำหนดนโยบาย องค์ประกอบของ

รูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือเป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมกีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยว
 ผู้ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืนประเด็นย่อยที่ 2.2 การวางแผนกลยุทธ์ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความ
 ต้องการจำเป็นสูงสุด คือ สร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยวและประเด็นย่อย
 ที่ 2.3 การวางแผนการปฏิบัติงาน องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ
 เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์และสร้างโอกาสความก้าวหน้าให้กับบุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทาง
 น้ำเพื่อการท่องเที่ยว เมื่อพิจารณาด้านที่ 3.ด้านการจัดการเรียนรู้ ประเด็นย่อยที่ 3.1 หลักสูตร
 องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุดคือหลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร /
 มาตรฐานองค์กรวิชาชีพหรือมาตรฐานสากลและหลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐาน
 การศึกษาสอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาประเด็น
 ย่อยที่ 3.2 วิธีการเรียนการสอน องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือมี
 เนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กันและประเด็นย่อยที่ 3.3
 การประเมินผล องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการประเมินผลการ
 ใช้เทคโนโลยีและวิทยุสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้และเมื่อพิจารณาด้านที่ 4.
 ด้านการรับรองมาตรฐาน ประเด็นย่อยที่ 4.1 มาตรฐานวิชาชีพ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการ
 จำเป็นสูงสุด คือ ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี ประเด็น
 ย่อยที่ 4.2 มาตรฐานการบริการ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือมีการสื่อสาร
 ที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร ด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี
 และประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานความปลอดภัย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด
 คือ ฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานเพื่อรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการ
 ท่องเที่ยวได้

ตาราง 13 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวใน
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารชุมชน (n = 15)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
1. ด้านการจัดองค์กร						
1.1 การจัดโครงสร้าง						
1.กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กร รับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน	4.33	0.72	2.40	0.63	0.98	4
2.คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วนเพื่อให้ ครอบคลุมภารกิจงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.20	0.94	2.27	0.80	1.23	2
3.ผู้บริหารควรคัดเลือกโดยการเปิดโอกาสให้ผู้มีคุณภาพ และเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ด้านการบริหารกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.47	0.74	2.13	0.64	1.36	1
4.มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยว และฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ	4.53	0.64	2.40	0.74	1.03	3
5.มีการกำหนดภาระงานตามกรอบโครงสร้างองค์กรด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน	4.47	0.74	2.47	0.52	0.89	5
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่						
6. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ ทางน้ำ ด้วยการใช้กีฬา	4.33	0.62	2.47	0.64	0.97	5
7. ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.33	0.72	2.40	0.74	1.08	3
8. บริการวิชาการแก่สังคม ประสานงาน บริการ ช่วยเหลือ ดูแลนักท่องเที่ยวด้วยการใช้กีฬาทางน้ำให้เกิด ประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่องด้านกีฬาทาง น้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.47	0.74	2.27	0.59	1.14	2

ตาราง 13 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
9. ส่งเสริม สนับสนุนการวิจัยด้านกีฬาท่างน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.47	0.64	2.13	0.83	1.50	1
10.บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาท่างน้ำให้มีความเป็น เลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว	4.40	0.74	2.33	0.62	1.08	3
1.3 การกำหนดตำแหน่งงาน						
11. มีทัศนคติ ค่านิยม แรงจูงใจในการทำงานที่สอดคล้อง กับตำแหน่งงาน	4.33	0.72	2.47	0.74	1.03	5
12. มีความสมบูรณ์ แข็งแรงและมีสมรรถภาพทางกายที่ สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.60	0.63	2.40	0.74	1.09	2
13. มีทักษะความชำนาญสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.47	0.64	2.40	0.74	1.09	2
14. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับ ตำแหน่งงาน	4.47	0.74	2.33	0.62	1.07	4
15. มีคุณสมบัติทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.47	0.64	2.33	0.72	1.16	1
2. ด้านการวางแผน						
2.1 การกำหนดนโยบาย						
16. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬาท่าง น้ำเพื่อการท่องเที่ยวทุกด้าน	4.40	0.63	2.27	0.59	1.08	3
17. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาท่าง น้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.47	0.52	2.07	0.59	1.41	1
18. พัฒนาศักยภาพเชิงพื้นที่ด้วยการดึงพลังของชุมชนใน การบริหารกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.40	0.74	2.27	0.59	1.09	2
19. เป็นองค์กรที่นำกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมา พัฒนา อนุรักษ์ ฟื้นฟู รักษาสิ่งแวดล้อมทางน้ำ	4.53	0.64	2.33	0.49	1.03	4
20. เป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมกีฬาท่างน้ำและ การ ท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน	4.53	0.64	2.40	0.51	0.98	5

ตาราง 13 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
2.2 การวางแผนกลยุทธ์						
21. สร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกึ่งไฟฟ้าทางน้ำเพื่อ ท่องเที่ยว	4.67	0.49	2.40	0.74	1.24	4
22. สร้างหลักสูตรองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกึ่งไฟฟ้า ทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว	4.73	0.46	2.14	0.83	1.72	1
23. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงาน ด้านกึ่งไฟฟ้าทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.20	0.77	1.28	3
24. สร้างมาตรฐานบุคลากรเพื่อการดูแลความปลอดภัย ทางน้ำโดยการบูรณาการกึ่งไฟฟ้าทุกด้าน	4.47	0.64	2.20	0.68	1.41	2
25. พัฒนาคุณภาพนักกึ่งไฟฟ้า ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกึ่งไฟฟ้า ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ	4.60	0.63	2.27	0.59	1.23	5
2.3 การวางแผนปฏิบัติงาน						
26. พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานโดยใช้เทคโนโลยี สารสนเทศให้เพียงพอ รวดเร็วและเข้าถึงทรัพยากรได้ อย่างทั่วถึง	4.53	0.64	2.27	0.59	1.14	5
27. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งใน และต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความ ร่วมมือต่างๆ	4.67	0.49	2.13	0.74	1.53	1
28. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อน การนำไปปฏิบัติ	4.67	0.62	2.33	0.62	1.20	3
29. เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์และสร้างโอกาส ความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกึ่งไฟฟ้าทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยว	4.73	0.46	2.20	0.56	1.32	2

ตาราง 13 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
30. สนับสนุน ส่งเสริม พัฒนาเพื่อให้กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมีความเป็นเลิศ	4.67	0.62	2.33	0.62	1.20	3
3. ด้านการจัดการเรียนรู้						
3.1 หลักสูตร						
31. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์การวิชาชีพหรือมาตรฐานสากล	4.40	0.63	2.27	0.46	1.01	5
32. หลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษา สอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์พันธกิจของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	4.53	0.64	2.13	0.64	1.38	3
33. หลักสูตรที่สร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยวให้มีความเชี่ยวชาญ	4.53	0.64	2.13	0.64	1.41	2
34. หลักสูตรต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะที่สามารถนำไปประกอบอาชีพด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.53	0.64	2.20	0.68	1.36	4
35. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	4.47	0.64	2.13	0.74	1.46	1
3.2 วิธีการเรียนการสอน						
36. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย	4.60	0.51	2.00	0.65	1.61	1
37. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4.67	0.49	2.27	0.70	1.34	2
38. มีการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอนง่าย ดูง่ายเข้าใจง่าย	4.53	0.64	2.33	0.62	1.13	4
39. มีการใช้ระบบสหกิจศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้อุปกรณ์การสอน สื่อ / เอกสารร่วมกับสถานประกอบการในพื้นที่ปฏิบัติจริง	4.53	0.64	2.33	0.62	1.13	4

ตาราง 13 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ความ ต้องการ จำเป็น
40. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขและ สรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง	4.53	0.52	2.20	0.56	1.22	3
3.3 การประเมินผล						
41. มีการประเมินผลมาตรฐานทักษะการปฏิบัติงานด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.13	0.74	1.50	4
42. มีการประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร พูด อ่าน เขียนและการวิเคราะห์	4.60	0.63	2.27	0.70	1.33	5
43. มีการประเมินผลเพื่อแก้ปัญหาและประยุกต์ใช้ความรู้ มาประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.53	0.52	2.07	0.70	1.53	3
44. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ มีความประพฤติตน ที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพมีการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วย ความสัมพันธอันดี	4.60	0.51	2.07	0.88	1.79	1
45. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุ การ สื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.47	0.64	2.07	0.88	1.74	2
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน						
4.1 มาตรฐานวิชาชีพ						
46. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถ มีสมรรถภาพทาง กายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี	4.60	0.51	2.13	0.64	1.39	1
47. ทักษะการฝึกปฏิบัติผ่านเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.40	0.63	1.04	4
48. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยว กีฬาทางน้ำได้ดี	4.47	0.52	2.20	0.56	1.17	2
49. บริหารจัดการกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและจัด แข่งขันกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.60	0.63	2.40	0.51	1.00	5

ตาราง 13 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
50. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพ กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.20	0.41	1.13	3
4.2 มาตรฐานการบริการ						
51. ให้บริการที่รวดเร็วประทับใจ มีความถูกต้องชัดเจนทั้ง ข่าวสารข้อมูลหรือการดำเนินงานต่าง ๆ	4.47	0.64	2.27	0.46	1.04	3
52. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการ ติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้และควร เป็น One stop service	4.53	0.64	2.33	0.49	1.03	4
53. ให้บริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจ	4.60	0.51	2.20	0.41	1.14	2
54. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร ด้วย น้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี	4.67	0.49	2.33	0.62	1.18	1
55. ใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือเสริมการให้บริการที่ดีอีกทางหนึ่ง เช่น Website	4.53	0.64	2.47	0.52	0.91	5
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย						
56. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐมพยาบาล เบื้องต้นกับนักท่องเที่ยวได้	4.47	0.64	2.20	0.56	1.21	2
57. ฝึกอบรมบุคคลเพื่อเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ทางทะเล (Life Guard) ให้มีมาตรฐานสากลได้	4.47	0.64	2.20	0.68	1.33	1
58. ใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุการสื่อสารเพื่อประสานงาน กู้ภัยทางน้ำและทางทะเลได้	4.53	0.52	2.20	0.56	1.19	3
59. ทดสอบและตรวจสอบเพื่อรับรองมาตรฐานอุปกรณ์กีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.53	0.52	2.27	0.46	1.07	4
60. ฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานเพื่อรับรองใบ ประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.47	0.64	2.27	0.46	1.04	5

จากตาราง 13 พบว่า ผู้บริหารชุมชนมีความคิดเห็นว่าเป็นด้านที่ 1. ด้านการจัดองค์กร นั้น ประเด็นย่อยที่ 1.1 การจัดโครงสร้าง องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ผู้บริหารควรคัดเลือกโดยการเปิดโอกาสให้ผู้มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ ด้านการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้ ประเด็นย่อยที่ 1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ส่งเสริม สนับสนุน วิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและประเด็นย่อยที่ 1.3 การกำหนดตำแหน่งงานองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุดคือ มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงานในขณะที่เมื่อพิจารณา ด้านที่ 2. ด้านการวางแผน ในประเด็นย่อยที่ 2.1 การกำหนดนโยบาย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว ประเด็นย่อยที่ 2.2 การวางแผนกลยุทธ์ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ สร้างหลักสูตรองค์กร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวและประเด็นย่อยที่ 2.3 การวางแผนการปฏิบัติงาน องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความร่วมมือต่างๆเมื่อพิจารณา ด้านที่ 3. ด้านการจัดการเรียนรู้ ประเด็นย่อยที่ 3.1 หลักสูตร องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมประเด็นย่อยที่ 3.2 วิธีการเรียนการสอน องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัยและประเด็นย่อยที่ 3.3 การประเมินผล องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ ความประพฤติที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพ มีการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดีและเมื่อพิจารณา ด้านที่ 4. ด้านการรับรองมาตรฐาน ประเด็นย่อยที่ 4.1 มาตรฐานวิชาชีพ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถ มีสมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี ประเด็นย่อยที่ 4.2 มาตรฐานการบริการ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ใช้การสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กรด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดีและประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานความปลอดภัย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ฝึกอบรมบุคคลเพื่อเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทางทะเล (Life Guard) ให้มีมาตรฐานสากลได้

ตาราง 14 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานประกอบการ (n = 30)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับความ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ต้องการ จำเป็น
1. ด้านการจัดองค์กร						
1.1 การจัดโครงสร้าง						
1. กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กร รับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน	4.53	0.64	2.00	0.76	1.73	1
2. คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วนเพื่อให้ ครอบคลุมภารกิจงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.62	2.07	0.80	1.56	3
3. ผู้บริหารควรคัดเลือกโดยการเปิดโอกาสให้ผู้มี คุณภาพและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ด้านการ บริหารกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.40	0.74	2.00	0.76	1.67	2
4. มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยว และฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ	4.67	0.49	2.07	0.88	1.47	4
5. มีการกำหนดภาระงานตามกรอบโครงสร้างองค์กร ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน	4.53	0.52	2.13	0.92	1.36	5
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่						
6. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ ทาง น้ำด้วยการใช้กีฬา	4.33	0.82	2.20	1.01	1.47	2
7. ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.20	0.86	2.27	0.96	1.36	5
8. บริการวิชาการแก่สังคม ประสานงาน บริการ ช่วยเหลือ ดูแลนักท่องเที่ยวด้วยการใช้กีฬาทางน้ำให้ เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่องด้านกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.13	0.83	2.00	0.65	1.44	4

ตาราง 14 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับความ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ต้องการ จำเป็น
9. ส่งเสริม สนับสนุนการวิจัยด้านกักเก็บน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.07	0.80	1.93	0.59	1.46	3
10. บริหารจัดการองค์กรด้านกักเก็บน้ำให้มีความเป็น เลิศทั้งการกักเก็บน้ำและการท่องเที่ยว	4.27	0.80	1.87	0.64	1.63	1
1.3. การกำหนดตำแหน่งงาน						
11. มีทัศนคติ ค่านิยม แรงจูงใจในการทำงานที่ สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.13	0.83	2.27	0.88	1.29	4
12. มีความสมบูรณ์ แข็งแรงและมีสมรรถภาพทางกายที่ สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.20	0.77	2.33	0.90	1.28	5
13. มีทักษะความชำนาญสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.33	0.62	2.27	0.88	1.38	3
14. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับ ตำแหน่งงาน	4.20	0.77	2.27	1.03	1.47	2
15. มีคุณสมบัติทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.27	0.80	2.07	0.88	1.60	1
2. ด้านการวางแผน						
2.1 การกำหนดนโยบาย						
16. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกักเก็บน้ำ เพื่อการท่องเที่ยวทุกด้าน	4.20	0.77	2.20	0.86	1.31	2
17. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกักเก็บน้ำ เพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.72	2.33	0.72	1.18	5
18. พัฒนาศักยภาพเชิงพื้นที่ด้วยการดึงพลังของชุมชน ในการบริหารกักเก็บน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.62	2.27	0.70	1.22	4
19. เป็นองค์กรที่นำกักเก็บน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมา พัฒนา อนุรักษ์ ปันฟู รักษาสิ่งแวดล้อมทางน้ำ	4.13	0.83	2.27	0.88	1.28	3
20. เป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมกักเก็บน้ำและ การท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน	4.53	0.64	2.20	0.68	1.36	1

ตาราง 14 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับความ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ต้องการ จำเป็น
2.2 การวางแผนกลยุทธ์						
21. สร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกึ่งไฟฟ้าทางน้ำเพื่อ ท่องเที่ยว	4.47	0.64	1.93	0.70	1.76	3
22. สร้างหลักสูตรองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกึ่งไฟฟ้า ทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว	4.33	0.72	1.73	0.59	1.92	2
23. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงาน ด้านกึ่งไฟฟ้าทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว	4.60	0.63	2.00	0.76	1.74	4
24. สร้างมาตรฐานบุคลากรเพื่อการดูแลความปลอดภัย ทางน้ำโดยการบูรณาการกึ่งไฟฟ้าทุกด้าน	4.40	0.63	2.07	0.88	1.67	5
25. พัฒนาคุณภาพนักกึ่งไฟฟ้า ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกึ่งไฟฟ้า ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ	4.60	0.51	1.80	0.68	2.03	1
2.3. การวางแผนปฏิบัติงาน						
26. พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานโดยใช้เทคโนโลยี สารสนเทศให้เพียงพอ รวดเร็วและเข้าถึงทรัพยากรได้ อย่างทั่วถึง	4.40	0.74	1.80	0.56	1.81	3
27. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งใน และต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและ ความร่วมมือต่างๆ	4.53	0.64	1.87	0.83	1.91	2
28. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่าง ต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงานอย่างมี ประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ	4.33	0.72	1.87	0.74	1.77	4
29. เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์และสร้างโอกาส ความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกึ่งไฟฟ้าทางน้ำ เพื่อการท่องเที่ยว	4.27	0.70	1.73	0.70	1.94	1

ตาราง 14 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับความ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ต้องการ จำเป็น
30. สนับสนุน ส่งเสริม พัฒนาเพื่อให้กีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยวมีความเป็นเลิศ	4.40	0.63	1.87	0.64	1.73	5
3. ด้านการจัดการเรียนรู้						
3.1 หลักสูตร						
31. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์การวิชาชีพหรือมาตรฐานสากล	4.40	0.63	2.00	0.93	1.76	1
32. หลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษา สอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์พันธกิจของกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา	4.33	0.62	2.00	0.76	1.58	2
33. หลักสูตรที่สร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ ท่องเที่ยวให้ความเชี่ยวชาญ	4.27	0.80	1.93	0.70	1.54	4
34. หลักสูตรต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะที่สามารถนำไป ประกอบอาชีพด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.27	0.70	2.13	0.83	1.34	5
35. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม	4.40	0.74	2.00	0.76	1.57	3
3.2 วิธีการเรียนการสอน						
36. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์การ เรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย	4.33	0.82	2.07	0.80	1.44	4
37. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4.40	0.83	2.07	0.70	1.50	3
38. มีการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะภาษาอื่น ๆ ในการ เรียนการสอนง่าย ดูง่ายเข้าใจง่าย	4.60	0.74	2.00	0.76	1.77	1
39. มีการใช้ระบบสหกิจศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ อุปกรณ์การสอน สื่อ / เอกสารร่วมกับสถาน ประกอบการในพื้นที่ปฏิบัติจริง	4.40	0.74	2.20	0.86	1.39	5

ตาราง 14 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับความ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ต้องการ จำเป็น
40. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขและสรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง	4.47	0.74	2.13	0.83	1.51	2
3.3 การประเมินผล						
41. มีการประเมินผลมาตรฐานทักษะการปฏิบัติงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.72	2.07	0.80	1.44	5
42. มีการประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร พูด อ่าน เขียนและการวิเคราะห์	4.47	0.74	2.07	0.88	1.68	2
43. มีการประเมินผลเพื่อแก้ปัญหาและประยุกต์ใช้ความรู้มาประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.82	1.93	0.88	1.71	1
44. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ มีความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพมีการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี	4.53	0.74	2.13	0.83	1.52	3
45. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุ การสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.20	0.77	2.00	0.85	1.51	4
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน						
4.1 มาตรฐานวิชาชีพ						
46. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถ มีสมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี	4.33	0.72	2.07	0.88	1.51	4
47. ทักษะการฝึกปฏิบัติผ่านเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.27	0.80	2.20	0.94	1.39	5
48. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี	4.40	0.74	1.93	0.80	1.74	3
49. บริหารจัดการกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและจัดแข่งขันกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.72	1.87	0.74	1.76	2

ตาราง 14 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับความ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ต้องการ จำเป็น
50. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของ อาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.47	0.64	1.73	0.70	1.96	1
4.2 มาตรฐานการบริการ						
51. ให้บริการที่รวดเร็วประทับใจ มีความถูกต้องชัดเจน ทั้งข่าวสารข้อมูลหรือการดำเนินงานต่าง ๆ	4.47	0.64	2.00	0.85	1.69	2
52. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอน การติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้ และควรเป็น One stop service	4.33	0.72	2.00	0.85	1.62	3
53. ให้บริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็ม ใจ	4.47	0.64	2.13	0.99	1.61	4
54. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร ด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการ ปฏิสัมพันธ์ที่ดี	4.40	0.74	2.07	0.88	1.54	5
55. ใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือเสริมการให้บริการที่ดีอีกทาง หนึ่ง เช่น Website	4.40	0.63	1.80	0.86	1.89	1
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย						
56. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐมพยาบาล เบื้องต้นกับนักท่องเที่ยวได้	4.60	0.63	2.07	0.88	1.63	5
57. ฝึกอบรมบุคคลเพื่อเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือ นักท่องเที่ยวทางทะเล (Life Guard) ให้มี มาตรฐานสากลได้	4.60	0.63	2.07	1.03	1.75	4
58. ใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุการสื่อสารเพื่อ ประสานงาน กู้ภัยทางน้ำและทางทะเลได้	4.53	0.64	1.93	0.96	1.86	3

ตาราง 14 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับความ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ต้องการ จำเป็น
59. ทดสอบและตรวจสอบเพื่อรับรองมาตรฐานอุปกรณ์ ก๊ฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.40	0.74	1.80	0.77	1.88	2
60. ฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานเพื่อรับรอง ใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.53	0.64	1.73	0.80	2.11	1

จากตาราง 14 พบว่า ผู้บริหารสถานประกอบการมีความคิดเห็นว่า ด้านที่ 1.ด้านการจัด
องค์กร นั้น ประเด็นย่อยที่ 1.1 การจัดโครงสร้าง องค์กรประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็น
สูงสุด คือ กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน
ประเด็นย่อยที่ 1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็น
สูงสุด คือ บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำให้มีความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยวและ
ประเด็นย่อยที่ 1.3 การกำหนดตำแหน่งงานองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด
คือ มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงานในขณะที่เมื่อพิจารณาด้านที่ 2.ด้านการ
วางแผน ในประเด็นย่อยที่ 2.1 การกำหนดนโยบาย องค์กรประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการ
จำเป็นสูงสุด คือ เป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมกีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่าง
ยั่งยืนประเด็นย่อยที่ 2.2 การวางแผนกลยุทธ์ องค์กรประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็น
สูงสุด คือ พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่
ระดับนานาชาติและประเด็นย่อยที่ 2.3 การวางแผนการปฏิบัติงาน องค์กรประกอบของรูปแบบที่มี
ความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ และสร้างโอกาสความก้าวหน้าให้
บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเมื่อพิจารณาด้านที่ 3.ด้านการจัดการเรียนรู้ ประเด็น
ย่อยที่ 3.1 หลักสูตร องค์กรประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ หลักสูตรตรงตามเกณฑ์
มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์กวีวิชาชีพหรือมาตรฐานสากลประเด็นย่อยที่ 3.2 วิธีการเรียน
การสอน องค์กรประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการใช้ภาษาอังกฤษและ
ทักษะภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอนง่าย คุ้นเคย เข้าใจง่ายและประเด็นย่อยที่ 3.3 การ
ประเมินผล องค์กรประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการประเมินผลเพื่อ

แก้ปัญหาและประยุกต์ใช้ความรู้มาประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและเมื่อพิจารณาด้านที่ 4. ด้านการรับรองมาตรฐาน ประเด็นย่อยที่ 4.1 มาตรฐานวิชาชีพ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวประเด็นย่อยที่ 4.2 มาตรฐานการบริการ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือเสริมการให้บริการที่ได้อีกทางหนึ่ง เช่น Website และประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานความปลอดภัย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ผักกบตวนและทดสอบประเมินมาตรฐานเพื่อรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้

ตาราง 15 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว หรือการกีฬา (n = 72)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNIB)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
1. ด้านการจัดองค์กร						
1.1 การจัดโครงสร้าง						
1.กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กร รับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน	4.20	0.68	2.53	0.74	0.89	2
2.คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วน เพื่อให้ครอบคลุมภารกิจงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	3.93	0.70	2.47	0.83	0.94	1
3.ผู้บริหารควรคัดเลือกโดยการเปิดโอกาสให้ผู้มี คุณภาพและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ด้าน การบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.07	0.88	2.67	0.90	0.84	3
4.มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการ ท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ	4.20	0.77	2.87	0.92	0.68	4

ตาราง 15 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
5.มีการกำหนดภาระงานตามกรอบโครงสร้างองค์กร ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน	4.07	0.70	2.80	0.56	0.52	5
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่						
6. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ ทางน้ำด้วยการใช้กีฬา	4.27	0.70	2.80	0.77	0.74	3
7. ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.07	0.70	2.67	0.72	0.74	3
8. บริการวิชาการแก่สังคม ประสานงาน บริการ ช่วยเหลือ ดูแลนักท่องเที่ยวด้วยการใช้กีฬาทางน้ำ ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	3.93	0.70	2.60	0.91	0.77	2
9. ส่งเสริม สนับสนุนการวิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยว	4.13	0.74	2.67	0.90	0.93	1
10.บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำให้มีความ เป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว	4.07	0.80	2.73	0.80	0.73	5
1.3. การกำหนดตำแหน่งงาน						
11. มีทัศนคติ ค่านิยม แรงจูงใจในการทำงานที่ สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.20	0.77	2.80	1.01	0.87	3
12. มีความสมบูรณ์ แข็งแรงและมีสมรรถภาพทาง กายที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.13	0.64	2.67	0.90	0.91	1
13. มีทักษะความชำนาญสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.00	0.85	2.60	0.91	0.90	2
14. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับ ตำแหน่งงาน	4.27	0.70	2.73	0.80	0.79	4
15. มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่ง งาน	4.07	0.70	2.73	0.70	0.60	5

ตาราง 15 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
2. ด้านการวางแผน						
2.1 การกำหนดนโยบาย						
16. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวทุกด้าน	4.40	0.63	2.67	0.90	0.89	5
17. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.20	0.86	2.53	0.83	1.01	2
18. พัฒนาศักยภาพเชิงพื้นที่ด้วยการดึงพลังของ ชุมชนในการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.72	2.67	0.98	0.93	4
19. เป็นองค์กรที่นำกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมา พัฒนา อนุรักษ์ พื้นที่อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางน้ำ	4.47	0.64	2.47	0.64	1.00	3
20. เป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมกีฬาทางน้ำและ การท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน	4.13	0.83	2.33	1.05	1.29	1
2.2 การวางแผนกลยุทธ์						
21. สร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกีฬาทางน้ำ เพื่อท่องเที่ยว	4.13	0.52	2.73	0.70	0.71	4
22. สร้างหลักสูตรองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว	4.13	0.74	2.73	0.70	0.67	5
23. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้า ทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว	4.27	0.70	2.60	0.91	1.01	1
24. สร้างมาตรฐานบุคลากรเพื่อการดูแลความ ปลอดภัยทางน้ำโดยการบูรณาการกีฬาทุกด้าน	4.13	0.52	2.53	0.64	0.80	3
25. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับ นานาชาติ	4.33	0.62	2.60	0.83	0.89	2

ตาราง 15 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
2.3 การวางแผนปฏิบัติงาน						
26. พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้เพียงพอ รวดเร็วและเข้าถึงทรัพยากรได้อย่างทั่วถึง	4.20	0.68	2.87	0.74	0.67	5
27. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความร่วมมือต่างๆ	4.40	0.74	2.60	0.83	1.04	1
28. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ	4.20	0.56	2.67	0.90	0.89	2
29. เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์และสร้างโอกาสความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทงน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.20	0.56	2.73	0.70	0.74	3
30. สนับสนุน ส่งเสริม พัฒนาเพื่อให้กีฬาทงน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมีความเป็นเลิศ	4.40	0.63	2.67	0.62	0.73	4
3. ด้านการจัดการเรียนรู้						
3.1 หลักสูตร						
31. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์กรวิชาชีพหรือมาตรฐานสากล	4.40	0.51	2.67	0.72	0.87	1
32. หลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษาสอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	4.13	0.74	2.87	0.74	0.53	4
33. หลักสูตรที่สร้างบุคลากรด้านกีฬาทงน้ำเพื่อการท่องเที่ยวให้มีความเชี่ยวชาญ	4.13	0.64	3.07	0.59	0.39	5

ตาราง 15 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
34. หลักสูตรต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะที่สามารถนำไป ประกอบอาชีพด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.40	0.63	2.73	0.70	0.79	2
35. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม	4.20	0.68	2.80	0.77	0.64	3
3.2 วิธีการเรียนการสอน						
36. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์ การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย	4.40	0.51	2.80	0.77	0.79	1
37. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็น ระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4.27	0.80	2.93	0.70	0.55	5
38. มีการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะภาษาอื่น ๆ ใน การเรียนการสอนง่าย ดูน่ายเข้าใจง่าย	4.20	0.77	2.80	0.68	0.58	4
39. มีการใช้ระบบสหกิจศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ อุปกรณ์การสอน สื่อ / เอกสารร่วมกับสถาน ประกอบการในพื้นที่ปฏิบัติจริง	4.13	0.64	2.87	0.83	0.67	3
40. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไข และสรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง	4.27	0.80	2.80	0.86	0.71	2
3.3 การประเมินผล						
41. มีการประเมินผลมาตรฐานทักษะการปฏิบัติงาน ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.00	0.65	2.73	0.59	0.52	4
42. มีการประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร พูด อ่าน เขียนและการวิเคราะห์	4.07	0.70	2.67	0.72	0.71	2
43. มีการประเมินผลเพื่อแก้ปัญหาและประยุกต์ใช้ ความรู้มาประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยว	4.40	0.63	2.73	0.70	0.81	1

ตาราง 15 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
44. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ มีความ ประพฤติดนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพมีการ ทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี	4.20	0.56	2.80	0.56	0.57	3
45. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุ การสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.07	0.80	2.87	0.52	0.46	5
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน						
4.1. มาตรฐานวิชาชีพ						
46. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถ มีสมรรถภาพ ทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี	4.47	0.64	2.93	0.80	0.63	4
47. ทักษะการฝึกปฏิบัติผ่านเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพ ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.20	0.68	2.60	0.63	0.81	1
48. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำ เที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี	4.47	0.52	2.73	0.80	0.81	1
49. บริหารจัดการกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและ จัดแข่งขันกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.27	0.70	2.60	0.63	0.75	3
50. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.07	0.80	2.67	0.49	0.58	5
4.2 มาตรฐานการบริการ						
51. ให้บริการที่รวดเร็วประทับใจ มีความถูกต้อง ชัดเจนทั้งข่าวสารข้อมูลหรือการดำเนินงานต่าง ๆ	4.07	0.70	2.80	0.77	0.57	5
52. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่าน หรือติดต่อได้และควรเป็น One stop service	4.13	0.64	2.80	0.77	0.61	4

จากตาราง 15 พบว่านักศึกษาศาสาวิชาการศึกษาหรือการกีฬาที่มีความคิดเห็นในด้านที่ 1. ด้านการจัดองค์กร นั้น ประเด็นย่อยที่ 1.1 การจัดโครงสร้าง องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือมีคณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วนเพื่อให้ครอบคลุมภารกิจงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวประเด็นย่อยที่ 1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือส่งเสริม สนับสนุน วิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและประเด็นย่อยที่ 1.3 การกำหนดตำแหน่งงานองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุดคือ มีความสมบูรณ์แข็งแรงและสมรรถภาพทางกายที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน ในขณะที่เมื่อพิจารณาในด้านที่ 2. ด้านการวางแผน ในประเด็นย่อยที่ 2.1 การกำหนดนโยบาย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือเป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมกีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืนประเด็นย่อยที่ 2.2 การวางแผนกลยุทธ์ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยวและประเด็นย่อยที่ 2.3 การวางแผนการปฏิบัติงาน องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือสร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความร่วมมือต่างๆเมื่อพิจารณาในด้านที่ 3. ด้านการจัดการเรียนรู้ประเด็นย่อยที่ 3.1 หลักสูตร องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์กรวิชาชีพหรือมาตรฐานสากลประเด็นย่อยที่ 3.2 วิธีการเรียนการสอน องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัยและประเด็นย่อยที่ 3.3 การประเมินผล องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการประเมินผลเพื่อแก้ปัญหาและประยุกต์ใช้ความรู้มาประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและเมื่อพิจารณาในด้านที่ 4. ด้านการรับรองมาตรฐาน ประเด็นย่อยที่ 4.1 มาตรฐานวิชาชีพ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ทักษะการฝึกปฏิบัติผ่านเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดีประเด็นย่อยที่ 4.2 มาตรฐานการบริการ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือเสริมการให้บริการที่ดีอีกทางหนึ่ง เช่น Websiteและประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานความปลอดภัย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็น

สูงสุด คือ ฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานเพื่อรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้

ตาราง 16 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของมัคคุเทศก์/ผู้นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ (n= 105)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
1. ด้านการจัดองค์กร						
1.1 การจัดโครงสร้าง						
1.กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กร รับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน	3.73	0.80	2.53	0.64	0.59	4
2.คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วน เพื่อให้ครอบคลุมภารกิจงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	3.87	0.74	2.53	0.64	0.63	3
3.ผู้บริหารควรคัดเลือกโดยการเปิดโอกาสให้ผู้มี คุณภาพและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ด้าน การบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	3.73	0.70	2.53	0.52	0.52	5
4.มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการ ท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ	4.13	0.83	2.40	0.63	0.89	1
5.มีการกำหนดภาระงานตามกรอบโครงสร้างองค์กร ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน	3.60	0.83	2.40	0.74	0.69	2
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่						
6. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ ทางน้ำด้วยการใช้กีฬา	3.80	0.77	2.27	0.70	0.90	1
7. ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	3.67	0.72	2.40	0.63	0.68	3

ตาราง 16 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
8. บริการวิชาการแก่สังคม ประสานงาน บริการช่วยเหลือ ดูแลนักท่องเที่ยวด้วยการใช้กีฬาทางน้ำให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	3.73	0.80	2.47	0.64	0.64	4
9. ส่งเสริม สนับสนุนการวิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.00	0.76	2.47	0.52	0.71	2
10. บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำให้มีความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว	4.07	0.88	2.60	0.63	0.64	4
1.3. การกำหนดตำแหน่งงาน						
11. มีทัศนคติ ค่านิยม แรงจูงใจในการทำงานที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.07	0.70	2.20	0.68	1.16	1
12. มีความสมบูรณ์ แข็งแรงและมีสมรรถภาพทางกายที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.13	0.64	2.27	0.70	1.12	2
13. มีทักษะความชำนาญสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.27	0.59	2.33	0.62	1.02	3
14. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.20	0.77	2.47	0.64	0.93	4
15. มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.00	0.85	2.40	0.63	0.88	5
2. ด้านการวางแผน						
2.1 การกำหนดนโยบาย						
16. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวทุกด้าน	3.93	0.80	2.33	0.72	0.87	2
17. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.07	0.70	2.33	0.49	0.82	3

ตาราง 16 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
18. พัฒนาศักยภาพเชิงพื้นที่ด้วยการดึงพลังของ ชุมชนในการบริหารกักเก็บน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.13	0.74	2.47	0.52	0.76	5
19. เป็นองค์กรที่นำกักเก็บน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมา พัฒนาอนุรักษ์ฟื้นฟูรักษาสิ่งแวดล้อมทางน้ำ	4.13	0.74	2.40	0.51	0.78	4
20. เป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมกักเก็บน้ำและ การท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน	4.07	0.70	2.13	0.64	1.14	1
2.2 การวางแผนกลยุทธ์						
21. สร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกักเก็บน้ำ เพื่อท่องเที่ยว	4.27	0.46	2.20	0.56	1.07	3
22. สร้างหลักสูตรองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้าน กักเก็บน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว	4.40	0.51	2.27	0.70	1.20	2
23. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้า ทำงานด้านกักเก็บน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว	4.20	0.68	2.13	0.52	1.04	4
24. สร้างมาตรฐานบุคลากรเพื่อการดูแลความ ปลอดภัยทางน้ำโดยการบูรณาการกักเก็บน้ำทุกด้าน	4.20	0.68	2.27	0.59	0.96	5
25. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้าน กักเก็บน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับ นานาชาติ	4.20	0.68	2.27	0.80	1.21	1
2.3 การวางแผนปฏิบัติงาน						
26. พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานโดยใช้เทคโนโลยี สารสนเทศให้เพียงพอ รวดเร็วและเข้าถึงทรัพยากร ได้อย่างทั่วถึง	4.13	0.64	2.20	0.41	0.94	3
27. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากร และความร่วมมือต่างๆ	4.33	0.72	2.27	0.59	1.11	1

ตาราง 16 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
28. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่าง ต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงานอย่างมี ประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ	4.13	0.74	2.27	0.59	0.93	4
29. เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์และสร้างโอกาส ความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทาง น้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.27	0.70	2.47	0.52	0.81	5
30. สนับสนุน ส่งเสริม พัฒนาเพื่อให้กีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยวมีความเป็นเลิศ	4.20	0.77	2.27	0.59	0.98	2
3. ด้านการจัดการเรียนรู้						
3.1 หลักสูตร						
31. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์การวิชาชีพหรือมาตรฐานสากล	3.93	0.70	2.27	0.46	0.80	4
32. หลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐาน การศึกษาสอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	3.93	0.70	2.27	0.46	0.78	5
33. หลักสูตรที่สร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ ท่องเที่ยวให้ความเชี่ยวชาญ	4.20	0.68	2.27	0.46	0.91	2
34. หลักสูตรต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะที่สามารถนำไป ประกอบอาชีพด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.27	0.80	2.40	0.51	0.86	3
35. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม	4.07	0.70	2.27	0.70	1.03	1
3.2 วิธีการเรียนการสอน						
36. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์ การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย	4.07	0.70	2.07	0.70	1.28	2

ตาราง 16 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
37. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4.27	0.70	2.07	0.70	1.44	1
38. มีการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอนง่าย ดูง่ายเข้าใจง่าย	4.20	0.77	2.27	0.70	1.14	3
39. มีการใช้ระบบสหกิจศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้อุปกรณ์การสอน สื่อ / เอกสารร่วมกับสถานประกอบการในพื้นที่ปฏิบัติจริง	4.27	0.70	2.33	0.62	1.00	4
40. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขและสรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง	4.13	0.74	2.40	0.63	0.92	5
3.3 การประเมินผล						
41. มีการประเมินผลมาตรฐานทักษะการปฏิบัติงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.62	2.47	0.83	1.09	1
42. มีการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารพูด อ่าน เขียนและการวิเคราะห์	4.33	0.72	2.47	0.52	0.84	5
43. มีการประเมินผลเพื่อแก้ปัญหาและประยุกต์ใช้ความรู้มาประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.20	0.68	2.20	0.41	0.97	3
44. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ มีความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพมีการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี	4.27	0.70	2.20	0.56	1.08	2
45. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.27	0.70	2.27	0.46	0.93	4

ตาราง 16 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ ต้องการ จำเป็น (PNib)	ลำดับ ความ ต้องการ จำเป็น
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน						
4.1 มาตรฐานวิชาชีพ						
46. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถ มีสมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี	4.27	0.70	2.07	2.40	1.37	2
47. ทักษะการฝึกปฏิบัติผ่านเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.27	0.88	0.70	0.51	0.87	4
48. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี	4.00	0.53	2.27	0.46	0.82	5
49. บริหารจัดการกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและจัดแข่งขันกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.27	0.70	2.13	0.64	1.22	3
50. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.27	0.70	2.00	0.65	1.39	1
4.2 มาตรฐานการบริการ						
51. ให้บริการที่รวดเร็วประทับใจ มีความถูกต้องชัดเจนทั้งข่าวสารข้อมูลหรือการดำเนินงานต่าง ๆ	4.20	0.77	2.47	0.64	0.90	3
52. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้และควรเป็น One stop service	4.27	0.80	2.40	0.51	0.87	4
53. ให้บริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจ	4.20	0.86	2.07	0.46	1.16	1
54. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กรด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี	4.27	0.88	2.13	0.52	1.12	2

ตาราง 16 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
55. ใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือเสริมการให้บริการที่ดีอีกทางหนึ่ง เช่น Website	4.13	0.92	2.60	0.51	0.61	5
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย						
56. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐมพยาบาลเบื้องต้นกับนักท่องเที่ยวได้	4.47	0.64	2.20	0.68	1.29	1
57. ฝึกอบรมบุคคลเพื่อเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทางทะเล (Life Guard) ให้มีมาตรฐานสากลได้	4.13	0.74	2.27	0.59	0.97	4
58. ใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุการสื่อสารเพื่อประสานงาน กู้ภัยทางน้ำและทางทะเลได้	4.40	0.63	2.20	0.56	1.13	2
59. ทดสอบและตรวจสอบเพื่อรับรองมาตรฐานอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.20	0.68	2.33	0.49	0.87	5
60. ฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานเพื่อรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.20	0.86	2.27	0.59	1.02	3

จากตาราง 16 พบว่า มัคคุเทศก์/ผู้นำเที่ยวกีฬาทางน้ำมีความคิดเห็นว่า ด้านที่ 1. ด้านการจัดองค์กร นั้น ประเด็นย่อยที่ 1.1 การจัดโครงสร้าง องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการนักท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ ประเด็นย่อยที่ 1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ทางน้ำด้วยการใช้กีฬาและประเด็นย่อยที่ 1.3 การกำหนดตำแหน่งงาน องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุดคือ มีทัศนคติ ค่านิยม แรงจูงใจในการ

ทำงานที่สอดคล้องกับตำแหน่งงานในขณะที่เมื่อพิจารณาในด้านที่ 2. ด้านการวางแผน ในประเด็นย่อยที่ 2.1 การกำหนดนโยบาย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือเป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมกีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืนประเด็นย่อยที่ 2.2 การวางแผนกลยุทธ์ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือพัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติและประเด็นย่อยที่ 2.3 การวางแผนการปฏิบัติงาน องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือสร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความร่วมมือต่างๆ เมื่อพิจารณาในด้านที่ 3. ด้านการจัดการเรียนรู้ ประเด็นย่อยที่ 3.1 หลักสูตรองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมประเด็นย่อยที่ 3.2 วิธีการเรียนการสอน องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กันและประเด็นย่อยที่ 3.3 การประเมินผล องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือมีการประเมินผลมาตรฐานทักษะการปฏิบัติงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและเมื่อพิจารณาในด้านที่ 4. ด้านการรับรองมาตรฐาน ประเด็นย่อยที่ 4.1 มาตรฐานวิชาชีพ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวประเด็นย่อยที่ 4.2 มาตรฐานการบริการ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ให้บริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจและประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานความปลอดภัย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐมพยาบาลเบื้องต้นกับนักท่องเที่ยวได้

ตาราง 17 ผลสรุปการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของก๊ฟพาทงน้ำเพื่อพัฒนาการท่งเที่ยวในกลุ่ม
จังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ตามความคิดเห็นของนักท่งเที่ยวก๊ฟพาทงน้ำ (n= 120)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
1. ด้านการจัดองค์กร						
1.1 การจัดโครงสร้าง						
1.ก๊ฟพาทงน้ำเพื่อการท่งเที่ยวควรมีองค์กร รับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน	4.47	0.64	2.80	0.56	0.68	5
2.คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วน เพื่อให้ครอบคลุมภารกิจงานด้านก๊ฟพาทงน้ำเพื่อการ ท่งเที่ยว	4.60	0.74	2.80	0.68	0.83	2
3.ผู้บริหารควรคัดเลือกโดยการเปิดโอกาสให้ผู้มี คุณภาพและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ด้าน การบริหารก๊ฟพาทงน้ำเพื่อการท่งเที่ยวได้	4.47	0.64	2.67	0.49	0.73	4
4.มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการ ท่งเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมก๊ฟพาทงน้ำ	4.47	0.74	2.53	0.52	0.82	3
5.มีการกำหนดภาระงานตามกรอบโครงสร้างองค์กร ด้านก๊ฟพาทงน้ำเพื่อการท่งเที่ยวอย่างชัดเจน	4.47	0.74	2.40	0.63	1.01	1
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่						
6. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ ท่งเที่ยวด้วยการใช้ก๊ฟพ	4.47	0.74	2.47	0.52	0.87	2
7. ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านก๊ฟพาทงน้ำเพื่อการ ท่งเที่ยว	4.47	0.74	2.47	0.64	0.91	1
8. บริการวิชาการแก่สังคม ประสานงาน บริการ ช่วยเหลือ ดูแลนักท่งเที่ยวด้วยการใช้ก๊ฟพาทงน้ำ ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง ด้านก๊ฟพาทงน้ำเพื่อการท่งเที่ยว	4.53	0.74	2.67	0.49	0.78	5

ตาราง 17 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
9. ส่งเสริม สนับสนุนการวิจัยด้านกีฬาท่างน้ำเพื่อ การท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.60	0.51	0.80	4
10. บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาท่างน้ำให้มีความ เป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว	4.47	0.64	2.67	0.72	0.84	3
1.3 การกำหนดตำแหน่งงาน						
11. มีทัศนคติ ค่านิยม แรงจูงใจในการทำงานที่ สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.40	0.83	2.40	0.63	0.99	2
12. มีความสมบูรณ์ แข็งแรงและมีสมรรถภาพทาง กายที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.47	0.64	2.40	0.63	1.03	1
13. มีทักษะความชำนาญสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.53	0.64	2.73	0.46	0.71	3
14. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับ ตำแหน่งงาน	4.60	0.51	2.80	0.56	0.71	3
15. มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่ง งาน	4.40	0.63	2.93	0.46	0.53	5
2. ด้านการวางแผน						
2.1 การกำหนดนโยบาย						
16. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวทุกด้าน	4.27	0.96	2.53	0.74	0.84	3
17. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้าน กีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.47	0.92	2.67	0.72	0.86	1
18. พัฒนาศักยภาพเชิงพื้นที่ด้วยการดึงพลังของ ชุมชนในการบริหารกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.62	2.53	0.64	0.84	3
19. เป็นองค์กรที่นำกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมา พัฒนา อนุรักษ์ ฟื้นฟู รักษาสิ่งแวดล้อมทางน้ำ	4.60	0.51	2.67	0.62	0.86	1
20. เป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมกีฬาท่างน้ำและ การท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน	4.27	0.70	2.53	0.52	0.72	5

ตาราง 17 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
2.2 การวางแผนกลยุทธ์						
21. สร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยว	4.47	0.64	2.33	0.62	1.01	3
22. สร้างหลักสูตรองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.40	0.74	1.02	2
23. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว	4.47	0.52	2.40	0.83	1.10	1
24. สร้างมาตรฐานบุคลากรเพื่อการดูแลความปลอดภัยทางน้ำโดยการบูรณาการกีฬาทุกด้าน	4.40	0.74	2.53	0.74	0.96	4
25. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ	4.20	0.86	2.60	0.63	0.73	5
2.3 การวางแผนปฏิบัติงาน						
26. พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้เพียงพอ รวดเร็วและเข้าถึงทรัพยากรได้อย่างทั่วถึง	4.40	0.74	2.47	0.52	0.87	5
27. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความร่วมมือต่างๆ	4.33	0.72	2.27	0.59	1.08	1
28. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ	4.40	0.83	2.40	0.51	0.88	4
29. เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์และสร้างโอกาสความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.20	0.77	2.33	0.72	1.07	2

ตาราง 17 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
30. สนับสนุน ส่งเสริม พัฒนาเพื่อให้กีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยวมีความเป็นเลิศ	4.40	0.63	2.40	0.63	0.94	3
3. ด้านการจัดการเรียนรู้						
3.1 หลักสูตร						
31. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์การวิชาชีพหรือมาตรฐานสากล	4.53	0.52	2.40	0.51	0.96	3
32. หลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐาน การศึกษาสอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์ พันธ กิจของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	4.67	0.62	2.40	0.74	1.14	1
33. หลักสูตรที่สร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ ท่องเที่ยวให้ความเชี่ยวชาญ	4.60	0.63	2.47	0.64	1.00	2
34. หลักสูตรต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะที่สามารถนำไป ประกอบอาชีพด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.67	0.49	2.47	0.52	0.96	3
35. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม	4.33	0.72	2.33	0.49	0.92	5
3.2 วิธีการเรียนการสอน						
36. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์ การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย	4.40	0.63	2.13	0.35	1.10	2
37. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็น ระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4.60	0.51	2.20	0.41	1.16	1
38. มีการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะภาษาอื่น ๆ ใน การเรียนการสอนง่าย ดูง่ายเข้าใจง่าย	4.40	0.74	2.53	0.64	0.90	3
39. มีการใช้ระบบสหกิจศึกษาให้ผู้เรียนได้ใช้ อุปกรณ์การสอน สื่อ / เอกสารร่วมกับสถาน ประกอบการในพื้นที่ปฏิบัติจริง	4.40	0.63	2.53	0.64	0.89	4

ตาราง 17 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
40. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไข และสรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง	4.53	0.52	2.60	0.51	0.80	5
3.3 การประเมินผล						
41. มีการประเมินผลมาตรฐานทักษะการปฏิบัติงาน ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.53	0.52	0.84	5
42. มีการประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร พูด อ่าน เขียนและการวิเคราะห์	4.60	0.51	2.53	0.52	0.88	3
43. มีการประเมินผลเพื่อแก้ปัญหาและประยุกต์ใช้ ความรู้มาประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.53	0.64	2.27	0.52	1.06	2
44. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ มีความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพมีการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี	4.73	0.46	2.13	0.46	1.33	1
45. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุ การสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.27	0.96	2.33	0.49	0.86	4
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน						
4.1 มาตรฐานวิชาชีพ						
46. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถ มีสมรรถภาพ ทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี	4.47	0.92	2.20	0.56	1.08	2
47. ทักษะการฝึกปฏิบัติผ่านเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพ ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.33	0.62	2.40	0.51	0.88	4
48. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำ เทียบกีฬาทางน้ำได้ดี	4.60	0.51	2.27	0.59	1.16	1
49. บริหารจัดการกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและ จัดแข่งขันกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.27	0.70	2.47	0.64	0.86	5

ตาราง 17 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
50. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.47	0.64	2.40	0.74	1.01	3
4.2 มาตรฐานการบริการ						
51. ให้บริการที่รวดเร็วประทับใจ มีความถูกต้องชัดเจนทั้งข่าวสารข้อมูลหรือการดำเนินงานต่าง ๆ	4.53	0.64	2.47	0.52	0.89	2
52. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้และควรเป็น One stop service	4.47	0.52	2.53	0.64	0.84	3
53. ให้บริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจ	4.40	0.74	2.20	0.68	1.17	1
54. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร ด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี	4.20	0.86	2.33	0.49	0.83	4
55. ใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือเสริมการให้บริการที่ดีอีกทางหนึ่ง เช่น Website	4.40	0.74	2.53	0.52	0.79	5
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย						
56. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐมพยาบาลเบื้องต้นกับนักท่องเที่ยวได้	4.33	0.72	2.53	0.52	0.76	5
57. ฝึกอบรมบุคคลเพื่อเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทางทะเล (Life Guard) ให้มีมาตรฐานสากลได้	4.40	0.83	2.47	0.52	0.83	4
58. ใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุการสื่อสารเพื่อประสานงาน กู้ภัยทางน้ำและทางทะเลได้	4.20	0.77	2.33	0.62	0.92	3

ตาราง 17 (ต่อ)

องค์ประกอบในรูปแบบ	ความคาดหวัง		สภาพที่เป็นจริง		ดัชนีความ	ลำดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	ต้องการ จำเป็น (PNib)	ความ ต้องการ จำเป็น
59. ทดสอบและตรวจสอบเพื่อรับรองมาตรฐาน อุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.40	0.63	2.27	0.59	1.06	1
60. ฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานเพื่อ รับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยวได้	4.53	0.52	2.40	0.51	0.96	2

จากตาราง 17 พบว่า นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำมีความคิดเห็นว่า ด้านที่ 1. ด้านการจัดองค์กร นั้น ประเด็นย่อยที่ 1.1 การจัดโครงสร้าง องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือมีการกำหนดภาระงานตามกรอบโครงสร้างองค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน ประเด็นย่อยที่ 1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและประเด็นย่อยที่ 1.3 การกำหนดตำแหน่งงานองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุดคือ มีความสมบูรณ์แข็งแรงและสมรรถภาพทางกายที่สอดคล้องกับตำแหน่งงานในขณะเมื่อพิจารณาด้านที่ 2. ด้านการวางแผน ในประเด็นย่อยที่ 2.1 การกำหนดนโยบาย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือสร้างคนที่เกี่ยวข้อง ให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวประเด็นย่อยที่ 2.2 การวางแผนกลยุทธ์ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยวและประเด็นย่อยที่ 2.3 การวางแผนการปฏิบัติงานองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความร่วมมือต่างๆ เมื่อพิจารณาด้านที่ 3. ด้านการจัดการเรียนรู้ ประเด็นย่อยที่ 3.1 หลักสูตร องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ หลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษา สอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาประเด็นย่อยที่ 3.2 วิธีการเรียนการสอน องค์ประกอบของรูปแบบ ที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กันและประเด็นย่อยที่ 3.3 การ

ประเมินผล องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ ความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพ มีการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดีและเมื่อพิจารณาในด้านที่ 4. ด้านการรับรองมาตรฐาน ประเด็นย่อยที่ 4.1 มาตรฐานวิชาชีพ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเทวกีฬาท่างน้ำได้ดี ประเด็นย่อยที่ 4.2 มาตรฐานการบริการ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ให้บริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจและประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานความปลอดภัย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ทดสอบและตรวจสอบเพื่อรับรองมาตรฐานอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้

ตาราง 18 ผลรวมการสรุปความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้
ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จำแนกตามองค์ประกอบรูปแบบ

องค์ประกอบรูปแบบ	ผู้บริหาร ภาครัฐ	ผู้บริหาร สถาบัน การศึกษา	ผู้บริหารชุมชน	ผู้บริหารสถาน ประกอบการ	นักศึกษา สาขาวิชาการ ท่องเที่ยว หรือ การกีฬา	ภาคเอกชน/ ผู้นำเที่ยว	นักท่องเที่ยว
1. การจัดองค์กร							
1.1 การจัดโครงสร้าง	PNlib Rank	PNlib Rank	PNlib Rank	PNlib Rank	PNlib Rank	PNlib Rank	PNlib Rank
1.กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรรับผิดชอบใน การดำเนินงานอย่างชัดเจน	0.83 4	0.80 2	0.98 4	1.73 1	0.89 2	0.59 4	0.68 5
2.คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วนเพื่อให้ ครอบคลุมภารกิจงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	0.96 2	0.63 5	1.23 2	1.56 3	0.94 1	0.63 3	0.83 2
3.ผู้บริหารควรคัดเลือกโดยการเปิดโอกาสให้ผู้มีความ และเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ด้านการบริหารกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	0.88 3	0.75 3	1.36 1	1.67 2	0.84 3	0.52 5	0.73 4
4.มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่าย บริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยวและ ฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ	0.99 1	1.05 1	1.03 3	1.47 4	0.68 4	0.89 1	0.82 3
5.มีการกำหนดภาระงานตามกรอบโครงสร้างองค์กรด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวอย่างชัดเจน	0.65 5	0.70 4	0.89 5	1.36 5	0.52 5	0.69 2	1.01 1

ตาราง 18 (ต่อ)

องค์ประกอบรูปแบบ	ผู้บริหาร ภาครัฐ	ผู้บริหาร สถาบัน การศึกษา	ผู้บริหารชุมชน	ผู้บริหารสถาน ประกอบการ ท่องเที่ยว หรือ การศึกษา	นักศึกษា สาขาวิชาการ ท่องเที่ยว หรือ การศึกษา	มีคุณวุฒิ/ ผู้นำเที่ยว	นักท่องเที่ยว กีฬาทางน้ำ
2. การกำหนดบทบาทหน้าที่							
6. อนุรักษ์ ธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูแหล่งสัตว์ทางน้ำ ด้วยการใช้กีฬา	0.62	0.64	0.97	1.47	0.74	0.90	0.87
7. พัฒนาและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	0.93	1.05	1.08	1.36	0.74	0.68	0.91
8. บริการวิชาการแก่สังคม ประสานงาน บริการช่วยเหลือ ดูแลนักท่องเที่ยวด้วยการใช้กีฬาทางน้ำให้เกิด ประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่องด้านกีฬาทาง น้ำเพื่อการท่องเที่ยว	0.75	0.80	1.14	1.44	0.77	0.64	0.78
9. ส่งเสริม สนับสนุน วิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	0.92	0.96	1.50	1.46	0.93	0.71	0.80
10. บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำให้มีความเป็น เลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว	0.78	0.86	1.08	1.63	0.73	0.64	0.84
3. การกำหนดตำแหน่งงาน							
11. มีทัศนคติ ค่านิยม แรงจูงใจในการทำงานที่สอดคล้อง กับตำแหน่งงาน	0.73	0.55	1.03	1.29	0.87	1.16	0.99
12. มีความสมบูรณ์ แข็งแรงและสมรรถภาพกายที่ สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	1.05	0.75	1.09	1.28	0.91	1.12	1.03

ตาราง 18 (ต่อ)

องค์ประกอบรูปแบบ	ผู้บริหารภาครัฐ		ผู้บริหารสถาบันการศึกษา		ผู้บริหารชุมชน		ผู้บริหารสถานประกอบการ		นักศึกษา		ภาคเอกชน/ผู้นำเที่ยว		นักท่องเที่ยว	
	ผู้บริหารภาครัฐ	ผู้บริหารสถาบันการศึกษา	ผู้บริหารสถาบันการศึกษา	ผู้บริหารสถาบันการศึกษา	ผู้บริหารชุมชน	ผู้บริหารสถานประกอบการ	ผู้บริหารสถานประกอบการ	ผู้บริหารสถานประกอบการ	นักศึกษา	นักศึกษา	ภาคเอกชน/ผู้นำเที่ยว	ภาคเอกชน/ผู้นำเที่ยว	นักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว
13. มีทักษะความชำนาญสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	1.06	3	0.95	3	1.09	2	1.38	3	0.90	2	1.02	3	0.71	3
14. มีประสบการณ์และการทำงานที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	1.20	2	1.21	2	1.07	4	1.47	2	0.79	4	0.93	4	0.71	3
15. มีความรู้ทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	1.28	1	1.49	1	1.16	1	0.60	1	0.88	5	0.88	5	0.53	5
2. ด้านการวางแผน														
2.1 การกำหนดนโยบาย														
16. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมทิศทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวทุกด้าน	1.07	2	0.87	4	1.08	3	1.31	2	0.89	5	0.87	2	0.84	3
17. สร้างคนที่เกี่ยวข้องอย่างมีความรู้ทางด้านน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	1.10	1	0.87	4	1.41	1	1.18	5	1.01	2	0.82	3	0.86	1
18. พัฒนาศักยภาพแข่งขันที่ด้วยการส่งเสริมของชุมชนในการบริหารทิศทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	0.94	4	0.86	5	1.09	2	1.22	4	0.93	4	0.76	5	0.84	3
19. เป็นองค์กรที่นำทิศทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมาพัฒนา อนุรักษ์ หันไป รักษาสิ่งแวดล้อมทางน้ำ	0.90	5	1.15	2	1.03	4	1.28	3	1.00	3	0.78	4	0.86	1
20. เป็นองค์กรที่พัฒนาส่งเสริมทิศทางน้ำและภาคที่เกี่ยวข้องสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน	1.08	2	1.17	1	0.98	5	1.36	1	1.29	1	1.14	1	0.72	5

ตาราง 18 (ต่อ)

องค์ประกอบรูปแบบ		ผู้บริหาร ภาครัฐ	ผู้บริหาร สถาบัน การศึกษา	ผู้บริหารชุมชน	ผู้บริหารสถาน ประกอบการ ท่องเที่ยว หรือ กีฬา	นักศึกษ/ ผู้นำเที่ยว	นักท่องเที่ยว กีฬาทางน้ำ							
2.2 การวางแผนกลยุทธ์														
21. สร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกีฬาทางน้ำเพื่อ ท่องเที่ยว	0.97	5	1.17	1	1.24	4	1.07	3	1.01	3				
22. สร้างหลักสูตรองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬา ทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว	1.27	1	0.83	4	1.72	1	1.92	2	0.67	5	1.02	2		
23. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายในและภายนอกและภายใน ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว	1.03	3	0.76	5	1.28	3	1.74	4	1.01	1	1.04	4	1.10	1
24. สร้างมาตรฐานบุคลากรเพื่อการดูแลความปลอดภัย ทางน้ำโดยภาคราชการกีฬาทุกด้าน	1.00	4	1.01	2	1.41	2	1.67	5	0.80	3	0.96	5	0.96	4
25. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ	1.22	2	0.98	3	1.23	5	2.03	1	0.89	2	1.21	1	0.73	5
2.3 การวางแผนปฏิบัติงาน														
26. พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานโดยใช้เทคโนโลยี สารสนเทศให้เพียงพอ รวดเร็วและเข้าถึงทรัพยากรได้ อย่างทั่วถึง	1.06	2	0.98	3	1.14	5	1.81	3	0.67	5	0.94	3	0.87	5
27. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งใน และต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความ ร่วมมือต่างๆ	1.09	1	0.93	4	1.53	1	1.91	2	1.04	1	1.11	1	1.08	1

ตาราง 18 (ต่อ)

องค์ประกอบรูปแบบ	ผู้บริหาร ภาครัฐ	ผู้บริหาร สถาบัน การศึกษา	ผู้บริหารชุมชน	ผู้บริหารสถาน ประกอบการ	นักศึกษา สาขาวิชาการ ท่องเที่ยว หรือ การกีฬา	มัคคุเทศก์/ ผู้นำเที่ยว	นักท่องเที่ยว กีฬาทางน้ำ							
28. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อน การนำไปปฏิบัติ	0.87	1.23	2	1.20	3	1.77	4	0.89	2	0.93	4	0.88	4	
29. เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ และสร้างโอกาส ความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยว	0.97	1.33	1	1.32	2	1.94	1	0.74	3	0.81	5	1.07	2	
30. สนับสนุน ส่งเสริม พัฒนาเพื่อให้กีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยวมีความเป็นเลิศ	0.78	0.92	5	1.20	3	1.73	5	0.73	4	0.98	2	0.94	3	
3 ตามการจัดการเรือนรัฐ														
3.1 หลักสูตร														
31. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์กรวิชาชีพหรือมาตรฐานสากล	1.04	2	1.44	1	1.01	5	1.76	1	0.87	1	0.80	4	0.96	3
32. หลักสูตรมีการพิจารณาปรับปรุงมาตรฐานการศึกษา สอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์พันธกิจของกระทรวงการ ท่องเที่ยวและกีฬา	1.08	1	1.44	1	1.38	3	1.58	2	0.53	4	0.78	5	1.14	1
33. หลักสูตรที่สร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยว ให้มีความเชี่ยวชาญ	0.93	4	1.22	4	1.41	2	1.54	4	0.39	5	0.91	2	1.00	2

ตาราง 18 (ต่อ)

	องค์ประกอบรูปแบบ													
	ผู้บริหารภาครัฐ	ผู้บริหารสถาบันการศึกษา	ผู้บริหารสถานประกอบการ	ผู้บริหารชุมชน	ผู้บริหารสถานศึกษา	ผู้บริหารสถานประกอบการ	ผู้บริหารสถานศึกษา	ผู้บริหารสถานประกอบการ	ผู้บริหารสถานศึกษา	ผู้บริหารสถานประกอบการ	ผู้บริหารสถานศึกษา			
34. หลักสูตรต้องมีความยืดหยุ่นเฉพาะที่สามารนำไปประกอบอาชีพด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	0.86	5	1.16	5	1.36	4	1.34	5	0.79	2	0.86	3	0.96	3
35. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านภาษาอังกฤษสิ่งแวดล้อม	0.97	3	1.25	3	1.46	1	1.57	3	0.64	3	1.03	1	0.92	6
3.2 วิธีการเรียนการสอน														
36. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย	1.00	4	1.14	5	1.61	1	1.44	4	0.79	1	1.28	2	1.10	2
37. มีเนื้อหาวิชาขึ้นสอนในการศึกษาปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	1.22	2	1.84	1	1.34	2	1.50	3	0.55	5	1.44	1	1.16	1
38. มีการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะภาษาอื่น ๆ ในภาคเรียนการสอนง่าย ดูง่ายเข้าใจง่าย	1.30	1	1.62	2	1.13	4	1.77	1	0.58	4	1.14	3	0.90	3
39. มีการใช้ระบบสหกิจศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ประกอบการสอน สื่อ / เอกสารร่วมกับสถานประกอบการในพื้นที่ปฏิบัติงานจริง	0.96	5	1.21	4	1.13	4	1.39	5	0.67	3	1.00	4	0.89	4
40. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขแต่ละสรุปประเด็นร่วมกับทุกครั้งที่	1.22	2	1.45	3	1.22	3	1.51	2	0.71	2	0.92	5	0.80	5

ตาราง 18 (ต่อ)

องค์ประกอบรูปแบบ	ผู้บริหารภาครัฐ		ผู้บริหารสถาบันการศึกษา		ผู้บริหารชุมชน		ผู้บริหารสถานประกอบการ		นักศึกษา		ภาคเอกชน/ผู้ให้บริการ		นักท่องเที่ยว	
	ผู้บริหารภาครัฐ	สถาบันการศึกษา	ผู้บริหารสถาบันการศึกษา	ผู้บริหารสถานประกอบการ	นักศึกษา	สถานประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ภาคเอกชน/ผู้ให้บริการ	นักท่องเที่ยว	ภาคเอกชน/ผู้ให้บริการ	นักท่องเที่ยว	ภาคเอกชน/ผู้ให้บริการ	นักท่องเที่ยว	
3.3 การประเมินผล														
41. มีการประเมินผลมาตรฐานทักษะการปฏิบัติงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	0.99	5	1.31	4	1.50	4	1.44	5	0.52	4	1.08	1	0.84	5
42. มีการประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร บุค อานเขียนและการวิเคราะห์	1.03	4	1.20	5	1.33	5	1.68	2	0.71	2	0.84	5	0.88	3
43. มีการประเมินผลเพื่อแก้ปัญหาและประยุกต์ใช้ความรู้มาประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	1.16	1	1.56	2	1.53	3	1.71	1	0.81	1	0.97	3	1.06	2
44. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ ความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพมีการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี	1.07	3	1.33	3	1.79	1	1.52	3	0.57	3	1.08	2	1.33	1
45. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุสื่อสารสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	1.14	2	1.61	1	1.74	2	1.51	4	0.46	5	0.93	4	0.86	4
4 ด้านการรับรองมาตรฐาน														
4.1 มาตรฐานวิชาชีพ														
46. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถมีสมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี	0.95	4	1.19	4	1.39	1	1.51	4	0.63	4	1.37	2	1.08	2

ตาราง 18 (ต่อ)

องค์ประกอบรูปแบบ	ผู้บริหาร		ผู้บริหาร		ผู้บริหารชุมชน		ผู้บริหารสถาน		นักศึกษา		ภาคเอกชน/			
	ภาครัฐ	สถาบันการศึกษา	สถาบันการศึกษา	ภาคเอกชน	ประกอบอาชีพ	ประกอบอาชีพ	ประกอบอาชีพ	ประกอบอาชีพ	มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัย	ภาคเอกชน/		
47. ทักษะการฝึกปฏิบัติมีความเหมาะสมด้านวิชาชีพด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	0.99	2	1.29	3	1.04	4	1.39	5	0.81	1	0.87	4	0.88	4
48. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการเล่นกีฬาทางน้ำได้ดี	0.93	5	1.36	1	1.17	2	1.74	3	0.81	1	0.82	5	1.16	1
49. บริหารการจัดภารกิจกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและจัด แข่งขันกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	0.99	2	1.19	4	1.00	5	1.76	2	0.75	3	1.22	3	0.86	5
50. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของ อาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	1.13	1	1.32	2	1.13	3	1.96	1	0.58	5	1.39	1	1.01	3
4.2 มาตราฐานการบริการ														
51. ให้บริการที่รวดเร็ว ประทับใจ มีความถูกต้องชัดเจนทั้ง ข่าวสาร ข้อมูล หรือการดำเนินงานต่าง ๆ	1.11	5	1.29	5	1.04	3	1.69	2	0.57	5	0.90	3	0.89	2

ตาราง 18 (ต่อ)

องค์ประกอบรูปแบบ	ผู้บริหาร ภาครัฐ	ผู้บริหาร สถาบัน การศึกษา	ผู้บริหารชุมชน	ผู้บริหารสถาน ประกอบการ หรือ การค้า	นักศึกษา สาขาวิชาการ ท่องเที่ยว หรือ การกีฬา	มัคคุเทศก์/ ผู้นำเที่ยว	นักท่องเที่ยว กีฬาทางน้ำ							
52. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอน การติดต่อของผู้นำท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้ และควรเป็น One stop service	1.18	3	1.39	4	1.03	4	1.62	3	0.61	4	0.87	4	0.84	3
53. ให้บริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจ	1.13	4	1.66	2	1.14	2	1.61	4	0.87	2	1.16	1	1.17	1
54. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร ด้วย น้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี	1.47	1	1.72	1	1.18	1	1.54	5	0.74	3	1.12	2	0.83	4
55. ใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือเสริมการให้บริการที่ดียิ่งขึ้นทางหนึ่ง เช่น Website	1.20	2	1.64	3	0.91	5	1.89	1	0.89	1	0.61	5	0.79	5
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย														
56. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐมพยาบาล เบื้องต้นกับนักท่องเที่ยวได้	1.01	5	1.27	5	1.21	2	1.63	5	0.87	3	1.29	1	0.76	5

ตาราง 18 (ต่อ)

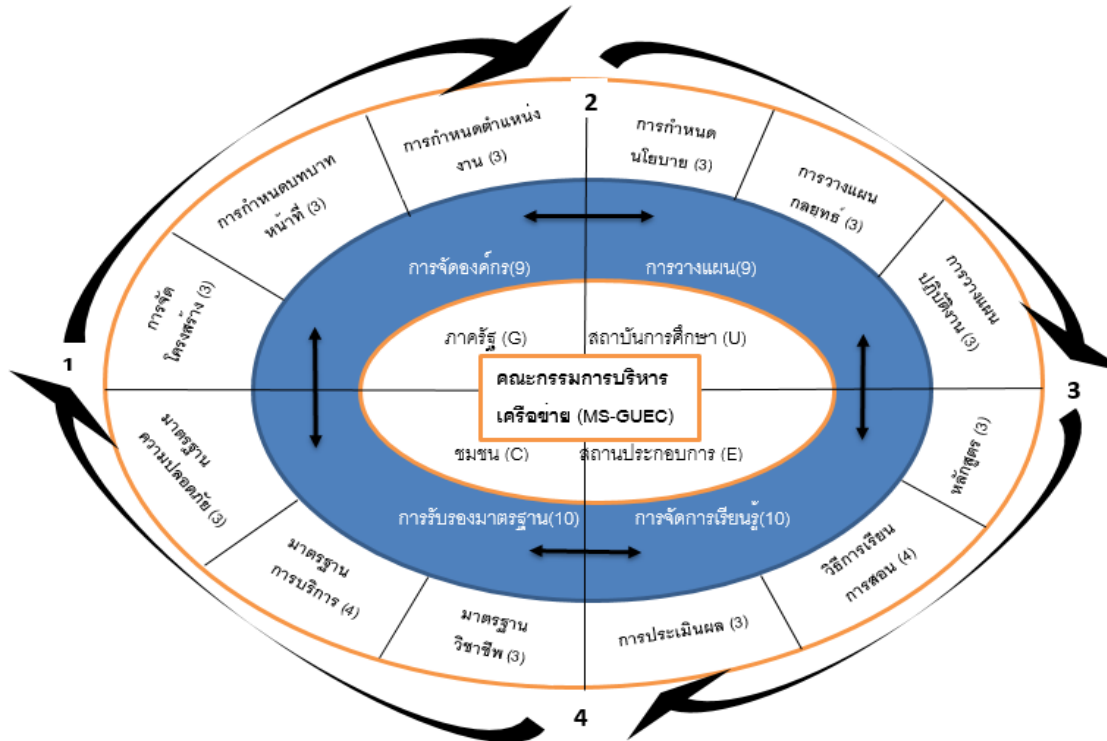
องค์ประกอบรูปแบบ	ผู้บริหาร ภาครัฐ	ผู้บริหาร สถาบัน การศึกษา	ผู้บริหารชุมชน	ผู้บริหารสถาน ประกอบการ	นักศึกษา สาขาวิชาการ ท่องเที่ยว หรือ การกีฬา	มัคคุเทศก์/ ผู้นำเที่ยว	นักท่องเที่ยว กีฬาทางน้ำ									
57. สื่อบรรณบุคคลเพื่อเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือ นักท่องเที่ยวทางทะเล (Life Guard) ให้มีมาตรฐานสากล ได้	1.23	3	1.31	3	1.33	1	1.75	4	0.84	4	0.84	4	0.97	4	0.83	4
58. ใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิชญาการสื่อสารเพื่อ ประสานงาน คู่มือทางน้ำและทางทะเลได้	1.26	2	1.41	2	1.19	3	1.86	3	0.84	4	1.13	2	0.92	3		
59. ทดสอบและตรวจสอบเพื่อรับรองมาตรฐานอุปกรณ์ กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	1.06	4	1.28	4	1.07	4	1.88	2	0.88	2	0.87	5	1.06	1		
60. สื่อกทพทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานเพื่อรับรองใบ ประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	1.27	1	1.54	1	1.04	5	2.11	1	1.13	1	1.02	3	0.96	2		

จากตาราง 18 พบว่า ผลรวมการสรุปความต้องการจำเป็นของผู้เกี่ยวข้อง ความคิดเห็นด้านที่ 1. การจัดองค์กร นั้น ประเด็นย่อยที่ 1.1 การจัดโครงสร้าง พบว่า ส่วนมากเห็นว่าองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำรองลงมา คือ คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วนเพื่อให้ครอบคลุมภารกิจงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์การรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจนตามลำดับ ประเด็นย่อยที่ 1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว รองลงมา คือ ส่งเสริม สนับสนุน วิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและบริหารจัดการองค์การด้านกีฬาทางน้ำให้มีความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยวตามลำดับและประเด็นย่อยที่ 1.3 การกำหนดตำแหน่งงานองค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุดคือ มีคุณวุฒิทางการศึกษา สอดคล้องกับตำแหน่งงาน รองลงมา คือ มีความสมบูรณ์แข็งแรงและสมรรถภาพทางกายที่ สอดคล้องกับตำแหน่งงานและมีทัศนคติ ค่านิยม แรงจูงใจในการทำงานที่สอดคล้องกับตำแหน่งงานตามลำดับ ในขณะที่เมื่อพิจารณาด้านที่ 2. ด้านการวางแผน ประเด็นย่อยที่ 2.1 การกำหนดนโยบาย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวประเด็นย่อยที่ 2.2 การวางแผนกลยุทธ์ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยวและประเด็นย่อยที่ 2.3 การวางแผนการปฏิบัติงาน องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความร่วมมือต่างๆ เมื่อพิจารณาด้านที่ 3. ด้านการจัดการเรียนรู้ ประเด็นย่อยที่ 3.1 หลักสูตร องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ หลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษาสอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาประเด็นย่อยที่ 3.2 วิธีการเรียนการสอน องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กันและประเด็นย่อยที่ 3.3 การประเมินผล องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ ความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพ มีการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดีและเมื่อพิจารณาด้านที่ 4. ด้านการรับรองมาตรฐาน ประเด็นย่อยที่ 4.1 มาตรฐานวิชาชีพ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการ

จำเป็นสูงสุด คือ ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเทียวกีฬาทางน้ำได้ดี ประเด็นย่อยที่ 4.2 มาตรฐานการบริการ องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ให้บริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจและประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานความปลอดภัย องค์ประกอบของรูปแบบที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ทดสอบและตรวจสอบเพื่อรับรองมาตรฐานอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้

ตอนที่ 4 ผลการสังเคราะห์แนวทางองค์ประกอบรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

จากผลการศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ การสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างผู้บริหารและการสอบถามความต้องการจำเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ด้านสภาพทั่วไปในการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว โดยการคำนึงถึง การมีส่วนร่วมจากหลายภาคส่วนในพื้นที่ขององค์กรต่าง ๆ ทั้งองค์กรภาครัฐ ภาคการศึกษา ภาคชุมชนและผู้ประกอบการ โดยผ่านการดำเนินงานการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ นั้น ประกอบด้วย องค์ประกอบหลัก 4 ประการ คือ 1) การจัดการองค์กร 2) การวางแผน 3) การจัดการเรียนรู้ 4) การรับรองมาตรฐาน สามารถสังเคราะห์ร่างองค์ประกอบ ดังภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 ร่างองค์ประกอบของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

จากภาพประกอบ 4 ร่างองค์ประกอบของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน พบว่า กระบวนการดำเนินงานของรูปแบบ ควรประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก 12 องค์ประกอบย่อย โดยในแต่ละองค์ประกอบหลัก สามารถจำแนกเป็น 3 องค์ประกอบย่อย ดังนี้

องค์ประกอบหลักที่ 1 ด้านการจัดการองค์กร เป็นองค์ประกอบสำคัญ ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของการบริหารจัดการรูปแบบ ที่จำเป็นต้องมีการกำหนดโครงสร้างขององค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบในกระบวนการดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรม บนพื้นฐานของการมีส่วนร่วมระหว่าง 4 ภาคีหลัก คือ องค์กรภาครัฐ องค์กรชุมชน สถาบันการศึกษา และสถานประกอบการ โดยมีสิ่งที่จะต้องมีการดำเนินการในองค์ประกอบนี้ 3 ส่วน คือ มีการจัดโครงสร้างการทำงานที่ชัดเจน การกำหนดบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม และ มีการกำหนดตำแหน่งงาน เพื่อให้จะสามารถจัดสรรบุคลากรเข้าสู่ตำแหน่งงาน และดำเนินงานต่างๆ ได้ตามรูปแบบที่กำหนด

องค์ประกอบหลักที่ 2 ด้านการวางแผน เป็นองค์ประกอบในส่วนของหน้าที่ตามโครงสร้างที่กำหนด โดยในส่วนนี้ประกอบด้วย กระบวนการวางแผนใน 3 ลักษณะคือ 1) การกำหนดนโยบาย ซึ่งเป็นกรอบหรือแนวทางสำคัญที่ก่อให้เกิดกระบวนการทำงานที่เป็นระบบ 2) การวางแผนกลยุทธ์ เป็นการปรับหรือเปลี่ยนนโยบายให้เข้าสู่กระบวนการทำงานที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยเน้นให้มีการกำหนดกลยุทธ์เพื่อให้กระบวนการทำงานประสบความสำเร็จ และ 3) การวางแผนการปฏิบัติงาน ในส่วนนี้ เป็นการเปลี่ยนนโยบายและกลยุทธ์ที่กำหนดไว้แล้ว เข้าสู่การดำเนินงานที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด มีชิ้นงานที่ชัดเจน

องค์ประกอบหลักที่ 3 ด้านการจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้เป็นองค์ประกอบที่ช่วยให้การดำเนินงานมีความยั่งยืนมากขึ้น เนื่องจากเป็นกระบวนการพัฒนาบุคลากรเข้าสู่ระบบของการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนากีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว โดยประกอบด้วย 3 ส่วน คือ หลักสูตร วิธีการเรียนการสอน และการประเมินผล ซึ่งการดำเนินงานต่างๆ จะต้องมีการประสานสัมพันธ์กัน

องค์ประกอบหลักที่ 4 ด้านการรับรองมาตรฐาน เนื่องจากในกระบวนการดำเนินงานเพื่อให้เกิดความมั่นใจต่อผู้รับบริการ จำเป็นที่จะต้องมีการจัดการที่เป็นระบบ มีมาตรฐานรองรับ โดยในส่วนนี้ของมาตรฐานนั้น ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ มาตรฐานวิชาชีพ มาตรฐานการบริการ และมาตรฐานความปลอดภัย

ผลการวิจัยระยะที่ 2 สร้างและพัฒนา รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ตอนที่ 5 ผลการสร้างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

การสร้างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยการจัดประชุมกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (Focus group) จำนวน 50 คน ประกอบด้วย ผู้บริหารภาครัฐจำนวน 5 คน ผู้บริหารสถาบันการศึกษา จำนวน 5 คน ผู้บริหารชุมชน จำนวน 5 คน ผู้บริหารสถานประกอบการ จำนวน 5 คน มัคคุเทศก์นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ จำนวน 10 คน นักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยวหรือกีฬา จำนวน 10 คน นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำจำนวน 10 คน ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนดแบบเดียวกันกับในระยที่ 1 ขึ้นตอนที่ 3 ซึ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในครั้งนี้อาจจะเป็นบุคคลเดียวกัน หรือไม่ก็ได้ เพื่อหาฉันทามติขององค์ประกอบ ของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ซึ่งปรากฏผลดังตาราง 19

ตาราง 19 รายละเอียด/ข้อกำหนดที่ควรมีในแต่ละองค์ประกอบของร่างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ประเด็น	องค์ประกอบในร่างรูปแบบ	รายละเอียด/ข้อกำหนดที่ควรมีในร่างรูปแบบ
1. ด้านการจัดองค์กร	1.1 การจัดโครงสร้าง	<ol style="list-style-type: none"> กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรเพื่อรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน มีการกำหนดโครงสร้างฝ่าย/แผนกที่กำหนดภาระงานชัดเจน เช่น ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วน โดยการเปิดโอกาสให้ผู้มีความสามารถและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว

ตาราง 19 (ต่อ)

ประเด็น	องค์ประกอบในร่างรูปแบบ	รายละเอียด/ข้อกำหนดที่ควรมีในร่างรูปแบบ
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่		<p>4. ส่งเสริมและสร้างเสริมการผลิตบุคลากรและพัฒนาการวิจัยด้านกีฬาทงน้ำเพือการท่งเที่ยว</p> <p>5. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ทงน้ำด้วยการใช้กิจกรรมกีฬา</p> <p>6. บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทงน้ำให้มีความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่งเที่ยว</p>
1.3 การกำหนดตำแหน่งงาน		<p>7. มีทักษะความชำนาญและสมรรถภาพทงกายที่ดีสอดคล้องกับตำแหน่งงาน</p> <p>8. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน</p> <p>9. มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน</p>
2. ด้านการวางแผน		
2.1 การกำหนดนโยบาย		<p>10. เป็นองค์กรที่พัฒนากีฬาทงน้ำและการท่งเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน</p> <p>11. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทงน้ำเพือการท่งเที่ยว</p> <p>12. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬาทงน้ำเพือการท่งเที่ยว</p>
2.2 การวางแผนกลยุทธ์		<p>13. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกีฬาทงน้ำเพือการท่งเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ</p> <p>14. สร้างหลักสูตรองค์กรร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬาทงน้ำเพือพัฒนาการท่งเที่ยว</p> <p>15. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าท่งงานด้านกีฬาทงน้ำเพือพัฒนาท่งเที่ยว</p>

ตาราง 19 (ต่อ)

ประเด็น	องค์ประกอบในร่างรูปแบบ	รายละเอียด/ข้อกำหนดที่ควรมีในร่างรูปแบบ
	2.3 การวางแผน ปฏิบัติงาน	16. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนบุคลากรและความร่วมมือต่างๆ 17. สร้างความรู้ ประสบการณ์และโอกาสความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว 18. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ
3. ด้านการจัดการเรียนรู้		
	3.1 หลักสูตร	19. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์การวิชาชีพหรือมาตรฐานสากลและรับรองมาตรฐานของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา 20. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม 21. หลักสูตรต้องสร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยวให้มีความเชี่ยวชาญ
	3.2 วิธีการเรียนการสอน	22. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กัน 23. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย 24. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอน 25. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขและสรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง

ตาราง 19 (ต่อ)

ประเด็น	องค์ประกอบในร่างรูปแบบ	รายละเอียด/ข้อกำหนดที่ควรมีในร่างรูปแบบ
	3.3 การประเมินผล	<p>26. มีการประเมินผลการใช้ความรู้เพื่อแก้ปัญหาและนำมาประยุกต์ประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว</p> <p>27. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพและความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี</p> <p>28. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุการสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้</p>
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน		
	4.1 มาตรฐานวิชาชีพ	<p>29. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว</p> <p>30. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี</p> <p>31. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถมีสมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี</p>
	4.2 มาตรฐานการบริการ	<p>32. ให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจ</p> <p>33. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กรด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี</p> <p>34. มีการใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือการให้บริการเสริมที่ดีอีกทางหนึ่ง เช่น Website</p> <p>35. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้และควรเป็น One stop service</p>

ตาราง 19 (ต่อ)

ประเด็น	องค์ประกอบในร่างรูปแบบ	รายละเอียด/ข้อกำหนดที่ควรมีในร่างรูปแบบ
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย		36. มีการฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานการใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุ การสื่อสารเพื่อขอรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้ 37. มีความสามารถทดสอบและตรวจสอบอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อรับรองมาตรฐานได้ 38. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐมพยาบาลเบื้องต้นนักท่องเที่ยวได้

จากตาราง 19 ผู้วิจัยดำเนินการจัดทำแบบประเมินความถูกต้องของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน และดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา พิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อค้นพบกับลักษณะและบริบทของการประเมินความถูกต้อง โดยใช้วิธีการพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง ปรากฏผลคุณภาพของเครื่องมือ ดังตาราง 20

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของแบบประเมินความถูกต้องของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน (n = 3)

ประเด็นการพิจารณาในรูปแบบ	ค่า IOC	ผลการพิจารณา
1. ด้านการจัดองค์กร		
1.1การจัดโครงสร้าง	0.67 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่	0.67 - 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
1.3. การกำหนดตำแหน่งงาน	0.67- 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
2. ด้านการวางแผน		
2.1 การกำหนดนโยบาย	1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
2.2 การวางแผนกลยุทธ์	0.67 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
2.3. การวางแผนปฏิบัติงาน	1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้

ตาราง 20 (ต่อ)

ประเด็นการพิจารณาในรูปแบบ	ค่า IOC	ผลการพิจารณา
3. ด้านการจัดการเรียนรู้		
3.1. หลักสูตร	1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
3.2. วิธีการเรียนการสอน	0.67 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
3.3 การประเมินผล	0.67 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน		
4.1. มาตรฐานวิชาชีพ	0.67 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
4.2. มาตรฐานการบริการ	0.67 – 1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้
4.3. มาตรฐานความปลอดภัย	1.00	ผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้

หมายเหตุ ค่า IOC $\geq .50$ จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์ สามารถนำไปใช้ได้

จากตาราง 20 พบว่าแบบประเมินความถูกต้องของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในทุกองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบย่อย สามารถที่จะนำไปใช้ในการประเมินความถูกต้องของรูปแบบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตอนที่ 6 ผลการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยใช้เทคนิคเดลฟาย รอบที่ 1 ด้วยกรให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 18 ท่าน พิจารณาความถูกต้องของรูปแบบ ผลสรุปการพัฒนา มีรายละเอียดดัง ตาราง 21

ตาราง 21 ผลการประเมินความถูกต้องของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนโดยผู้เชี่ยวชาญ (n=18)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	ความถูกต้องของรูปแบบ		
	MD	IQR	สรุปผล
1.ด้านการจัดองค์กร			
1.1การจัดโครงสร้าง			
1.กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรเพื่อรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์

ตาราง 21 (ต่อ)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการ ท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	ความถูกต้องของรูปแบบ		
	MD	IQR	สรุปผล
2. มีการกำหนดโครงสร้างฝ่าย/แผนกที่กำหนดภาระงาน ชัดเจน เช่น ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการ ท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
3. คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วนโดยการ เปิดโอกาสให้ผู้มีความสามารถและเป็นที่ยอมรับ เข้ามาปฏิบัติหน้าที่กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่			
4. ส่งเสริมและสร้างเสริมการผลิตบุคลากรและผ่านเกณฑ์ พัฒนาการวิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
5. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ทางน้ำ ด้วยการใช้กิจกรรมกีฬา	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
6. บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำให้มีความเป็นเลิศ ทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
1.3. การกำหนดตำแหน่งงาน			
7. มีทักษะความชำนาญและสมรรถภาพทางกายที่ดี สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
8. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับ ตำแหน่งงาน	5.00	0.25	ผ่านเกณฑ์
9. มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
ตารางต่อ			
2. ด้านการวางแผน			
2.1 การกำหนดนโยบาย			
10. ป็นองค์กรที่พัฒนากีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยวสู่ ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
11. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทาง น้ำเพื่อการท่องเที่ยว	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
12. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬาทาง น้ำเพื่อการท่องเที่ยว	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์

ตาราง 21 (ต่อ)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	ความถูกต้องของรูปแบบ		
	MD	IQR	สรุปผล
2.2 การวางแผนกลยุทธ์			
13. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
14. สร้างหลักสูตรรณรงค์ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว	5.00	0.25	ผ่านเกณฑ์
15. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
2.3. การวางแผนปฏิบัติงาน			
16. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนบุคลากรและความร่วมมือต่างๆ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
17. สร้างความรู้ ประสบการณ์และโอกาสความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
18. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอเพื่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
3.ด้านการจัดการเรียนรู้			
3.1หลักสูตร			
19. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร/มาตรฐานองค์วิชาชีพหรือมาตรฐานสากลและรับรองมาตรฐานของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
20. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
21. หลักสูตรต้องสร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยวให้มีความเชี่ยวชาญ	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์

ตาราง 21 (ต่อ)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการ ท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	ความถูกต้องของรูปแบบ		
	MD	IQR	สรุปผล
3.2 วิธีการเรียนการสอน			
22. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	5.00	0.25	ผ่านเกณฑ์
23. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
24. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในการ เรียนการสอน	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
25. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขและ สรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง	5.00	0.25	ผ่านเกณฑ์
3.3 การประเมินผล			
26. มีการประเมินผลการใช้ความรู้เพื่อแก้ปัญหาและ นำมาประยุกต์ประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยว	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
27. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพและความประพฤติด้าน ที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพ สามารถทำงานร่วมกับ ผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
28. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุสื่อสาร ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน			
4.1 มาตรฐานวิชาชีพ			
29. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของ อาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
30. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยว กีฬาทางน้ำได้ดี	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
31. ต้องมีทักษะความรู้ความสามารถมีสมรรถภาพทาง กายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์

ตาราง 21 (ต่อ)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการ ท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	ความถูกต้องของรูปแบบ		
	MD	IQR	สรุปผล
4.2 มาตรฐานการบริการ			
32. ให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้มแจ่มใสและมี ความเต็มใจ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
33. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กรด้วย น้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
34. มีการใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการ ประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆหรือการให้บริการเสริม ที่สื่ออีกทางหนึ่ง เช่น Website	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
35. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ชั้นตอน การติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้ และควรเป็น One stop service	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย			
36. มีการฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานการใช้ อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุการสื่อสารเพื่อขอรับรองใบ ประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
37. มีความสามารถทดสอบและตรวจสอบอุปกรณ์กีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อรับรองมาตรฐานได้	5.00	0.25	ผ่านเกณฑ์
38. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือการปฐม พยาบาลเบื้องต้นนักท่องเที่ยวได้	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์

จากตาราง 21 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญประเมินผลรูปแบบการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยภาพรวมมีความถูกต้อง ผ่านเกณฑ์ทุกด้าน เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่าค่ามัธยฐาน(MD) เท่ากับ 5.00 จำนวน 37 ข้อ และเท่ากับ 4.00 จำนวน 1 ข้อ และมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (IQR) เท่ากับ 0.00 จำนวน 19 ข้อ 0.25 จำนวน 5 ข้อ และ 1.00 จำนวน 14 ข้อ

ตอนที่ 7 ผลการยืนยันการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนด้านมาตรฐานความเหมาะสม (Propriety Standard) โดยใช้เทคนิคเดลฟาย รอบที่ 2 โดยการให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา จำนวน 18 ท่าน เพื่อยืนยันผลสรุปมีรายละเอียด ดังตาราง 22

ตาราง 22 ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนโดยผู้เชี่ยวชาญ (n=18)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	ความเหมาะสมของรูปแบบ		
	MD	IQR	สรุปผล
1. ด้านการจัดองค์กร			
1.1 การจัดโครงสร้าง			
1.กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรเพื่อรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
2.มีการกำหนดโครงสร้างฝ่าย/แผนกที่กำหนดภาระงานชัดเจน เช่น ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
3. คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วนโดยการเปิดโอกาสให้ผู้มีความสามารถและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่			
4. ส่งเสริมและสร้างเสริมการผลิตบุคลากรและผ่านเกณฑ์พัฒนาการวิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
5. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูวิทยาศาสตร์ทางน้ำด้วยการใช้กิจกรรมกีฬา	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
6.บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำให้มีความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
1.3. การกำหนดตำแหน่งงาน			
7. มีทักษะความชำนาญและสมรรถภาพทางกายที่ดีสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์

ตาราง 22 (ต่อ)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	ความเหมาะสมของรูปแบบ		
	MD	IQR	สรุปผล
8. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
9. มีคุณสมบัติทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
2. ด้านการวางแผน			
2.1 การกำหนดนโยบาย			
10. เป็นองค์กรที่พัฒนากีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
11. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
12. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
2.2 การวางแผนกลยุทธ์			
13. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
14. สร้างหลักสูตรองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
15. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
2.3. การวางแผนปฏิบัติงาน			
16. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนบุคลากรและความร่วมมือต่างๆ	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
17. สร้างความรู้ ประสบการณ์และโอกาสความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
18. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอเพื่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์

ตาราง 22 (ต่อ)

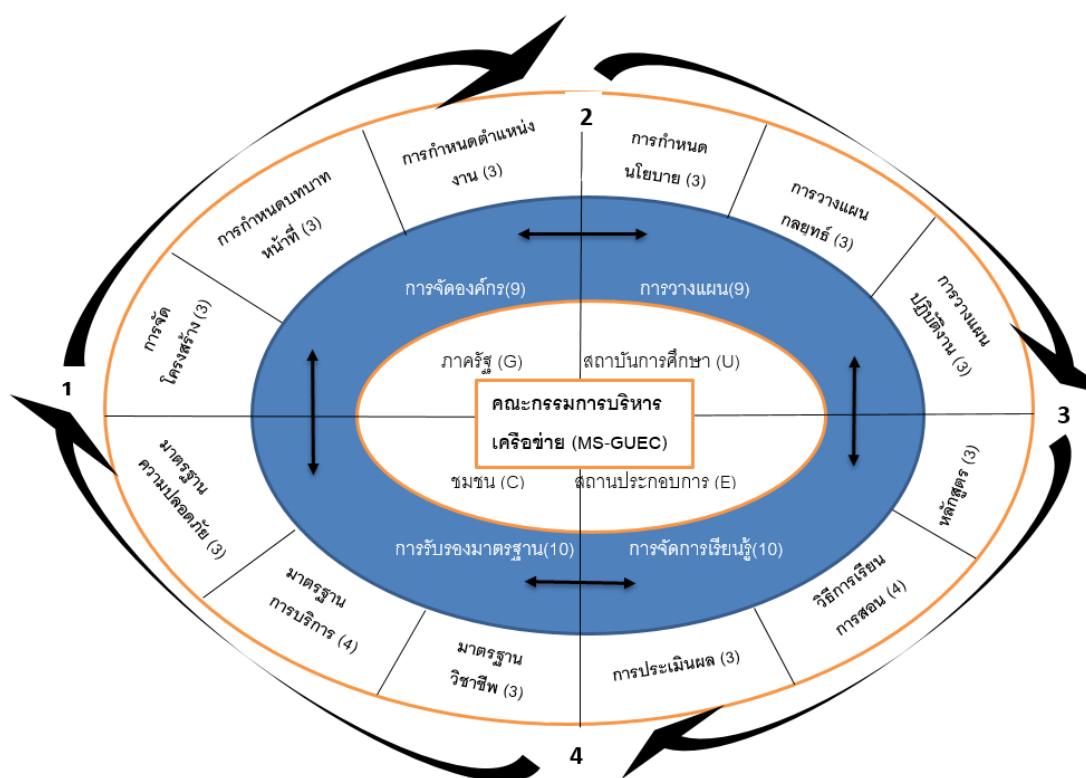
การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการ ท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	ความเหมาะสมของรูปแบบ		
	MD	IQR	สรุปผล
3.ด้านการจัดการเรียนรู้			
3.1 หลักสูตร			
19. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร/มาตรฐาน องค์ความรู้วิชาชีพหรือมาตรฐานสากลและรับรองมาตรฐาน ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
20. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
21. หลักสูตรต้องสร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ ท่องเที่ยวให้มีความเชี่ยวชาญ	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
3.2 วิธีการเรียนการสอน			
22. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
23. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
24. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในการ เรียนการสอน	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
25. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขและ สรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
3.3 การประเมินผล			
26. มีการประเมินผลการใช้ความรู้เพื่อแก้ปัญหาและ นำมาประยุกต์ประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยว	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
27. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพและความประพฤติ ตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพ สามารถทำงานร่วมกับ ผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
28. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุสื่อสาร ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์

ตาราง 22 (ต่อ)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	ความเหมาะสมของรูปแบบ		
	MD	IQR	สรุปผล
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน			
4.1 มาตรฐานวิชาชีพ			
29. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
30. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
31. ต้องมีทักษะความรู้ความสามารถมีสมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
4.2 มาตรฐานการบริการ			
32. ให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจ	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
33. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กรด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
34. มีการใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆหรือการให้บริการเสริมที่สื่ออีกทางหนึ่ง เช่น Website	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
35. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้และควรเป็น One stop service	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย			
36. มีการฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานการใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุการสื่อสารเพื่อขอรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
37. มีความสามารถทดสอบและตรวจสอบอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อรับรองมาตรฐานได้	5.00	1.00	ผ่านเกณฑ์
38. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือการปฐมพยาบาลเบื้องต้นนักท่องเที่ยวได้	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์

จากตาราง 22 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญประเมินรูปแบบการบริหารก๊ฟาทงน้ำเพื่อพัฒนาการท่งเท่ยว มึความคึดเห่นเก่ยวกับการยึนยึนผลการพัฒนาธูปแบบการบริหารแบบพหุภาคึของก๊ฟาทงน้ำเพื่อพัฒนาการท่งเท่ยวในกัลุ่มจ้งหวัดภาคไต้ฝ้งอันตามันอย่างย้งยึน โดยภาพรวมมึความเหมาสม ฝ่านเกณฑ์ทุกด้านเมือพึจาวณรายช้อ พบว่า มึค่ามัธยฐาน(MD) เท่ากับ 5.00 จ้งนวน 23 ช้อ และ 4.00 จ้งนวน 15 ช้อ ตามล้าดับและมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (IQR) เท่ากับ 0.00 จ้งนวน 8 ช้อ และ 1.00 จ้งนวน 30 ช้อ

สรูปผลการประเมินความถุกต้งและความเหมาสมของผู้เช่ยวชาญเพือกาพัฒนาธูปแบบการบริหารก๊ฟาทงน้ำเพือการพัฒนาการท่งเท่ยวในกัลุ่มจ้งหวัดภาคไต้ฝ้งอันตามันอย่างย้งยึน ประกอบด้วย องค์ประกอบหลัก 4 ประการ คึอ 1) การจ้งการองค์กร 2)การวางแผน 3) การจ้งการเรยึนรู้ 4) การร้งรอมมาตรฐาน สามารถล้งเคราะห้ร้งองค์ประกอบ ดังภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 ผลการยึนยึนขององค์ประกอบของการพัฒนาธูปแบบการบริหารแบบพหุภาคึของก๊ฟาทงน้ำเพื่อพัฒนาการท่งเท่ยวในกัลุ่มจ้งหวัดภาคไต้ฝ้งอันตามันอย่างย้งยึน

ผลการวิจัยระยะที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของ กิฟาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ตอนที่ 8 ผลการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกิฟาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ผู้วิจัยกำหนดและอาจจะเป็นบุคคลเดียวกันแบบเดียวกันกับในระยะที่ 1 ขึ้นตอนที่ 3 หรือไม่ก็ได้ประกอบด้วย ผู้บริหารภาครัฐจำนวน 5 คน ผู้บริหารสถาบันการศึกษา จำนวน 5 คน ผู้บริหารชุมชน 5 คน ผู้บริหารสถานประกอบการ จำนวน 5 คน ภาครัฐก็นำเกี่ยวกับกิฟาทางน้ำ จำนวน 10 คน นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยวหรือกีฬา จำนวน 10 คน นักท่องเที่ยวหรือกิฟาทางน้ำ จำนวน 10 คน รวมทั้งหมดจำนวน 50 คน ให้ความคิดเห็นด้านความเป็นประโยชน์ (Utility) และความเป็นไปได้ (Feasibility) มีผลสรุปรายละเอียดตามตาราง 23

8.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 23 จำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (n = 50)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
1) ชาย	20	40.00
2) หญิง	30	60.00
2. อายุ		
1) 20 – 29 ปี	24	48.00
2) 30 – 39 ปี	8	16.00
3) 40 – 49 ปี	13	26.00
4) 50 – 59 ปี	5	10.00
3. ระดับการศึกษา		
1)ปริญญาตรี	36	72.00
2)ปริญญาโท	6	12.00
3)ปริญญาเอก หรืออื่น ๆ	8	16.00

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
4. อาชีพ		
1) ผู้บริหารภาครัฐ	5	10.00
2) ผู้บริหารสถาบันการศึกษา	5	10.00
3) ผู้บริหารชุมชน	5	10.00
4) ผู้บริหารสถานประกอบการ	5	10.00
5) นักศึกษาสาขาการท่องเที่ยวหรือกีฬา	10	20.00
6) ภาครัฐ/ผู้นำเที่ยว	10	20.00
7) นักท่องเที่ยว	10	20.00
5. รายได้		
1) ต่ำกว่า 15,000 บาท	10	20.00
2) 15,001 – 30,000 บาท	19	38.00
3) 30,001 – 50,000 บาท	16	32.00
4) มากกว่า 50,000 บาท	5	10.00
6. ประสบการณ์		
1) 0 – 4 ปี	12	24.00
2) 5 – 9 ปี	4	8.00
3) 10 – 15 ปี	18	36.00
4) 16 – 20 ปี	2	4.00
5) 21 – 30 ปี	7	14.00
6) มากกว่า 30 ปี	7	14.00

จากตาราง 23 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 60.00 มีอายุ 20 – 29 ปี เป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 48.00 ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 72.00 มีอาชีพ นักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว หรือกีฬา ภาครัฐ/ผู้นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ และนักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ เป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 20.00 ในแต่ละกลุ่มอาชีพ ส่วนใหญ่มี รายได้ 15,001 – 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 38.00 และมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้อง อยู่ที่ 10 – 15 ปี เป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 36.00

8.2 ผลการประเมินคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในด้านความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้ ปรากฏผลจำแนกตามความคิดเห็นของแต่ละกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้ผลดังตาราง 24

ตาราง 24 (ต่อ)

องค์ประกอบรูปแบบการบริหารแบบ	ผู้บริหารภาครัฐ (n=5)	ผู้บริหารสถาบัน การศึกษา (n=5)	ผู้บริหารชุมชน (n=5)	ผู้บริหารสถาน ประกอบการ (n=5)	นักศึกษา สาขาวิชาการ ท่องเที่ยว หรือ การกีฬา (n=10)	มัคคุเทศก์/ ผู้นำเที่ยว (n=10)	นักท่องเที่ยว กีฬาทางน้ำ (n=10)	รวม (n=50)
พัฒนาการวิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.40	4.60	4.60	4.20	4.30	3.80	4.40	4.30
4. ส่งเสริมและสร้างเสริมการผลิตบุคลากรและ พัฒนาการวิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	4.60	4.60	4.60	4.20	4.30	3.80	4.40	4.30
5. อนุรักษ์รักษาสีสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวช ศาสตร์ทางน้ำด้วยการใช้กิจกรรมกีฬา	4.40	4.60	4.60	4.20	4.80	4.20	4.70	4.32
6. บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำให้มี ความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว	4.40	4.40	4.80	4.20	4.30	4.00	4.80	4.40
1.3 การกำหนดตำแหน่งงาน								
7. มีทักษะความชำนาญและสมรรถภาพทาง กายที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	5.00	5.00	4.80	4.20	4.20	4.00	4.80	4.50
8. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่ สอดคล้องกับตำแหน่งงาน	4.20	4.60	4.80	4.20	4.10	4.50	4.80	4.46
9. มีคุณวุฒิต่างการศึกษาสอดคล้องกับ ตำแหน่งงาน	4.80	4.60	4.80	4.60	4.10	4.60	4.90	4.60

ตาราง 24 (ต่อ)

องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารแบบ พหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการ ท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน อย่างยั่งยืน	ผู้บริหารภาครัฐ (n=5)	ผู้บริหารสถาบัน การศึกษา (n=5)	ผู้บริหารชุมชน (n=5)	ผู้ประกอบการ (n=5)	นักศึกษา สาขาวิชาการ ท่องเที่ยว หรือ การกีฬา (n=10)	มัคคุเทศก์/ ผู้นำเที่ยว (n=10)	นักท่องเที่ยว กีฬาทางน้ำ (n=50)	รวม						
15. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายในและภายนอก เข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนา ท่องเที่ยว	4.60	.55	4.60	.55	4.20	.84	4.20	.63	4.28	.67				
2.3 การวางแผนปฏิบัติงาน														
16. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการ แลกเปลี่ยนบุคลากรและความร่วมมือต่างๆ	4.80	.45	4.60	.55	4.40	.55	4.30	.67	4.40	.72	4.30	.67	4.44	.61
17. สร้างความรู้ ประสบการณ์และโอกาส ความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.20	.45	4.60	.55	4.60	.55	4.30	.48	4.60	.52	4.40	.70	4.46	.54
18. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงาน อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอเพื่อการปฏิบัติงาน อย่างมีประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ	4.00	.71	4.60	.55	4.60	.55	4.40	.70	4.50	.71	4.40	.52	4.44	.61

ตาราง 24 (ต่อ)

องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารแบบ พหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการ ท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน อย่างยั่งยืน	ผู้บริหารภาครัฐ (n=5)	ผู้บริหารสถาบัน การศึกษา (n=5)	ผู้บริหารชุมชน (n=5)	ผู้ประกอบการ (n=5)	นักศึกษาศาสตรวิชาการ ท่องเที่ยวหรือ การกีฬา (n=10)	มีคุณศัพท์/ ผู้นำเที่ยว (n=10)	นักท่องเที่ยว กีฬาทางน้ำ (n=10)	รวม (n=50)
3. ด้านการจัดกาเรียนรู้								
3.1 หลักสูตร								
19. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐาน หลักสูตร / มาตรฐานองค์การวิชาชีพหรือ มาตรฐานสากลและรับรองมาตรฐานของ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	4.40	4.60	4.60	4.80	4.20	4.40	4.30	4.42
20. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านกา อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	4.40	4.60	4.60	4.60	4.40	4.50	4.10	4.42
21. หลักสูตรต้องสร้างบุคลากรด้านกีฬาทาง น้ำเพื่อท่องเที่ยวให้มีความเชี่ยวชาญ	4.20	4.80	4.60	4.40	4.10	4.60	4.20	4.38
3.2 วิธีการเรียนการสอน								
22. มีเนื้อหาวิชาที่ตอบในการฝึกปฏิบัติอย่าง เป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4.80	4.60	4.40	4.60	4.20	4.30	4.10	4.36
23. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้อง วัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่ เหมาะสมและทันสมัย	4.40	4.80	4.60	4.40	3.80	4.60	4.30	4.36

ตาราง 24 (ต่อ)

องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารแบบ	ผู้บริหารภาครัฐ (n=5)	ผู้บริหารสถาบัน การศึกษา (n=5)	ผู้บริหารชุมชน (n=5)	ผู้บริหารสถาน ประกอบการ (n=5)	นักศึกษา สาขาวิชาการ ท่องเที่ยว หรือ การกีฬา (n=10)	มัคเทศก์/ ผู้นำเที่ยว (n=10)	นักท่องเที่ยว กีฬาทางน้ำ (n=10)	รวม (n=50)
พหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	4.60	4.60	4.40	4.60	4.00	4.40	4.00	4.30
24. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอน	.55	.55	.55	.55	.82	.70	.82	.71
25. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้ใช้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขและสรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง	4.60	4.50	4.60	4.80	4.10	4.40	4.30	4.44
3.3 การประเมินผล								
26. มีการประเมินผลการใช้ความรู้เพื่อแก้ปัญหาและนำมาประยุกต์ประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.60	4.40	4.60	4.80	4.10	4.60	4.50	4.48
27. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพและความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี	4.40	4.80	4.60	4.80	4.10	4.30	4.60	4.46
28. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุสื่อสารระดับกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.40	4.60	4.60	4.40	4.00	4.60	4.50	4.42

ตาราง 24 (ต่อ)

องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารแบบ พหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการ ท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน อย่างยั่งยืน	ผู้บริหารภาครัฐ (n=5)	ผู้บริหารสถาบัน การศึกษา (n=5)	ผู้บริหารชุมชน (n=5)	ผู้ประกอบการ (n=5)	นักศึกษา สาขาวิชาการ ท่องเที่ยว หรือ การกีฬา (n=10)	ภาคเอกชน/ ผู้นำเที่ยว (n=10)	นักท่องเที่ยว กีฬาทางน้ำ (n=10)	รวม (n=50)
4. ด้านการบริหารงบประมาณ								
4.1 มาตรฐานวิชาชีพ								
29. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาท หน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	4.60	4.60	.55	4.60	.55	4.60	.52	4.50
30. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้	4.40	4.60	.55	4.60	.55	4.20	.74	4.26
31. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถมี สมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยวที่ดี	4.40	4.60	.55	4.60	.55	4.20	.63	4.28
4.2 มาตรฐานการบริการ								
32. ให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้มแจ่มใส และมีความเต็มใจ	4.60	5.00	.00	4.60	.55	4.50	.53	4.52
33. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ของ องค์กร ด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่า เป็นภาษาปฏิบัติสัมพันธ์ดี	4.60	4.60	.55	4.60	.55	4.80	.79	4.44

ตาราง 24 (ต่อ)

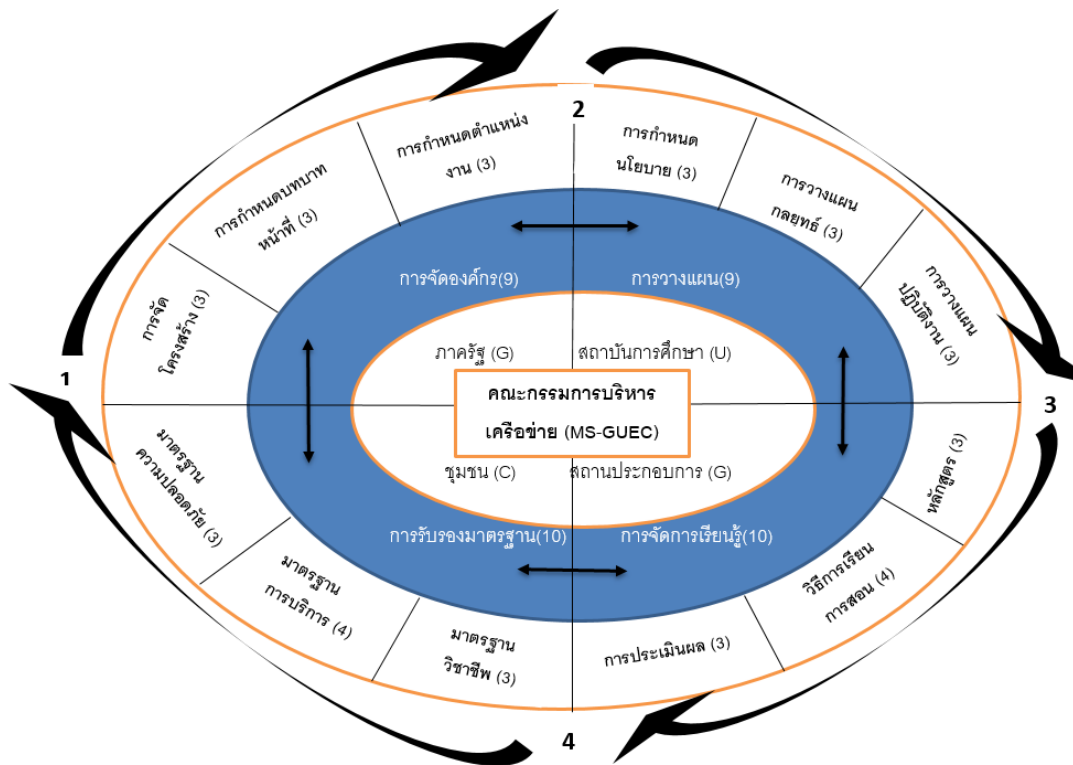
องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ ผังอันดามันอย่างยั่งยืน	ผู้บริหารภาครัฐ (n=5)	ผู้บริหารสถาบันการศึกษา (n=5)	ผู้บริหารชุมชน (n=5)	ผู้ประกอบการ (n=5)	นักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยวหรือการกีฬา (n=10)	นักศึกษาศาสตราจารย์หรือการท่องเที่ยว (n=10)	นักท่องเที่ยวกีฬา (n=10)	รวม (n=50)
34. มีการใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือการให้บริการเสริมที่ดีอีกทางหนึ่ง เช่น Website	4.60	4.80	.45	4.40	.55	4.60	.55	4.60
35. สถานที่ละอวดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้และควรเป็น One stop service	4.60	4.80	.45	4.60	.55	4.60	.55	4.60
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย								
36. มีการฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานการใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุสื่อสารเพื่อขอรับรองไปประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้	4.60	4.60	.55	4.80	.45	4.60	.48	4.60
37. มีความสามารถทดสอบและตรวจสอบอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อรับรองมาตรฐานได้	4.60	4.60	.89	4.80	.45	4.60	.55	4.60
38. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐมพยาบาลเบื้องต้นนักท่องเที่ยวได้	4.20	4.60	.55	4.60	.55	4.80	.45	4.60

จากตาราง 24 พบว่า ผลการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของ กีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ให้ความคิดเห็น ด้านความเป็น ประโยชน์ (Utility) และความเป็นไปได้ (Feasibility) มีผลสรุปดังต่อไปนี้

ด้านที่ 1. การจัดองค์กร นั้น ประเด็นย่อยที่ 1.1 การจัดโครงสร้าง เห็นว่าที่เป็น ประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วน โดยการเปิดโอกาสให้ผู้ มีความสามารถและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว รองลงมา คือ มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการ การท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำและกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรรับผิดชอบใน การดำเนินงานอย่างชัดเจน ตามลำดับ ประเด็นย่อยที่ 1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ เห็นว่าที่เป็น ประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำให้มีความเป็นเลิศทั้ง การกีฬาและการท่องเที่ยว รองลงมา คือ ส่งเสริมและสร้างเสริมการผลิตบุคลากรและพัฒนาการ วิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและอนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ทางน้ำ ด้วยการใช้อุปกรณ์กีฬา ตามลำดับและประเด็นย่อยที่ 1.3 การกำหนดตำแหน่งงานเห็นว่าเป็น ประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ มีคุณสมบัติทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน รองลงมา คือ มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับตำแหน่งงานและมีทักษะความชำนาญและ สมรรถภาพทางกายที่ดีสอดคล้องกับตำแหน่งงาน ตามลำดับ ในขณะที่เมื่อพิจารณาด้านที่ 2. ด้านการวางแผน ประเด็นย่อยที่ 2.1 การกำหนดนโยบาย เห็นว่าที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มาก ที่สุด คือ สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว รองลงมา คือ การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและเป็นองค์กรที่พัฒนา กีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน ตามลำดับ ประเด็นย่อยที่ 2.2 การวางแผนกลยุทธ์ เห็นว่าที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้ง ภายนอกและภายในเข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว รองลงมา คือ พัฒนาคุณภาพ นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติและสร้าง หลักสูตรรณรงค์ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวตามลำดับและ ประเด็นย่อยที่ 2.3 การวางแผนการปฏิบัติงาน เห็นว่าที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอเพื่อการปฏิบัติงานอย่างมี ประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติกับสร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและ ต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนบุคลากรและความร่วมมือต่างๆ รองลงมา คือ สร้างความรู้ ประสบการณ์และโอกาสความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว

ตามลำดับเมื่อพิจารณา ด้านที่ 3. ด้านการจัดการเรียนรู้ ประเด็นย่อยที่ 3.1 หลักสูตร เห็นว่าที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รองลงมา หลักสูตรต้องสร้างบุคลากรด้านกักทางน้ำเพื่อท่องเที่ยวให้มีความเชี่ยวชาญและหลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์วิชาชีพหรือมาตรฐานสากลและรับรองมาตรฐานของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ตามลำดับ ประเด็นย่อยที่ 3.2 วิธีการเรียนการสอน เห็นว่าที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย รองลงมา มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอนและมีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่าง เป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กันกับมีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียน เพื่อปรับปรุงแก้ไขและสรุป ประเด็นร่วมกันทุกครั้ง ตามลำดับและประเด็นย่อยที่ 3.3 การประเมินผล เห็นว่าที่เป็นประโยชน์ และเป็นไปได้มากที่สุด คือ มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพและความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี รองลงมา มีการประเมินผล การใช้เทคโนโลยี และวิทยุ การสื่อสารด้านกักทางน้ำ เพื่อการท่องเที่ยวได้ กับ มีการประเมินผลการใช้ความรู้เพื่อแก้ปัญหาและนำมาประยุกต์ประกอบการตัดสินใจด้านกักทางน้ำ เพื่อการท่องเที่ยวตามลำดับและเมื่อพิจารณา ด้านที่ 4. ด้านการรับรองมาตรฐาน ประเด็นย่อยที่ 4.1 มาตรฐานวิชาชีพ เห็นว่าที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยวกักทางน้ำได้ดี รองลงมา ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถ มีสมรรถภาพทางกายด้านกักทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดีและปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและ บทบาทหน้าที่ของอาชีพกักทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว ตามลำดับประเด็นย่อยที่ 4.2 มาตรฐาน การบริการ เห็นว่าที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ ขององค์กร ด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี รองลงมา สถานที่สะอาด เรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้และ ควรเป็น One stop service และให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจกับ มีการใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือการให้บริการ เสริมที่ได้อีกทางหนึ่ง เช่น Website ตามลำดับและประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานความปลอดภัย เห็นว่าที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ มีความสามารถทดสอบและตรวจสอบอุปกรณ์ กักทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อรับรองมาตรฐานได้ รองลงมา ดูแลความปลอดภัยและการ ช่วยเหลือปฐมพยาบาลเบื้องต้นนักท่องเที่ยวได้กับมีการฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐาน

การใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุการสื่อสารเพื่อขอรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว
ได้ตามลำดับ ดังภาพ ประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 ผลการตรวจสอบคุณภาพด้านด้านความเป็นประโยชน์และความเป็นไปได้ของ
องค์ประกอบการพัฒนา รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวใน
กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

สรุปผลการพัฒนา รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการ
ท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ที่พัฒนาขึ้นนั้นสามารถเขียนเป็นรูปแบบย่อว่า
MS – OPLA นำไปใช้ได้จริงและสามารถนำผลรูปแบบมากำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละเครือข่าย
ประกอบด้วย คณะกรรมการบริหารเครือข่าย จำนวน 15 ข้อ ภาคีรัฐ จำนวน 14 ข้อ
สถาบันการศึกษา จำนวน 25 ข้อ ชุมชน จำนวน 6 ข้อและสถานประกอบการ จำนวน 24 ข้อ ใน
การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน
อย่างยั่งยืน ดังตาราง 25

ตาราง 25 ผลรูปแบบมากำหนดบทบาทหน้าที่การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาท่างน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จำแนกตามเครือข่าย 4 กลุ่ม

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาท่างน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่ม จังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	จำแนกตามเครือข่าย				
	คณะกรรมการ เครือข่าย (Board GUEC)	ภาครัฐ (G)	สถาบัน การศึกษา (U)	ชุมชน (E)	สถาน ประกอบการ (C)
1. ด้านการจัดองค์กร					
1.1 การจัดโครงสร้าง					
1.กีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมี องค์กรเพื่อรับผิดชอบในการดำเนินงาน อย่างชัดเจน	/				
2.มีการกำหนดโครงสร้างฝ่าย/แผนกที่ กำหนดภาระงานชัดเจน เช่นฝ่ายบริหาร ทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการ ท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาท่างน้ำ	/				
3. คณะกรรมการการบริหารควรมีหลาย ภาคส่วนโดยการเปิดโอกาสให้ผู้มี ความสามารถและเป็นที่ยอมรับ เข้ามาปฏิบัติหน้าที่กีฬาท่างน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว	/	/	/	/	/
1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่					
4. ส่งเสริมและสร้างเสริมการผลิต บุคลากรและผ่านเกณฑ์พัฒนาการวิจัย ด้านกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	/	/	/		
5. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟู เวชศาสตร์ทางน้ำด้วยการใช้กิจกรรม กีฬา	/	/	/	/	/
6.บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาท่างน้ำ ให้มีความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการ ท่องเที่ยว	/	/	/	/	/

ตาราง 25 (ต่อ)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่ม จังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	จำแนกตามเครือข่าย				
	คณะกรรมการ เครือข่าย (Board GUEC)	ภาครัฐ (G)	สถาบัน การศึกษา (U)	ชุมชน (E)	สถาน ประกอบการ (C)
	1.3. การกำหนดตำแหน่งงาน				
7. มีทักษะความชำนาญและ สมรรถภาพทางกายที่ดีสอดคล้องกับ ตำแหน่งงาน			/		/
8. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่ สอดคล้องกับตำแหน่งงาน			/		/
9. มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับ ตำแหน่งงาน			/		
2. ด้านการวางแผน					
2.1 การกำหนดนโยบาย					
10. เป็นองค์กรที่พัฒนากีฬาทางน้ำและ การท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน	/				
11. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความ เชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว		/			/
12. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจ ครอบคลุมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว	/				
2.2 การวางแผนกลยุทธ์					
13. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ ตัดสินด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว ชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ			/		
14. สร้างหลักสูตรองค์รวมร่วมกับ ผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ พัฒนาการท่องเที่ยว		/	/	/	/

ตาราง 25 (ต่อ)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่ม จังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	จำแนกตามเครือข่าย				
	คณะกรรมการ เครือข่าย	ภาครัฐ	สถาบัน การศึกษา	ชุมชน	สถาน ประกอบการ
	(Board GUEC)	(G)	(U)	(E)	(C)
15. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและ ภายในเข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ พัฒนาท่องเที่ยว	/		/		
2.3. การวางแผนปฏิบัติงาน					
16. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อ การแลกเปลี่ยนบุคลากรและความ ร่วมมือต่างๆ	/	/			/
17. สร้างความรู้ ประสบการณ์และ โอกาสความก้าวหน้าให้บุคลากรของ องค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว		/			/
18. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสาย งานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอเพื่อการ ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อนการ นำไปปฏิบัติ					/
3.ด้านการจัดการเรียนรู้					
3.1หลักสูตร					
19. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐาน หลักสูตร/มาตรฐานองค์วิชาชีพหรือ มาตรฐานสากลและรับรองมาตรฐาน ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	/	/	/		
20. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้าน การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม			/		

ตาราง 25 (ต่อ)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่ม จังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	จำแนกตามเครือข่าย				
	คณะกรรมการ เครือข่าย (Board GUEC)	ภาครัฐ (G)	สถาบัน การศึกษา (U)	ชุมชน (E)	สถาน ประกอบการ (C)
	21. หลักสูตรต้องสร้างบุคลากรด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยวให้มีความ เชี่ยวชาญ			/	
3.2 วิธีการเรียนการสอน					
22. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึก ปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง สัมพันธ์กัน			/		
23. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้อง กับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะ วิชาที่เหมาะสมและทันสมัย			/		/
24. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและ ภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอน	/	/	/		/
25. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อ ปรับปรุงแก้ไขและสรุปประเด็นร่วมกัน ทุกครั้ง			/		
3.3 การประเมินผล					
26. มีการประเมินผลการใช้ความรู้เพื่อ แก้ปัญหาและนำมาประยุกต์ ประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำ เพื่อการท่องเที่ยว	/		/		/
27. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ และความประพฤติตนที่เหมาะสมตาม หลักวิชาชีพ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น ด้วยความสัมพันธ์อันดี			/		/

ตาราง 25 (ต่อ)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่ม จังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	จำแนกตามเครือข่าย				
	คณะกรรมการ เครือข่าย (Board GUEC)	ภาครัฐ (G)	สถาบัน การศึกษา (U)	ชุมชน (E)	สถาน ประกอบการ (C)
	28. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยี และวิทยุการสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยวได้		/	/	
4. ด้านการรับรองมาตรฐาน					
4.1 มาตรฐานวิชาชีพ					
29. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและ บทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยว	/				/
30. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ ความรู้ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี			/		/
31. ต้องมีทักษะความรู้ความสามารถมี สมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำ เพื่อการท่องเที่ยวที่ดี			/		/
4.2 มาตรฐานการบริการ					
32. ให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้ม แจ่มใสและมีความเต็มใจ				/	/
33. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้าง ภาพลักษณ์ขององค์กรด้วยน้ำเสียงและ ภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ ที่ดี				/	/
34. มีการใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็ว ในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูล ต่างๆหรือการให้บริการเสริมที่ดีอีกทาง หนึ่ง เช่น Website			/		/

ตาราง 25 (ต่อ)

การบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่ม จังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน	จำแนกตามเครือข่าย				
	คณะกรรมการ เครือข่าย (Board GUEC)	ภาครัฐ (G)	สถาบัน การศึกษา (U)	ชุมชน (E)	สถาน ประกอบการ (C)
	35. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอก สถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มา ท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้ และควรเป็น One stop service			/	
4.3 มาตรฐานความปลอดภัย					
36. มีการฝึกทบทวน และทดสอบ ประเมินมาตรฐานการใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุสื่อสารเพื่อขอรับรอง ใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยวได้		/			/
37. มีความสามารถทดสอบ และ ตรวจสอบอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยวเพื่อรับรองมาตรฐานได้	/	/	/		/
38. ดูแลความปลอดภัยและการ ช่วยเหลือการปฐมพยาบาลเบื้องต้น นักท่องเที่ยวได้		/			/

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน เป็นการศึกษาแบบผสมผสาน (Mixed Method Research) ระหว่างวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) แบบเท่าเทียมกันตามลำดับ (Sequential Equal Status Design) โดยจุดมุ่งหมายของการวิจัยไว้ใน 2 ระดับ คือ

1. จุดมุ่งหมายทั่วไปของการวิจัย คือ เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน
2. จุดมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัย จำแนกเป็น 3 จุดมุ่งหมาย คือ
 - 2.1 เพื่อการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของพัฒนารูปแบบการบริหาร แบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน
 - 2.2 เพื่อสร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน
 - 2.3 เพื่อตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ ตามจุดมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัย ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ในระยะนี้แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 สังเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จากนั้นวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อประมวลเนื้อหาข้อมูลพื้นฐาน และนำไปใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างในขั้นตอนที่ 2

ขั้นตอนที่ 2 สัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างผู้เชี่ยวชาญ เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยกำหนดผู้เชี่ยวชาญ 8 คน ประกอบด้วยกลุ่มผู้บริหารภาครัฐ 2 คน กลุ่มผู้บริหารสถาบันการศึกษา 2 คน กลุ่มผู้บริหารชุมชน 2 คน และผู้บริหารสถานประกอบการ 2 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบก้อนหิมะ (Snowball sampling) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเทคนิค การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) ร่วมกับการสรุปอุปนัย (Analytic Induction)

ขั้นตอนที่ 3 สำรวจความต้องการจำเป็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องด้านการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ด้วยการใช้แบบสอบถาม โดยเก็บข้อมูลจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน จำนวน 381 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม โดยใช้สถิติพื้นฐาน หาค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพที่เป็นจริง และผลการวิเคราะห์สภาพที่ควรจะเป็นในการศึกษาสภาพและปัญหา มาวิเคราะห์จัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นด้วยวิธีการวิเคราะห์ PNIb /PNI Modified (Modified Priority Needs Index)

ขั้นตอนที่ 4 สังเคราะห์แนวทางของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) ร่วมกับการสรุปอุปนัย (Analytic Induction) จากข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1, 2 และ 3

ระยะที่ 2 การสร้างและพัฒนา รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน การวิจัยในระยะนี้แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 5 การสร้างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผู้วิจัยนำผลที่ได้รับจากขั้นตอนที่ 4 มาสรุป และขยายรายละเอียด เพื่อกำหนดเป็นประเด็นนำเสนอให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการสนทนากลุ่ม (Focus group) จำนวน 7 กลุ่มย่อย รวมจำนวนทั้งสิ้น 50 คน จากนั้นนำผลที่ได้ มา

สร้างเป็นแบบประเมินความถูกต้อง (Accuracy standard) ของรูปแบบฯ โดยผู้เชี่ยวชาญ ที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบประเมินความถูกต้องของรูปแบบฯ โดยผู้เชี่ยวชาญ จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน

ขั้นตอนที่ 6 พัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยประยุกต์ใช้เทคนิคเดลฟาย รอบที่ 1 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 18 คน ด้วยการใช้เทคนิคเดลฟายประยุกต์ (Modified Delphi Research) โดยใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบ Snowball จากนั้นนำแบบประเมินความถูกต้อง เพื่อการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ไปเก็บข้อมูลและนำผลมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ต้องมีค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ไม่เกิน 1.50

ขั้นตอนที่ 7 ยืนยันผลการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ด้วยเทคนิคเดลฟาย รอบที่ 2 ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 18 คน โดยเป็นผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดียวกันกับขั้นตอนที่ 6 ให้ความคิดเห็นเพื่อยืนยันการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ในด้านมาตรฐานด้านความเหมาะสม (Propriety Standard) วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำแบบประเมินมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ต้องมีค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ระยะที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน การวิจัยในระยะนี้ แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 8 ตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 50 คน ประกอบด้วย ผู้บริหารภาครัฐ จำนวน 5 คน ผู้บริหารสถาบันการศึกษา จำนวน 5 คน ผู้บริหารชุมชน 5 คน ผู้บริหารสถานประกอบการ จำนวน 5 คน มัคคุเทศก์นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ จำนวน 10 คน นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยวหรือกีฬา จำนวน 10 คน นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ จำนวน 10 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องให้ความคิดเห็นด้านการนำไปใช้ประโยชน์ (Utility)

และความเป็นไปได้ (Feasibility) วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ต้องมีค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

ขั้นตอนที่ 9 ปรับปรุงรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ให้สมบูรณ์ เพื่อนำไปสู่การเผยแพร่ต่อไป

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยผู้วิจัยได้จัดทำรายละเอียดการสรุปผลตามจุดมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัย ดังนี้

1. ผลสรุปการศึกษาสภาพ ปัญหาและความต้องการจำเป็นด้านการบริหารของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนพบว่า

1.1 ข้อมูลการศึกษาข้อมูลทุติยภูมิของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน แสดงให้เห็นว่ากีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ด้านสภาพทั่วไป พบว่า กีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน เช่น กีฬาดำน้ำพื้นที่ดำน้ำส่วนใหญ่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ การดำน้ำตื้นและการดำน้ำลึก สำหรับกีฬาแคนูคัยด์ พบว่า ส่วนใหญ่ใช้พื้นที่ป่าชายเลนเพื่อการท่องเที่ยวชมธรรมชาติ ภูเขา โพรงถ้ำแหล่งโบราณคดี ส่วนกีฬาเรือพายล่องแก่งพบว่า บริเวณน้ำตกและการพายเรือล่องป่าโกงกาง สำหรับปัญหา พบว่า มีปัญหาแหล่งท่องเที่ยวทางน้ำเสื่อมโทรมมากขึ้น ส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากห่วงโซ่อุปทาน ในส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทั้งผู้ประกอบการธุรกิจกีฬาทางน้ำและธุรกิจการท่องเที่ยว เช่น กีฬาดำน้ำมีการนำเรือเข้าไปยังพื้นที่ควบคุมการปล่อยน้ำเสียลงสู่ทะเลปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งตลอดจนปัญหาจำนวนนักท่องเที่ยวที่เกินขีดความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวที่不僅เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมโลกที่ก่อให้เกิดปะการังฟอกขาวจากอุณหภูมิของน้ำ ที่เปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะปะการังน้ำตื้นปัจจุบันกรมอุทยานแห่งชาติได้ทำการปิดพื้นที่บางพื้นที่ในการทำกิจกรรมท่องเที่ยวเพื่อการพาณิชย์และให้สามารถเข้าทำการวิจัยอย่างเดียวยุบริเวณเกาะพีพีเป็นสถานที่พบปัญหามากที่สุดในธุรกิจดำน้ำ เพราะปริมาณการใช้งานในพื้นที่สูง ทำให้ปะการังได้รับความเสื่อมโทรมลงค่อนข้างมากโดยเฉพาะปะการังน้ำตื้นปัจจุบันกรมอุทยานแห่งชาติเป็นผู้ควบคุมดูแลทรัพยากรทางทะเล ยังไม่มีนโยบายที่จะควบคุม

ปริมาณนักท่องเที่ยวเพราะอาจจะกระทบต่อรายได้ที่รัฐบาลตั้งเป้าหมายไว้ ทำได้แค่จำกัดบริเวณในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเท่านั้นเช่นแหล่งดำน้ำที่หวงห้ามไม่ให้นักท่องเที่ยวใช้ในกีฬาทางน้ำ

1.2 ผลการสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างจากความคิดเห็นของผู้บริหารภาครัฐ ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ผู้บริหารชุมชนและผู้บริหารสถานประกอบการ พบว่า สภาพปัญหาของการดำเนินงานสามารถจำแนกออกเป็นด้านต่างๆ โดยมีผลสรุปได้ ดังนี้

1.2.1 ด้านการจัดองค์กร (Organizing) พบว่าโครงสร้างการบริหารองค์กรด้านกีฬาทางน้ำ ส่วนใหญ่ใช้โครงสร้างขององค์กรที่มีอยู่เดิม มีคณะกรรมการบริหารระดับนโยบายขององค์กร ประกอบด้วย ตัวแทนของภาคส่วนต่างๆ ตามบทบาทหน้าที่การทำงาน ได้มีการกำหนดตำแหน่งไว้อย่างชัดเจนและมีความแตกต่างกันบ้างในเรื่องของการใช้ชื่อของฝ่ายและงานตามพันธกิจ บทบาทหน้าที่ขององค์กร มีการจัดระเบียบของผู้ประกอบการทั้งบุคคลธรรมดา และนิติบุคคล พนักงานและทีมงานส่วนใหญ่เป็นชาวไทย ในการบริหารจัดการควรให้ความสำคัญกับนโยบายด้านความร่วมมือกันของผู้บริหารในการดำเนินงานจะนำมาซึ่งความสำเร็จขององค์กร

1.2.2 ด้านการวางแผน (Planning) พบว่าการกำหนดนโยบายกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน มีเป้าหมายสำคัญที่จะนำไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืน ครอบคลุมทุกมิติทั้งในด้านกลยุทธ์ด้านการท่องเที่ยวและกีฬาทางน้ำ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและเป็นระบบได้มาตรฐาน แต่กระบวนการส่งเสริมประชาสัมพันธ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวแบบครบวงจรยังมีไม่มากนักมีการใช้ social network และการสื่อสารทางการตลาดในรูปแบบต่างๆ เพื่อเพิ่มการรับรู้แก่นักท่องเที่ยว โดยมุ่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก สาธารณูปโภคและระบบโลจิสติกส์ในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น แต่ก็ยังไม่สามารถดำเนินการได้ครอบคลุมทั้งหมด มีแนวคิดจัดตั้งสถาบันกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานและผ่านการรับรองในระดับสากล เน้นกำหนดมาตรฐานการเรียนการสอนกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวทุกประเภท มีการจัดฝึกอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการดูแลนักท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยทางทะเลและการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลให้แก่ผู้ประกอบการนำเที่ยว/นักท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานสากล มีแผนปฏิบัติการกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน การบริหารงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวต่างมีแผนงานและโครงการ โดยยึดพื้นที่ของตนเองเป็นที่ตั้งในดูแลนักท่องเที่ยว ขาดการบูรณาการอย่างเป็นระบบและครอบคลุมบุคลากรเป้าหมาย รวมทั้งงบประมาณจะใช้เฉพาะในหน่วยงานของตนเองตามโครงการที่ทำแผนที่ตั้งไว้ ดังนั้น หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษาและภาคประชาสังคมท้องถิ่นและชุมชนในพื้นที่

ต้องพัฒนาคุณภาพคนเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย “การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลก” โดยมีประเด็นยุทธศาสตร์พัฒนาคุณภาพด้านการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานอย่างยั่งยืน

1.2.3. ด้านการจัดการเรียนรู้ (Studying) พบว่าปัจจุบันยังไม่มีหลักสูตรกีฬาทางน้ำที่มีความหลากหลายและครอบคลุมความรู้ ความสามารถ ทักษะการจัดการกีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยว ทักษะการสื่อสาร ทักษะการเผชิญสถานการณ์จริง ที่สามารถแก้ไขปัญหาได้จริง การจัดทำหลักสูตรควรให้ครอบคลุมทั้งด้านการท่องเที่ยวและกีฬาทางน้ำเพื่อให้การบริการท่องเที่ยวและความปลอดภัยนักท่องเที่ยว รวมถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ การดำเนินงานเกี่ยวกับหลักสูตรควรมีการแต่งตั้งคณะทำงานที่รับผิดชอบและต้องมีความรู้เฉพาะด้าน มาร่วมกันวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องของการจัดการศึกษาของสถานศึกษา กำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์กำหนดสมรรถนะผู้เรียน กำหนดโครงสร้างหลักสูตรกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อให้แต่ละสาระการเรียนรู้เป็นระบบครบทุกด้านและมีรายวิชาตามสัดส่วนเวลาเรียนและมีตัวชี้วัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลรวมทั้งการบริหารจัดการงบประมาณ อาคารสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์และบุคลากรที่สอดคล้องกับหลักสูตร วิธีการเรียนการสอน การจัดเนื้อหาของกระบวนการเรียนการสอนต้องเหมาะสมกับการใช้งานจริง โดยผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานต้องกำกับดูแลให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวด้วยการบูรณาการเชื่อมโยงเนื้อหาด้านความรู้ ทักษะหรือคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การแก้ปัญหาโดยใช้ความรู้หลายๆ ด้านรวมทั้งส่งเสริมพัฒนาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตลอดชีวิต สำหรับการประเมินผล จะต้องเน้นทักษะการปฏิบัติงานมากที่สุด เนื่องจากกีฬาทางน้ำนั้นอันตรายถึงชีวิต เพราะฉะนั้นทุกวินาทีที่มีค่า จึงต้องสร้างความชำนาญความรอบรู้และนำความรู้ประสบการณ์จากการเรียนไปการปฏิบัติงานจริงรวมทั้งทำงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง มีคุณธรรม จริยธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริตอย่างเสมอ มีภาวะผู้นำในการทำงานในกลุ่มต่างๆ เป็นแบบอย่างที่ดี ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษทั้งการพูด อ่านเขียน และการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2.4. ด้านการรับรองมาตรฐาน (Accrediting) พบว่าในส่วนของมาตรฐานวิชาชีพของกีฬาทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันนั้น ยังไม่มีหลักสูตรวิชาชีพเกี่ยวกับการเรียนการสอนกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวด้านกีฬาดำน้ำ กีฬาแคนูคายัคและกีฬาพายเรือล่องแก่งโดยตรง มีการฝึกอบรมในบางพื้นที่และก็ได้มีการรับรองมาตรฐาน จากหน่วยงานภาครัฐหรือผู้เชี่ยวชาญที่ดูแลกำกับดูแล เช่น กระทรวงศึกษาธิการหรือกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีเกณฑ์การประเมินมาตรฐานของผู้ประกอบการร้านที่เปิดเกี่ยวกับกีฬาทางน้ำ แต่ยังไม่มีการตรวจสอบประเมินที่จริงจัง เนื่องจากการลงทุนในเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ที่มีมูลค่าที่สูง มีผู้เรียนจำนวนไม่มาก

และไม่ได้มีการประชาสัมพันธ์ในเรื่องการเรียนการสอนเพื่อการอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวมากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับต่างประเทศ ในเรื่องมาตรฐานการบริการ ผู้ประกอบการธุรกิจกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในปัจจุบันยังต้องเพิ่มเติมความรู้ ทักษะบุคลากร โดยเฉพาะคนไทยที่ทำหน้าที่นำเที่ยวกีฬาดำน้ำลึก Dive Master มีจำนวนไม่มากและขาดแคลน ภาครัฐควรส่งเสริมการผลิต Dive Master ที่มีใบอนุญาตถูกต้องได้มาตรฐานเพื่อสร้างความเป็นมาตรฐานสากลให้กับกีฬาดำน้ำในประเทศไทย จะช่วยแก้ปัญหานักท่องเที่ยวเกิดอุบัติเหตุทางน้ำได้ สำหรับมาตรฐานความปลอดภัย สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆที่เกี่ยวข้องเนื่องในธุรกิจกีฬาทางน้ำเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ยังขาดความพร้อมด้านวัสดุและอุปกรณ์ที่ทันสมัยในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวจากการเกิดอุบัติเหตุทางน้ำได้อย่างรวดเร็ว หน่วยงานภาครัฐมีความล่าช้าในการเข้าช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ต้องอาศัยผู้ประกอบการท่องเที่ยวในการให้ความช่วยเหลือเบื้องต้น ทำให้การท่องเที่ยวบางแห่งยังไม่ได้มาตรฐานทันท่วงที เรือมีน้อย เรือนำเที่ยวบางลำไม่มีอุปกรณ์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวขึ้นพื้นฐานตามมาตรฐานการขนส่งทางน้ำ และควรจะต้องมีวิทยุสื่อสารหรือโทรศัพท์ติดต่อกับหน่วยงานต่างๆ เช่น ศูนย์ช่วยเหลือและบริการความปลอดภัยนักท่องเที่ยว โรงพยาบาล อุทยานแห่งชาติขนส่งทางน้ำ ตำรวจท่องเที่ยว และตำรวจน้ำ นอกจากนี้ ภาครัฐควรสนับสนุนเรื่องงบประมาณในการบริหารจัดการด้านการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวและความปลอดภัยทางทะเลภายใต้การดูแลของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

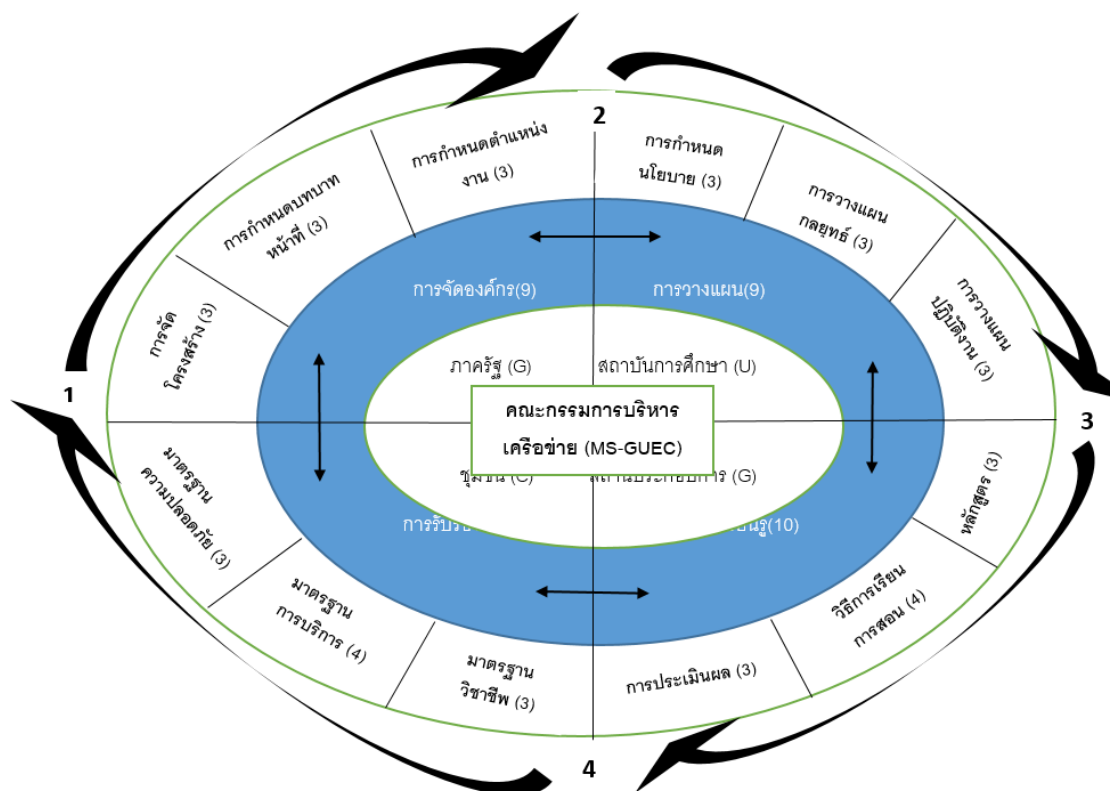
1.3 ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน พบว่า ผลสรุปของกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าด้านที่ 1. การจัดการ คือ ประเด็นย่อยที่ 1.1 การจัดโครงสร้าง กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือจะต้องมีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน อันได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ รองลงมา คือ คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วนเพื่อให้ครอบคลุมภารกิจงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจนตามลำดับ ในขณะที่ประเด็นย่อยที่ 1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว รองลงมา คือ ส่งเสริม สนับสนุน วิทยาด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและบริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำ ให้มีความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยวตามลำดับ และประเด็นย่อยที่ 1.3 การกำหนดตำแหน่งงาน กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีคุณสมบัติทางการศึกษา สอดคล้องกับตำแหน่งงาน รองลงมา คือ มีความสมบูรณ์แข็งแรงและสมรรถภาพทางกายที่

สอดคล้องกับตำแหน่งงานและมีทัศนคติ ค่านิยม แรงจูงใจในการทำงานที่สอดคล้องกับตำแหน่งงานตามลำดับ ในขณะที่เมื่อพิจารณาด้านที่ 2. ด้านการวางแผน ประเด็นย่อยที่ 2.1 การกำหนดนโยบาย กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว ประเด็นย่อยที่ 2.2 การวางแผนกลยุทธ์ กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายในและภายนอกและภายในเข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว และประเด็นย่อยที่ 2.3 การวางแผนการปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนทรัพยากรและความร่วมมือต่างๆ

เมื่อพิจารณาด้านที่ 3. ด้านการจัดการเรียนรู้ ประเด็นย่อยที่ 3.1 หลักสูตร กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ หลักสูตรมีการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษาสอดคล้องกับนโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประเด็นย่อยที่ 3.2 วิธีการเรียนการสอน กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กัน และประเด็นย่อยที่ 3.3 การประเมินผล กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพ ความประพฤติที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพ มีการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี และเมื่อพิจารณาด้านที่ 4. ด้านการรับรองมาตรฐาน ประเด็นย่อยที่ 4.1 มาตรฐานวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี ประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานการบริการ กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ให้บริการด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจ และประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานความปลอดภัย กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ ทดสอบและตรวจสอบเพื่อรับรองมาตรฐานอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้

2. ผลการสร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

2.1 ผลการสร้างรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน พบว่า ควรประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก 12 องค์ประกอบย่อย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังภาพประกอบ 7

ภาพประกอบ 7 ผลสรุปองค์ประกอบการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกิจการน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

2.2 ผลการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกิจการน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน พบว่า ผู้เชี่ยวชาญการบริหารกิจการน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกิจการน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยภาพรวมสามารถสรุปผลด้านความถูกต้อง ผ่านเกณฑ์ทุกด้าน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าค่ามัธยฐาน(MD) เท่ากับ 5.00 จำนวน 37 ข้อ และเท่ากับ 4.00 จำนวน 1 ข้อ และมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (iqr) เท่ากับ 0.00 จำนวน 19 ข้อ 0.25 จำนวน 5 ข้อ และ 1.00 จำนวน 14 ข้อ และผู้เชี่ยวชาญที่บริหารกิจการน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการยืนยันผลการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกิจการน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยภาพรวมมีความเหมาะสม ผ่านเกณฑ์ทุกด้าน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีค่ามัธยฐาน(md) เท่ากับ 5.00 จำนวน 23 ข้อ และ 4.00 จำนวน 15 ข้อ ตามลำดับและมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (iqr) เท่ากับ 0.00 จำนวน 8 ข้อ และ 1.00 จำนวน 30 ข้อ

3. ผลการตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนา การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน พบว่ารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ให้ความคิดเห็นด้านความเป็น ประโยชน์ (Utility) และความเป็นไปได้ (Feasibility) พบว่ารูปแบบ ๔ มีความเป็นประโยชน์และความเป็นไปได้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดในทุกองค์ประกอบหลัก องค์ประกอบย่อย และรายชื่อ โดยเมื่อพิจารณาผลสรุปจำแนกรายด้าน พบว่า ด้านที่ 1. การจัดองค์กร นั้น ประเด็นย่อยที่ 1.1 การจัดโครงสร้าง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเห็นว่าข้อที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วน โดยการเปิดโอกาสให้ผู้มีความสามารถและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว รองลงมา คือ มีการกำหนดฝ่าย/แผนกที่มีความชัดเจน ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำและกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน ตามลำดับ ประเด็นย่อยที่ 1.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเห็นว่าข้อที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำ ให้มีความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว รองลงมา คือ ส่งเสริมและสร้างเสริมการผลิตบุคลากรและพัฒนาการวิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและอนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ทางน้ำด้วยการใช้กิจกรรมกีฬา ตามลำดับ และประเด็นย่อยที่ 1.3 การกำหนดตำแหน่งงาน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเห็นว่าข้อที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน รองลงมา คือ มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับตำแหน่งงานและมีทักษะ ความชำนาญและสมรรถภาพทางกายที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน ตามลำดับ ในขณะที่เมื่อพิจารณา ด้านที่ 2. ด้านการวางแผน ประเด็นย่อยที่ 2.1 การกำหนดนโยบาย ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเห็นว่าข้อที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว รองลงมา คือ การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและเป็นองค์กรที่พัฒนากีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศ อย่างยั่งยืน ตามลำดับ ประเด็นย่อยที่ 2.2 การวางแผนกลยุทธ์ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเห็นว่าข้อที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว รองลงมา คือ พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ และสร้างหลักสูตรรณรงค์ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวตามลำดับและประเด็นย่อยที่ 2.3 การวางแผนการปฏิบัติงาน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเห็นว่าข้อที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอเพื่อปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติกับสร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและ

ต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนบุคลากรและความร่วมมือต่างๆ รองลงมา คือ สร้างความรู้ ประสบการณ์และโอกาสความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว ตามลำดับเมื่อพิจารณาด้านที่ 3. ด้านการจัดการเรียนรู้ ประเด็นย่อยที่ 3.1 หลักสูตร ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เห็นว่าข้อที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม รองลงมา หลักสูตรต้องสร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อท่องเที่ยวให้มีความเชี่ยวชาญ และหลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์วิชาชีพหรือมาตรฐานสากลและ รับรองมาตรฐานของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ตามลำดับ ประเด็นย่อยที่ 3.2 วิธีการเรียนการสอน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเห็นว่าข้อที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ วิธีการเรียนการสอนต้อง สอดคล้องวัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย รองลงมา มีทักษะการใช้ ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอนและมีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็น ระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กันกับมีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียน เพื่อปรับปรุงแก้ไขและสรุปประเด็น ร่วมกันทุกครั้ง ตามลำดับ และประเด็นย่อยที่ 3.3 การประเมินผล ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเห็นว่าข้อที่เป็น ประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพและความประพฤติตนที่เหมาะสม ตามหลักวิชาชีพ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี รองลงมา มีการประเมินผลการใช้ เทคโนโลยีและวิทยุการสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้กับมีการประเมินผลการใช้ความรู้ เพื่อแก้ปัญหาและนำมาประยุกต์ประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวตามลำดับ และเมื่อพิจารณาด้านที่ 4. ด้านการรับรองมาตรฐาน ประเด็นย่อยที่ 4.1 มาตรฐานวิชาชีพ ผู้มีส่วน เกี่ยวข้องเห็นว่าข้อที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้าน การนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี รองลงมา ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถ มีสมรรถภาพทางกายด้านกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดีและปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำ เพื่อการท่องเที่ยว ตามลำดับ ประเด็นย่อยที่ 4.2 มาตรฐานการบริการ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเห็นว่าข้อที่เป็น ประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร ด้วยน้ำเสียงและ ภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี รองลงมา สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้และควรเป็น One stop service และ ให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจกับมีการใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วใน การประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือการให้บริการเสริมที่ดีอีกทางหนึ่ง เช่น Website ตามลำดับ และประเด็นย่อยที่ 4.3 มาตรฐานความปลอดภัย ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเห็นว่าข้อที่เป็นประโยชน์และเป็นไป ได้มากที่สุด คือ มีความสามารถทดสอบและตรวจสอบอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อรับรอง มาตรฐานได้ รองลงมา ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐมพยาบาลเบื้องต้นนักท่องเที่ยวได้กับมี

การฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานการใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยาการสื่อสารเพื่อขอรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้ตามลำดับ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนนั้น ผู้วิจัยดำเนินการอภิปรายผลการดำเนินการวิจัยที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัย โดยแยกเป็น 3 ประเด็นหลัก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาสภาพ ปัญหาและความต้องการจำเป็นด้านการบริหารของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ความคิดเห็นในประเด็นสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นที่เกี่ยวข้องสามารถอภิปรายการดำเนินงานตามองค์ประกอบของภาครัฐ สถาบันการศึกษา ชุมชนและสถานประกอบการที่ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ได้ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดองค์กรด้านการวางแผนด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการรับรองมาตรฐาน โดยผ่านกระบวนการบริหารแบบพหุภาคีที่มีหลายภาคส่วนอย่างรอบด้าน ซึ่งสอดคล้องกับวิจัยของณัฐชานิตย์ ธนธรรมพานนท์ (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศสถาบันการพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า สภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำและด้านการควบคุมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางแนวทางการแก้ปัญหาศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศสถาบันการพลศึกษา ด้านการวางแผนให้มีการวางแผนเป็นระยะให้สอดคล้องกับระยะเวลาการปฏิบัติงาน จัดทำแผนบริหารจัดการความเสี่ยง จัดทำระบบสารสนเทศให้ทันสมัย นำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานักกีฬา ด้านการจัดองค์กรให้กำหนดคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนกีฬา จัดหานักวิทยาศาสตร์การกีฬามาให้คำปรึกษา อีกทั้งให้ทำงานร่วมกับบุคลากรองค์กรต่าง ๆ ด้านการนำ ให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรมีส่วนร่วมในการวางแผน การดำเนินการงานการเสนอแนะและให้มีการประเมินความพึงพอใจ สร้างความตระหนักแก่นักกีฬาให้ปฏิบัติหน้าที่ที่รับผิดชอบด้านการควบคุมให้มีการประเมินผลการดำเนินงานเป็นระยะ และนำผลการประเมินมาปรับปรุง จัดทำขั้นตอน กระบวนการปฏิบัติงานรวมทั้งให้มีการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานในปีที่ผ่านมาเพื่อนำมาปรับปรุงวางแผนการดำเนินงานสอดคล้องกับงานวิจัยอาพัทธ์ เตียวตระกูล (2556) พบว่า สภาพปัญหาด้านการจัดการยังขาดนโยบาย ขาดหน่วยงาน/เจ้าหน้าที่ ที่รับผิดชอบ ระเบียบต่างๆไม่ชัดเจน ปัญหาด้านการเรียนของนิสิตการจัดการกายและระบบการจัดการด้านงบประมาณที่จะสนับสนุนและสอดคล้องกับงานวิจัยของสรารุณี พงษ์พิพัฒน์และคณะ(2560) ที่พบข้อจำกัดสำหรับการจัดองค์กรและระบบงานว่าการมอบหมายงานเป็นไปตามโครงสร้างขององค์กร แต่ยังไม่ครอบคลุมถึง

อำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับงบประมาณ ในส่วนของการนำองค์กรผู้บริหารมีกระบวนการในการตัดสินใจโดยยึดเอาหลักเกณฑ์ขององค์กรเป็นสำคัญ แต่พบอุปสรรคเกี่ยวกับกระบวนการตัดสินใจที่ต้องใช้อำนาจของคณะกรรมการทำให้เกิดความล่าช้าและปัญหาในการคัดเลือกบุคลากรที่ไม่ได้มาตามระบบ ส่วนด้านการควบคุมงานผู้บริหารได้ให้ความสำคัญกับการติดตามงาน มีกระบวนการในการวัดผลการปฏิบัติงานทั้งก่อนปฏิบัติงานขณะปฏิบัติงานและหลังการปฏิบัติงาน แต่ยังไม่มีความเสมอภาคในการประเมิน เพราะพนักงาน เจ้าหน้าที่ ไม่มีโอกาสประเมินผู้บริหารและบุคลากรเกิดความเบี่ยงเบนในการประเมิน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวิจัยของแอน มหาคีตะและนภัสวรรณ เจริญชัยภินันท์ (2562) พบว่าสภาพและปัญหาในการบริหารจัดการองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทยจากการศึกษาสภาพการดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาส่งเสริมภูมิภาคในปัจจุบันได้ดำเนินงานตามแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564) โดยมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบเพื่อขับเคลื่อนแผนพัฒนากีฬาชาติไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกันตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับปฏิบัติการ สำหรับปัญหาที่พบในการบริหารจัดการองค์กรกีฬา ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการบริหารจัดการภายในองค์กร เช่น บุคลากร งบประมาณ สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินงาน ด้านการประสานงาน ภายในองค์กรและระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งในกระบวนการดำเนินงานขององค์กรยังสอดคล้องกับงานวิจัยของนิยม ดวงมณี (2558) ที่ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว นั้นประกอบด้วย ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กรด้านการชี้แนะและด้านการควบคุม พบว่า 1. ด้านการวางแผน มีการกำหนดวิสัยทัศน์พันธกิจ เป้าหมาย วัตถุประสงค์ แผนปฏิบัติ แผนการดำเนินงาน ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว 2. ด้านการจัดองค์กร ประกอบด้วยโครงสร้างหน้าที่องค์กร คือ ด้านวิชาการ ด้านบริการ ด้านบริหาร ด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ 3. ด้านการชี้แนะ มีการสร้างแรงจูงใจในการทำงานนโยบายบายการปฏิบัติงานและ ประสานงานสนับสนุน อุปกรณ์ 4. ด้านการควบคุม ตลอดจนสอดคล้องกับงานวิจัยของจิตติ ชนะฤทธิชัยและคณะ (2555) พบว่า 1. ด้านการจัดองค์กรต้องกำหนดส่วนงานและแบ่งหน้าที่ในการทำงานตามความรับผิดชอบและลำดับสายงานการบังคับบัญชาเพื่อการควบคุมดูแลการบริหารจัดการ 2. ในด้านการวางแผนให้มีการกำหนดนโยบายโดยคณะกรรมการด้วยการกำหนดกรอบแผนดำเนินงานในการบริหารจัดการ 3. ในด้านการบริหารบุคคลจะต้องมีการฝึกอบรมทั้งภายในและภายนอก ส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรตลอดจนสร้างขวัญและกำลังใจ เพื่อสร้างศักยภาพของผู้ปฏิบัติงานและ 4. ด้านการรายงานผลต้องมีระบบ ขั้นตอนเพื่อตรวจสอบโดยมีการจัดทำรายงานผลการปฏิบัติงานทุกครั้ง

และสอดคล้องงานวิจัยของบัณฑิต กอบการและเทพประสิทธิ์กุลธวัชวิชัย. (2553) พบว่า สภาพการบริหารจัดการศูนย์กีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกและด้านการบริหารจัดการบุคลากรและด้านการบริหารการเงินและงบประมาณ ต้องมีการวางแผนที่สอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัย ด้านการปฏิบัติมีการให้บริการการเช่าสนามกีฬา ด้านการตรวจสอบ มีระบบการตรวจสอบขั้นตอนการดูแลปฏิบัติงาน และรายงานผลความคืบหน้า มีการนำผลการประเมินมาพัฒนาแผนเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาดและพบปัญหาที่ต้องแก้ไขของศูนย์กีฬา คือเจ้าหน้าที่ประจำสนามมีน้อยไม่มีอุปกรณ์กีฬาบริการให้เช่า-ยืม ร้านค้าสวัสดิการขายของมีน้อย ห้องน้ำ ห้องอาบน้ำตู้ล็อกเกอร์ไม่เพียงพอ และสอดคล้องกับงานวิจัยของไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์และคณะ. (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ผลการวิจัย สามารถสรุปรูปแบบการบริหารสมาคมมี 4 ด้าน ได้แก่ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการจัดการแข่งขัน

2. ผลการสร้างและการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนา การท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

ความคิดเห็นในการวิเคราะห์องค์ประกอบและนำเอาองค์ความรู้ที่ได้จากการสังเคราะห์เนื้อหาแนวคิดและการแสวงหาแนวทางที่ให้หลายภาคส่วนมีส่วนร่วมเพื่อนำไปปฏิบัติแล้วเกิดผลดีอย่างแท้จริงสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายการวิจัยการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1) ด้านการจัดองค์กร คือ การจัดโครงสร้าง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเห็นว่ข้อที่เป็นประโยชน์และเป็นไปได้มากที่สุด คือ คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วน โดยเปิดโอกาสให้ผู้มีความสามารถและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว สอดคล้องกับแนวคิดงานวิจัยของกาญจนา รังสีวรรณะ. (2560) ศึกษาการจัดการสนามกีฬาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า การจัดโครงสร้างการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย การออกแบบโครงสร้างการปฏิบัติงาน ด้วยการกระจายอำนาจการบริหาร การจัดความสัมพันธ์กลุ่มงาน การกำหนดวิธีการสื่อสารในงานและการกำหนดกฎระเบียบในการทำงานและงานวิจัยของทินกร ชอัมพงษ์และคณะ. (2561) อธิบายด้านการจัดองค์กรในการบริหารงานกีฬาแบบมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยราชภัฏว่าในการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาในการกำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่กลุ่มงานกีฬาและนันทนาการ โดยบุคลากรต้องมีคุณภาพและมาตรฐานที่มีความที่ีความเหมาะสมกับตำแหน่งและคุณวุฒิ เพื่อผลักดันหรือขับเคลื่อนการบริหารงานของบุคลากรตามตำแหน่งงานให้ตรงกับคุณวุฒิทางการศึกษา รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของศรีณีย์ เจียรนัยและคณะ. (2559)

ที่ต้องมีกลไกหรือหน่วยงานรองรับในการส่งเสริมการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม มีการกำหนดบุคลากรรับผิดชอบที่ชัดเจน เพื่อผลักดันหรือขับเคลื่อนการบริหาร มีการกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบที่ชัดเจนเพื่อการพิจารณาแต่งตั้งผู้ฝึกสอนกีฬาให้มีความเหมาะสมแต่ละชนิดและแต่งตั้งคณะกรรมการงานบริหารการกีฬาอย่างชัดเจนและมีการกำหนดบทบาทหน้าที่การบริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาท่างน้ำให้มีความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว ส่งเสริมและสร้างเสริมการผลิตบุคลากรและพัฒนาการวิจัยด้านกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและอนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ทางน้ำด้วยการใช้กิจกรรมกีฬา

2) ด้านการวางแผนมีการกำหนดนโยบายต้องสร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยว ด้วยการกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยวและเป็นองค์กรที่พัฒนากีฬาท่างน้ำและการท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน สอดคล้องงานวิจัยศรัณย์ เจริญย์และคณะ. (2559) การสร้างรูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมของสถาบันการพลศึกษาเพื่อนำไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ พบว่าความสามารถของสำนักยุทธศาสตร์การ บริหารแบบมีส่วนร่วมมีการกำหนดนโยบาย หรือทิศทางหรือ ยุทธศาสตร์ที่ให้ความสำคัญกับการบริหารแบบมีส่วนร่วมของวิทยาเขต คณะและสำนักงานอธิการบดี มีการให้นโยบาย หรือทิศทาง ที่แสดงให้เห็นความสำคัญของการบริหารนโยบายหรือทิศทางหรือยุทธศาสตร์ให้ทราบทั่วกันทั้งการวางแผนกลยุทธ์ ด้วยการจัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงานพัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินด้านกีฬาท่างน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของมณฑลวิธา ชุนลิ้มและอุษณีย์ เสวงวัชร. (2561) จากการศึกษาการพัฒนากีฬาของมหาวิทยาลัยเอกชน มีกลยุทธ์มุ่งเน้นการพัฒนากีฬาเป็นหนึ่งในหัวใจสำคัญ ด้านวิชาการ การพัฒนากีฬาในมหาวิทยาลัย โดยใช้กีฬาเป็นหนึ่งในการวางแผนการปฏิบัติงานด้านการสร้างตราสินค้า (Brand Image) ให้เป็นที่รู้จัก เช่น การจัดกิจกรรมด้านกีฬาหรือการสอน ทักษะทางกีฬาแก่โรงเรียนมัธยมและชุมชนเป้าหมาย เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์และสร้างภาพลักษณ์และสร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่อง สม่่าเสมอเพื่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติกับสร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนบุคลากรและความร่วมมือต่างๆ

3. ด้านการจัดการเรียนรู้ หลักสูตร วิธีการเรียนการสอนและการปฏิบัติทักษะของปฏิบัติงาน สอดคล้องกับงานวิจัยเยาวเรศ ภัคดีจิตร. (2557) รูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในศตวรรษที่ 21 พบว่าเนื้อหาความรู้ที่ได้เรียนรู้จากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์นำไปสู่ความรู้ความเข้าใจเชิงนามธรรมเหมาะกับรายวิชาที่เน้นปฏิบัติหรือเน้นการฝึกทักษะ

สามารถใช้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคลหลักการสอน ได้แก่ เทคนิคการสาธิตและเทคนิคเน้นการฝึกปฏิบัติซึ่งวิชาชีพและการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นหลักจากความจริงและผู้สอนกับผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์ปัญหาเสนอวิธีแก้ปัญหาคำถามวิเคราะห์วางแผนกำหนดวิธีการที่การแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยผู้สอนมีบทบาทให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนขณะลงมือกระทำ เป็นกระบวนการสอนที่ผู้สอนพิจารณาแยกแยะอย่างรอบด้านใช้เหตุผลและเชื่อมโยงหาข้อสรุปแล้วนำไปแก้ไขอย่างมีหลักการโดยฝึกให้มีการคิดอย่างมีวิจารณญาณและยังสอดคล้องกับวิลเลียม. (Williams. 2003) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Recreation educator and practitioners opinions regarding program accreditation and certification พบว่า ระดับความสามารถแบ่งออกเป็น 3 ระดับได้แก่ ระดับการมีความรู้พื้นฐานในสาขาวิชา ระดับการมีความเข้าใจในหลักการและระดับการมีความสามารถในการนำไปปฏิบัติ ที่มีรูปแบบการรับรองความสามารถที่แตกต่างจากวิชาชีพอื่นการรับรองมาตรฐานวิชาชีพนั้นหนาหนาการถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ มาตรฐานด้านการบริหารจัดการ มาตรฐานด้านการศึกษาการประเมินผลสอดคล้องกับงานวิจัยจันทณี พุทธิรัตน์ (2554) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของทักษะและคุณลักษณะการบริหารงานต่อความเป็นมืออาชีพของผู้บริหารธุรกิจโรงแรมในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการบริหารงานและคุณลักษณะการบริหารงาน ได้แก่ ทักษะการบริหารงานด้านมนุษยสัมพันธ์ ทักษะการบริหารงานด้านความคิด คุณลักษณะการบริหารงาน ด้านความสามารถ คุณลักษณะการบริหารงานด้านความเป็นผู้นำ คุณลักษณะการบริหารงานด้านความรับผิดชอบ คุณลักษณะการบริหารงานด้านจริยธรรมและคุณลักษณะการบริหารงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ตามความคิดเห็นของพนักงานโรงแรมระดับผู้จัดการมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความเป็นมืออาชีพของผู้บริหารธุรกิจโรงแรม

4. ด้านการรับรองมาตรฐาน มาตรฐานวิชาชีพ มีถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี ความสามารถมีสมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดีและปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวสอดคล้องกับงานวิจัยของวิลเลียม. (Williams. 2003) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Recreation educator and practitioners opinions regarding program accreditation and certification พบว่า มาตรฐานวิชาชีพเป็นเครื่องบ่งบอกถึงควมมีคุณภาพและควมมีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการและการให้คำแนะนำตามคุณภาพแห่งวิชาชีพนั้นๆ สามารถแบ่งได้เป็นสองมาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานด้านปฏิบัติการและมาตรฐานด้านการเข้าสู่วิชาชีพ มีข้อพิจารณาในด้านการได้รับการศึกษาในระดับปริญญาเป็นหลัก จะได้รับการรับรองระดับความสามารถออกเป็น 3 ระดับได้แก่ ระดับการมีความรู้พื้นฐานในสาขาวิชา ระดับการมีความเข้าใจในหลักการและระดับการมี

ความสามารถในการนำไปปฏิบัติ ให้เกิดการรับรองโดยองค์กรส่วนมาตรฐานการบริการ ต้องมีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร ด้วยน้ำเสียงและภาษา ที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้และควรเป็น One stop service และให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจ กับมีการใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสาร ข้อมูลต่างๆ นั้นสอดคล้องกับงานวิจัยของสอดคล้องกับงานวิจัยของดอลนิการ์และฟลักเกอร์ (2003: 186-196) ได้ทำการศึกษารูปแบบและตลาดของการท่องเที่ยวเชิงกีฬากระดานโต้คลื่นพบว่า ลักษณะนิสัยในการเดินทางท่องเที่ยวโดยได้ทำการประเมินตลาดการท่องเที่ยวเชิงกีฬากระดานโต้ ควรระเบียบกฎเกณฑ์ของของทัวร์กระดานโต้คลื่นที่จะเป็นแนวทางในการพัฒนาและยกระดับมาตรฐานของอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ในอนาคตอีกด้วยและสอดคล้องกับงานวิจัยของเซอร์บาและคณะ (2004: 48-56) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้บริการกีฬาและกิจกรรมนันทนาการของบุคคลระดับผู้บริหาร พบว่ามีการเลือกใช้บริการกีฬาและกิจกรรมนันทนาการของบุคคลระดับผู้บริหารกับกลยุทธ์ทางการตลาดที่เหมาะสมโดยเฉพาะการบริการติดตามผลหลังการขายที่จริงจังและต่อเนื่องดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าการจัดการตลาดที่เหมาะสมและการดำเนินกิจกรรมที่สัมพันธ์กันมีผลต่อการพัฒนาและขยายตัวของ การท่องเที่ยวเชิงกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับทูเฮย์และคณะ (Toohey et al: 2002 9-20) ได้ทำการศึกษาคุณภาพของการจัดการแข่งขันฟุตบอลโลกที่เม็กซิโกประเทศออสเตรเลียซึ่งจัดขึ้นโดยสมาพันธ์กีฬาฟุตบอลนานาชาติ (FIFA) พบว่า ระเบียบรักษาความปลอดภัยมีผลต่อแรงจูงใจของนักท่องเที่ยวในการเข้าร่วมชมการแข่งขันกีฬา หากการคุมสถานการณ์ความปลอดภัยโดยใช้กระบวนการของข้อมูลข่าวสาร มาเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการแข่งขันกีฬาครั้งต่อไปและนอกนี้สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2552) ได้จัดทำแบบประเมินคุณภาพด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้จังหวัดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ใช้เป็นแนวทางในการ พัฒนาคุณภาพด้านการท่องเที่ยวของ จังหวัดอย่างมีประสิทธิภาพและได้มาตรฐาน โดยแบ่งการ ประเมินออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทบริการการท่องเที่ยว ได้แก่ มาตรฐานกิจกรรมล่องแก่ง มาตรฐานกิจกรรมแคชชูคัยค มาตรฐานกิจกรรมดำน้ำ

3. ผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน

โมเดลการพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนที่พัฒนาขึ้นนี้มีความสอดคล้องกับข้อมูลตัวแปร องค์ประกอบหลักและองค์ประกอบย่อย โดยในภาพรวมพบว่าตัวแปรที่มีความสำคัญรวมมากที่สุดได้แก่ การรับรองมาตรฐาน รองลงมาเป็นการจัดการเรียนรู้ การจัดการองค์กรและการวางแผน

ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าในการบริหารจัดการก๊ฟทางน้ำที่ใช้การพัฒนารูปแบบพหุภาคีของก๊ฟทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวมาประยุกต์ใช้จะส่งผลให้การบริหารก๊ฟทางน้ำในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืนและ เกิดความสำเร็จในการดำเนินงานต่อไป

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการนำผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของก๊ฟทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน นั้น องค์ประกอบหลักสำคัญ ดังนี้

1.1 การจัดองค์กร มีโครงสร้างที่ชัดเจน มีการกำหนดหน้าที่และตำแหน่งงานที่ชัดเจน สอดคล้องกับความรู้ ความสามารถของบุคลากร ดังนั้น การนำรูปแบบนี้ไปใช้ จึงควรมีการจัดตั้งองค์กรที่รับผิดชอบที่ชัดเจน บนพื้นฐานของการประสานงานและสร้างข้อตกลงร่วมกันระหว่างองค์กรภาครัฐ องค์กรชุมชน สถานประกอบการ และสถานบันการศึกษา เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนไปด้วยกันอย่างเป็นรูปธรรม โดยไม่เกิดความขัดแย้งซึ่งกันและกันในระหว่างองค์กร โดยในกระบวนการจัดโครงสร้างขององค์กรนั้น อาจดำเนินการได้ในลักษณะของการจัดเป็นองค์กรพิเศษที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง หรือดำเนินงานในรูปของคณะกรรมการร่วม โดยให้หน่วยงานแต่ละส่วนที่เกี่ยวข้องขับเคลื่อนภายใต้ความรับผิดชอบของหน่วยงานตนเอง ตามมติร่วมกันของคณะกรรมการบริหาร

1.2 ด้านการวางแผน นโยบายต้องพัฒนาคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านก๊ฟทางน้ำ เพื่อการท่องเที่ยว โดยการจัดทำวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมนำไปสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน พร้อมทั้งจัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้าทำงานการปฏิบัติงานเพื่อสร้างศักยภาพของบุคลากรอย่างมีประสิทธิภาพด้านความรู้ ประสบการณ์และโอกาสความก้าวหน้าให้บุคลากร

1.3 ด้านการจัดการเรียนรู้ การจัดหลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรมีมาตรฐานองค์ก๊ฟวิชาชีพหรือมาตรฐานสากล และได้รับรองมาตรฐานของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา วิธีการเรียนการสอนมีเหมาะสมและทันสมัย มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพและความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพและในใช้เทคโนโลยีและวิทยุการสื่อสารมาประยุกต์ใช้

1.4 ด้านการรับรองมาตรฐาน ด้านก๊ฟทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดีและปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพก๊ฟทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว ควรเป็น One stop service และให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความเต็มใจกับการใช้

เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ ด้านความปลอดภัย ต้องทดสอบประเมินมาตรฐานและตรวจสอบอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อขอการรับรองมาตรฐาน ตลอดจนมีการฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานขอรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาถึงการจัดตั้งองค์กรที่รับผิดชอบในการบริหารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวร่วมกันในเขตพื้นที่การท่องเที่ยว ในการดูแลนักท่องเที่ยวทางน้ำและชายฝั่งทะเลให้สอดคล้องกระแสความต้องการท่องเที่ยวและกีฬาของสังคมในปัจจุบัน

2.2 ควรมีการศึกษาถึงกลุ่มประชากรและการจัดเก็บข้อมูลในภาพรวมของประเทศ ด้านการกีฬาทางน้ำที่สามารถสร้างรายได้เพื่อการท่องเที่ยว เพื่อนำมาพัฒนาบุคลากรชาวไทยให้เกิดประโยชน์ประเทศไทยมากที่สุด

2.3 ควรศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคที่ไม่สามารถดำเนินการประกอบธุรกิจกีฬาทางน้ำบางชนิดในประเทศไทย เพื่อเป็นแนวทางแก้ปัญหาและปรับปรุงให้ดีขึ้น

บรรณานุกรม

- Bartol, Kathryn M. and Martin, David C. (1998). Management. New York, McGraw-Hill, 1991. Second Edition, 1994. Third Edition, 1998.
- Bateman, T and Snell, T. (2009). Management: Leading & Collaborating in the Competitive World. Irwin/McGraw-Hill, U.S.A.
- Bhattacharjee, A. (2012). Social science research: Principles, methods, and practices. University of South Florida. Retrieved September 8, 2013, from http://scholarcommons.usf.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1002&context=oa_textbooks.
- Bridges, J. & Roquemore, L. (2001). Management for Athletic/Sport Administration. (3rd ed). GA: ESM Books.
- Chalard Chantarasombat. (2009). Development of a Management Action Learning Process Facilitating Student Centered Learning Education Management for Local Development Course 0501803. The Social Sciences, Medwell Journals.
- Chelladurai, P. (2005). Managing organizations for sports and physical activity: A systems perspective. (2nd ed.). Scottsdale, AZ: Holcomp Hathaway.
- Child, J. (1977). Organization: A guide to problems and practice, Harper & Row, New York.
- Cohen and Uphoff. (1980). Participation place in rural development: Seeking clarity through specificity, world development. New York: Cornell University.
- Dolnicar Sara and Fluker Martin. "Behavioural market segments among surf tourist: investigating past destination choice. Journal of Sport Tourism. 8 (August 2003): 186-196.
- Draft, R. L. (2003). Management. (6th ed.). Australia: Thomson South - Western.
- Dubrin, A. J., & Ireland, R.D. (1993). Management and organizations. (2nd ed.), OH: South - Western.
- Erwin, William. (1976). Participation Management: Concept Theory and Implementation. Atlanta: Georgia State University.
- Evans, N. (1994). Experiential learning for all. New York: Cassel.

- Gordon. (1993). S.E. We Do: Therefore, We Learn. *Training & Development* 47.
- Hackman, J.R. and Oldham, G.R. (1980). *Work Redesign*. Addison - Wesley, Reading, MA.
- Helms, M. (ed. (2006). *Encyclopedia of Management*. 5th ed., Thompson Gale, Michigan.
- Inglis, S. (1994). *Making the Most of Action Learning*. Aldershot, England: Gower.
- Johnson, B. R., Onwuegbuzie, A.J., & Turner, L. A. (2007). Toward a definition of mixed methods research. *Journal of mixed methods research*, 1(2), 112-113.
- Kaser, K & Brooks, J.R. (2005). *Sports and Entertainment Management*. Mason. OH : South – Western.
- Koontz, H., D. O'Donnel C. and Weihrich IT. (2005). *Management .A Global*.
- Lanhan, E.D., and Moldonado, L. (1998). *Accelerated Decision Making via Action Learning at the Federal Deposit Insurance Corporation (FDIC)*. Performance Improvement Quarterly.
- Marquard M.J. (1999). *Action Learning in Action: Transforming Problem and People for World Class Organization Learning*. Palo alto: Dares-Black Publishing.
- Masteralexis, L. P., Barr, C. A., & Hum, M. A. (2005). *Principles and Practice of Sport Management*. MA: Jones and Bartlett.
- McGill, I. and Beaty, L. (1995). *Action Learning*. 2nd ed. London: Kogan Page.
- Mintzberg, Henry. (1983). *The structuring of organizations*. Englewood Cliffs, N.J. :PrenticeHall. Perspective: Tata McGraw-Hill Education (Asia), Singapore.
- Mumford, A. (1991). *Individual and Organization Learning: Balance in the Pursuit of Change*. Studies in Continuing Education.
- NAUI. (2015). *Open water manual Handbook*. Florida: The national Association of underwater Instructor.
- PADI. (1999). *Openwater Divers*. Australia: Padi Asia Pacific International PADI, Inc.
- Robbins, S & Coulter, M. (2010). *Administración*. 10th.ed. México: Pearson.
- Spence, S.H. (1998) .A measure of anxiety symptoms among children. *Behaviour Research and Therapy* 36.
- Toohey Kristine, Taylor Tracy, and Lee Choong-Ki. (2003). "The FIFA World Cup 2002: The effects of Terrorism on sport tourists". *Journal of Sport Tourism*. 8 (2):9 - 20.
- Trevor H.B., Sivan Atara, and Toohey Kristine. (2003). "From Cultural Festival to International Sport

- The Hong Kong Dragon Boat Races”. *Journal of Sport Tourism*. 8(2) : 20-25.
- William W. Reeder. (1974). *Some Aspects of the Informal Social Participation of Farm Families In New York State*. Cornell University.
- Williams. T. L. (2003). *Recreation educator and practitioners opinions regarding program accreditation and certification*. (Doctoral dissertation). University of Arkansas.
- Yamane, Taro. (1976). *Statistics: An introductory analysis*. (2nd ed.). New York: Harper and Row.
- Zorba Erdal, et. al. (2003). “The Examination of Sports, Recreation and Animation Activities of Selected Lodging Types on Service Sales in Turkey”. *Journal of Sport Tourism*. 8 (2): 48-56.
- กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2556). *มาตรฐานกิจกรรมดำน้ำ*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.. (2556). *มาตรฐานกิจกรรมแคนู-คายัค*. กรุงเทพมหานคร: กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2556). *มาตรฐานกิจกรรมพายเรือล่องแก่ง*. กรุงเทพมหานคร: กรมการท่องเที่ยวกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศกระทรวงพาณิชย์. (2559). *ไทยกับเขตการค้าเสรีอาเซียน*. กรุงเทพมหานคร: กองเศรษฐกิจการค้าการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2555). *ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. 2555 – 2559*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2559). *แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559*. กรุงเทพมหานคร: กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กาญจนา รังสีวรรณณะ. (2560). *การจัดการสนามกีฬาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*. วารสาร ศิลปะการจัดการ. 1(1): 1 - 10.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2538). *การทำงานแนววัฒนธรรมชุมชนโดยถือมนุษย์เป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพมหานคร: สภาคาทอโลกแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนา.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2559). ["OCA signs contracts for future Games"](http://www.thehindu.com/sport/other-sports). The hindu.2010- 11-14. สืบค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2559, จาก <http://www.thehindu.com/sport/other-sports>.

- การจัดการเรียนรู้. (2560). การจัดการเรียนรู้เชิงกลยุทธ์. สืบค้นเมื่อ 17 พฤษภาคม 2560,
จาก <http://www.kansuksa.com>.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2561). 100 สุดยอดประสบการณ์ผจญภัยทั่วเมืองไทย. สืบค้น
เมื่อ 20 พฤษภาคม 2561, จาก <http://adventure.tourismthailand.org/kayak.php>
- กิตติพงษ์ เอื้อพิพัฒน์นากุลและจุฑา ดิงศรัทธี. (2555). การศึกษาการดำเนินการจัดการแข่งขัน
ฟุตบอลสปรอนเซอร์ไทยพรีเมียร์ลีก2010. คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. วารสารวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ. 13(1): 63 -76.
- คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย. (2558). "Rio 2016: Athletics". Rio 2016. สืบค้นเมื่อ
1 มกราคม 2560, จาก <http://www.tnnthailand.com>.
- คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ. (2560). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. สืบค้นเมื่อ
15 ตุลาคม 2560, จาก <http://cdc.parliament.go.th>.
- คณะกรรมการการท่องเที่ยว. (2560). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวภายในเขตท่องเที่ยวอันดามัน. สืบค้นเมื่อ
15 ตุลาคม 2560, จาก www.tourism.te.psu.ac.th.
- จิตติ ชนะฤทธิชัยและคณะ. (2555). การศึกษาการวิจัยการบริหารจัดการสนามกีฬาคณะกรรมการบริหารส่วน
จังหวัดแพร่. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 15(4): 1 - 12.
- จันทณี พหลรัตน์. (2554). อิทธิพลของทักษะและคุณลักษณะการบริหารงานต่อความเป็นมืออาชีพของ
ผู้บริหารธุรกิจโรงแรมในประเทศไทย. วารสารบริหารธุรกิจศรีนครินทรวิโรฒ. 2(1): 58 – 73.
- ฉลาด จันทรมบตี. (2551). การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาชุมชน. มหาสารคาม: อภิชาติ
การพิมพ์.
- ณัฐชานันต์ ธนธรรมพานนท์. (2556). แนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความ
เป็นเลิศสถาบันการพลศึกษา. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชา
วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬามหาวิทยาลัยบูรพา.
- ดิเรก ฤกษ์สาหร่าย. (2524). การพัฒนาชนบท: เป็นหลักการพัฒนาสังคมและแนวความคิด
จำเป็นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ติน ปรัชญาพฤกษ์. (2542). ทฤษฎีองค์การ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชจำกัด.
- ทศพล กฤตยพิสิฐ. (2538). การมีส่วนร่วมของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านเขตหนองจอก ที่มีต่อโครงการ/กิจกรรม
การพัฒนาตามแนวทาง “บรม” และ “บวร” เพื่อสร้างสรรค์อุดมการณ์แผ่นดินทอง
หนองจอก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทองศรี กำภู ณ อยุธยา. (2528). ทฤษฎีองค์การโครงสร้างและพฤติกรรม. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร

ศาสตร์.

- ทินกร ชอัมพงษ์และคณะ. (2561). การศึกษาองค์ประกอบรูปแบบการบริหารงานกีฬาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ. วารสารมหาจุฬาริชาการ. 5(ฉบับพิเศษ): 264 -281.
- นราทิพย์ บุญศิริโรจน์, ศิริศักดิ์ จันญาไชยและธนรุทธ์ บุตรแสนคม. (2554). แนวทางการบริหารจัดการศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา สถาบันการพลศึกษา. วารสารการบริหารและพัฒนามหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 3(2): 136-149.
- นรินทร์ชัย พัฒนาพงศา. (2533). แนวทางในการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาชนบท. กรุงเทพฯ: กองแปลและวิเทศสัมพันธ์สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. แปลจาก Peter Oakley and David Marsden.
- นิยม ดวงมณี. (2558). แนวทางการบริหารจัดการศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา. **บทความทางการท่องเที่ยว**. (2560). **แนวทางการปฏิบัติการท่องเที่ยวไทย**. (2017). สืบค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2560, จาก: <http://www.tatreviewmagazine.com>.
- บัณฑิต กอบการและเทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย. (2553). สภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประจวบ แผลมหลัก. (2547). การพัฒนาระบบการเรียนรู้ออกกำลังกายระบบโรงเรียน โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ออกกำลังกายจากปฏิบัติเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน. วิทยานิพนธ์ คศ.ด. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรียวรรณ สุวรรณสุนย์. (2558). “การปฏิบัติการกีฬา”. เอกสารข่าวสารงานวิจัยและพัฒนา. 14 (150): 38.
- ผู้จัดการออนไลน์. (2559). ในหลวงกับเหรียญทองและพระราชปณิธานกีฬาที่ยิ่งใหญ่. สืบค้นเมื่อ 2 มกราคม 2560, จาก <http://www.mgonline.com>.
- พอใจ พุกกะคุปต์. (2560). กระบวนการเปลี่ยนใจคน. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2560, จาก <http://www.hrcenter.co.th>
- พงษ์สันต์ ศรีสมทรัพย์และชลิตา ศรีมณี. (2526). หลักการองค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ: รามินทร์. .
- พีระพล ไชยพงศ์. (2539). การมีส่วนร่วมของประชาชนในโครงการรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน:ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาล ตำบลอ้อมน้อยอำเภอบาง

- กระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร. ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาพัฒนาสังคม,
คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- ไพบุลย์ ศิริชัยสวัสดิ์และคณะ. (2557). รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยใน
พระบรมราชูปถัมภ์คณะพลศึกษา. วารสารคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
17(1): 99 -110.
- ภูสิทธิ์ ชันติกุล. (2552). การมีส่วนร่วมของกรรมการชุมชนในการพัฒนาชุมชนเขตดุสิต
กรุงเทพมหานคร. งานวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- มณฑิรา ชุนลัมและอุษณีย์ เสวกวัชร. (2561). การใช้กีฬาเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดและรูปแบบการ
พัฒนากีฬาของมหาวิทยาลัยเอกชน. วารสารปัญญาภิวัฒน์. 10(ฉบับพิเศษ): 83 – 96.
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2547). องค์การและการจัดการ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.แผนปู
ไรทกานนท์. (2016). การจัดการน้ำโดยการมีส่วนร่วมของพหุภาคี.กรุงเทพมหานคร:
สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
- ยุวัฒน์ วุฒิมณี. (2526). หลักการพัฒนาชุมชนและการพัฒนาชนบท. กรุงเทพฯ: อนุเคราะห์ไทย.
- เยาวเรศ ภัคดีจิตร. (2557). รูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในศตวรรษที่ 21. สืบค้นเมื่อ 20
มิถุนายน 2562, จาก <http://edu.nsrui.ac.th/2011/qass/?view=research.php>.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. (2550). ราชกิจจานุเบกษา. สืบค้นเมื่อ 6 เมษายน 2560,
จาก <http://www.parliament>.
- ราเชนทร์ พุ่มแจ้. (2552). ภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
ศึกษาอุดรเขต1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยอีสาน.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ:
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วรเดช จันทศร และอุทัย เลหาวิเชียร. (2529). รายงานการวิจัยเรื่อง การจัดโครงสร้างและรูปงาน
ขององค์การวิชาชีพในประเทศไทย กรณีสหภาพนายควม. คณะรัฐศาสตร์สถาบันบัณฑิตพัฒน
บริหารศาสตร์.
- วรรณรณ แสงมณี. (2544). องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ: ระเบียบวงการพิมพ์.
- วรพจน์ บุษราคัมวดี. (2551). วิชาองค์การและการจัดการ.กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒน
บริหารศาสตร์.
- วรวิฑู ภาภูตานันท์. (2552). ความคิดเห็นของข้าราชการที่มีต่อการปรับโครงสร้างองค์การ:

กรณีศึกษากรมชลประทาน. นครปฐม: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลนครปฐม. วิโรจน์
 สารัตนะ. (2553). การบริหาร: หลักการ ทฤษฎีและประเด็นทางการศึกษา. กรุงเทพฯ:
 พิทยวิสุทธิ.

วีรนาถ มานะกิจ. (2544). การจัดการองค์การและการบริหาร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สถาบันการพลศึกษา. (2559). พระราชบัญญัติมหาสถาบันการพลศึกษา. กรุงเทพฯ: ทำเนียบรัฐบาล.

สมคิด บางโม. (2545). องค์การและการจัดการ. พิมพ์ครั้งที่ 3 ฉบับปรับปรุง. กรุงเทพฯ: วิทยาพัฒนา.

สมยศ หุ่นหว่า. (2534). การพัฒนาชนบท. สงขลา: ภาควิชาพัฒนาการเกษตร คณะทรัพยากรธรรมชาติ
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ศรัณย์ เจียรนัยและคณะ. (2559). รูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมของสถาบันการพลศึกษาเพื่อนำไปสู่การเป็น
 มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. 17(2):135-151

สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์. (2542). มุ่งสู่คุณภาพการศึกษา. วัฒนาพานิช: กรุงเทพมหานคร.

สรวุฒิ พงษ์พัฒนาและคณะ. (2560). การศึกษาสภาพปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาและศูนย์
 วิทยาศาสตร์การกีฬาในมหาวิทยาลัย. ศึกษาศาสตรสาร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 1(2): 52– 60.
 “สปีดโบ๊ทชนกลางทะเลกระบี่”. (2559, 8, มิถุนายน). ไทยรัฐ.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี. (2557). คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี. กรุงเทพฯ: สำนัก
 นายกรัฐมนตรี.

สุธรรม รัตนโชติ. (2560). การบริหารธุรกิจและการจัดการ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ท็อป.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ
 พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2550). กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2
 (พ.ศ. 2551-2565). สืบค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2559, จาก <http://qasp.tu.ac.th>.

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม. (2551). พระราชบัญญัติการมาตรฐานแห่งชาติ
 พ.ศ. 2551. กรุงเทพฯ: กระทรวงอุตสาหกรรม.

สำนักงานพัฒนาคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
 แห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559). สืบค้นเมื่อ 2 มกราคม 2560,
 จาก <http://www.nesdb.go.th>.

สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน. (2559). แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้
 ฝั่งอันดามัน 2559. จังหวัดภูเก็ต สืบค้นเมื่อ 2 มกราคม 2560,

จาก <http://www.mgrounline.com>.

- สุโขทัยธรรมมาธิราช. (2548). องค์การและการจัดการ. พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- สุชาติ รังสินันท์. (2545). การพัฒนาโดยการเรียนรู้จากการปฏิบัติ. นนทบุรี : สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงาน ก.พ.
- สุนีย์ มัลลิกะมาลย์. (2545). รัฐธรรมนูญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- หวน พิณรุฬพันธ์. (2550). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: อักษรบัณฑิต.
- อคิน รพีพัฒน์. (2527). การมีส่วนร่วมของชุมชนในสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา. กรุงเทพฯ: ศักดิ์โสภณาการพิมพ์.
- อรพินท์ สไพโชคชัย. (2538). การสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชน. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
- อาพัทธ์ เตียวตระกูล. (2556). การศึกษาสภาพปัญหา แนวทางแก้ไขและแนวทางพัฒนาการจัดการชมรมกีฬา เพื่อพัฒนานิสิตของมหาวิทยาลัยนเรศวร. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 15(4): 105 -113.
- อิเวอร์การ์ด, ที. (2545). การเรียนรู้จากการปฏิบัติ: หลักการและการปฏิบัติจริง. แปลโดย สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน. นครปฐม: ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.
- แอน มหาทีตะและนภัสวรรณ เจริญชัยภินันท์. (2562). การศึกษาแนวทางการปฏิรูปองค์กรกีฬาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ. 13(1): 32 – 40.**

ภาคผนวก

ภาพผนวก ก

แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างสำหรับการวิจัย

แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเพื่อการวิจัย

เรื่อง "รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน"

Multilateral Cooperation Marine Sports Administration Model for Sustainable Tourism Development in Andaman Provinces

แบบสัมภาษณ์ผู้บริหารภาครัฐ ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ผู้บริหารสถานประกอบการและผู้บริหารชุมชน

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์นี้เป็นส่วนหนึ่งในการวิจัยเพื่อศึกษารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ทั้งหน่วยงานภาครัฐ สถาบันการศึกษา สถานประกอบการและชุมชน โดยข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นี้จะถูกรวบรวมเพื่อใช้ในการศึกษาและนำไปสร้างเป็นแบบสอบถามเพื่อการวิจัยเป็นรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

เพื่อดำเนินการวิจัยในระยะเวลาที่ 2 ต่อไป

แบบสัมภาษณ์ผู้บริหารภาครัฐ ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารสถานประกอบการและผู้บริหารชุมชน แบ่งเป็น 3 ตอน (12 หน้า 16 ข้อคำถาม)

ตอนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 : ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

ตอนที่ 3 : ข้อเสนอแนะอื่นๆ (ถ้ามี)

ขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้ และหากท่านมีข้อสงสัยประการใดโปรดติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 081-397-1389 E-Mail

Panva.Sakkaew@gmail.com

นางปวีญา ศักดิ์แก้ว
นิติศาสตรบัณฑิตปริญญาเอก
หลักสูตรการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ (กศ.ด)
สาขาวิชา สุทธิศึกษาและพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

วันที่สัมภาษณ์.....เวลา.....สถานที่.....

ผู้ให้สัมภาษณ์(นาย/นาง/นางสาว).....สกุล.....

ตำแหน่ง.....

หน่วยงาน.....

สถานที่ตั้งของหน่วยงาน.....

.....

โทรศัพท์ที่ทำงาน.....

โทรศัพท์.....

โทรศัพท์มือถือ.....

E-Mail.....

Line ID.....

ตอนที่ 2: ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

1. ด้านโครงสร้างองค์กร (Structural Organizing)

ประเด็นคำถาม	ผู้บริหารภาครัฐ			ผู้บริหารสถาบันการศึกษา			ผู้บริหารสถานประกอบการ			ผู้บริหารชุมชน					
	การกีฬาแห่งประเทศไทย	ท่องเที่ยวและกีฬา	สมาคมกีฬา	มหาวิทาลัย	มหาวิทาลัยราชภัฏ	สถาบันการพลศึกษา	กีฬาแคนูคยัค	กีฬาเรือพาย	กีฬา	กีฬา	กีฬา	กีฬา	กีฬา	กีฬา	กีฬา
1.1 ปัจจุบันการดำเนินงานกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวมีองค์กร/หน่วยงานใดรับผิดชอบบ้าง และหน่วยงานดังกล่าวมีโครงสร้างขององค์กรเป็นอย่างไร โครงสร้างขององค์กรดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาในการบริหารจัดการหรือไม่															

<p>1.2 ในหัตถ์คณะของท่านโครงสร้างที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาที่ทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวควรเป็นอย่างไร ในประเด็นของ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การแบ่งหน่วยงาน - การกำหนดหน้าที่รับผิดชอบ - การกำหนดบุคลากร - การกำหนดสายการบังคับบัญชา 									
<p>1.3 จากข้อ 1.2 อะไรคือลักษณะของโครงสร้างองค์กรที่จำเป็นสูงสุดที่ควรจะต้องระบุไว้เพื่อให้การดำเนินงานที่ทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนประสบความสำเร็จ</p>									

2. ด้านการวางแผน (Planning)

ประเด็นคำถาม	ผู้บริหารภาครัฐ			ผู้บริหารสถาบันการศึกษา			ผู้บริหารสถานประกอบการ			ผู้บริหารชุมชน				
	การกีฬาแห่งประเทศไทย	ท่องเที่ยวและกีฬา	สมาคมกีฬา	มหาวิทยลัย	มหาวิทยลัยราชภัฏ	สถาบันการพลศึกษา	กีฬาต้านยาเสพติด	กีฬาเรือพาย	กีฬา	กีฬา	กีฬา	กีฬา	กีฬา	กีฬา
2.1 ปัจจุบันนโยบายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีการกำหนดอย่างชัดเจนหรือไม่ อย่างไรและมีปัญหาอะไรบ้างที่เกี่ยวข้องกับนโยบายดังกล่าว มีการกำหนดกลยุทธ์ในการดำเนินงานหรือไม่ อย่างไร														

<p>2.2 การกำหนดนโยบายและการวางแผน เชิงกลยุทธ์ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรเป็นอย่างไร</p>	<p>2.3 ในกระบวนการวางแผนในการพัฒนา กีฬาทางน้ำให้สามารถรองรับการ พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสิ่งใดคือ สิ่งที่จำเป็นต้องมีหรือระบุในรูปแบบของ การบริหารจัดการดังกล่าว</p>																									
---	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

3. ด้านการเรียนรู้ (Learning)

ประเด็นคำถาม	ผู้บริหารภาครัฐ			ผู้บริหารสถาบันการศึกษา			ผู้บริหารสถานประกอบการ			ผู้บริหารชุมชน		
	การกีฬา แห่งประเทศไทย	ท่องเที่ยว และกีฬา	สมาคม กีฬา	มหา วิทยาลัย	มหา วิทยาลัย ราชภัฏ	สถาบัน การพล ศึกษา	กีฬา ด้าน	กีฬา แคช คยัค	กีฬา เรือพาย สองแฉ่ง	กักกัน/ ผู้เฝ้าบ้าน	อบต./ เทศบาล	อบจ.
3.1 ปัจจุบันการบริหารจัดการการกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรมีกระบวนการจัดการเรียนรู้หรือพัฒนาบุคลากรในกลุ่มต่างๆ เพื่อรองรับแนวทางการดำเนินงานหรือไม่ อย่างไร												
3.2 แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมตามด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในแต่ละกลุ่มควรเป็นอย่างไร												

3.3 ในการจัดการเรียนรู้อัตโนมัติ ประเมินผลการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมที่ จำเป็นด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนา ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนครบถ้วนใด อะไรคือ สิ่งที่จำเป็นสูงสุดที่จะต้อง													
---	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

4. ด้านการรับรองมาตรฐาน (Accrediting)

ประเด็นคำถาม	ผู้บริหารภาครัฐ			ผู้บริหารสถาบันการศึกษา			ผู้บริหารสถานประกอบการ			ผู้บริหารชุมชน			
	การกีฬาแห่งประเทศไทย	ท่องเที่ยวและกีฬา	สมาคมกีฬา	มทท วิทยาลัย	มทท วิทยาลัย	สถาบันการพลศึกษา	กีฬาแคชชิ่ง	กีฬาแคชชิ่ง	กีฬาเรือพาย	กีฬาเรือพาย	กีฬาเรือพาย	อบต./เทศบาล	อบจ.
4.1 ปัจจุบันมีการกำหนดมาตรฐานด้านการบริการกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนหรือไม่ อย่างไร และปัญหาที่													

เกิดขึ้นจากกระบวนการรับของมาตรฐาน หรือ ขาดการรับรองมาตรฐานคืออะไร																											<p>4.2 การรับรองมาตรฐานด้านกีฬาทางน้ำ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ เหมาะสมควรเป็นอย่างไร ใน มีด้านใดบ้าง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. หน่วยงานรับผิดชอบ 2. กระบวนการดำเนินงาน 3. ค่าใช้จ่ายในการรับรอง 4. ระยะเวลา / เงินใช้ 5. ประเด็นสิ่งที่ต้องรับรอง <p>4.3 สิ่งใดคือความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้อง ดำเนินการในกระบวนการของการรับรอง มาตรฐานของการบริหารกีฬาทางน้ำเพื่อ พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน</p>
--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	---

5. แนวทางการบริการแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำ (GUEC)

ประเด็นคำถาม	ผู้บริหารภาครัฐ			ผู้บริหารสถาบันการศึกษา			ผู้บริหารสถานประกอบการ			ผู้บริหารชุมชน				
	การกีฬาแห่งประเทศไทย	ท่องเที่ยวและกีฬา	สมาคมกีฬา	มหาวิทยลัย	มหาวิทยลัยราชภัฏ	สถาบันการพลศึกษา	กีฬาสมัครเล่น	กีฬาอาชีพ	กีฬา	กีฬา	กีฬา	กีฬา	กีฬา	กีฬา
<p>ประเด็นคำถาม</p> <p>5.1 หากจะบริการบูรณาการโครงสร้างองค์กรด้านกีฬาทางน้ำพัฒนากาท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีลักษณะเป็นอย่างไร</p> <ol style="list-style-type: none"> องค์กรต่างๆ ที่เข้ามามีส่วนร่วม การประสานงานระหว่างองค์กรต่างๆ การกำหนดภารกิจหน้าที่ กระบวนการทำงานที่เอื้อ หรือเชื่อมเวลาในกาการทำงาน 														

<p>5.2 ในการสร้างกรงร่วมมีในกระบวนการวางแผนกีฬาทางน้ำพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรจะมีแนวทางการดำเนินการอย่างไร</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. องค์การต่างๆ ที่เข้ามามีส่วนร่วม 2. การประสานงานระหว่างองค์กรต่างๆ 3. การกำหนดภารกิจหน้าที่ 4. กระบวนการทำงานที่เอื้อ หรือเร่งรัดเวลา <p>ในการทำงานและควรจะมีขั้นตอน / แนวทางการทำงานอย่างไรบ้าง</p>		
<p>5.3 การจัดการเรียนรู้ด้านกีฬาทางน้ำ</p> <p>พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพื่อให้มีคุณภาพควรดำเนินการอย่างไร เมื่ออยู่ในรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคี</p>		
<p>5.4 ในกระบวนการ เมื่อดำเนินการในรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคี จะสามารถบูรณาการเข้ากับโครงสร้าง การวางแผน และการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาบุคลากรได้อย่างไร</p>		

ตอนที่ 3: ซัดเสมดแะฉิ่นๆ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาพผนวก ข

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยชุดที่ 1(สำหรับผู้เกี่ยวข้อง)

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย(ชุดที่ 1)

เรื่อง “รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน”

Multilateral Cooperation Marine Sports Administration Model for Sustainable Tourism Developmental in Andaman Provinces

แบบสอบถาม ผู้เกี่ยวข้องด้านความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

คำชี้แจง :แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งในการวิจัยเพื่อศึกษารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ประกอบด้วย 1) ผู้บริหารภาครัฐ 2) ผู้บริหารสถาบันการศึกษา 3) ผู้บริหารชุมชน 4) ผู้บริหารสถานประกอบการ 5) นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยวหรือการกีฬา 6) ภาครัฐหรือผู้นำเกี่ยวกับกีฬาทางน้ำและ 7) นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ โดยข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนี้จะถูกรวบรวมเพื่อใช้ในการศึกษาและนำไปสร้างเป็นรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันเพื่อดำเนินการวิจัยในระยะที่ 2 ต่อไป

แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 3 ตอน (9 หน้า 60 ข้อคำถาม)

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการจำเป็นของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ (ถ้ามี)

ขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้ และหากท่านมีข้อสงสัยประการใดโปรดติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 081-397-1389 E- Mail Panya.Sakkaew@gmail.com

นายปัญญา ศักดิ์แก้ว

นิสิตระดับปริญญาเอก

หลักสูตรการศึกษาดุษฎีบัณฑิต(กศ.ด)

สาขาวิชา สุขศึกษาและพลศึกษา

คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ

- 1) ชาย 2) หญิง

1.2 อายุ

- 1) 20 – 29 ปี 2) 30 – 39 ปี 3) 40 – 49 ปี 4) 50 – 59 ปี

1.3 ระดับการศึกษา

- 1)ปริญญาตรี 2) ปริญญาโท 3) ปริญญาเอก หรืออื่น ๆ

1.4 อาชีพ

- 1) ผู้บริหารภาครัฐ
 2) ผู้บริหารสถาบันการศึกษา
 3) ผู้บริหารชุมชน
 4) ผู้บริหารสถานประกอบการ
 5) นิสิตสาขาวิชาการท่องเที่ยวหรือการกีฬา
 6) มัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ
 7) นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ

1.5 รายได้ของท่านเฉลี่ยต่อเดือน

- 1) ต่ำกว่า 15,000 บาท
 2) 15,001 – 30,000 บาท
 3) 30,001 – 50,000 บาท
 4) มากกว่า 50,001 บาท

1.6 ประสบการณ์ด้านการทำงาน

- 1) 1 – 4ปี 2) 5 – 9ปี 3) 10 – 15ปี
 4) 16 – 20ปี 5) 21 – 30ปี 6) มากกว่า 30ปี

ภาพผนวก ค

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยชุดที่ 2 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยชุดที่ 3(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย(ชุดที่ 2)

เรื่อง “รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว
อย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน”

Multilateral Cooperation Marine Sports Administration Model for Sustainable
Tourism Developmental in Andaman Provinces

.....

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งในการวิจัยเพื่อศึกษารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคี
ของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน เพื่อพิจารณา

ด้านมาตรฐานความถูกต้อง (Accuracy Standard) การพัฒนารูปแบบสำหรับผู้เชี่ยวชาญ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นมีความถูกต้องมากที่สุด
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นมีความถูกต้องมาก
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นมีความถูกต้องปานกลาง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นมีความถูกต้องน้อย
- 1 หมายถึง ข้อความนั้นมีความถูกต้องน้อยที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้ และหากท่านมีข้อสงสัยประการใดโปรดติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 081-397-1389 E- Mail Panya.Sakkaew@gmail.com

นายปัญญา ศักดิ์แก้ว

นิสิตระดับปริญญาเอก

หลักสูตรการศึกษาดุษฎีบัณฑิต(กศ.ด)

สาขาวิชา สุขศึกษาและพลศึกษา

คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.เพศ ชาย หญิง

2.อายุ.....ปี

3. ระดับการศึกษา

1) ปริญญาตรี 2) ปริญญาโท 3) ปริญญาเอก หรืออื่น ๆ

4. อาชีพ

- 1) ผู้บริหารภาครัฐ
- 2) ผู้บริหารสถาบันการศึกษา
- 3) ผู้บริหารชุมชน
- 4) ผู้บริหารสถานประกอบการ

5. รายได้ของท่านเฉลี่ยต่อเดือน.....บาท

6. ประสบการณ์ด้านการทำงาน.....ปี

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามข้อมูลตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ประเด็นการบริหารแบบพหุภาคี ของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดอันดามัน	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (5)	เห็น ด้วย (4)	ไม่ แน่ใจ (3)	ไม่เห็น ด้วย (2)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (1)
ด้านการจัดองค์กร					
การจัดโครงสร้าง					

1. กิจภาพทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรเพื่อรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน					
2. มีการกำหนดโครงสร้างฝ่าย/แผนกที่กำหนดภาระงานชัดเจน เช่น ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยวและฝ่ายกิจกรรมกีฬาทางน้ำ					
3. คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วน โดยเปิดโอกาสให้ผู้มีความสามารถและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
การกำหนดบทบาทหน้าที่					
4. ส่งเสริมและสร้างเสริมการผลิตบุคลากรและพัฒนาการวิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
5. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ทางน้ำด้วยการใช้กิจกรรมกีฬา					
6. บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำให้มีความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว					
การกำหนดตำแหน่งงาน					
7. มีทักษะความชำนาญและสมรรถภาพทางกายที่ดีสอดคล้องกับตำแหน่งงาน					
8. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน					
9. มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน					
ด้านการวางแผน					
การกำหนดนโยบาย					
10. เป็นองค์กรที่พัฒนากีฬาทางน้ำและการ					

ท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน					
11. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญ ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
12. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุม กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
การวางแผนกลยุทธ์					
13. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ ระดับนานาชาติ					
14. สร้างหลักสูตรองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้อง ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว					
15. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายใน เข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว					
การวางแผนปฏิบัติงาน					
16. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการ แลกเปลี่ยนบุคลากรและความร่วมมือต่างๆ					
17. สร้างความรู้ ประสบการณ์และโอกาส ความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
18. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงาน อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงาน อย่างมีประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ					
ด้านการจัดการเรียนรู้					
หลักสูตร					
19. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร					

/ มาตรฐานองค์วิชาชีพหรือมาตรฐานสากล และรับรองมาตรฐานของกระทรวงการ ท่องเที่ยวและกีฬา					
20. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม					
21. หลักสูตรต้องสร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำ เพื่อท่องเที่ยวให้มีความเชี่ยวชาญ					
วิธีการเรียนการสอน					
22. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่าง เป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กัน					
23. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้อง วัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่ เหมาะสมและทันสมัย					
24. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและภาษา อื่นๆ ในการเรียนการสอน					
25. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุง แก้ไขและสรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง					
การประเมินผล					
26. มีการประเมินผลการใช้ความรู้เพื่อ แก้ปัญหาและนำมาประยุกต์ประกอบการ ตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
27. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพและ ความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์ อันดี					
28. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและ วิทยาการสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ					

ท่องเที่ยวได้					
ด้านการรับรองมาตรฐาน					
มาตรฐานวิชาชีพ					
29. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
30. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี					
31. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถมีสมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี					
มาตรฐานการบริการ					
32. ให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้มแจ่มใส และมีความเต็มใจ					
33. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร ด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี					
34. มีการใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือการให้บริการเสริมที่ดีอีกทางหนึ่ง เช่น Website					
35. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้และควรเป็น One stop service					
มาตรฐานความปลอดภัย					
36. มีการฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานการใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุ การสื่อสารเพื่อขอรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้					

37. มีความสามารถทดสอบและตรวจสอบ อุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อ รับรองมาตรฐานได้					
38. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐม พยาบาลเบื้องต้นนักท่องเที่ยวได้					

ตอนที่ 3: ข้อเสนอแนะอื่นๆ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอบคุณครับ

ผู้วิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย(ชุดที่ 3)

เรื่อง “รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว
อย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน”

Multilateral Cooperation Marine Sports Administration Model for Sustainable
Tourism Developmental in Andaman Provinces

.....

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งในการวิจัยเพื่อศึกษารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของ
กีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน สำหรับผู้เชี่ยวชาญ
เพื่อยืนยันด้านความเหมาะสม (Propriety Standard) การพัฒนารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทาง
น้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน โดยมีลักษณะเป็น
แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมากที่สุด

- 4 หมายถึง ข้อความนั้นมีความเหมาะสมมาก
 3 หมายถึง ข้อความนั้น มีความเหมาะสมปานกลาง
 2 หมายถึง ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อย
 1 หมายถึง ข้อความนั้นมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้ และหากท่านมีข้อสงสัย
 ประการใดโปรดติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์081-397-1389 E- Mail Panya.Sakkaew@gmail.com

นายปัญญา ศักดิ์แก้ว
 นิสิตระดับปริญญาเอก
 หลักสูตรการศึกษาดุษฎีบัณฑิต(กศ.ด)
 สาขาวิชา สุขศึกษาและพลศึกษา
 คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.เพศ ชาย หญิง

2.อายุ.....ปี

3. ระดับการศึกษา

1) ปริญญาตรี 2) ปริญญาโท 3) ปริญญาเอก หรืออื่น ๆ

4. อาชีพ

- 1) ผู้บริหารภาครัฐ
 2) ผู้บริหารสถาบันการศึกษา
 3) ผู้บริหารชุมชน

○ 4) ผู้บริหารสถานประกอบการ

5. รายได้ของท่านเฉลี่ยต่อเดือน.....บาท

6. ประสบการณ์ด้านการทำงาน.....ปี

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว

อย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามข้อมูลตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ประเด็นการบริหารแบบพหุภาคี ของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดอันดามัน	ระดับความคิดเห็นด้านความถูกต้อง/ด้านความเหมาะสม				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ด้านการจัดองค์กร					
การจัดโครงสร้าง					
1. กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กรเพื่อ รับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน					

2. มีการกำหนดโครงสร้างฝ่าย/แผนกที่กำหนด ภาระงานชัดเจน เช่น ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่าย วิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยวและฝ่าย กิจกรรมกีฬาทางน้ำ					
3. คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาค ส่วน โดยการเปิดโอกาสให้ผู้มีความสามารถและ เป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่กีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยว					
การกำหนดบทบาทหน้าที่					
4. ส่งเสริมและสร้างเสริมการผลิตบุคลากรและ พัฒนาการวิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการ ท่องเที่ยว					
5. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ ทางน้ำด้วยการใช้กิจกรรมกีฬา					
6. บริหารจัดการองค์การด้านกีฬาทางน้ำให้มี ความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว					
การกำหนดตำแหน่งงาน					
7. มีทักษะความชำนาญและสมรรถภาพทาง กายที่ดีสอดคล้องกับตำแหน่งงาน					
8. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้อง กับตำแหน่งงาน					
9. มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่ง งาน					
ด้านการวางแผน					
การกำหนดนโยบาย					
10. เป็นองค์กรที่พัฒนากีฬาทางน้ำและ การ ท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน					
11. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้าน กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					

12. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุม กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
การวางแผนกลยุทธ์					
13. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ ระดับนานาชาติ					
14. สร้างหลักสูตรองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้อง ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว					
15. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายในเข้า ทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว					
การวางแผนปฏิบัติงาน					
16. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการ แลกเปลี่ยนบุคลากรและความร่วมมือต่างๆ					
17. สร้างความรู้ ประสบการณ์และโอกาส ความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
18. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่าง ต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงานอย่างมี ประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ					
ด้านการจัดการเรียนรู้					
หลักสูตร					
19. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานของครุวิชาชีพหรือมาตรฐานสากลและ รับรองมาตรฐานของกระทรวงการท่องเที่ยวและ กีฬา					
20. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม					

21. หลักสูตรต้องสร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำ เพื่อท่องเที่ยวให้มีความเชี่ยวชาญ					
วิธีการเรียนการสอน					
22. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กัน					
23. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย					
24. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอน					
25. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขและสรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง					
การประเมินผล					
26. มีการประเมินผลการใช้ความรู้เพื่อแก้ปัญหาและนำมาประยุกต์ประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
27. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพและความประพฤติที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี					
28. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยาการสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้					
ด้านกำรรับรองมาตรฐาน					
มาตรฐานวิชาชีพ					
29. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
30. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี					
31. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถมี					

สมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อ การท่องเที่ยวที่ดี					
มาตรฐานการบริการ					
32. ให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้มแจ่มใส และมีความเต็มใจ					
33. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ของ องค์กร ด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่า เป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี					
34. มีการใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการ ประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือการ ให้บริการเสริมที่ดีอีกทางหนึ่ง เช่น Website					
35. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถ อ่านหรือติดต่อได้และควรเป็น One stop service					
มาตรฐานความปลอดภัย					
36. มีการฝึกทบทวนและทดสอบประเมิน มาตรฐานการใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุ การสื่อสารเพื่อขอรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬา ทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้					
37. มีความสามารถทดสอบและตรวจสอบ อุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อรับรอง มาตรฐานได้					
38. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐม พยาบาลเบื้องต้นนักท่องเที่ยวได้					

ตอนที่ 3: ข้อเสนอแนะอื่นๆ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอบคุณครับ
ผู้วิจัย

ภาพผนวก ง

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยชุดที่ 4 (สำหรับผู้เกี่ยวข้อง)

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย(ชุดที่ 4)
เรื่อง “รูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว
อย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน”
Multilateral Cooperation Marine Sports Administration Model for Sustainable
Tourism Developmental in Andaman Provinces

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งในการวิจัยเพื่อศึกษารูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน สำหรับผู้เกี่ยวข้องจำนวน 50 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันอย่างยั่งยืน ในความคิดเห็นด้านความเป็นประโยชน์ (Utility) และความเป็นไปได้ (Feasibility) โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นมีความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้มากที่สุด
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นมีความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้มาก
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นมีความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้ปานกลาง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นมีความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้น้อย
- 1 หมายถึง ข้อความนั้นมีความเป็นประโยชน์/ความเป็นไปได้น้อยที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้ และหากท่านมีข้อสงสัย
ประการใดโปรดติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์081-397-1389 E- Mail Panya.Sakkaew@gmail.com

นายปัญญา ศักดิ์แก้ว
นิสิตระดับปริญญาเอก
หลักสูตรการศึกษาดุษฎีบัณฑิต(กศ.ด)
สาขาวิชา สุขศึกษาและพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.เพศ ชาย หญิง

2.อายุ.....ปี

3. ระดับการศึกษา

1) ปริญญาตรี 2) ปริญญาโท 3) ปริญญาเอก หรืออื่น ๆ

4. อาชีพ

- 1) ผู้บริหารภาครัฐ
- 2) ผู้บริหารสถาบันการศึกษา
- 3) ผู้บริหารชุมชน
- 4) ผู้บริหารสถานประกอบการ
- 5) นักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว หรือกีฬา
- 6) มัคคุเทศก์/ผู้นำเที่ยวกีฬาทางน้ำ
- 7) นักท่องเที่ยวกีฬาทางน้ำ

5. รายได้

- 1) ต่ำกว่า 15,000 บาท
- 2) 15,001 – 30,000 บาท
- 3) 30,001 – 50,000 บาท
- 4) มากกว่า 50,001 บาท

1.6 ประสบการณ์ด้านการทำงาน

- 1) 0 – 4 ปี 2) 5 – 9 ปี 3) 10 – 15 ปี
- 4) 16 – 20 ปี 5) 21 – 30 ปี 6) มากกว่า 30 ปี

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นผู้เกี่ยวข้องกับการบริหารแบบพหุภาคีของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนา
การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามข้อมูลตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ประเด็นการบริหารแบบพหุภาคี ของกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนในกลุ่มจังหวัดอันดามัน	ระดับความคิดเห็นด้านความประโยชน์/ด้านความเป็นไปได้				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ด้านการจัดองค์กร					
การจัดโครงสร้าง					
1. กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวควรมีองค์กร เพื่อรับผิดชอบในการดำเนินงานอย่างชัดเจน					
2. มีการกำหนดโครงสร้างฝ่าย/แผนกที่กำหนด ภาระงานชัดเจน เช่น ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่าย วิชาการ ฝ่ายบริการการท่องเที่ยวและฝ่าย กิจกรรมกีฬาทางน้ำ					

3. คณะกรรมการการบริหารควรมีหลายภาคส่วน โดยการเปิดโอกาสให้ผู้มีความสามารถและเป็นที่ยอมรับเข้ามาปฏิบัติหน้าที่กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
การกำหนดบทบาทหน้าที่					
4. ส่งเสริมและสร้างเสริมการผลิตบุคลากรและพัฒนาการวิจัยด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
5. อนุรักษ์ รักษาสิ่งแวดล้อมและฟื้นฟูเวชศาสตร์ทางน้ำด้วยการใช้กิจกรรมกีฬา					
6. บริหารจัดการองค์กรด้านกีฬาทางน้ำให้มีความเป็นเลิศทั้งการกีฬาและการท่องเที่ยว					
การกำหนดตำแหน่งงาน					
7. มีทักษะความชำนาญและสมรรถภาพทางกายที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน					
8. มีประสบการณ์และการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับตำแหน่งงาน					
9. มีคุณวุฒิทางการศึกษาสอดคล้องกับตำแหน่งงาน					
ด้านการวางแผน					
การกำหนดนโยบาย					
10. เป็นองค์กรที่พัฒนากีฬาทางน้ำและการท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศอย่างยั่งยืน					
11. สร้างคนที่เกี่ยวข้องให้มีความเชี่ยวชาญด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
12. การกำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจครอบคลุมกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
การวางแผนกลยุทธ์					

13. พัฒนาคุณภาพนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวชาวไทยสู่ระดับนานาชาติ					
14. สร้างหลักสูตรองค์ความรู้ร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้อง ด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว					
15. จัดหาผู้เชี่ยวชาญทั้งภายนอกและภายใน เข้าทำงานด้านกีฬาทางน้ำเพื่อพัฒนาท่องเที่ยว					
การวางแผนปฏิบัติงาน					
16. สร้างเครือข่ายวิชาการ (Academic Network) ทั้งในและต่างประเทศเพื่อการแลกเปลี่ยนบุคลากรและความร่วมมือต่างๆ					
17. สร้างความรู้ ประสบการณ์และโอกาส ความก้าวหน้าให้บุคลากรขององค์กรด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
18. สร้างศักยภาพของบุคลากรทุกสายงานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพก่อนการนำไปปฏิบัติ					
ด้านการจัดการเรียนรู้					
หลักสูตร					
19. หลักสูตรตรงตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร / มาตรฐานองค์กรวิชาชีพหรือมาตรฐานสากล และรับรองมาตรฐานของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา					
20. หลักสูตรต้องให้ความสำคัญด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม					
21. หลักสูตรต้องสร้างบุคลากรด้านกีฬาทางน้ำ					

เพื่อท่องเที่ยวให้มีความเชี่ยวชาญ					
วิธีการเรียนการสอน					
22. มีเนื้อหาวิชาขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องสัมพันธ์กัน					
23. วิธีการเรียนการสอนต้องสอดคล้องวัตถุประสงค์การเรียนรู้และลักษณะวิชาที่เหมาะสมและทันสมัย					
24. มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในการเรียนการสอน					
25. มีการให้ข้อเสนอแนะกับผู้เรียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขและสรุปประเด็นร่วมกันทุกครั้ง					
การประเมินผล					
26. มีการประเมินผลการใช้ความรู้เพื่อแก้ปัญหาและนำมาประยุกต์ประกอบการตัดสินใจด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
27. มีการประเมินผลด้านสมรรถภาพและความประพฤติตนที่เหมาะสมตามหลักวิชาชีพสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความสัมพันธ์อันดี					
28. มีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีและวิทยุการสื่อสารด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้					
ด้านการรับรองมาตรฐาน					
มาตรฐานวิชาชีพ					
29. ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณและบทบาทหน้าที่ของอาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยว					
30. ถ่ายทอดความรู้และสร้างองค์ความรู้					

ด้านการนำเที่ยวกีฬาทางน้ำได้ดี					
31. ต้องมีทักษะความรู้ ความสามารถมีสมรรถภาพทางกายด้านกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวที่ดี					
มาตรฐานการบริการ					
32. ให้บริการด้วยจิตสาธารณะ ยิ้มแย้มแจ่มใส และมีความเต็มใจ					
33. มีการสื่อสารที่ดีเพื่อสร้างภาพลักษณ์ขององค์กร ด้วยน้ำเสียงและภาษาที่แสดงออกว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี					
34. มีการใช้เทคโนโลยีได้ดีและรวดเร็วในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ หรือการให้บริการเสริมที่ดีอีกทางหนึ่ง เช่น Website					
35. สถานที่สะอาดเรียบร้อย มีป้ายบอกสถานที่ ขั้นตอนการติดต่อของผู้มาท่องเที่ยวที่สามารถอ่านหรือติดต่อได้และควรเป็น One stop service					
มาตรฐานความปลอดภัย					
36. มีการฝึกทบทวนและทดสอบประเมินมาตรฐานการใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยี วิทยุ การสื่อสารเพื่อขอรับรองใบประกอบวิชาชีพกีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวได้					
37. มีความสามารถทดสอบและตรวจสอบอุปกรณ์กีฬาทางน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อรับรองมาตรฐานได้					
38. ดูแลความปลอดภัยและการช่วยเหลือปฐมพยาบาลเบื้องต้นนักท่องเที่ยวได้					

ตอนที่ 3: ข้อเสนอแนะอื่นๆ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอบคุณค่ะ
ผู้วิจัย

ภาพผนวก ๑

รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์และรายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญการสัมภาษณ์กิ่งโครงสร้าง

1. นายกรวิทย์ ช่วยดู	ผู้บริหารภาครัฐ
2. นายศุภศักดิ์ ศรีหมาน	ผู้บริหารภาครัฐ
3. ผศ.ดร. ศักดิ์ อินพิรุฑ	ผู้บริหารสถาบันการศึกษา
4. ผศ. สลักเกียรติ ชุมพรพันธ์	ผู้บริหารสถาบันการศึกษา
5. นายศราววุฒิ ปาไล	ผู้บริหารชุมชน
6. นายไชยยันต์ เสนแก้ว	ผู้บริหารชุมชน
7. นายสุประวีณ์ สุขเกิด	ผู้บริหารสถานประกอบการ
8. นายประยูร คีรินทร์	ผู้บริหารสถานประกอบการ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ปัญญา ศักดิ์แก้ว
วัน เดือน ปี เกิด	2 กันยายน 2508
สถานที่เกิด	กระบี่
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2528 ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง จาก วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ พ.ศ. 2530 ปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษา สุขศึกษาและนันทนาการ จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. 2545 ปริญญาโท วิชาเอกบริหารการศึกษา จาก มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2562 ปริญญาการศึกษาดุริยางค์บัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

